WOMAN'S DAY
EN İYİ PLAJ KİTABI
USA TODAY
2008 YAZ KİTABI
Nehir Günlüğü
NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI
Mary Alice Monroe
maya
kitap

Güney Carolina Center 2008 Yazı Ödülü

Bazen sanki her şeyin bitmiş gibi geldiği anlar olur hayatta. Ne yapacağını bilemez insan, nereden başlayacağını ya da neye tutunacağını...

Mia için her şey yolunda gitmektedir, ta ki bir gün göğüs kanseri olduğunu öğrenene kadar. Başarılı bir halkla ilişkiler uzmanıdır ve iyi bir evliliği vardır. Göğüs kanseri olmasıyla önce işini kaybeder, ardından da tedavi sonrası eve dönüp yatağında kocasını başka bir kadınla yakalayınca, iyi gittiğini sandığı evliliğinin o kadar da iyi gitmediğinin farkına varır. Mia için artık her şey bitmiştir.

Mia, önceleri balık tutmak için gittiği nehir kenarına bu defa yaşadığı hayattan uzaklaşmak için gider. Arkadaşına büyükannesinden kalan kulübeye yerleşecek, burada saf bir doğa ve unutulmuş bir günlükle karşılaşacaktır. Yıllar önce bu kulübede yaşamış olan Kate Watkins geçmişte sevgilisini öldürmekle suçlanmıştır. Günlüğün sahibinin hayatıyla kendi hayatı arasında kurduğu paralellik, gizemli cinayeti çözmek için duyduğu dayanılmaz istek ve kasabanın insanlarıyla kurduğu şehirdekinden farklı ilişkiler Mia'ya hayata yeniden başlama fırsatı verecek midir?

"İyi işlenmiş, büyüleyici bir kitap."

Library Journal

"Lirik tarzı ve doğa sevgisiyle ünlü bir yazarın kaleminden çıkan bu duygusal eserde kırgın bir kadın öz saygısını yeniden keşfediyor. Gizem, saplantı, uzlaşma ve birazcık da romantizmi bir araya getiren zarif ve çok katmanlı romanıyla Monroe bir kez daha okuyucularına capcanlı bir doğa tarifi veriyor."

Booklist

"Dır...nde bir kitap. Monroe gerçekten de kendini aşmış... Çok güçlü bir bağışlayıcılık, anınma ve yeniden doğuş hikâyesi. Kulübenin yanından akan nehir gibi, bu kitabın içinden de canlılık akıyor. İkinci bir şansa inanan–veya en azından inanmak isteyen–her kadın bu kitabı mutlaka okumalı."

Tattered Cover Book Store (Denver, CO)

ISBN 605-5675-01-1

9 786055 675011

18 TL

online satış:
www.ucuzlukvadisi.com

Maya Kitap: 2, Roman: 2
1. Baskı, İstanbul 2009

Orijinal adı: Time is a River
Copyright: Kayi Telif Hakları Ajansı
Tüm yayın hakları Maya Kitap'a aittir.
Sertifika No: 14079
ISBN: 978-605-5675-01-1

Yaym Yönetmeni: Tahir MALKOÇ
Çeviri: Özgür AYTEN
Redaksiyon: Esma KALE
Kapak & Sayfa Tasarım: Seda Sevinç ŞAKAR

Matbaa: İdil Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 81/19-20
Topkapı / İstanbul
Tel: 0212 674 66 78

Maya Kitap
Merkez Mah. Kocamansur Sok. No: 6/4
34381 Şişli / İstanbul
Tel: 0212 296 97 12
e-mail: info@mayayayinlari.com
www.mayayayinlari.com

Genel Dağıtım: İKİ A
Tel: 0212 272 45 46

Bu kitap annem Elayne Cryns, büyükannem Alice Monogue, arkadaşım Carol Martino ve göğüs kanserine yakalanan ve tabii ki bu mücadeleyi kazanmış tüm kadınlara ithaf edilmiştir.

Teşekkür

Yazdığım her kitap, her seferinde ilham verici, yeni insanlarla tanıştığım bir serüvendi benim için. Bu kitapta da verdikleri destek, paylaştıkları bilgi ve birikimleriyle bana yol gösteren, her aşamada yardımlarını esirgemeyen birçok arkadaş edindim.

Öncelikle, Lauren McKenna gibi bir editöre sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu belirtmek istiyorum. Kitabın tüm ortaya çıkış sürecinde beraber, omuz omuza çalıştık ve bana verdiği şevk ve arzu ile birlikte gerçeğe dönüşen düşüncelerimizi görmek çok büyük bir keyifti. Umarım daha birçok kitapta beraber çalışma şansına nail olabilirim. Louise Burke de yardım ve destekleri için çok minnettarım. Simon&Schuster'in çalışanlarının da birçoğu bu kitabın ortaya çıkışında büyük emeğe sahipler ve onlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

Edebi konuda bana öneriler veren Kimberley Whalen ve Robert Gottlieb de diğer isimlerin yanında özel bir teşekkürü hak ettiler. Ses uzmanı Alana Ramirez ve yabancı hakları uzmanım, Trident Media Group'tan Lara Allen'e de sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Mükemmel bir takımdınız.

Düşünceleriyle aklımın ve parmaklarımm hiç durmadan çalışmasını sağlayan sevgili kardeşim Marguerite Martino'ya da en içten teşekkürlerimi gönderiyorum. Tabii ki canım arkadaşım Martha Kenan'a da çok teşekkür ediyorum. Buralara bir dahaki ziyaretin için yolunu gözlüyorum.

Brilliance Audio'yla çalışırken sesli kitabın ortaya çıkışı benim için harika bir deneyim oldu. Eileen ve Bob Hutton'u sevgiyle selamlıyorum buradan.

Balıkçılar dünyası, bilgi ve birikimlerini paylaşmak için can atan onlarca cömert ve erdemli insanlarla doluydu. Bunların arasından özellikle, North Carolina, Asheville'de, benim hem öğretmenim hem rehberim hem de ilham veren ve North Carolina ile ilgili Oltayla Terapi bölümünde yaptığı katkılarla ki-

tapta önemli bir yeri olan Brookside Guides'ten Starr Nolan'a teşekkür ediyorum. Kitap daha müsvedde halindeyken yaptığı okumalar ve gördüğü hatalarda düzeltmeler yaptığı için ona borçluyum. Oltaya "sırık" demek gibi ahmakça hataların kitapla birlikte basılmasını engellemiş oldu bir bakıma.

Dana Rikimaru'ya kitabı *Fly-Fishing: A Woman's Guide* için teşekkürler. Balıkçılıkla ilgili başlangıç için bilmeniz gereken her şeyi bulabileceğiniz bir kitap. Kitapta özellikle balıkçılıkla ilgili teknik bilgi gerektiren bölümlerde sıklıkla faydalandım bu kitaptan. CFR ile birlikte yaptığınız çalışmalar için de ayrıca teşekkürler.

Oltayla Terapi, tüm ülke çapında göğüs kanserine yakalanmış kadınlar için uygulanan ve kâr amacı gütmeyen bir program. Bu hafta sonu programlarında kadınlara ücretsiz danışmanlık, eğitim programları ve balıkçılık eğitimi veriliyor ve hasta kadınların hem zihinsel sorunlarına hem de fiziksel güçlenmelerine imkân sağlanıyor. Bu programa katılmış ve hayata karşı verdikleri mücadeleden galip ayrılmış birçok güçlü kadınla tanışma şansına sahip oldum bu programda. Özellikle de program rehberleri ayrı bir teşekkürü hak ediyor. Bunlardan ismini sayabildiklerim, Charitty Rutter (ve onun harika kitabı *Rise Rings&Rhododendron*), Caroline Hassell, Linda Michael, Trish Dumaine ve Mary K. Jenkins ve ismini sayamadığım diğer rehberlerin hepsine ayrı ayrı teşekkür ederim. Charleston Angler'daki Caroline Rhodes ve Sarah Manucy'e de ve balıkçılık için yaratıldığını düşündüğüm "Oltacı Kadınlar", Catherine Rhea, Dawn Johnson, Sheila ve Hadley Northen, Judy Boehm, Paula Skinner, Martha Dean Miller ve Susan Smythe hepinize teşekkürler, sizi çok seviyorum. Buradan, bu konudaki ilk eğitmenim ve arkadaşlarım Clay ve Martha Cable'ye özel sevgi ve teşekkürlerimi göndermeyi bir borç biliyorum. Sizler olmadan hiçbir şey aynı olamazdı.

Kitabın tüm yazım sürecinde, bana gelip göğüs kanseri deneyimlerini anlatan kadınlara da sonsuz teşekkürler. Cesaretlerine, güçlerine ve dürüstlüklerine hayran olduğum bu kadınların hepsine ayrı ayrı teşekkür etmeyi bir borç biliyorum. Julie

Beard, Brucie Harry, Mary Pringle, Teri Sword ve Rosalind L. Connor ve Ann Caldwell buradan özel bir teşekkürü hak eden sevgili arkadaşlarım.

M. Fitzgerald, Lynn Noyes, James ve Patti Frierson ve tüm Kruesi, Frierson ve Killebrew ailelerine çok teşekkürler. Destekten çok daha fazlaydı bana kattıklarınız. Güçlü öneri ve eleştirilerle yaptığın okumalar için çok teşekkürler Leah Greenberg. Watkins Mill ve orada ortaya çıkardığım karakterlerin tamamı kurgudan ibaret elbette. Bununla beraber, kullandığım, Becky, Skipper ve Katherine Shaffer, Charlie Aikman gibi karakter adlarının hepsi tanıdığım insanların adlarıydı, onlardan aldığım izinle kullandığım isimlerdi. Yazar dostlarım James Cryns, Patti Callahan, Henry, Marjory Wentworth, Ciji Ware, Lindy Carter ve Sue Monk yaratıcı zekâlarıyla romanın şu son haline gelmesinde büyük katkıya sahipler. Hepinize sonsuz teşekkürler.

Aramızdan ayrılmış yazar dostum, sevgili Robert Jordan'a (James Rigney) da buradan özel bir veda etmek istiyorum. Kitaplarındaki cümlelerle bana ilham vermeye devam edeceksin ve bunlar seni sonsuza kadar yaşatacak.

Muadili olmayan Cornelia "Oltaları" Crosby (Fly Rod's Defteri), Joan Wulff ve Kate Watkins karakterinin ortaya çıkışma zemin hazırlayan ve bu konuda diğer birçok kadını da heveslendirerek nehir balıkçılığının kadınların da yapabileceği bir spor olduğuna herkesi inandıran tüm kadınlara müteşekkirim.

Walmart ve *All You* takımlarındaki herkese, inanılmaz destekleri için teşekkür ederim.

Her zamanki gibi hayatımdaki en önemli kişileri sona bıraktım. Canım sevgilim Markus, Claire, John, Jack, Margaretta ve Zack'e ve ismini sayamadığım ve beni olabilecek her şekilde destekleyen ve adını burada saymayı unuttuğum herkese şükranlarımı sunuyorum.

Hayata Sarılmak

Hadi, dürüst ol
Ki bu acımasız olmak değil,
Ama nazik ol

Hadi, açık ol
Ki bu tarafsız olmak değil
Ama gerçek her ne ise karşısında
Birbirine sarıl

Hadi, ebedi ol
Ki bu önemli veya ünlü olmak değil
Ama birbirinin yükünü taşırken
yıllar sonra aynı yerde
yağmur tarafından aşınmış
bir tekerlek misali faydalı ol

Hadi yaşamın bir parçası ol
Ki dediğim sadece,
Bir balığın su yüzeyine çıkıp dünyaya
merakla merhaba demesi gibi
Cesur ve mutlu ol.

Mark Nepo

Nehir Günlüğü

Birinci Bölüm

Balık tutmanın büyüsü, ele geçmesi zor, ama yakalanabilir olanı kovalamaktır; daimi bir ümit hali.

Anonim

Yağmur ve erimiş karlarla beslenen, dağın eteklerindeki kayaların arasından soğuk dereciklerle, berrak suların aktığı nehir, Appalachian Dağları'ndan doğar. Binlerce mil uzunluğundaki akıntı güçlü nehirleri oluşturmak için özgürce ilerleyerek aşağılara süzülür.

Mia Landan, ormanın içine doğru kavisler çizerek bir yılan gibi kıvrılan nehri takip etti. Sağında, sanki yama yapılmış gibi görünen açık yeşil yosunlarla koyu kahverengi, duvarı andıran bir kaya vardı. Solundaysa, güçlü bir akıntıyla hızlı hızlı ilerliyormuş gibi görünen nehir sanki kendiyle yarışıyordu. Bir tomar kâğıt arasından yırtık bir yol haritası bulmak için yan koltuğa uzandı. Haritanın olduğu sayfaların arasındaki aceleyle karalanmış yazıyı okudu: *Nehri takip et.*

Sözlerinden şüphe etse de sesli bir şekilde, "Kaybolmadım," dedi. Adeta Hansel ve Gretel gibi, kendisini karanlık ormandan güvenli bir cennete çıkaracağına inandığı nehrin çakıl taşlarını takip ediyordu. Tabii, Mia Landan artık masallara inanmıyordu. Uzaklardan gelen gök gürültüsü adeta ortalığı yağmurla tehdit

ediyordu. Oysa Güney Carolina, Charleston'daki evinde ilkbahar yağmurları yerini çoktan kavurucu sıcaklarla neme bırakmış olmalıydı. Halbuki burada, Kuzey Carolina Dağları'nda hava hâlâ serindi ve orman vahşi çiçeklerle doluydu. Girdiği her dönemeçte, demet demet açarak kümelenmiş beyaz kırmızı ormangülleriyle karşılaştı. Biraz daha ilerledikçe asfalt yol yerini, yoksulların giydiği yırtık ve deliklerle dolu kotlara benzeyen çamur ve çakılla dolu toprak bir yola bıraktı.

Kocaman yağmur damlaları ön camda çamurdan uzun izler bırakıyordu. Bir metronomun sesini andıran silecekler kalp atışlarıyla aynı ritmi yakaladı. Yolun küçük bir kısmında oluşmuş, gölü andıran su birikintisine bakarken direksiyona daha da sıkı yapışarak sırtını koltuğa dayadı. Yağmur ve sisin arasından etrafına bakınırken, "Kulübe neredeydi acaba?" diye bir endişeye kapıldı. Acaba anayoldan bu kadar uzak olabilir mi, dedi içinden. Tam durup geri dönmeyi düşünürken nehrin, iri kayaların sırtlarından geniş bir su birikintisine boşaldığını gördü. Onun yanında, iki dev ağıotu arasındaki yükseklikte ahşap bir köy kulübesi duruyordu.

Mia, sinirli bir şekilde içini çekerken omuzlarını arkaya yaslayıp direksiyona sıkı sıkıya sarılan ellerini bırakıverdi. Kulübeyi bulmuştu. Aceleyle karalayarak yazdığı adresi dolambaçlı ve uzun bir yolculuk sonunda dahi olsa bulmayı başarmıştı. Kulübeye olabildiğince yakın park etmeye çalışırken, arabanın tekerlekleri çimen çamur karışımı yumuşak bir zeminin üzerinde durdu. Motor sesi kesilir kesilmez dağın o esrarengiz sessizliğine dalıp gitti. Yolculuğu hâlâ devam ediyor gibi hissediyordu. Elbisesi yapış yapış olmuş, arabanın içiyse boş su şişeleri ve yediği şekerlerin ambalajlarıyla dolmuştu. Arabanın içindeki o bayat koku ona hastane odalarının kokusunu hatırlatıyordu. Camı hafifçe aralayarak içeri girmesine izin verdiği temiz hava, bu uzun ve yorucu yolculuğun ardından onda ferahlatıcı bir etki yarattı. Çiseleyen yağmur taneleri arabanın içine kadar ulaştı; yüzünü yağmur damlalarına doğru çevirerek bu serin ve taze suyun tadına baktı.

Mia, tekrar kulübeye doğru döndü. Tenha, yalnız ve ürkütücü görünen bu kulübe, bir ağaç ve sis bulutunun gölgesinde duruyordu. Ağaçlar sanki ona yaklaşıyor gibiydiler. Korkuyla karışık bir yalnızlık hissetti. Ama istediği zaten her yerden uzak, sessiz bir sığınak değil miydi? Camı yavaşça açarak arabanın kontrol panelinde duran saate hızlı ve ürkek bir bakış attı. Belle, gerekli erzakı alarak en geç yediye kadar onunla kulübede buluşmasını istemişti. O zamana kadar gidecek bir yeri yoktu, üstelik kulübenin kapısı kilitliydi. Bu arada yağmur şiddetini giderek artırdı. Hava kararırken bu ıssız yerde, arabasında kilitli kalmıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ön camdan aşağı, gözlerindeki yaşların yanaklarına akması gibi yavaşça süzülürken, ellerini yüzüne götürdü ve neden burada olduğunu düşünmeye başladı.

Her şey balık tutma isteğiyle başlamıştı aslında. Charleston'daki Spoleto sanat festivalinin direktörüydü ve önceleri hiçbir spora ilgi duymamıştı. Okyanus ve dağlarla çevrili bir yerde yaşamasına rağmen nedense hiç böyle bir ihtiyaç hissetmemişti. Eğlenceden anladığı, iyi bir restoranda arkadaşlarıyla bir şeyler yiyip içmekti. Teknelerle ilişkisi sadece buralarda verilen partilerle sınırlıydı. Dağlar ise sadece kayak tatili için gittiği yerlerde geçirdiği birkaç gün içinde gördüğü yerlerdi. Buna rağmen kardeşi Madeline, onun adına, göğüs kanseri olan hastalar için düzenlenen, üç günlük bir eğitim olan balık tutma programına kaydoldu. "Oltayla Tedavi" hem ruhsal hem de fiziksel bir tedavi programıydı ve Madeline'ye göre Mia'nın ikisine de çok ihtiyacı vardı.

İşte Mia'nın evinden, Charleston'dan kilometrelerce uzaktaki bu yere, ta Kuzey Carolina eteklerine gelmesinin esas nedeni de bu programdı. Bu programa katılmayı Madeline'nin bitmeyen ısrarlarının bir son bulmasını sağlamak amacıyla kabul etmişti. Mia'yla beraber programa katılan kadınlardan bazılarının daha tedavideki ilk dönemleriydi. Kimilerininse ilk teşhislerinin konulmasının ardından on ya da yirmi yıl geçmişti, hatta bazıları çok daha uzun bir süredir tedavi görüyorlardı. Otuz sekiz yaşındaki Mia, aralarında en genç olanıydı. Başlarda sessizdi ama Bel-

le, ilerleyen günlerde Mia'nın yalnız kalmasına hiç izin vermedi.

Belle Carson hem programın direktörü hem de balık tutma eğitmenleriydi. Uzun boylu, açık sözlü, duygusal, koskoca kalbi olan bu kadın bir gün kendi işini kurma hayaliyle Virjinya Üniversitesi'nde balıkçılık eğitimi almıştı. Sakin bir şekilde telkin ettiği Mia'yı içinde bulunduğu yalnızlıktan kurtarıp grup terapilerine katılmaya ikna etmiş ve daha sonra nasıl olta atılacağını öğretmişti. Mia, gruplara, bu kadının inanılmaz dürüstlüğü ve anlayışı sayesinde biraz da zorla dâhil olmuştu. Dolu dolu geçirdiği o üç gün Mia'ya adeta üç hafta gibi gelmişti. Hayatta kalma savaşı veren bu kadınlar üç gün boyunca kardeşmişçesine beraberce gülüp ağlamıştı. Programın sonunda Mia, ortak geçmişlerinin buluşturduğu bu kadınlar kulübünün bir üyesi olmuştu.

Fakat kalbini, göğsündeki beyaz yara gibi hissizleştiren teşhisin konulduğu o günden sonra Mia'nın yaşam pırıltılarını yeniden hissetmeye başlamasının asıl nedeni nehirdi. Belle Carson, Mia'yı Davidson Nehri'ne götürerek ona bu nehrin sığ sularında nasıl balık tutulacağını öğretmişti. İşte onu büyüleyen bu yerde Mia'nın umutları tekrardan yeşermeye, içinde bir yaşama sevinci hissetmeye başlamıştı. Masallara inanmıyordu, ama yaşamın ucunda tekrardan gördüğü bu ışık bile onu mutlu etmeye yetmişti.

Olanları kocasına anlatacak olmanın verdiği heyecanla hocasına sarılmış, vedalaşır vedalaşmaz da Charleston'a geri dönmüştü. Eve döndüğündeyse, kocasını kendi yataklarında başka bir kadınla yakaladığı o korkunç manzarayla karşılaşmıştı. Beynini donduran, gözlerine inanamadığı bu manzaranın ardından sendeleyerek merdivenlerden inmiş ve arabasına binerek geri dönmek için tekrar motoru çalıştırmıştı.

İki yıl öncesine kadar Mia Landan böyle bir olay karşısında sessiz kalmaz, cesaretini toplar ve bunun hesabını sorardı. Güzelliğine, işine ve kendine olan güveni tamdı o zamanlar. Kuyruğunu bacaklarının arasına alarak dağlara kaçacak bir kadın değildi asla! Ama iki yıl önce henüz göğüs kanserine yakalanmamıştı.

Kocasının ihanetiyle arasına kilometreler girmişti artık. Kırk

beş dakika boyunca gördüğü manzaranın etkisinden kaçarmış gibi nereye gittiğini, nerede olduğunu bilmeden yol almıştı. Sonunda dikkatini toplayıp etrafındaki tabelalara göz gezdirdiğinde, 26. Otoyol üzerinde olduğunu fark etmişti. İçgüdüleri adeta bir pusula gibi Mia'yı kendini güvende hissettiği tek yer olan kuzeydeki dağlara götürmüştü. Gruba geri döndüğünde hava kararmaya başlamış, gölün sessiz suyu koyu bir karanlığa bürünmüştü. Birkaç saniyeliğine oluşan hareketlilik gölün derin parlaklığını bozdu. Buna "yükselme" denildiğini öğrenmişti. Alabalıklar, göldeki böcekleri yakalamak için yukarı doğru zıpladıklarında oluyordu. Yüksek ağaçların çevrelediği gölün yanından, tedavi sırasında on sekiz arkadaşıyla beraber kaldığı yazlık eve doğru sürdü arabasını. Tabii, onlar da teker teker ailelerine, kocalarına, sevgililerine dönmüşlerdi. Onlar için yaşam sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Mia, işte o an onların verdiği bu mücadeleyi verecek gücün kendisinde olmadığını kesin bir şekilde fark etti.

Charleston'a geri gidemezdi, elleri anahtarlara gitmiyordu. Arabayı çalıştırmadan öylece oturarak çaresizce Belle'yi beklemeye başladı. Titreyen elleriyle yüzünü kapatarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Eğer nehrin ona verdiği bu umut olmasaydı, tedavi sürecinin başından beri kapandığı o kalın kabuğun içinde hissettiği bu acıyla başa çıkamazdı. Fakat nehrin ruhu, balık tutmanın ritmi ve yolun sonuna doğru hayatla kurmaya başladığı o küçük bağ bu kabuğu kırmıştı. Ona bir yaşama isteği vermiş, moralini düzeltmiş ve çaresizliğin o kasvetli kisvesini atabilmişti üzerinden. Şimdiyse bunları tekrardan yitirmek...

Belle Carson, eve doğru yavaş yavaş yürürken Mia'nın hayata bir kez daha küsmüş ve tüm bağlarını yitirmiş bir kadın gibi sessizce ağlamakta olduğunu gördü. Arabanın kapısını açtı.

"Mia, burada ne yapıyorsun, her şey yolunda mı?"

Mia, kaldırdığı başını "hayır" dercesine salladı. "Geri dönemem," dedi buruk bir sesle.

Doğrulurken Belle'nin uzun örgülü saçları omuzlarından sarkıyordu. Sorusunu daha ciddi bir şekilde yineledi. "Ne oldu?"

"Beni aldattı! Gidecek hiçbir yerim yok!"

Belle, elini tuttuğu Mia'yı yumuşak ama kararlı bir şekilde arabadan çıkardı. Elini omzuna atarak, "Hadi gidelim," dedi. Bomboş kalmış eve doğru birlikte yürüdüler. Belle, Mia'ya yaralı bir kuşmuş gibi sakin ve şefkatli bir edayla yaklaşıyordu. Olayın şoku ve korkusu gözlerinden okunuyordu. Belle, şoku atlatana kadar Mia'ya hiçbir şey sormadı. "Kahve ister misin?" diye sordu fakat hemen ardından buzdolabından yiyecek bir şeyler çıkarıp Mia'nın önüne koydu. Mia çökmüş omuzlarıyla harap ve bitap bir şekilde yemeğe bakıyordu. Belle, yemesi için ısrar ederek Mia'nın canını daha da sıkmak istemedi. Hava kararmıştı. Mia'nın karşısına oturmuş, kazların yavrularını aramak için çıkardığı seslerin geldiği göle doğru bakıyordu. İlk şokun ardından acısı biraz hafifleyince Mia'ya bir mendil uzattı ve soru sormadan anlattığı her şeyi dikkatlice dinlemeye başladı.

Mia, anlattıklarından çok Belle'nin koyu kahverengi gözlerini hatırlıyordu. Gölün suyu gibi sakinleşti ve derinlerde bir yerde tekrardan yitirdiği umudunun geri geldiğini hissetti.

Belle, bu konuşmanın ardından Mia'nın en çok ihtiyaç duyduğu şeyi teklif etti: kalacağı güvenli bir ev.

"Küçük bir kulübem var," dedi Belle. "Buradan biraz uzakta, küçük bir kulübe. Yıllardan beri kimse oturmuyor ve uzun zamandır da hiç uğramadım. Mükemmel bir yer değil ama kalmak istersen senindir."

Mia, Belle'nin yolu tarif etmesinin hemen ardından arabasına binip kulübeye doğru yola çıktı. İşte, yeniden birileri tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duyan bir kadın haline gelmişti.

Yarım saat sonra yağmur durduğunda Mia, uzaktan gelen araba seslerini duyabiliyordu. Arabadan inip bir durağı işaret eden bir tabela gördü. Üzerinde fosforlu yazılarla "Brookside Talimatları" yazan.

"Belle!" diye bağırdı.

Belle arabadan indi; ceplerinin üzerinde şirket logosunun olduğu yeşil bir ceket giymişti. Ellili yaşlarında olmasına rağmen kalçaları hâlâ genç bir kızınki gibiydi. Örgülü kızıl saçları, giydiği orman yeşili beyzbol şapkasının altından sırtına kadar uzanıyordu.

"Hey!" dedi. Eğilerek arabadan aldığı büyük kutuyu bir önceki seferde oluşturduğu ayak izlerine basarak balkona kadar taşıdı. Balkona ulaştıklarında yağmurdan sırılsıklam olmuş ceketlerinden kurtuldular. Belle, balkonda dikilirken Mia'nın yağmurda ıslanmış kıyafetlerinden akan damlalara gözlerini dikti, Mia'nın kızıla çalan ıslak sarı saçları alnına yapışmıştı.

Belle'nin dudakları seğirdi. "Sudan çıkmış balığa dönmüşsün," dedi Mia'ya.

"Evet, aslında öyleyim."

Mia'nın kutusunu kaldırırken, "Hadi içeri girelim, biraz dinlenip ısınalım," dedi. "Gördün mü? Pek de kötü değilmiş." Cebinden üzerinde özel bir biçimde Watkons Körfezi yazan sarımsı bir anahtarlığı çıkararak kapıyı açtı. "Bu anahtardan sadece bir tane var. Bir kopyasını yaptırana kadar bunu sakın kaybetme."

Mia, bir an için kilidin kapıyı açarken çıkardığı sesten daha güzel bir ses duyamayacağını düşündü. Derin bir nefes alarak kulübeye ilk adımını attı. İçeride onu ilk karşılayan keskin bir küf ve odun kokusu oldu. Karşısında korkunç bir hayvan görmekten korktuğu halde, el yordamıyla duvarda bir ışık aramaya koyuldu. "Tanrıya şükür!" dedi sonunda lambanın düğmesini bulup eski bir gaz lambasını andıran ışık odayı aydınlattığı zaman.

Sesli bir şekilde güldü. Odadaki tek eksik birkaç yaşlı adam ve olta araç gereçleriydi. Hatta burnuna tütün kokusu bile geliyordu. Nehir taşlarından yapılmış büyük bir şöminenin olduğu oda pek geniş değildi. Etraf koyu ahşap bir duvarla çevriliydi. Odayı, serin gecelerde şömine ateşinin etrafında sakallı, pipo içen yaşlı adamların birbirlerine balık hikayeleri anlattığı bir yer olarak hayal etti.

Bu kulübe, soluk sarı ışık altında eski, yıpranmış perdeleri

ve üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüş mobilyalarıyla bir hayalet ev gibiydi. Her yer o kadar tozluydu ki yürürken yerde ayak izi oluşuyor, toz zerreleri havada uçuşuyordu. Ne kadar çabalasa da etrafta hâlâ dolaşmakta olduklarını düşündüğü eski balıkçıların rahatını bozduğu fikrini bir türlü kafasından atamıyordu. Kapı arkasından kapanırken kilidin çıkardığı ses, mezara benzeyen bu odada Mia'nın korkudan içini ürpertti.

Odanın diğed ucunda kutunun içindekileri masaya boşaltan Belle, "Bakalım neler getirmişiz?" dedi. Yavaşça arkasını döndü. Bakışlarıyla etrafı incelerken dudaklarını büzdü. Mia'yla tekrardan göz göze geldiklerinde ellerini kalçalarına koyarak omuz silkti. "Daha kötü de olabilirdi," dedi. Alaycı bir gülümsemenin ardından, "Tabii bundan çok daha kötüsünü bulmak da zor, sana söylemiştim, yıllardan beri kullanılmıyor," dedi.

Kendisinin bile inanmadığı bir ses tonuyla, "O kadar da kötü değil," diye cevap verdi Mia. "Sadece çok kirli."

"Evet, çok pis etraf. Fare ve örümcekler için bir cennet. Eğer fikrini değiştirdiysen bunu anlarım. Charleston'a dönmek için çok geç olabilir ama istersen geceyi benim evimde geçirebilirsin."

"Hayır, gerçekten sevdim."

Belle, dikkatli bir şekilde Mia'yı süzdü. Endişeli ve şüpheli bir ses tonuyla: "Dağ başında hiç yalnız başına kaldın mı daha önce?" diye sordu.

Mia, "hayır" der gibi başını salladı.

Belle, elleri çenesinde ne söylemesi gerektiğini düşünürken, "Gel sana etrafı gezdireyim," dedi. "Daha sadece bir kısmını görebildin. Burada zorlu yaşam şartları seni bekliyor. Ne merkezi ısınma ne de klima bulabileceğin bir yer, bu kulübe!" Geri dönerek mutfağa doğru yürüdü. "Burası kulübeye sonradan eklenmiş. En azından tavanı biraz daha yüksek yapmışlar," dedi başıyla tahta direk ve kirişleri işaret ederek. "Eskiden burada yaşayan tuhaf adamların yemek yemeye pek de önem verdiklerini düşünmüyorum, bildiğim kadarıyla 1930'larda yenilenmiş. Elektrik, gaz ve diğer modern cihazlar işte o dönemde eklenmiş. Tabii şunu unutma,

o zamanın şartlanyla! Şu sobaya bak mesela!" dedi demirdöküm antika sobaya doğru yürüyerek. "Çok eski ve orijinal bir soba!"

Mia, küçük mutfağın büyük bölümünü kaplayan bu demirden canavara dikkatlice baktı. "Güvenli mi peki, kullanılabilir mi?"

"Bu mu? Bildiğim kadarıyla çalışıyor olması lazım. Eğilmiş, kırılmış bir yeri yok. Buna iyi bakmışlar şüphesiz. Ama çok uzun süredir burada böylece duruyor." Yüzü yumuşadı ve çocukları andıran bir ses tonuyla devam etti. "Virjinya'daki evimizde annemin bir odun sobası vardı. Tabii, daha yeni başka bir sobamız daha vardı ama annem her zaman eskilere karşı daha ilgili olmuştur. Eskiden, kurabiyelerin en iyi eski usul demirdöküm sobalarda pişirildiğini ve lezzetli olmalarının sebebinin de bu olduğunu iddia ederdi. Ben de severim aslında. Soğuk bir kış gününde sobanın ısıttığı sıcacık bir evde oturmak gibisi yoktur. Bu nadide antika sobayı saklamak istiyorum. Sobaya şöyle bir vurarak ekledi, "Bunlardan eskisi kadar çok yapmıyorlar artık."

Belle, emaye sobanın kapağını açtı. Gördüğü manzara pek de hoşuna gitmemiş olacak ki yüzünü ekşiterek sert bir şekilde hemen kapattı. "Görünen o ki bazı farelerle iğrenç mahluklar burayı mesken tutmuş. İyi bir temizliğe ihtiyacı var. Sonra da kuru odunlarla doldurup yakarız."

"Bunda asla bir şey pişirmem."

"Bu kadar kesin konuşma. Elektrikler kesilip şiddetli bir fırtına çıktığında, eski de olsa kullanabileceğin bir sobanın olması çok işine yarayabilir. Diğer zamanlarda şuradaki gaz sobası işini görecektir. Buzdolabı da fena durumda değil."

Bu sırada yuvarlak kenarlı emaye buzdolabını gösteriyordu. Buzdolabı da soba da görünüşe göre savaşın ardından alınmıştı. Hangi savaş olduğunu düşünmeyi istemedi, Mia.

Belle, buzdolabını açtı. Biraz ağır olmasına rağmen pek de zorlanmadı bunu yaparken. İçi temiz sayılırdı. "Sadece biraz tozlu. Bu işlerden anlayan bir arkadaşım var. Buraya çağırır her şeyin adamakıllı çalıştığından emin oluruz."

"Zaten çok iyi bir aşçı sayılmam. Pek de fark etmez. Asıl ban-

yoyu merak ediyorum."

"Tamam, banyo evin dışında. Hadi gel göstereyim."

Mia dondu kaldı.

Belle gülerek, "Özür dilerim, sadece bir şakaydı. İşte banyo burası," dedi.

Küçük odada sadece ufak bir pencere ve yıkanmak için daracık bir alan vardı. Minik porselen bir komodin, üzerinde büyükçe bir çatlak olan minik bir küvet ve oldukça kirli, eski bir musluk banyodaki diğer eşyalardı. "Burada sadece soğuk su vardır. Ama soğuk derken kastettiğim dağlardan gelen su kadar soğuk, yani çok soğuk. Aklında bulunsun."

"Bir böcek gelip beni kıçımdan ısırmadan işeyebileceksem gerisi mühim değil."

Belle, muzır bir gülüşle kafasını salladı. "Tasalanma," dedi. "Buraya bir ısıtıcı yerleştiririz. George'a eve döner dönmez söylerim. O halleder. Tabii o zamana kadar sobanın üzerinde su ısıtman gerekecek. Neyse, hadi şimdi gel de şu odada ne varmış, ona bakalım," diyerek banyonun yanındaki küçük odanın kapısını açtı.

İçeri girerken rüzgâr mı yoksa pencerenin önünde asılı duran solmuş beyaz örtü mü, anlayamadı ama bir şeyler tüylerini diken diken etti.

El yordamıyla duvarda lambanın düğmesini ararken, "Buralarda bir yerde olmalı," dedi Belle. Bulamayınca gitti ve başucu lambalarından birini açtı. Oda, hafif loş bir ışıkla aydınlandı. "Böylesi daha iyi," dedi.

Mia şaşırmış bir şekilde, "Burası bir kadının odası," dedi. Odada bulmayı beklediği eski yıpranmış çizme ve botlar, kırmızı siyah kareli yün battaniyeler ve erkeklerin kullandığı diğer şeylerden hiçbirini görememişti. Bunun yerine ilk gözüne çarpan, üzeri beyaz bir çarşafla örtülü ve üstü çiçek desenleriyle işlenmiş büyük harflerle KW yazılı bir yorganın durduğu demirden siyah bir yataktı. Yatağın arkasında da mücevher desenleriyle bezeli bir halı asılıydı. Bu köhne kulubenin diğer tarafında, kırmızı kahverengi maundan, gösterişli bir Venedik aynası bulunan bir tuvalet

masası vardı.

Belle'nin yüzü birden asıldı. "Burası aslında," dedi ve sustu. Arkasını dönerek yürümeye başladı. "Hadi şimdi de yukarıyı görelim."

Mia'nın aklında, bu dağın başında yaşayıp evi kendine ait birçok eşyayla doldurmuş olan bu kadının kim olduğu ve burada ne yaptığıyla ilgili birçok soru olduğu halde sessiz kalmayı yeğledi ve Belle'nin arkasından dar merdivenlerden tırmanarak yukarı çıktı. Yukarıda bir dizi kötü mobilyayla küçük pencerelerin önünde sevimsiz bir koltuğun bulunduğu kasvetli bir oda vardı. Odanın ucunda aşağıdakinden biraz daha küçük olan bir şömine daha vardı. Mia, şöminenin yanında gördüğü tahtadan yapılmış oyuncağı koşup hemen yerden aldı.

"Bu oyuncak bir vagon! Biri bunu bir ağaç parçasından oymuş. Çok güzel!" diyerek oyuncağı Belle'ye uzattı. "Bu balıkçı kulübesinde böyle bir şey bulmak oldukça garip."

Belle, eline aldığı oyuncağı tartarcasına şöyle bir aşağı yukarı salladı. "Bu odayı eskiden, balık seferleri için gerekli araç gereci koymak için kullanmış olabilirler," dedi ve oyuncağı Mia'ya geri uzattı. "Tabii, annem de burada büyümüş. Büyük ihtimalle birçok kez gelip burada oynamıştır."

"Annen burada mı büyümüş?" dedi. Mia'ya göre herhangi bir çocuğun şehirden bu kadar uzakta büyütülmek istenmesi pek de mümkün değildi.

"Evet, burada büyümüş," dedi Belle.

"Aşağıdaki oda onun muymuş?"

Belle, kafasını salladı. "Annem genç evlenmiş ve hemen ardından Asheville'yi terk etmiş. Bir daha da hiç geri dönmemiş. Babaannemi hiç tanımadım. Aşağıdaki oda ona aitti." Belle'nin bunlardan bahsederkenki isteksiz hali bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemediğini anlatır gibiydi.

Büyük odaya geri döndüklerinde Belle, kendini huzursuz hissediyordu. İçerideki birkaç mobilyanın üzerinden solmuş beyaz örtüleri çekti aldı. Daha geniş bir odaya ihtiyaç duyan Victoria

tarzı bazı eşyalar bu küçük kulübede çok yer kaplayıp oldukça hantal duruyorlardı. Maundan yapılmış yemek masasının etrafındaki tüm sandalyeler kaldırıldığında bile odanın genişlemesi mümkün olmuyor oda içinde hareket etmek için yer kalmıyordu. En kötüsüyse boynuzlu bir erkek kafası yontmasıyla süslenmiş devasa gardıroptu.

"Vay canına, hepsi bu mu?" diyebildi Mia sadece.

"Burada komik duruyorlar."

"Aslında hepsi çok güzel. Sadece... Yerleri burası değil."

Eşyalara bakarken Belle'nin suratı asıldı. "Burası hakkındaki her şey, neyse boşver..." Kalan çarşafları da sanki yırtarcasına eşyaların üzerinden alıp Mia'ya doğru dönerek:

"Üzgünüm, buradan sana hiç bahsetmemeliydim. Gerçekten köhne bir yer. Burada, bu kadar uzak bir yerde kendi başına kalabilecek misin, endişeliyim. Burası romantik bir kaçamak yapabileceğin yerlerden değil. Telefonu açıp oda servisini çağırma gibi bir şansın yok. Sana elimden geldiğince yardım ederim elbette, ama her zaman yakınında olmam mümkün değil. Yakında şehir dışına çıkacağım ve gelip seni ziyaret etme şansım da olmayacak."

"Senden böyle bir şey istemiyorum ki zaten!" dedi kendini savunurcasına Mia. Ama aslında içten içe istediği tam da Belle'nin her zaman yanında olmasıydı.

"Kuzey Carolina'nın batısındaki bu bölgede yüksek dağlar, küçük kasabalar ve bunların arasında da ıssız bir bölge vardır. Acil bir durumda cep telefonuna güvenmen pek doğru olmaz, buradan çekmeyebilir. Eğer şiddetli bir yağmur yağarsa dört çekerli bir aracın gelip seni alması gerekir. O ana kadar evde kapalı kalırsın. Ya elektrikler giderse ne yapacaksın? Her taraf buz gibi olacak. Hayatında hiç soba yaktın mı?"

"Küçükken izciydim. Ayrıca kibritlerim var."

Belle, ellerini kafasına götürerek şöyle bir kafasını kaşıdı. "Peki, ateş edebilir misin?"

Mia hafifçe gülümsedi. "Silah mı? Tanrıya şükür, hayır!"

"Ateş etmeyi bilsen iyi olurdu. Ya bir akşam kapında vahşi bir

hayvan belirirse o zaman ne yapacaksın?"

"Hayvan gibi insanlardan mı yoksa hakikaten hayvanlardan mı bahsediyorsun?"

"Ben ciddiyim. Küçük rakunlardan bahsetmiyoruz burada. Etrafta, bir gün karşına çıkabilme ihtimali olan zehirli yılanlarla ayılar var. Bunlar tehlikeli hayvanlar ve gördüğünde tanıyıp ne yapman gerektiğini biliyor olman gerekli. Ayrıca etrafı da iyi bilmen gerekiyor. Dağların içinde kaybolursan bundan kimsenin haberi olmaz ve seni bulamayabiliriz."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Sadece seni burada nelerin beklediğinden haberdar etmeye çalışıyorum. Doğanın ortasında yaşamak her zaman güzel ve kolay değildir. Bazen çok acımasız olabilir doğa."

Mia'nın kalbi bu konuşmanın ardından korkuyla atmaya başladı. Boğazı düğümlenmişti. "Zalim ve acımasız olmak nasıl bir şeydir bilirim," dedi.

Belle, gözlerini ayaklarına dikip kafasını salladı. "Mia, öyle demek istemedim."

"Ne demeye çalıştığını biliyorum," dedi. Böyle durumlarda ağlamaktan nefret etse de yine tutamadı kendini. "Belle, evet bir dağ kadını değilim, hatta olmaktan çok uzağım. Ama böyle yaşamayı öğrenmem gerek. Ve sen beni hayatla mücadele edenlerden biri olarak görmüştün. Bu iyi bir şey değil mi sence de?"

"Elbette Mia, ama biraz da gerçekçi olmak lazım."

"Öyleyim zaten. Ve son zamanlarda yaşadıklarım da oldukça gerçek. Otuz sekiz yaşındayım, sol göğsümü, saçlarımı, işimi ve kocamı kaybettim. Yeni bir ev kiralayacak param yok. Kalabileceğim tek yer burası. Burası benim tek şansım. Bu kulübede yaşamak zorundayım. Bu mücadelede ayakta kalabilecek miyim, bunu görmek, yaşamak zorundayım, Belle."

Bunları söylerken öylesine utanmıştı ki gözlerindeki acı, Belle'nin gözlerini kaçırmasına neden oldu. Daha alçak ama hâlâ titreyen bir sesle konuşmaya devam etti. "Son zamanlarda beklemediğim o kadar çok şey oldu ki vücuduma, kendime neler olduğu-

nun bile farkına varamadım. Hayata tutunmak mı? Kendimi hiç bu kadar kayıp ve korkmuş hissetmemiştim. Fakat eve dönmek, burada yüzleşeceğim her şeyden daha da çok korkutuyor beni."

Belle, şöyle bir etrafa bakarak kollarını düşünceli bir şekilde birleştirdi. Mia, Belle'nin defalarca kendisi gibi tecrübesiz kadın ve erkekler için rehberlik yaparak onları bu vahşi yaşamın ortasına getirdiğini çok iyi biliyordu. Bu dönemlerde yaşadığı olaylar onu bu tür kararları alırken daha da temkinli davranmaya itiyordu. Mia, Belle'nin kendisini zayıf ve yaralı bir kadın olarak gördüğünün de farkındaydı. Böylesine yaralı ve tecrübesiz bir kadını vahşi doğanın ortasında yapayalnız bırakması, Belle'nin doğasına aykırı bir hareket olurdu. Bununla beraber hastalıklarına rağmen hayata tutunmaya çalışan bu insanların cesaretine de kendi gözleriyle şahit olmuştu.

"Lütfen Belle, izin ver kalayım."

Belle, cama çarpan yağmur damlalarına bakakalmıştı. Mia'ya doğru döndüğünde, karşısında oturan bu kadının kararını çoktan vermiş olduğunu fark etti.

"Biliyorsun, bir gün geri dönmek zorunda kalacaksın. Sonsuza kadar saklanamazsın."

Mia, bilinçsizce nefesini tuttuğunu fark etti. Derin bir nefes aldı. "Uyuyan güzel bile günün birinde uyanmak zorunda!"

Belle, dertlerine ortak olan bu kadına iyimser bir gülümsemeyle baktı. "Evet, bu kulübe bir saray olmaktan çok uzak. Fakat bir başlangıç noktası olabilir." Derin bir nefes alarak daha fazla üstelemekten vazgeçti. Geriye doğru yaslanarak birleşik halde duran ellerini serbest bıraktı. "Bu kulübe daha geçen kış annem öldüğünde miras olarak bana kaldı. Dediğim gibi, annem ve büyükannem küsmüşler ve ben bir kez bile konuştuklarını görmedim. Aralarında hiçbir iletişim yoktu. Bu yüzden, buraya daha önce hiç gelmemiş ve burayı daha önce hiç görmemiştim," dedi ve durdu. "Gerçek şu ki gelmeyi de hiç istedim!" Dudakları daha fazla konuşmayı istemiyormuş gibi büzüldü.

"Tapu ve anahtarları annemin cenazesinden sonra devraldım,"

diye devam etti. Gözleri karanlık kulübede dalgın bir şekilde gezinirken, "Buraya gelip bakmayı bir vasiyet olarak addettim. Kışları burası oldukça soğuk oluyor. Yollar buz tuttuğu için pek de vakit harcamadım burada. Sadece gelip şöyle bir bakmaktı zaten amacım. Belki de annemin acısını üzerimden atamadığımdan burası gözüme o kadar da kötü gözükmemişti o zamanlar. Yazın gelip burayı temizler, elektrik ve su tesisatını yaptırır ve sonbaharda av sezonu başlamadan hazır hale getiririm, diye düşünmüştüm. Sonradan kiraya vermenin daha iyi olacağını düşündüm," dedi gözlerini botlarına dikerek; "Buraya saçacak kadar çok param yok sonuçta, üstelik yazın çoğunlukla da İskoçya'da olacağım."

"O zaman anlaştık. Kira karşılığında burasını senin için temizleyeceğim."

"Sanırım ben bu anlaşmadan daha kârlı çıkan tarafım."

"Fark etmez. Sonuçta benim hayatımı kurtarıyorsun. Çalışkan biri olduğumu biliyorsun. Tasalanma, burayı çok güzel bir mekân haline getireceğim," dedi suratında budala bir gülümsemeyle. "Hatta o eski sobayı bile..."

Belle, hafifçe çaldığı ıslıkla sanki Mia'nın söylediklerini kabul ettiğini anlatmaya çalışıyordu. Eve taşıdıkları kutuya doğru yürüyüp bir şişe şarap çıkardı. "Şundan emin ol, buna çok ihtiyacın olacak."

"Şerefe."

Hemen ardından bir nevresim takımı, temiz çarşaflar, birkaç mum, büyük bir kalıp sabun, beyaz havlular, tuvalet kâğıtları ve son olarak hazır yiyecek satan bir restorandan aldıkları paketi de çıkararak kutuyu boşalttı. Yağda kızarmış patateslerle sıcak kahvenin kokusu odaya dağıldı. İşini bitirdiğinde Mia'yı süzercesine ona doğru döndü.

"Bu bir iddia değil Mia. Bana hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin. Eğer işler yolunda gitmez de burada yapamayacağını anlarsan, asla bunu bir yenilgi olarak düşünmeni istemiyorum."

"Tamam, düşünmem," dedi minnettar bir ifadeyle.

"Bak ne diyeceğim? Burada sanki hafta sonu tatili yapar gibi

kal. Hiçbir bağlılık hissetmeden. Eğer bir huzursuzluk hisseder veya bir ayıyla karşı karşıya gelip kaçmayı düşünürsen, başka bir şeyler düşünürüz."

Mia kıkırdayarak güldü. "Evet, belki de bu şekilde düşünebilirim. Dediğin gibi olsun."

"Ayrıca burayı sonbahar için de kiralamam gerekiyor. Eğer daha uzun bir süre kalmak istersen, bu sana biraz daha pahalıya mal olacak."

Mia, burada sadece önlerindeki yazı geçirmeye razı oldu. "Tabii şu an bir ömür gibi geliyor bu zaman."

Ayrılmadan önce Belle, Mia'ya yatağın çarşaflarını değiştirmesinde yardım etti ve sonra hem odayı ısıtan hem de kulübenin içindeki o kasvetli havayı dağıtan şömineyi yaktı. Ayrıca Mia'ya, üzerinde kulübenin bulunduğu noktayı koskoca bir "X" ile işaretlediği Asheville haritasını verdi. Sonra da onu, kulübeden doğruca en yakın kasaba olan Watkins Mill'e götürecek olan haritada gösterilmeyen yolu çizdi.

Tam ayrılırken birden geri dönüp Mia'yı içten bir şekilde kucakladı. "Benim için çok önemlisin ufaklık. Dik durmak ve kötülüklerle mücadele etmek her zaman iyi ve erdemli bir davranıştır. Ama bazen her şeyi unutup kendini dinlemek ve iyi vakit geçirmeye çalışmak da güzeldir. Unutma, iyi balıklar sadece iyi yerlerde bulunur."

İkinci Bölüm

Nehir bana dinlemeyi öğretti; ondan sizin de öğrenecek çok şeyiniz var. Nehir her şeyi bilir; isteyen ve onu dinleyen herkesin nehirden alacağı çok ders var. Mesela dalışa geçmek ve hatta batmak, bazen bazı cevapları en derinlerde aramak daha iyidir.

Hermann Hesse, Siddhartha

Dağlarda geceler uzun ve sıkıcı geçer. Akşam bir kere çöktüğünde karanlığın o ürperten varlığını tüm hücrelerinizde hissedersiniz.

Mia, eski kadife kanepede üzeri pekmez ve sigara kokan yün bir battaniyeye sarılmış oturuyordu. O ana kadar yorgunluktan çoktan uykuya dalmış olmalıydı fakat beynini kemiren, aklından bir türlü çıkaramadığı o kadar çok kötü hatıra ve sorun vardı ki aklı sürekli bu düşüncelere gidiyor, uyumasını engelliyordu.

O akşam hava nemli, evse bir insandan çok bir ayının yaşamasına daha elverişli, her tarafı örümcek ağlarıyla dolu ve kirliydi. Hemen karşısındaki şöminede yanan büyük kütüklerin kor haline gelmesini izliyordu. Tembelce kor halindeki bu kütükleri kıpırdatarak üzerlerinin harlanmasını sağladı. Artık korkunç yalnızlığının farkındaydı. Telefon, televizyon, radyo ya da insan eliyle yapılmış ve gecenin korkutucu gücünü savuşturacak, ona

bu yalnızlığı unutturacak hiçbir şey yoktu burada. Kati yalnızlığın dayanılmaz ürpertisini hissetti derinlerde. Bu his o kadar güçlüydü ki hastalandığını düşündü. Başını ağrıtan bu yalnızlık üzerindeki battaniyeye çok sıkı sarılmış olmasına rağmen titremesine neden oldu.

Belle, baştan beri haklıydı belki de diye düşündü. Tanrının unuttuğu bu yerde ne işi vardı ki? Ahşap küçük bir kulübenin içinde romantizm dolu anlar mı yaşamaya çalışıyordu? Doğanın ortasında hayatına düzen vermeye mi çalışıyordu? Gerçek şuydu ki dağın başında yapayalnızdı. Yapmak istediklerin, anlık heveslerin konusunda daha dikkatli ol, diye çıkıştı kendi kendine. Şu anda yaşadıkları artık bir şaka değil, tam tersine gereğinden fazla gerçekti. Etraftaki toz ve sonsuz karanlık olabildiğine gerçekti. Yardıma ihtiyacı olsa çıkıp gelecek birisi yoktu etrafta. Ya her an kesilme tehlikesi olan elektrik giderse, ne yapardı?

Dışarıda rüzgâr olanca gücüyle esmeye devam ediyor, sallanan ağaç yaprakları sanki içeride birisi var mı diye kontrol edercesine dallarıyla pencerelere vuruyordu. Gecenin sükûnetini bozan bu sesler Mia'nın aklına korkunç şeyler getiriyordu. Ya cama vuran ağaç dalları değil de kocaman bir ayıysa ya da bir adam... James Dickey'in *Deliverance* adlı romanını okumuştu. Sapsarı dişli, soysuz adamların gezdiği dağların ortasındaki bu vahşi doğada başına neler gelebileceğini gayet iyi biliyordu. Kedi hırlaması gibi, keder veren ama ürkütücü bir baykuş sesi gecenin derin sessizliğini bozdu.

Dağlarda en son on sekiz kadınla beraber katıldığı terapi esnasında bulunmuştu. Tabii, bu birliktelik şimdikinden çok daha rahat ve huzurluydu. Şimdiyse gecenin karanlığı ona çok derin ve içindeki bilinmezlik de iç ürpertici geliyordu. Telaşlanan Mia, ani bir hareketle kalkıp bütün camları kapadı, her birini kilitleyip hepsinin perdelerini çekti.

Zeminden gelen gıcırtılarla birlikte mutfağa doğru yürüdü. Eski odun sobası sanki mutfağın köşesinde oturan hantal bir canavarı andırıyordu. Etrafından dolanarak kapaklarını açtı. Üze-

rinde fare pislikleri olan, ortaçağda kullanılan aletlere benzer mutfak eşyalarından tiksinip midesi bulandı. Büyük, kalın tahta saplı bir bıçağı çekti aldı. Oldukça ağır olan bu bıçak muhtemelen ayı derisi yüzmek için kullanılıyordu ki aslında etkili bir av aleti olarak da kullanılabilirdi. Elinde bıçak, ön kapının kilidini kontrol etmeye gitti ve kendini biraz daha güvende hissedebilmek için kapının kolunun altına da içerideki sandalyelerden birini dayadı.

Yatak odasına geldiğinde de aynısını yaptı. Tam da yatağa girecekken, incecik bir zarmış gibi görünen perdenin üzerindeki kocaman siyah bir örümcek sanki acelesi varmış da bir yere yetişecekmiş gibi yere doğru inişe geçti. Mia, hemen odaya geri koştu, arkasına baktı ve bıçağın bıraktığı yerde durduğunu fark etti. Örümceklerden nefret eder, hatta çok korkardı. Keşke Charles burada olsaydı diye düşündü birden. Böyle durumlarda hemen imdadına yetişen ve onu bu tatsız durumlardan kurtaran kişi hep o olmuştu.

Ama artık yok ve buna alışmalısın, dedi kendi kendine. İşin kötüsü arayabileceği başka birileri de yoktu. Burada kendi başınaydı. Bıçağı sıkıca kavrayıp kalp atışlarının yavaşlamasını bekledi. Etrafında dolanan bir örümcek varken uyuması mümkün değildi. Etrafı şöyle bir kolaçan ederek içeri girdi ve kenarda duran süpürgeyi gördü. Onu da eline alarak cesaretini toplamaya çalıştı. Hayalinde giderek büyüyüp kıllı bir tarantulaya dönüşen örümceğin perdenin arkasında onu beklemekte olduğunu düşünüyordu. Titreyen ellerindeki süpürgeyle ihtiyatlı bir şekilde perdeyi araladığında örümceğin çoktan ortalıktan kaybolmuş olduğunu gördü. Küfürler ederek yatak çarşaflarını silkeledi, tavan kenarlarındaki örümcek ağlarını temizledi, hatta her tarafı toz içinde bırakarak yatağın altını da süpürdü ama nafile. Örümceği kaybetmişti.

Dışarıda zaman zaman aniden esen rüzgâr pencerelerden gıcırtılar gelmesine neden oluyordu. Bu sesler, sanki kulübenin kahkahalarla kendisine güldüğünü hissettiriyordu. Derin bir ne-

fes alıp haşerelere karşı kullanacağı silahı, süpürgeyi yatağının yanındaki duvara dayadı. Hızlı bir şekilde üzerini değiştirerek kışlık pijamalarını giydi. Yatağın üzerine oturduğunda, yatağın hiç ummadığı kadar yumuşak ve rahat olduğunu fark etti. Evdeki en konforlu bu eşyanın keyfini çıkarırken, "En azından yatağım güzel, ne mutlu sana 'Dağların Kadını!" diye geçirdi içinden.

Çoraplarının altı yerlerin pisliğinden kapkara olmuştu. Fakat kulübe o kadar rutubetli ve soğuktu ki parmakları soğuktan donmak üzereydi ve bu yüzden nefret etse de bu kirli çoraplarla oturmak zorundaydı. İstemeye istemeye ayaklarını bu temiz çarşafların içerisine sokup battaniyeyi kulaklarına kadar çekti. Her tarafında kabarıklar oluşan yastığının üstüne geçirdiği kılıf yumuşatıcı kokuyordu. Kabarık veya tozlu, hiç fark etmezdi aslında. Bu yatak evliliğine ait hiçbir anı taşımıyordu. Kafasını son bir kez kaldırarak bıçağı komodinin yanına koyduğundan emin oldu. Sonra eliyle kavradığı yastığa başını koyarak sahip olduğu azıcık konforun tadını çıkarmaya çalıştı.

Gözleri açık bir şekilde uzanmıştı yatağa. Rüzgâr, ıslık çalıyormuşçasına esmeye devam ediyordu. Şöminede yanan odunların çıkardığı her sesse ise Mia'yı biraz daha tedirgin ediyordu. Diğer odada bir hışırtı duyduğuna yemin edebilirdi, fakat kalkıp ne olduğuna bakacak cesareti bulamadı kendinde.

Vakit geçtikçe yağmurun şiddeti azaldı. Hâlâ gözleri açık bir şekilde uzanmış olan Mia, battaniyeyi boynuna gelecek şekilde sıkıca tutuyordu. Ne zaman gözleri uykuya yenik düşüp kapanacak olsa, Charles'ın hayalini karşısında buluyor ve bu sevimsiz hayal dalıp gitmesine izin vermiyordu. Kendini ne kadar başka şeyler düşünmeye zorlarsa zorlasın, her seferinde bu unutmak istediği acı hatıralarına geri dönüyordu. Cama vuran ağaç dalları sanki omzunu dürterek, "Unutma, unutma, unutma!" diye sesleniyordu. Yorgunluk ve gün içinde yaşadığı şokun etkisiyle

Mia, kötü hatıralarıyla birlikte uykuya daldı.

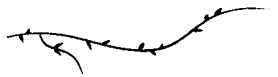

Daha dün Belle'yle, tuttuğu ilk alabalığın verdiği coşkunun getirdiği sevinç ve pırıltılı mutlu bir gelecek için beslemeye başladığı umutla birlikte, nehrin kenarında beraberce dikiliyorlardı. Bu neşesini, bu tedavi süresince kendisini hiç yalnız bırakmayacağını düşündüğü eşi Charles'la paylaşmak için bekleyememiş ve terapiyi biraz erken bırakarak kalkıp Asheville'den Charleston'a dönmüştü. Pazartesi günü aslında hukuk fakültesinin hemen ardından çalışmaya başladığı firmadaki masasında oturuyor olması gerekiyordu.

Eve dönerken evliliklerinin ilk yıllarında ne kadar da zorlu dönemler geçirdiklerini düşündü. Fakat her ne kadar farkında olmasalar da çok mutluydular o zamanlar. Biriktirdikleri paralar kimi zaman bir şişe şaraba ya da güzel bir filme ayrılırdı. Kimi günler güzel eşine sürpriz yapmak için Charles eve elinde bir demet papatyayla dönerdi. Mia eşine, ucuz olduğunu bildiği için en sevdiği çiçeğin papatya olduğunu söylemişti. Charles da yol üzerindeki bir sokak satıcısından ona papatyalar getirirdi çoğu zaman. İşte o gün de o korkunç manzarayla karşılaşmadan önce, Mia eve varır varmaz sıcak bir duş alıp şöyle güzelce süslendikten sonra, sürpriz bir öğle yemeği hazırlamayı planlamıştı.

Aslında öğle vakti kocasının arabasının evin önünde olduğunu görmek Mia için sürpriz olmuştu. Normalde eve girer girmez kocasına seslenirdi, fakat içinden bir ses ona nedense, bu sefer halıyla kaplı merdivenlerden çıkıp kocasıyla on yıl paylaştığı yatak odasına doğru dikkatlice ilerlerken sessiz hareket etmesi gerektiğini söylüyordu. Yatak odasının kapısı kapalıydı. Kapının arkasından bir kadınla erkeğin boğuk iniltileri duyuluyordu. Bedeni bir an korkuyla karışık bir ürpertiyle sarsıldı. Zamanın yavaşladığını hissederken, aslında çok açık olan bu gerçeği kabullenmekte zorlanıyordu. Bunu hak edecek bir şey yapmamıştı;

bu aşağılık davranışı, kötülüğü kendisine, evliliklerine yapıyor olamazdı.

Aynalı kapıyı açmak için kaldırdığı elleri zangır zangır titriyordu. Tek bir hareketle hızlı bir şekilde açtı kapıyı. Kızıl, uzun çoraplı uzun bacaklar çırılçıplak olan erkeğinin üzerine dolanmış, mükemmel hatlara sahip bronz bir kalçayla beraber ahenkle ileri geri hareket ediyordu.

Bununla beraber asıl dikkatini çeken şey kadının göğüsleriydi. Bembeyaz, büyük olmasına rağmen sıkı ve dimdik bu göğüslerin sanki on yedinci yüzyıl resimlerindeki göğüsler gibi pespembe uçları vardı. Kocasını, iki göğsün arasmda inildeyerek bu dünyevi hazzı alırken seyretti. Bir an evvel gitmek istiyordu, ama gözlerini kadının göğüslerinden bir türlü ayıramıyordu. O kadar yuvarlak hatları vardı ve o kadar büyüktüler ki sanki gerçek değillerdi, sanki içlerine mükemmel oranda silikon konulmuş sahte göğüsler gibiydiler. Mia'yı en çok inciten de bu olmuştu aslmda. Charles onu aldatmakla kalmayıp mükemmel, yarasız göğüsleri olan harika bir kadını seçmişti. İşte bu Mia'yı çok derinden yaralamıştı.

Birdenbire, "Düşündüğün gibi değil," diye bir cümle çıkıverdi, sonunda birisi tarafından izlenildiğini fark eden adamın ağzından. Kapının önünde kim olduğunu anlayamadığı, tepkisiz, omuzları çökmüş, elinde yere düşmek üzere olan bir papatya demeti olan bu siluet adamı fena korkutmuştu.

Boğazındaki düğüme rağmen, "Birkaç dakika daha bekleseydim aslında tam da beklediğim şey olacaktı değil mi?" dedi sakin bir sesle.

Charles, çarşafı yataktaki kadını örtecek şekilde şöyle bir fırlattı. Kadın dirseğinin üzerinde doğrulurken uzun siyah saçları omuzlarından aşağıya savruluyordu. Gün aydınlanırken dağlardaki pembelik gibi bir renk yanaklarından göğüslerine doğru yayılıyordu.

Kendi çıplaklığını umursamaksızın yataktan fırladı. Mia'nın gözleri, sanki kınından çekilmiş bir kılıç gibi karşısında dimdik

duran Charles'ın sertleşmiş erkekliğine doğru kaydı. Tiksintiyle geri döndü.

"Mia, bekle..."

Elindeki papatyaları yüzüne doğru savururken, "Benden uzak dur!" dedi ve merdivenlerden koşar adımlarla indi. Kusmak istiyor, öfkeyle titriyordu. Tek isteği, lime lime edildiğini düşündüğü haysiyetini biraz da olsa kurtarmak ve buradan bir an evvel uzaklaşmaktı.

Telaşla koşarken ayağı Charles'ın golf takımlarına takıldı ve kendini önce onun BMW'sinin önünde, sonra da garaj kapısında buldu. Titanyumdan yapılmış golf sopalarıyla her zaman gurur duyardı Charles. Bu sopalar ona bir servete mal olmuştu ve bunları ancak birilerini etkilemek istediğinde kullanırdı. Hatta zaman zaman şakayla karışık, "Bir yangın çıkarsa seni mi yoksa onları mı kurtarırım bilemiyorum, bu benim için çok zor bir karar olurdu," diye de takılırdı Mia'ya. Golf çantasını alıp arabaya kadar yerde sürükleyerek bagaja koydu. Her ne kadar acımasızca da olsa, aynı Charles'ın ondan aldığı gibi, o da Charles'tan değerli bir şeyler almak zorundaymış gibi hissetti kendini. Sert bir şekilde bagajın kapağını kapatıp hemen ardından arabayı çalıştırdı. Uzaklaşırken, çıplak ayaklarıyla arkasından koşarken bir yandan üzerine geçirdiği bornozun kemerini bağlamaya çalışan bir yandan da durdurmak için kendisine bağıran eşini gördü. Mesafe bir hayli açılmasına rağmen sesini duymaya bir süre daha devam etti.

Biraz nefes almak isteyen Mia, şilteleri üzerinden atarak yatakta şöyle bir doğruldu. Kalbi hızla atıyordu. Yataktan çıkarak odada dolanırken yüzüne basan ateşi durdurmak için avuçlarını yüzüne bastırdı. Kocasının ihanetini hâlâ kabullenemiyor, bunu düşündüğü her an vücudu sıcaktan ter içinde kalıyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. "Aman Tanrım!" diye düşündü.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bayılmak üzereydi.

Banyoya gidip dağın buz gibi suyuyla yüzünü yıkadı. Lavaboya sıkıca tutunup sakinleşmek için derin derin nefes aldı. Hayır, hayır bu olmamalı, diye düşündü yavaşça bırakırken nefesini. Kalp krizi değildi bu yaşadığı. İçinde, onu derinden yaralayan kalbinde hissettiği tarifsiz acıydı.

Birkaç dakika sonra kalp atışları normale döndü. Alnına düşen saçlarını geriye atarken yavaşça doğruldu. "Uyan!" dedi kendi kendine karşısındaki solgun yüze bakarak. Charles iyi bir koca değildi, hatta tedavinin birçok aşamasında da yanında değildi. Neden tam tersini düşünmeye zorladım kendimi, diye düşündü. Bahanelere sığınarak gerçeklerden kaçmak daha mı kolay gelmişti acaba?

Yüzüne düşen saçlarını tekrardan toplayarak onu bir daha düşünmemeye karar verdi. Kendine başka meşguliyetler bulmalıydı. Ayaklarını tozlu zeminde sürüyerek kitaplığa doğru yürüdü. Eline gelen ilk kitabı aldı, Kate Chopin'den *Uyanış*. Kitaplar, daima onu rahatlatan sadık dostlarıydı. Bu kitapsa aslında eski bir arkadaşı sayılırdı. Uykusuz gecelerinde içindeki hayatlarla avunabileceğini umduğu bu ince ciltli kitabı da beraberinde taşıyarak siyah demir yatağına doğru yöneldi. Dışarıda yağmur yağmaya devam ediyor, ama gök gürültüsü giderek daha uzaklardan gelmeye başlıyordu. Fırtına uzaklaşıyordu.

Mia, harfler bulanıklaşıp gözleri artık kendiliğinden kapanıncaya kadar kitabı okumaya devam etti. Sonunda pes edip kitabı kapattığında saat oldukça ilerlemişti. Kitabı, ufak beyaz lambayla bıçağın yanına koydu. Onların arkasında da diğer bir silahı, tahta saplı süpürgesi duruyordu. Lambayı kapatmadan önce odayı baştan aşağı süzdü. Duvarlar, demir yatak, ayna ve diğer her şey kendine düşmanca bakıyormuş gibi geldi. Belle, uzun zamandan beri evde kalacak ilk kişi olduğunu söylemiş ve bu yüzden Mia da sanki başka birine ait özel bir mülkü işgal ediyormuş gibi hissediyordu. Bununla beraber Belle, kalması için ona izin vermişti.

Sonra, önceleri bu kulübede yaşayan kadını düşündü. O kadın ki bu vahşiliğin ortasına zarif, güzel eşyalar getirmiş ama Mia gibi insanlardan uzak bu ıssız yerde kalmayı tercih etmişti. Bu kadından da izin almak zorundaydı. Hiçbir sebep yokken Belle'ye söylediği cümleyi bağırarak ona da söyledi:

"Lütfen, kalmama izin ver."

Soğuk bir rüzgâr, perdeleri titreterek odayı doldurdu. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı ve kendini yorganın altına gömdü. Sedirin ağır kokusuyla birlikte kafasında bir girdap gibi dönen hatıralara gömülen Mia, o gece rahat uyuyamayacağını anladı.

Mia, perdelerin arasından sızan delici ışıkla uyandı. Terlemişti, üzerindeki battaniyeyi tekmeledi, fakat öyle bir yanıyordu ki oda fırın gibiydi sanki. Kasvetli bir umutsuzluk hissiyle çenesinin altında kenetlediği ellerini çözerek yana döndü. Odayı boğucu hale getiren zor bir geceydi. Aklına musallat olan şeyse hayaletler değil, Charles'la olan anılarıydı. En kötüsüyse uyku sersemliğiyle sanki Charles ölmüş gibi hissediyordu. On yıla yakın bir süredir paylaştıkları bütün sevgi ve güvenin kaybolmasının acısı içindeydi. Bu kadar çabuk ve insafsız bir şekilde biten bir ilişki ona derin bir acı vermişti. Sanki müebbete mahkûm birinin acısını çekiyordu.

Uyku sersemliğini tam olarak üzerinden attıktan sonra yavaşça doğrulup salona doğru yürüdü. Pazen pijamasının kıvrım kıvrım olan kenarları yerin tozunu alarak sürükleniyordu. Şöminenin ateşi sönmüş, küllerin kokusu salona sinmişti. Ortada bir oturma odası, solunda bir yatak odası ve sağında bir mutfakla yukarıda, çatı katında bulunan bir odanın olduğu bu küçük kulübede birkaç ay kalacaktı. Sararmış tiril tiril perdelerden içeri sızmaya çalışan donuk ışık odayı kasvetli yapıyordu. Pencerelerden birini açtı.

Pencereyi öyle sert çekti ki pencerenin eski ahşap çerçevesini titretti.

Aniden gürül gürül akan suyun rahatlatıcı sesini duydu. Nem kokan tatlı bir rüzgâr terli vücudunu serinletti. Yağmur durmuş, ağaçlardan kuş cıvıltıları geliyordu, doğaysa olgun ve yeşildi. Kendi kendine günün tazeliğini niye hissedemediğini sordu.

Huzursuz bir şekilde etrafı kolaçan etmeye başladı. Sallanan çubuklar üzerinde duran et tahtası gözüne ilişti. Güzel ve taze bir bifteği bir et bıçağıyla usta bir şekilde parçalara ayıran nasırlı eller canlandı gözünde. Tüyleri diken diken oldu. Bu borulardan en son ne zaman su akmıştır diye düşündü. Musluğa yöneldi. Yaşlı pompadan bir inilti çıktı ve sesli bir şekilde gürledi. Mia, musluğun patlama ihtimaline karşılık iki adım geri çekildi. Balık kanı renginde, iplik kadar bir su kendini borulardan dışarı bıraktı. Su temiz akana kadar bekledi Mia. Suratına biraz su vurdu soğukluğundan nefes nefese kalarak. Sonra da tadma baktı. Soğuk ve lezzetliydi. Kana kana içti bu sudan ve çantasının dibinde bulduğu sağlık küründen kalanları yedi.

Kabaca yapılmış bu kulübe, girintili çıkıntılı kaplar, ağır metalden yapılmış tavalar, ucuz çömlek işi tabaklar ve uyumsuz sofra takımlarından oluşan zavallı bir gruba ev sahipliği yapıyordu. Gerçekten can sıkıcı bir koleksiyondu. Mutfağın, evde bir kadın olmasına rağmen böyle bakımsız olması burada kalan kişinin evle ilgilenmekten çoktan vazgeçmiş olduğunu gösteriyordu.

Ellerindeki tozu silkeleyerek etrafına bakındı. Midesi guruldu-yordu ve kafeinsizlikten başına vuran ağrı ona işgüzarlığı bırakıp ihtiyaçlar için kasabaya inme vaktinin geldiğini söylüyordu.

Küçük siyah bavulundan çıkardığı bir kot pantolonla ipek bir süveteri hızlıca üzerine geçirdi. Lavabonun küçük aynasındaki görüntüsünden kaçarak yıkadığı yüzünü kuruladı. Mia, aynaya bakmaktan kaçınıyordu. Bu onu çok tedirgin ediyordu, karşısında gördüğü kadını artık tanıyamıyordu.

Daha geçen sene Mia Landan hafif bronz tenli, sofistike ve iyi giyimli Charlestonlu genç bir iş kadınıydı. Hiçbir zaman makyajsız ve dağınık saçla çıkmazdı dışarı. Bir dansçı vücudunu

andıran uzun bir endamı, incecik filiz gibi kol ve bacakları ve kuğuyu andıran bir boynu vardı. Yukarı taranmış saçları ve incileriyle kendini Grace Kelly'nin gençliğine benzetirdi.

Şimdiyse aynaya baktığında gördüğü kadın, sanki aylardır gün yüzü görmemiş gibi solgun ve süzgündü. Kemoterapiden önceki düz sarı saçları kızılımsı ve dalgalı hale gelmişti. Sanki saçlarını yoklarmış gibi ellerini başında gezdirdi ve kopan saçlarını topladı. Saçının bu ateş ve yaşam dolu renginden hoşlanıyordu bile denebilirdi. Kesmeye asla cesaret edemezdi çok sevdiği saçlarını ve bu yüzden farklı uzunluklarda bukleler bıraktı kafasmda. Kalbini yansıtan yuvarlak hatlı yüzü dudaklarının altında derin bir çukur olan çenesiyle bitiyordu.

Gönülsüz bir şekilde suratına baktı. Mesleği olan halkla ilişkiler yüzünden insanları çabucak eleştirmeye, çabukça hüküm vermeye alışmıştı. Bu yüzden hemen kendini de yaftaladı. Yüzüne ışık vurduğunda kendini bostan korkuluğuna benzetti.

Mia, aynaya sırtını dönüp ışığı kapattı. Çantasını kapıp dışarı çıktı. Birdenbire ön cephedeki verandada durdu. Geçen gecenin karanlığı etrafındakileri gizlemişti. Fakat gündüz gözüyle bakınca manzaraya bayıldı.

Kulübenin bir tarafı, uzun ağaçlarla yeşilin hayal edilebilecek bütün tonlarını barındıran zengin bir bitki örtüsünün oluşturduğu bir dağ yamacını kendine siper etmişti. Beyaz kayaların üzerine çağlayan tirşe renkli nehrin kilometrelerce uzaktan duyulan ahenkli yumuşak sesi derinden gelen bir musiki etkisi yaratıyordu.

Belle, Mia'ya burarın Watkins Koyu olduğunu söylemişti. Mia da Belle'ye koyun, girintili çıkıntılı su parçasından başka bir şey olmadığını iddia etmişti. Bunun üzerine Belle, dağlık bir alanın da bir koya siper olabileceğini anlatarak durumu açıklamıştı. Yani söylediği şey iki anlamıyla da korunaklı sığınma bölgesi anlamına geliyordu. Aslında bu, Mia'nın durumuna da çok uyuyordu.

Watkins Koyu'na siper olan bu dağların güneydoğusuna dü-

şen sahildeyse Charleston şehri yükseliyordu. Mia'nın gözünde, doğduğu şehri şehir yapan sivri kuleli kiliseler, tarihi yapılar ve dar şirin caddeler canlandı. Mia için Charleston, inci kolyesi olmadan dışarı çıkmayan, toplumdaki yerini bilen, düzenli bir şekilde kilise aktivitelerine katılan, sahip olduğu konumun sorumluluklarını yerine getiren, sofistike ve güzel kokulu yaşlı bir teyze gibiydi. Kültürüne kattığı şeylerden ötürü Mia, bu şehre minnettardı. Fakat suratındaki zoraki gülümsemenin asılı kaldığı bazı zor zamanlarda şehrin beklentilerinin altında eziliyordu.

İşte burada, dağlarda ise kendini özgür hissediyordu. Kimsenin beklentisi yoktu ondan ve şehrin yapmacıklığının aksine her şeyin doğal olduğu bu ortam, içindeki derin arzuları açığa çıkarıyordu. Burada doğanın zenginliği ve bereketi içinde kendini onun bir parçası gibi hissediyordu. Deniz, kendini kumsal kadar uçsuz bucaksız, sınırsız hissettiriyordu. Artık gelecekte Mia'ya ev sahipliği yapacak yerin, bu denizin kıyısındaki tarihi şehir olup olmayacağını sorgulamaya başlıyordu kafasında.

Kararı ne olursa olsun yazın sonunda Charleston'a dönmek zorunda kalacaktı. Mia, başını yukarı kaldırarak verandanın tırabzanına dayandı ve derin bir nefes aldı. Damarlarına dolan bir tazelik ve bu derin nefesi verirken de içindeki kokuşmuşluktan arındığını hissetti. Mia şifa bulurken, dağlardaki bu küçük kutu gibi kulübe sığınağı olacaktı.

Watkins Mill'e yolculuğu ne beklediğinden daha iyi ne de daha kötü geçti. Yağmurdan sonra kır daha yeşil ve gür göründü gözüne. Yolda, düzenli bahçeleri olan çiftlik evlerinin yanından geçti. Her birinin bahçesinde veya yakınında bir köpek ya da keçi vardı. At ve öküzlerin otlamasına elverişli açık araziler ve dağ yamacını yukarıdan görebilen ağaç evler dikkatini çeken diğer şeylerdi. Yol kıvrımlı ve dönemeçliydi fakat Belle, kasabaya yolculuğun kısa olduğunu söylemişti ve haklı çıktı. Asfalt yola çıkınca dağların arasında sıkışmış bu küçücük kasabaya çabucak ulaşmıştı. İlk bakışta, zaman tarafından unutulmuş bir kasaba gibi geldi.

Mia, arabasını eski tren istasyonunun önündeki küçük bir araziye park etti. Parlayan çatısı, geniş ve sarkık sayvanları ve yol kenarındaki büyük çiçek saksılarıyla ilgi çekici bir yapıydı. Yapıdaki işaretlerden anladığı kadarıyla bir trenin bu istasyona uğramasının üzerinden çok zaman geçmişti, fakat kasaba yeniden canlanmış ve şimdi eski halkına ev sahipliği yapıyordu.

Anacadde daha çok dükkânlardan oluşuyordu ve sadece birkaç blok uzunluğundaydı. Sarı ve kırmızı tuğlalardan yapılmış birbirine sıkıca bağlı iki yapı yan yana duruyordu. Bunlardan biri tren istasyonu, diğeriyse kiliseydi. Arada, kaldırım kenarlarına serpiştirilmiş ağaçlarla altlarındaki rengârenk sardunyalar ve yemyeşil dolgun çalılar dikkat çekiyordu. Charles ile beraber hafta sonları gitmeyi sevdiğimiz tipten bir kasaba diye düşündü üzüntüyle.

Belle, kasaba insanının sıcakkanlı, birbirine bağlı ve güvenilir olduğunu söylemişti. Çoğu, babaları ve dedeleri gibi burada yetişmişti. Yıllardır süren bu birliktelik yüzünden, insanlar birbirleri hakkındaki en ince ayrıntıyı bile biliyorlardı. Bu sebepten Belle'ye göre yeni dedikodular çıkarmaya çok müsaitlerdi.

Mia, kendini ezik ve içine kapanık hissediyordu. En küçük diyalogdan bile sakınıyordu kendini. Kasabada dolaşıp erzaklarını alırken adeta görünmez olmak istiyordu. Kafasını önüne eğip hızlıca yürümeye başladı kaldırımda. Kütüphanenin, belediye binasının ve bir restoranın önünden geçti. Bir giyim mağazasının önünden geçerken üç günlük balık avı için yanına aldığı birkaç giysinin yeterli olup olmadığını düşündü. Yüzünü ekşiterek birkaç tane daha alması gerektiğini düşündü.

Yeni bir kıyafet beğenmek veya eski antik bir dükkâna göz atmak için alışverişe çıkalı çok uzun zaman olmamıştı. Evindeki dolabında uzun ve zayıf vücudunu ortaya çıkaracak birkaç yünlü takım ve temiz beyaz bluzlar vardı. Ayrıca üst raflarda ipekli şeyler ve biraz takıntılı bir şekilde abarttığı, onlara ne kadar meraklı olduğunu gösteren, düzenli bir şekilde istiflenmiş ve her birinin içinde değişik ortamlarda giyebileceği ayakkabılar, ku-

tularının içerisinde muntazaman bir şekilde sıralanmıştı. Arkadaşlarının sahip olmak isteyip de alamadıkları mücevherlerine karşı bir ilgisi yoktu. Düğün töreninde taktığı elmas set ve yaka düğmesiyle Charles'ın ilk evlilik yıldönümünde hediye ettiği inci kolye Mia'ya yetiyordu. Bunlar güzel ve makul ölçülerdeki Mikimotolardı. Bu çifte burma kolye hâlâ tuvalet masasının en üst köşesindeki mücevher kutusunun içinde duruyordu.

Vitrindeki kahve bej etek ve ipek bluzlu mankene baktı ve sonra yürümeye devam etti. Giysiler ilgisini çekmemişti. Lazım olduğu zaman bir şeyler alabilirdi.

Taze ekmek, tarçın ve ekmek kokusu onu pastaneye yönelti. Önde duran büyük tahtada günün özel yiyecekleri yazılıydı. Bugünün özel yiyeceğiyse tarçınlı kekti. İçeri girerken kapının üzerindeki küçük zil çaldı.

Kısa, sarı saçlı bir kadın başını kaldırdı ve özensiz bir gülümsemeyle kapıya doğru bakarak, "Buyurun!" dedi. Bu sarı kafa, açık pembe bir üniforma giyen kanlı canlı orta yaşlı bir kadına aitti. Pembe yanaklı, hoş ve samimi bir suratı vardı, fakat Mia'nın en çok ilgisini çeken mavi renkteki yaşam dolu gözleriydi.

"Shaffer'ın Yeri'ne hoş geldiniz," dedi, Kuzey Carolina ağzıyla sözcükleri yayarak. "Ne istersiniz?"

Mia, açlığın da etkisiyle taze pişmiş donut ve pastaların olduğu dolaptaki bütün yiyecek adlarını bir çırpıda okudu. Restoranın diğer köşesine L biçiminde uzanmış olan diğer vitrindeyse ekmekler, kekler, turtalar ve kurabiyeler vardı. Sıcak kahve kokusu dizlerinin bağını çözmek üzereydi.

"Kredi kartıyla ödeme yapılıyor mu?" diye sordu Mia.

Kadın alaycı bir tavırla yanıt verdi, "Üzgünüm, sadece nakit kabul ediyoruz."

Mia, üzgün bir şekilde kafasını salladı. Çantasındaki birkaç bozukluk aklına geldi. Kafasını kaldırdı ve kahvenin fiyatına baktı.

"Sade bir kahve alacağım, büyük boy olsun," dedi. Parmakları vitrinin camı üzerinde dans ediyordu alacağı şeyi seçerken. "Bir de şu donutu alayım," dedi almak istediği keki işaret ede-

rek. Sonra donuttan vazgeçti. "Bir dakika bekleyin, donut almayacağım. Tarçınlı kek alayım."

Kadın sırıtarak, "Emin misiniz?" dedi.

Mia çekingen bir gülümsemeyle, "Hepsi o kadar güzel gözüküyor ki!" diye cevapladı.

Kadın, metal maşa yardımıyla keki çıkartıp tezgâha koyarken, "Bunlar size kilo olarak geri dönmüyor galiba?" dedi. "Ben bir tane yedim mi, basenlerimde birikiyor ve bir daha da oradan gitmiyor. Burada mı yiyeceksiniz?"

Mia, pembe beyaz masa örtülerinin olduğu birkaç küçük masaya baktı. "Evet, burada yiyeceğim, teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.

Kadın, kek ve kahveyi hazırlayıp tepsinin içine koydu ve ekledi. "2 dolar 60 sent."

Mia, cüzdanından üç dolar çıkardı. Dün evden çıkarkenki hali geldi aklına. Evden çıkarken cüzdanında neredeyse hiç para kalmadığının farkında bile değildi.

"Yakınlarda bir ATM var mı?"

"Bankanın oralarda var bir tane. Buradan çıktıktan sonra sağa dönün, sokağın sonunda karşınıza çıkacak." Mia'ya "şekerim" diye hitap eden kadın anlatmaya devam ederken bir an durakşayıp, "Bu arada adınız ne?" diye sordu.

Mia, biraz tereddütle de olsa kadına adını söyledi.

"Küçük kasabamızı gezmeye mi geldin?"

Kadının göğsüne iliştirdiği isim etiketine bakıp, "Evet, Becky," dedi kek ve kahvesini alıp masaya giderken. Becky'nin sorularından kaçma umuduyla kapıda duran yerel dergilerden birini aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı. Becky, Mia gelmeden önce yapmakta olduğu bardak temizleme işine geri döndü. Mia, kasabalının gözünde dağdan kulübe almaya çalışan alelade bir turist izlenimi yarattığını biliyordu.

Mia, kekini parçalara bölüp bir parçasını ağızına attı ve gözleri aldığı büyük zevkle kapandı. Kek o kadar lezzetli ve kahve de o kadar sıcaktı ki şu ana kadar ne kadar aç olduğunun farkında

olmayan Mia, kek ve kahvesini neredeyse bir çırpıda bitirdi.

"Bunlar bağımlılık yapar," dedi Becky tezgâhtan.

Mia, dönüp Becky'nin gülümseyen yüzüne baktı. "Her sabah taze taze pişiriyorum." Elleri karnında gururla söylemişti bunu. "Halbuki patron fazla önemsemez taze olmasını. Onun için çok olsun yeter," diye devam etti, bir kahkaha daha atıp elindeki bardakları silmeye devam ederken. "Yarın sabah tekrar gel. Koyu kremalı donutlardan yapacağım. Saat yedide açarım dükkânı. Balıkçılar gelene kadar açmam lazım. Kahvelerini sıcak, kurabiyelerini de tatlı isterler. Arka tarafta ufak bir postanem var," dedi küçük bir tezgâhı göstererek Becky. "Kasabada kalıyorsan postalarını buradan yollayabilirsin."

"Hayır, kaldığım yer buraya biraz uzak."

"Kiralık mı yoksa kendinin mi? Dağlara yakın yerlere birçok yeni ev yapıldı."

"Kiralık," diye karşılık verdi Mia tekrar dergisine bakarak. Mia, bu ufak imasından bu konu hakkında pek de konuşmak istemediğini Becky'nin anlayacağını düşündü. Fakat açıkça görülüyordu ki bu sevimli ama düşük çeneli kadının bu küçük sohbeti noktalamaya pek de niyeti yoktu. Galiba arkasında bir postanesi olan bu küçük kahve dükkânı kasabanın yenileriyle tanışma noktasıydı.

"Bahse girerim Murphy'nin yerini kiraladın," diye devam etti Becky. "Güzel eski bir evdir. Biraz tamirat gerekli ama. Özellikle dış cephesinin bakıma ihtiyacı var. Kiralık tabelası astıklarını duydum. Belki de satılık. İyi bir alışveriş olabilir."

"Yok, o evi bilmiyorum."

"Nerede kalıyosun o zaman?"

"Aslında bir arkadaşımın kulübesinde kalıyorum."

"Kimmiş bu arkadaş, belki de tanıdığımız biridir!"

"Belle Carson."

Becky, avare avere bardak tezgâhını silerken dudakları sanki bir şeker emiyormuş gibi büzüldü. "İsmi tanıdık geliyor. Buradan mı?" diye sordu.

"Zannetmiyorum. Asheville'de oturuyor," dedi Mia ve parmaklarını küçük bir peçeteyi silerek gitmek için yerinden kalktı.

"Donutları unutma. Senin için bir tane ayıracağım," dedi Becky samimiyetle. Mia, elini sallayarak veda edip kapıdaki küçük zilden gelen sesle birlikte dükkândan çıktı.

Birkaç arabanın önünden yavaşça geçmekte olan iki çocuklu genç bir çift meraklı bir şekilde Schaffer'in Yeri'ne girdi. Mia, kapıdaki zili ve Becky'nin sıcak selamını duyunca gülümsedi kendi kendine.

Yandaki nalbur dükkânı, komşusu Schaffer'in Yeri'nin sıcak ve pembe feminenliğiyle tam bir zıtlık içindeydi. Burası mukavva kutular ve büyüklü küçüklü alet edevat içinde, çelik rafları ve vida, civata, çivi ve akla gelebilecek bir sürü zımbırtıyla dolu sıra sıra plastik sandıklarıyla tam bir erkek dükkânıydı. Önünden geçerken burnunu kapadı. Motor yağı ve toz kokusu yayılmıştı dükkânın etrafına.

Birkaç dükkân aşağıda, kasabadaki sanatçıların yaptığı resim, elişi ve incik boncukların sergilendiği küçük bir mağazanın önünde durdu, Mia. Gözüne bir tabela ilişti: "Yetenek ve isteklerinize göre her türlü sanat aletini tedarik edebilirsiniz."

Mia'nın içinde, tabelayı görünce yanıp tutuştuğu büyük resim aşkı belirdi. Üniversitedeyken bir sanat sertifikası almış ve farklı tarzlarda birçok resim denemesi yapıp bunları korkusuzca fuarlarda sergilemişti. Mezun olduktan sonra bir iş buldu, sonra evlendi ve bir daha resim yapmaya vakti olmadı. Meme kanserinden dolayı geçirdiği ameliyattan sonraysa hayatına yaratıcılık katacak bir uğraş arıyordu. Nehrin uçsuz bucaksız mavisi ile yeşili ve suda kırılan ışığın güzelliği eline bir fırça alıp resim yapma isteği doğuruyordu. Kafasında tablolar canlanıyordu, mesela nehirden bir kıvılcım çıkıyor...

Mia kapıyı açıp içeri girdi, mum ve yağ kokuları eşliğinde yürüdü. Ne istediğini bilmeden fakat derinlerde hissettiği rahatlıkla birlikte onu yatıştıran fırça, boya tüpleri ve tuvallere dokunaraktan yürüdü dükkânının içinde. Kendi yaşlarında olan genç

bir kadın yaklaştı. Mia gibi uzun, inceydi ve süt beyaz bir teni vardı. Açık sarı saçları kafasında bir nimbus bulutu gibi süzülüyordu.

"Merhaba," dedi genç kadın gülümseyerek. "Adım Maeve MacBride, yardımcı olabilir miyim?"

Mia'nın gözleri boya tüplerinin bulunduğu büyük rafın üzerindeydi.

"Hangi seviyedesiniz?" diye sordu McBride.

"Uzun zaman oldu bırakalı."

Meave, Mia'nın çekingenliğini hissetmişti. "Suluboyalar bir şeyler karalamaya başlamanız için uygun olacaktır. Yağlıboya kadar toksik maddeler de içermiyorlar," dedi Maeve.

"Mükemmel!" diye karşılık verdi Mia. Kanser tedavisinden sonra zehirli kimyasal maddeler içeren her şeye yaklaşması yasaktı zaten.

Artık sıra, bu garip ve hoş dükkânın sahibi Maeve'deydi. Maeve, Mia'nın küçük boya gözleri, fırçalarla kalm suluboya sayfalar olan Senellier marka bir başlangıç takımı seçmesine yardımcı oldu. Aldığı her şeyi paketleyerek kolunun altına yerleştirdi ve yaşayacağı mutlu günlerin heyecanıyla dükkândan ayrıldı.

Bu mağazanın hemen yanındaki kırmızı tuğlalı binanın altında, fazla büyük sayılmayan bir bakkal vardı. Çocukken Charleston'da annesiyle beraber gittikleri türden bir bakkala benziyordu. Öndeki büyük sepetlerde yerel ürünler sıralanmış, arkada da lekeli beyaz önlüğüyle bir kasap çalışıyordu ve bunların arasındaki dar alanda ise salata sosundan bakliyata, balık yeminden olta çeşitlerine kadar her şeyi bulmak mümkündü.

Becky, içerisinde bakkaldan alınan malların konduğu iki poşet bulunan bakkala ait küçük bir el arabasına yaslanmış bir şekilde, dükkân girişinin hemen önünde bir yerde dikiliyordu. Yeşil bir bakkal önlüğü giymiş, eski bir dost edasıyla, iri, kaba saba görünümlü bir kadınla konuşuyordu. Mia görününce konuşan ikilinin bakışları kendisine çevrildi. Anlaşılan, sohbet konusu artık kasabadaki yeni turist Mia'ydı.

"Oooo, merhaba Mia!" dedi Becky, sanki çok eski dostlarmış da uzun zamandır görüşememişler gibi. Mia cevap olarak bir el işareti yapmakla yetindi. Eliyle yanında duran arkadaşını göstererek, "Gel, sana Flosie'yi tanıştırayım," deyip yanına çağırdı Mia'yı.

Flossie orta yaşlı, donuk ve yuvarlak suratlı, düşünceli gözlerle bakan bir kadındı. Ağarmış sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Gülümsediği zaman gözündeki çizgiler yüzüne sıcaklık ve bilgelik katıyordu. Muhakkak birilerinin annesi, teyzesi veya arkadaşı gibi anaçtı görüldüğü kadarıyla. İhtiyacın olduğu zaman seni sımsıkı kucaklayıp bağrına basan kadınlar vardır ya, işte o kadınlara benziyordu Flossie.

"Adım Flossie Barbieri," diyerek söze başladı Flossie ve "Burann sahibiyim ya da ailemle işletiyoruz diyebilirim. Emekli oldular ama buradan kopamıyorlar, anlarsınız ya. Herkes burayı Rodale adıyla bilir ki Rodale aslında benim kızlık soyadımdır," diye devam etti.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedi Mia. Tam da yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı ki birden Flossie'ye dönerek, "Aaa bu arada, kredi kartı geçiyor mu?" diye sordu.

"Varsa nakit tercih ederim tabii ama kredi kartı da geçiyor."

Mia, temkimli davranıp birkaç günlük ihtiyaçlarını karşılayacak kadar alışveriş yapmaya karar verdi. Bir aile dükkânı işletmenin zor olduğunu düşündü, yolun biraz aşağısında daha çok seçenek ve daha ucuz fiyatlarla çiçek ve şarap çeşitleri sunan büyük süpermarketin varlığını hesaba katarak. Kendini şehirden kilometrelerce değil, tabii yıllarca uzaktaymış gibi hissetti.

El arabasını kasaya doğru süren Becky'nin kendisine seslendiğini duydu. Becky'yi görecek şekilde döndüğünde, önündeki el arabasıyla ilerlemeye çalışan bu kadının kendisine el salladığını fark etti. Bacakları acemice ilerliyor, el arabasını kuvvetlice kavrıyordu. Bir adım arkasında da Flossie vardı.

"Bu ismi daha önce duyduğuma emindim, kim olduğunu şimdi hatırladım, Belle Carson demiştin değil mi?" dedi Flossie,

Becky'ye. Nefes nefese kalmış bir halde olan Becky'nin gözleri parladı. Flossie, biraz nefes almak için elini göğsüne koydu. Becky, "Belle, senin kolay kolay unutamayacağın kadar güzel de bir isim."

Mia artan bir korkuyla bekliyordu.

"Ashville'de balıkçılık işi yapıyor, değil mi?" diye sordu Flossie.

Mia "evet" der gibi kafasını salladı.

"Evet, tam üzerine bastın," dedi Becky, Flossie'yi onaylarcasına kafasını sallayarak.

"Evet, hatırladığım kişinin o olduğundan emindim," dedi Flossie.

Kar beyaz saçlarının üzerindeki üçgen biçimin çiçekli eşarbıyla yaşlı bir kadın, Becky ile Flossie'nin yanına gelerek konuşmaya dâhil oldu. "Carson, dediniz değil mi? Bu ismi ben de hatırladım. Carson adında bir okul arkadaşım vardı. Kasabanın kuzeybatısına gitmemiş miydi mezun olduktan sonra? Sonra da evlenip buradan ayrılmıştı. Bazıları şaşırdı evlendiğine ama ben şaşırmamıştım. Ben sizden yaşlıyım, onun için hatırlamazsınız siz. İlk adı neydi?" Yaşlılıktaniçine çökmüş yanağına hafifçe vurarak, "Theo.., Theodosia gibi bir şeydi galiba," diye tahminde bulundu.

"Theodora," diye karşılık verdi Flossie ve yaşlı kadının gözleri, o hayret dolu saşkın ifadeden sıyrılarak tam bir berraklıkla anımsadığını gösteren bilmiş bir ifadeye büründü. Flossie devam etti sözlerine, "O, her şeyden uzaklaşarak kendini o kulübedeki sıkıcı yaşama mahkûm eden annemin arkadaşlarından biriydi. Annem hâlâ oraya daha sık ziyarete gidemediğinden ötürü kendini nasıl kötü hissettiğini anlatır. Gerçi karanlıktır, hoş bir yer de değildir."

"Annesinin yaptığına şaşmamalı o zaman," diye ekledi yaşlı kadın.

Birden Mia da konuşmanın içine daldı, "Ne yapmış annesi?"

"Sevgilisini öldürdü. Bazıları kulübede öldürdüğünü söylüyor," diye cevap verdi Flossie.

Mia, bu hikayeyi öğrenme çabasıyla, "Theodora, sevgilisini

mi öldürdü?" diye sordu.

Becky, kafasını yana sallayarak, "Yok, Theodora değil, annesi öldürdü, Kate Watkins. Senin kaldığın kulübede kalıyordu."

Flossie bir iç çekti. "Theodora imkân bulur bulmaz oradan ayrıldı ve bir kere bile geri dönmedi. Bundan dolayı onu suçlayamam!"

Yaşlı kadın, "O zaman bu Belle Carson, Theodora'nın kızı olmalı, aynı soyadını taşıdığına göre," dedi.

"Görünüşe göre öyle," dedi Becky emin bir ifadeyle. Sonra merak içindeki Mia'ya döndü. "Öyleyse sonunda merak etmiş ve açmış anneannesinin kulübesini, öyle değil mi?"

Yaşlı kadın yumuşak bir ses tonuyla, "Aklımda kaldığı kadarıyla oranın kullanılmamış olması lazım," dedi.

Flossie kafasını salladı, "Ruhlar hariç."

Üç kadın başlarını yeniden gün ışığına çıkan bir dedikonun odağındaki kişi olan Mia'ya çevirdiler. Mia, bir güvensizlik içindeydi, boynunun arkasında bir çınlama hissediyordu.

Flossie'nin gözleri çakmak çakmaktı. "Düşünsene, Kate Watkins'in evi açılmış ve sen orada yalnız başına kalıyorsun."

Üçüncü Bölüm

"Balık avlamanın başlangıcı dikkatli olmaktır, iyi bir gözlemci olmak."

Belle Carson

Mia, bir tiyatro oyunu izliyormuş gibi, Watkins Mill yamacının sunduğu manzarayı gören bir banka oturdu. Dar yolun bir şiş gibi dağın içinden geçmesi dağın görüntüsüne nefes kesici bir hava katıyordu. Bu manzara, kardeşi Madelina'nin oturduğu John Adaları'nı da içine alarak okyanusa kadar uzanıyordu. Madeline'nin, üniversite profesörü olan eşi Don'la mutlu bir evliliği vardı. Ergen yaşlarda biri kız, biri erkek iki de çocukları vardı. Mia her zaman Madeline'nin daha fazla çocuk yapması gerektiğini düşünürdü. Böylece Maddie'nin kendisi üzerindeki aşırı ilgisi başka yöne kayabilirdi. Maddie, Mia'dan altı yaş büyüktü ve göğüs kanseri olan annelerinin ölümüyle on üç yaşında yetim kalmış, Mia'ya ablalıktan çok annelik yapmıştı. Mia'ya kanser teşhisi konulduğundaysa onun yanından bir saniye olsun ayrılmamıştı.

Mia, kemoterapi seanslarına giderken de yanında kocası değil, yine ablası vardı. Hastanenin, insanın içini kaldıran yeşil hasta odalarında damarlarından kan alınırken ellerini tutan yine Charles değil, Maddie'ydi. Saçları döküldüğünde ona lüks bir peruk getiren de Maddie'ydi. Ablası Maddie, kanser olduğunu

öğrendiği günden itibaren hasta çocuğuyla ilgilenen bir anne edasıyla, tıpkı çocukluğundaki gibi Mia'yı gözetmiş, bakmıştı Mia'ya.

Mia, gıcırdayan tahta banka yaslandı ve telefonunu çıkartıp ezbere bildiği numarayı çevirdi. Telefonun çekmesi için de küçük bir dua mırıldandı içinden.

"Mia!" diye çığlık attı Maddie, Mia'nın telefondaki sesini duymanın sevinciyle. "Nerdesin sen? Çok endişelendim!"

Ablasına bu endişeyi yaşatmanın verdiği suçlulukla cevap verdi, "Merak etme iyiyim. Kuzey Carolina'dayım. Tatilden sonra eve gittim. Sonra tekrar geri döndüm." Bir an durakladı ve sonra ağzındaki baklayı çıkardı, "Maddie, Charles'ı yatakta başka bir kadınla yakaladım."

Maddie şok olmuştu, Charles hakkında sayıp sövmeye başladı. Charles'ın Mia'yı bir süprüntüyle aldatacak kadar kalpsiz ve alçak biri olduğuna inanamıyordu. Mia, kendisini aldatan kocasının kötülenmesini dinlemenin zevkiyle sesini çıkarmadı.

"Şu an neredesin?"

"Bir arkadaşımın kulübesinde kalıyorum."

"Bir yerlere kaçmak istemeni anlıyorum fakat çok uzaklara gidip saklanman doğru değil. Ayrıca kendine iyi bakabileceğin bir yerlerde olmalısın. Ne zaman geri döneceksin?"

"Henüz bilmiyorum."

"Ne demek bilmiyorum?" Bu endişeli ses tonunu, daha önce de birçok kez duymuştu Mia.

"Bilmiyorum işte," diye tekrarladı Mia. "Tek bildiğim şu an geri dönemeyeceğim. Buna hazır değilim henüz."

"Peki, tamam," dedi Maddie ve ekledi, "O zaman bana adresini ver, yanına geliyorum hemen."

"Hayır, lütfen gelme."

"Niye? Neden gelmemi istemiyorsun?"

"Henüz değil. Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Off!" diye karşılık verdi Maddie yaralayıcı, kırılmış bir ses tonuyla.

"Maddieee, lütfen bunu yapma."

"Bu zor zamanında, iyi arkadaşlara ihtiyaç duyabileceğini düşündüm sadece," dedi Maddie üzgün bir ifadeyle.

"Arkadaşlarım mı? Ne arkadaşı? Çoğu kanser olduğumu öğrenince ortadan kayboldu."

"Haksızlık etme. Sadece korkmuşlardır, nasıl davranacaklarını, ne söyleyeceklerini bilememişlerdir."

"Benden mi?"

"Hayır, senden değil. Bak bazı insanlar kanserli kişilere karşı ne yapacaklarını bilemezler. Belki o durumda olsan sen de aynısını yapardın."

"Kanserlilerin böylelerine ne dediğini biliyor musun? Tupperware arkadaş," dedi Mia.

"Anlamadım, nasıl yani?"

"Anlatayım. Bunlar arkadaşlarının kanser olduğunu öğrendiklerinde Tupperware marka tabakla bir moral yemeği getirirler. Yemeğini yersin, tabağını yıkarsın ve geri vermek istersin ama çoktan kaybolmuşlardır. Onları bir daha asla göremezsin."

"Umarım beni bu grubun içine sokmuyorsundur."

"Asla. Benim sana her zaman ihtiyacım var. Sen benim kardeşimsin," dedi Mia içten bir ifadeyle.

"Sana bir şey söylemek zorundayım. Bazen beni de kesip attığını düşünüyorum," dedi Maddie üzgün bir ses tonuyla.

"Nasıl yani?"

"Bana güvenmiyorsun."

"Tabii ki güveniyorum, hem de her zaman, sen bu dünyada belki de bunu hissedebildiğim tek kişisin."

"Ufak tefek şeyler için evet fakat gerçekten ciddi meselelerde hayır. Bana güvenmiyor musun Mia?"

Mia, kardeşinin haklı olduğunu bilerek duraksadı. "Bu sana güvensizliğimden değil."

"Peki, neden öyleyse?"

Mia, görüşünü sınırlayan kısa taş duvarın ötesinden manzaraya baktı. Ormanla kaplı sarp dağların geniş ufkuna takıldı gözü.

"Maddie, senle alakalı değil. Sorun bende. Bak açıklaması zor ama sen benim ne çektiğimi hiçbir zaman anlayamazsın. Biliyorum beni seviyorsun ama bunu düzeltemezsin. Diğer kadınlarla gittiğim terapide fark ettim ki yaşamımı ancak ben yoluna koyabilirim, bunu kendi başıma yapamazsam, kendi ayaklarımın üzerinde duramazsam nasıl mücadele edebilirim bu sorunlarla?"

Mia hafifçe güldü ve "Buna rağmen sorunlarımın üstesinden gelebilsen sevinirdim. Ama ben bunu kendim yapmak zorundayım ve istediğim de bu. Bana sadece biraz zaman ver. Lütfen!"

Maddie öfkeyle ve biraz da argoya çalan bir dille konuşmaya başladı. "Sırf o aşağılık kocan uçkuruna sahip çıkamıyor diye kaçmak ve hayatını altüst etmek zorunda değilsin. Sen asıl onu dağlara yolla. Buradaki tek suçlu o. Tanrım inanamıyorum, sen kanserle pençeleşirken herif seni terk etti ve..."

"Maddie, ben bunu karanlıktan çıkmanın ilk adımı olarak görüyorum. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi Mia ve uzun bacaklarını çimlere uzatarak devam etti. "Biliyorsun uzun zamandır hiçbir şeyi adamakıllı düşünmedim. Başıma felaket üstüne felaket geliyor. Akıllıca düşünememem kemoterapinin etkisidir diye düşünüyordum ama esasında bunun sebebi bana olmuş olanlarla yüzleşememiş olmam. Bu anlamda bu terapi bana iyi geldi. Bu arada bunun için de sana bir teşekkür borçluyum."

"Ne için?"

"Beni hizaya getirip terapiye soktuğun için."

"Yani terapiye gitmen için cadalozluk yaptığımı mı ima ediyorsun?" dedi Maddie biraz kızmış bir şekilde.

"Bu konuda iyisindir," dedi Mia ve ikisi de kıkırdayarak güldü. Mia devam etti, "Balık tutmaktan öte bir etkinlikti bu. Rasgele şeylerden konuştuk. Mesela kanser ve sonrasında bize ne olduğu hakkında konuştuk. Bazı kadınlar ise bu tip şeylere hiç girmediler. Yaşadıkları sağlık sorunlarını bile anlatmadılar." Duraksadı, birden gittikçe büyüyen güçlü bir bağın yarattığı hisle bir daire etrafında toplanmış, yorgun fakat gün sonunun mem-

nuniyetiyle neşe içinde olan kadınlar canlandı gözünde.

Mia devam etti. "Beni yaralayan yalnız bir şey vardı ki o da terapideki kadınların, kanser teşhisinden sonra kocalarının aldıkları tepkileri konuşmalarıydı. Bu konuşmalara bakılırsa iki tip kanserli kadın kocası vardı. Birinci tip kahraman sınıfına sokulacak tipti. Eşinin yanında olan, onu karşılıksız seven ve her gün eşine güzel sözler söyleyerek ona iltifatlar yağdıran ve tedavi süresince karısının moralini en yüksek seviyede tutmaya çalışan birinci kategorideki bu kocalar iyi adamlardı," dedi ve duraksadı. Sonra hemen devam etti. "Diğer tip ise bir kere göstermelik yanında olup sonra da 'hoşça kal' diyen tipti. Maalesef Charles da bu sınıfa giriyordu. Fakat bunu kendime kabul ettiremedim. Çünkü zayıftım."

"Hayır, çok hastaydın, sadece ihtiyacın olan desteği almaya çalışıyordun."

Maddie, Mia'nın her zaman en büyük destekçisi olmuştu. "Tamam, ikisi birden, hem zayıftım hem de hasta. Şimdi oldu mu?" dedi Mia.

"Ses tonun olmadığını söylüyor. Çok isteksiz söyledin," dedi Maddie içerlemiş bir ses tonuyla.

"Kızdın galiba ama söylediklerim doğru."

"Kızmak mı?" Mia bir nefes alıp taşları ışıkta parlayan evlilik yüzüğüne baktı. "İhanet acısıyla incindiğim kadar değil. Sanki yere düşen bir insanın bir tekme daha yemesi gibi."

"Kendini bu kadar küçültme. Evde seni bekleyen bir sürü şey var. Seni önemseyen insanlar var. Seni seven ve yaptığın işe saygı duyan insanlar var. Seni tekrar işine, halkla ilişkiler görevine alacaklardır. Ya da ne yapmak istersen onu yapabilecek güce sahipsin," dedi Maddie.

Mia işini kaybetmenin verdiği utanç içinde çekingen bir sesle, "Başka bir şey!" dedi.

"Yapabilirsin elbette. Daha gençsin."

"Evet, biraz zorlarsan öyleyim Maddie," diye karşılık verdi Mia, çok yaşlı biriymiş gibi hissettiğinin farkına vararak. "Dü-

şündüm de Charleston'daki yaşamım Charles'la olan yaşamıma sarıp sarmalanmıştı. Onun hedef ve değerlerini benimsemiştim. Onun geleceği, benim geleceğimdi. Halkla ilişkiler işin bile onun için kurduğum bağlantılar vardı. Ama şimdi her şey değişti. İşim gitti, kocam gitti. Olmaya alıştığım kadın da gitti. Hayatım o kadar çabuk ve kökten değişti ki!"

"Ben o kadını seviyordum."

"Ben de seviyordum. Ama şimdi aslında kim olduğumu bulmam lazım."

"Bu yeni kimliğini evinde bulamaz mısın?"

Mia'nın gözleri tekrar Mavi Sıradağları'nın aşağısına sıkışan vadiye takıldı. Başından geçen kötü hikayenin ayrıntılarının bir dedikoduya dönüşebileceği yer olan Charleston'a geri dönmeyi kaldıramıyordu. İşte; Mia Landan'ın trajik yaşamından kederli bir bölüm daha. Eğer şimdi Charleston'a geri dönerse, acıyarak bakan gözlere ve sözde iyi niyetle adeta acırcasına söyleyecekleri "geçmiş olsun"lara, "her şeyin bir nedeni vardır, üzülme Mia"lara katlanmak zorunda kalacaktı.

"Maddie, bu yaşadığım şey beni çok derinden etkiledi. Faniliğimle yüzleştim. Artık eski Mia olamam. Bu, ne kadar sürerse sürsün, hayatımı nerede kuracağımı ve ne yapmak istediğimi bulmam için bir fırsat."

"Ohh, Mia!" dedi Maddie. Maddie, soğukkanlılığını yeniden toplarken telefonda uzun bir sessizlik oldu. Maddie tekrar konuşmaya başladığında, bir patronunkini andıran ses tonu gitmişti. "Peki, ne yapacaksın orada yapayalnız?"

Mia'nın dudağında yüzünü yumuşatan bir gülümseme belirdi. "Yalnızım, kabul ediyorum. Televizyon yok. Çalışan tek radyo arabamın radyosu. Ve ister inan ister inanma telefonum sadece kasabada çekiyor. Ama güzel bir yalnızlık bu, bir anlayabilsen. Ara sıra da olsa arayacağım seni."

"Sık sık arasan daha iyi edersin, beni burada endişe içinde bırakma sakın."

Mia bir kahkaha patlatıp, "Esasında tam olarak yalnız da sa-

yılmam, güya kaldığım kulübe periliymiş," dedi.

"Ne?"

"Bu kulübe, Kate Watkins adında bir kadına aitmiş. Kadının adı da kötü bir olaya karışmış. Kasaba halkı sevgilisini öldürdüğünü düşünüyor."

"Ooo, bak bu çok iyi! Şimdi aklım hiç sende kalmayacak!"

"Yıllar önce olmuş hadise. Her neyse, yalnız yaşamak için gelmiş kulübeye, zaten konuşacak pek kimse de yok. Bir kızı varmış. Kız evlilik çağına gelir gelmez evlenip gitmiş. Kate de kulübede yapayalnız kalmış. Tam bir münzevi olmuş. Kate öldükten sonra kulübeyi kapatmışlar ve bir daha da kimse kalmamış bu kulübede."

"Anlattıklarına göre keyifli bir yere benziyor."

"Pek değil. Biraz kasvetli, hatta iğrenç bir yer. Çok bakımsız, ihmal edilmiş. Belle'nin neden buraya uğramadığını tahmin edebiliyorum."

"Onu suçlayabilir misin ki bu yüzden? Ailesinin kötü bir ünü var. Peki, sen nasıl yalnız kalabiliyorsun orada?"

"İşin tuhaf yanı şu ki burayı sevdim. Hakkında duyduklarımdan hareketle Kate'i de sevdim. Ve sevgilisini öldürmüş olması, şu an bana kötü bir şeymiş gibi gelmiyor. Neyse, nasıl olsa bu da geçer."

Maddie bir kahkaha attı fakat ses tonu ciddileşti. "Gerçekten Mia, ne kadar kalacaksın orada?"

"Haftalık olarak anlaştım. İstediğim zaman eve dönebilirim yani. Ama en az Eylül'e kadar buradayım. Belle, eylülde kiraya verecekmiş burayı."

"Charles ile ilgili ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Ne yaparsa yapsın."

"Nerede olduğunu bilmek ister misin?"

Mia bir an düşündü. En çok ihtiyacı olduğu şey Charles'tan uzak olmaktı. "Hayır!" diye karşılık verdi bu soruya.

"Mahkeme şu an yaptığını terk etme olarak yorumlayabilir."

Mia acı bir kahkaha attı, "Çok güzel!" Ve ardından kendini

hayatın akışına bırakanlara özgü rahatlıkla, "Ne fark eder ki zaten kayda değer bir paramız yok."

"Onu da soracaktım şimdi sana."

"Bugün ATM'den birkaç yüz dolar çekip hesabı tamamen kapattım. Şu an ortak olan tek şeyimiz hastane faturaları."

"Tanrı aşkına, Mia! Nasıl yaşayacaksın? Paraya ihtiyacın var mı? Biraz gönderebilirim," dedi Maddie ve bağırarak sözlerine devam etti, "Hemen çık ve bize gel. Hayatını düzene sokana kadar bizde kal."

"Maddie, şu an yaptığım şey de bu zaten, hayatımı düzene sokuyorum, bunun için uğraşıyorum," diye karşılık verdi dediğine inanan kararlı bir ses tonuyla. "Çok yakında da bunu başaracağım."

Mia, kasabadan ayrılmadan önce bir arama daha yaptı. Titreyen elleriyle Charleston'daki evinin numarasını çevirdi. Charles'ın işte olduğunu biliyordu. Telefon dört kere çaldı telesekreter yanıt vermeden. Charles'ın telesekreterdeki sesi bir tokat gibi çarptı. Mia nefesini tuttu ve sonra da olabildiği kadar sakin konuşmaya çalıştı.

"Charles, benim Mia. Dağda ve güvendeyim. Şu an seninle konuşmak istemiyorum. Endişelenme ve Maddie'yi de rahatsız etme. Konuşacak gücüm olduğu zaman tekrar arayacağım."

Mia telefonu kapatıp elini kucağına bıraktı. Biten ilişkisi acısını iliklerine kadar hissederek arkasmdaki iskemleye yaslandı. Kollarını birbirine kenetleyip bakışlarını ufkun yeşil ve mavi renklerine amaçsızca çevirdi.

Kulübeye döndüğünde hava ısınmış, güneşli bir öğleden sonrasıydı. Aldığı şeyleri saldırı hazırlığındaki bir general edasıyla yerleştirdi. Sonra da işe koyuldu.

Önce kapı önündeki paspasları alıp onlarca yıllık tozlarını

rüzgâra teslim ederek silkeledi. Tozlarını süpürdüğü yeri parlayana kadar sabunlu suyla yıkayıp sildi. Kulübeyi fare, gübre ve kurumuş böcek leşlerinden temizledi öğürerek. Ardından ocakta kaynattığı sıcak steril suyla tahta döşemeyi ovaladı. Biraz daha su kaynatıp küçük gaz ocağını, buzdolabını ve bütün kap kacak, tencere, tava, tabak çanak, kısaca her şeyi temizledi ve sonra da yerlerine geri koydu. Tuvaletteki eskiden kalma lekeleri çıkaramasa da kullanabilecek kadar temiz hale getirdiğini düşündü.

Kulübeyi temizlemek hoşuna gitti. Bu temizlik kulübeye aitmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Dolapta kendisi için hazırladığı bir yemek, masada çiçekler ve etrafta kendine ait birkaç eşya görmek burayı daha fazla kendisine ait gibi hissettirecekti. Charles'ın pahalı golf takımının sonunda nasıl değerli bir yatırıma dönüştüğünü düşünürken dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. Veranda sayvanının altındaki kuş yuvalarını dağıtırken beş numara bir golf sopası kullanmıştı. Örümcekleriyse altı numara bir golf sopasıyla ezmişti. Metal başlı golf sopası ise şömine için kullanılabilir bir alet olmuştu. Çekici yoktu fakat çiviyi çakmak için bir şahmerdan buldu. Golf kulübünün diğer malzemelerinin daha çok işlevsel olacağından emindi ve onları da kapının köşesinde el altı bir yere koydu. Nihayetinde lazım olduğunda ağır metal bir objenin el altında olması iyiydi.

Maun mobilyaların tozunu alırken gardırobun muhteşem bir şekilde işlenmiş oymalarına hayretler içinde bakakaldı ve mobilyaları cilalarken Kate'e ait olan hangi eski anıları ortaya çıkaracağını merak etti. Gardırobun pirinçten yapılmış topuzlarını kuvvetlice çekti ama yerlerinden oynamıyorlardı. Tekrar denedi fakat gardırop kilitliydi.

Mia, belki birileri bir yere bir anahtar saklamıştır diye odayı aradı. Hazine avındaki bir çocuk gibi mutfaktaki her çekmece ve bölmeye baktı. Mutfaktan sonra sıra yatak odasındaki çekmece ve bölmelere geldi. Her birini açtı, ayrıca bavulunu açarken anahtarı düşürmüş olabileceği şüphesiyle giysilerini de ortalığa çıkardı. Fakat orada değildi. Yatak odasına göz gezdirirken par-

maklarıyla hızlı hızlı bacaklarına vuruyordu. Siyah demir yatak, hemen yanındaki tuvalet masası, ayna... Pencerenin yanındaki küçük masaya bakarken masanın hemen altında dar bir bölme ilişti gözüne ki daha önce bakarken burayı atlamıştı. Masaya doğru yürüdü ve bölmenin sapını kuvvetli bir şekilde çekti. Bölmenin tahtası şiştiğinden sert çekmek zorunda kalmıştı ama açıldı. İçinde pirinçten yapılma küçük bir anahtar vardı.

Mia, anahtarı kaptığı gibi gardıroba koştu, kendini harikalar diyarındaki Alice gibi hissediyordu. Anahtar kilidin yuvasına tam olarak oturdu, bir kere çevirdikten sonra da hazine kutusu açıldı.

Dolapta bulduğu süslü kıyafetler Mia'nın nefesini kesti. İçinde bulunduğu normal dünyadan daha lüks bir dünyaya sıçramış gibi oldu. En az bir düzine uzun bir porselen şiltlerden oluşan yığından birini kendine ayırdı. Üzerindeki tozları aldıktan sonra ışığa tuttu. Işık, pürüzsüz porselenin üzerinde yansırken nazik ayaklı bir hanımın ayakkabısının tam orta yerini şereflendirdi. Diğer şiltlere de bir bir baktı. Birbirinden farklı renklerde boyanmış şiltlerin hepsi el yapımıydı. Mia, yemek davetleri verilen bir evde büyümüştü. Tecrübelerine dayanarak biliyordu ki bu porselenler paha biçilemezdi. Her parçası özel kalın bir kalemle işlenen saf gümüş sofra takımlarının çinileri kadar paha biçilemezdi. Servet sahibi nazik bir beyefendinin bir yemek daveti veya bir tiyatroya giderken kullanacağı türden uzun beyaz ipekten bir kaşkolun yanında, koyu mavi kumaştan yapılma güzel bir gece elbisesi asılıydı.

Arkaya tıkıştırılmış bir elbisenin yanında, balıkçıların kullandığı cinsten iki tane bambu çubuk vardı. Ayrıca fazlaca kullanılmaktan deri kayışları yıpranmış hasır bir sepetle eski bir balıkçı çantası da vardı. Sepetin kahverengi kayışı yumuşak ve esnekti. Kayışı çözdü ve sepetin içinde iki düzineden fazla olta iğnesi buldu.

Düşünceli bir adım atıp dolabın kapısını kapadı ve elini dolaba dayadı. Bunun bir anı sandığından da öte bir şey olduğunu

düşündü. Bir zamanlar bu kulübede yaşayan kadın hayal etmeye başladı. Bu kadın besbelli ki zamanındaki dağ kadınlarından farklı olarak iyi eğitimli ve soylu bir kadındı. Mia, bu dağ kulübesiyle hiç bağdaşmayan bu parçaları kadının en değerli eşyaları olarak görüyordu. Hiç şüphe yok ki bu eşyalar başka bir evden getirilmişti buraya. Onlarsız yaşayamayacağı ya da yaşayamadığı birkaç parça kişisel eşya... Acaba kadın kendi sosyal sınıfının altında biriyle mi bir evlilik yapmıştı?

Ne gümüş çerçevede bir resim ne de aile resimleriyle dolu bir albüm vardı. Kadına ait kişisel hiçbir ipucu yoktu. Mobilya ve porselenlerine karşı bu kadar hassas olan bir kadın, nasıl olur da kocasının, kızının veya torununun bir fotoğrafını saklamazdı. Mia şaşkınlıkla kafasını salladı. Bu kadın tam bir bilmeceydi.

Elbette ki Belle, bu kadın hakkında daha fazla şey biliyordu, fakat Belle, anaannesiyle ilgili konularda ketum bir insandı. Hatta bunun ötesinde anaannesi hakkında konuşmaktan da nefret ediyordu. Acaba Belle'nin bu hazineden haberi var mı diye düşündü Mia. Eğer Belle bunları satarsa kulübede yapmayı planladığı yeniliklerin parasını çıkarabilirdi.

Gece olmuş küçük kulübenin üzerine karanlık çökmüştü. Dışaradan börtü böcek sesi yükselmeye başladı. Mia, pencere pencere dolaştı kulübenin içinde. Hepsini sıkıca kapadı ve eski püskü perdelerini çekti. Rodale'den aldığı fırında tavukla birkaç kereviz sapından oluşan hafif bir akşam yemeği yedi. Çok yorgundu, banyo için ocakta su ısıtacak takati yoktu. Bu yüzden küvetin kenarına oturdu, soğuk su ve bir bezin yardımıyla vücudunu sildi.

Gün boyu ev işi ve koşturmacayla bitap düşmüş Mia, yatağına girer girmez, pamuk çarşaflar arasında kıvrılarak derin bir uykuya daldı.

Sabahla birlikte Mia gözlerini açtığında, yarıda kalan uzun rüyasını hatırlayamadı. Yorgana sıkıca sarılmış ve tarif edemedi-

ği büyük bir özlemle uyanmıştı. Gıcırdayan zeminin üzerinden yavaşça yürüyerek mutfağa geçti. Kasabadan aldığı dört fincanlık kahve makinesiyle bir bardak kahve hazırladı. Kahve makinesi, çoğu otel odasında bulunan cinsten alelade bir makineydi fakat ilk yudumda kahve sertliğiyle büyüsünü gösterdi.

Nemli saçlarını, boncuk boncuk terlemesine şaşırdığı alnından geriye doğru taradı. Bütün pencereleri kapalı olan kulübede boğucu bir sıcak vardı. Gün ışığında bütün pencerelerin sımsıkı kapalı olmasının şaşkınlığı vardı üzerinde, fakat biliyordu ki geceleyin bunları tekrar kapayacaktı. Verandaya çıktı, gözleri derin mavi su birikintisine takıldı ve kahvesini içmek için serin sabah havasını alabileceği bir yere oturdu. Kendini halsiz ve yorgun hissediyordu. Rüyasının hatırlayabildiği kadarı, kafasında sinir bozucu bir şekilde vızıldamayan bir sivrisinek gibi uçuşuyordu.

Rüyasında bir ormandaydı. Kaybolmuştu ve karanlık bir yere inen eğri büğrü bir yolu takip ediyordu. Kollarını iyice yanlara açmış, amaçsızca yürüyordu. Rüyasında başka biri daha vardı. Bu, Mia'nın kendisi zannettiği ve benliğinin bütünlüğüyle mutlu yanını yansıtan bir kadındı. Kadın, Mia'ya bakmış, gülmüş, el sallamış, sonra da çekip gitmişti. Mia, kadını takip etmeye çalıştı fakat tekrar kaybetti yolunu. Yolunu bulmasına yardım edecek bir ay ışığı ya da çakıl taşları da yoktu ormanda. Ormandan çıkan sesleri taklit edip el ve dizlerinin üzerinde çimlere tutunarak sürünüyordu.

Mia, beyaz kaya kümelerinden usulca çağlayan suya bakarken vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Vücudu bu durumdan şikâyetçiydi ve kahve fincanı da boşalmıştı. Kalktı, kotuyla üzerinde "Oltayla Tedavi" yazan pembe tişörtünü giydi. Lastik eldivenlerini geçirdi ellerine ve demirdöküm ocağın karşısına dikildi.

Ürkütücü, pis ve soğuk görünümlü bir canavara benziyordu ocak. Sıcak su ve sabunlu bezi hazırlamadan önce şöyle bir doğrulttu ocağı. Nefesini tutarak dikkatlice açtı kapağını. İçi, fare ve birkaç çeşit haşarata yıllarca ev sahipliği yapan mağaramsı bir

kutu görünümündeydi. Fakat görünüşe göre hepsi tatile çıkmıştı. Bunu düşünüp içini rahatlattı, Mia. Leğen ve süpürgeyle işe koyuldu. Şaşırılacak bir şey yoktu. Dışkı ve toz vardı ve bir parça da paslanmıştı. Ocağı süpürüp ovaladı. Sonra da bezini alıp ocağın paslanmış yerlerinden geçirdi. Porselen fayanslar içinse büyük bir çaba gerekiyordu. Bu çabaya kalkıştı yemin ederek ve alnının akıyla bu işi bitirdiğinde suratına sarkan saç tellerini arkaya savurarak bezini kovaya fırlattı.

Ocaktaki demir ve porselenin hayvani görüntüsü evcilleşmişti. Sarf ettiği çabanın hoşnutluğu içinde hafifçe sıvazladı ocağı. Ellerinin sızlamasınıysa bu temizlik için ödediği bedel olarak düşündü. Kaldırdığı güçsüz ellerine baktı. Kabarmış ve sıyrıklar içindeydi. Fakat dikkatini çeken şey bu sıyrıklar değil, sol el parmağındaki evlilik alyansıydı.

Kuvvetlice çekti altın yüzüğü parmağından. Fakat parmağı şişmişti, tükürüğüyle parmağını ıslattı ve yüzüğü çıkana kadar çekti. Kapının önüne gidip elini yukarıya doğru kaldırdı. Yüzüğü gecenin karanlığına fırlatma arzusu içindeydi. Fakat sağduyusu bunu yapmasına engel oldu. Bunu yapmak yerine yatak odasına gitti ve yüzüğü en üst çekmeceye koydu bu yüzüğün buraya nasıl geldiğini merak ederek.

Akşam olmuş, güneş batmış ve ateş yanmıştı. Kulübe gündüz yapılan temizliğin saçtığı ışıkla parlıyordu. Yanmış odun, çam sabunu ve yağ kokusunun oluşturduğu kesif bir hava vardı içeride. Güneşte kalmaktan kaskatı kesilen yıpranmış perdeler pencerede asılıydı. Şimdi bu kulübe daha çok eve benzedi diye düşündü. Temiz hava ona yeni bir başlangıç duygusu hissettirdi. Gülümsedi, ilk defa burayla ilgili korkusunun azalmış olduğunu hissediyordu.

Kulübenin temizlenmesinin şerefine, kendini de temizlemesinin vaktinin geldiğini düşündü. Zayıf kemik ve derisi birkaç günde daha da incelmişti. Belle'nin tavsiyesine uyup kendine iyi bakmalıydı. Bu akşam şımarmayı hak etmişti. Ocaktaki su ısınırken Belle'nin getirdiği mumları aldı ve beşini birden yakarak

dar banyonun köşelerine serpiştirdi. Işığın parlayan halelerinde oda kötü gözükmüyordu. Mutfağa gidip bir kadeh buz gibi beyaz şarap doldurdu ve banyo küvetinin yanına getirdi. Sonunda ısınmış olan suyu ocaktan banyoya taşıyıp küvetin içine döktü ve kapıyı kapattı.

Banyonun soluk ışığında üzerindeki kirli elbiseleri çıkarıp dağınık saçlarını topladı. Yavaşça girdi sıcak suya ve fayansa karşı uzatabildiği kadar uzattı ayaklarını. Sonra sabunu aldı, burnuna götürüp kokladı. Lavanta kokuyordu. Bu favori kokusuydu Mia'nın. "Sağ ol, Belle," dedi hoş kokulu sabunu vücudu üzerinde usulca gezdirirken. Sonra da günün kirini pasını ılık suyla duruladı. Bunun verdiği keyifle hafifçe inildedi, banyonun eskimiş fayansına yaslanıp şarabını yudumladı.

Mumlar, karanlığa sarı ve mavi renkler saçarak titriyorlardı. Tam bir sessizlik hâkimdi mekânda. Mia derin bir nefes alıp, "Başarabilirim," dedi kendi kendine. Bu küçük kulübe onun sığınağı olabilirdi. Tekrar kendini toparlayana kadar hasta vücuduyla yaralı ruhuna şifa arayabilirdi burada.

Şarabından bir yudum daha alıp kadehi bir kenara koydu. Terapi esnasında terapistler ona korkularıyla yüzleşmesini söylemişlerdi. İyileşmek, bunun için atılacak ilk adımdı. Kalbi hızlı hızlı atıyordu. "Başarabilirim," dedi tekrar cesaretini toplayarak. Tereddütle kafasını göğsüne çevirdi. Bir zamanlar sol göğsünün olduğu yerde geniş beyaz bir yara uzanıyordu. Derin bir nefes aldı. Parmaklarını bir an yaranın kenarında gezdirdi. Yavaş bir şekilde göğsünün üzerinden yatay bir çizgi çekti aynı parmaklarıyla. Duyumsadığı parmaklarındaki hislerdi, göğsündekiler değil.

Bu onun vücuduydu. Kendine ait eski görüntüsünü kafasından silmesi ve şimdiki vücuduyla barışık olması gerektiğini biliyordu, Mia. Fakat hâlâ Charles gibi vücudunun da onu ortada bıraktığını hissediyordu. Belki de Charles'tan da çok... Yaraya bakarak küçücük bir hücrenin bile olmadığı o bölgenin hâlâ kanserli olup olmadığını merak etti. Doktorlar sadece bir fatura verip yollamışlar, üç ay içinde tekrar gelmesini söylemişlerdi. Kanser

bu zaman zarfında nüksedebilir, hastalığı tekrarlayabilirdi.

Hâlâ omuzları ağrıyordu. Sağduyusu ona, bu ağrının yaptığı temizlikten olduğunu söylese de kafasının içindeki tehditkâr bir ses, bu ağrı kanser belirtisi olabilir mi diye fısıldıyordu. Pusudaki kanserden duyduğu korku bütün ağrı ve sızılarına işlemişti. Vücudunu yürüyen bir saatli bomba gibi hissediyordu.

Suda ıslattığı bir bezi nazik omuzlarına sürdü. Su, vücudundan küvete doğru damla damla aktı. Kendinden emin bir hamleyle küvetin giderindeki tıpayı çekti. Küçük bir su girdabı oluştu küvetin dibinde. Mia, gözlerini kapayıp güçlü olmak için küçük bir dua etti. Bu kanser korkusunu derinlere gömmek zorundaydı. Hiç olmazsa hayatta kalacağına, yaşayacağına inanmak zorundaydı.

Dördüncü Bölüm

Balık avlamanın özünde oltayı iyi atmak vardır. Olta atmak; oltayı arapsaçına çeviren, doğru yöne atamayan ya da oltasına balık dışında her şeyin takıldığı acemiler için sinir bozucudur. İyi olta atmak sabır, çalışma ve dinginlik ister. Yaşamın kendisi için de geçerli bir reçete değil mi bu?

Belle Carson

Mia, eskiden şöyle bir söz duymuştu, "Ayaklar denize üç günde alışır." Mia, bunu dağ için uyarlayıp ayaklarının dağa alışması için de birkaç gün gerektiğini geçirdi içinden.

Fakat görünen o ki daha fazla gün gerekiyordu bunun için. Ritmini, hızlı ve aceleci adımlarla yürünen şehirden sessiz ve sakin dağa göre ayarlaması için koca bir haftaya ihtiyacı vardı. Her gün bu tempoya biraz daha alıştığını hissediyordu, fakat hâlâ kendini evinde gibi hissetmiyordu. Doğanın içinde olmanın rahatlatıcı ve ilham verici olabileceğini düşünmüştü. Fakat tam tersiydi. Gönlündeki japonsarmaşığı kadar gür ve yoğun bir şekilde tecrit etmişti kendini doğadan. Kulübenin ötesindeki orman karanlık ve tehlikeli bir yer gibi duruyordu. Buraya geldiğinden beri bu ormana yalnız başına gitmeye hiç cesaret edememişti.

Mia kanepeye oturdu. Dışarıdan, yoğun bir şekilde çalışarak yuvalarını yapmaya çalışan kuşların sesleri geliyordu. İşte

Mia'nın içeride oturduğu yerden sadece birkaç adım uzakta bütün vahşiliği içinde canlı ve hareketli bir doğa vardı. Birden bir nefes alma ihtiyacı hissetti. Kendini içinde bulunduğu uykudan uyandırdı ve kulübenin dışındaki hayatı keşfetmenin zamanının geldiğine karar verdi.

Kotunu çekip üzerine sineklerin yaklaşmasını engelleyen spreyden sıktı ve yanına bir şişe su alıp dışarı çıktı. Omuzlarını doğrultarak kapıyı çekti ve toprak yolda yürümeye başladı. Toprak ve çakıl üzerindeki adımları, hareket halindeki bir ordu misali kütür kütür sesler çıkarıyordu. Önünden geçtiği hoş kokulu kır çiçeklerinin bulunduğu arazi hoşuna gitti. Burada durup biraz rahatlamak için bacaklarını esnetti. On dakika daha yürüdükten sonra yol nehirden sapıp ormanın derinliklerine doğru inmeye başladı. Hava serinlemeye ve ormanın karanlığı da basmaya başlıyordu. Etrafına bakındı. Uzun yaşlı ağaçlar yol boyunca, bir balinanın kaburgaları gibi yolun kenarına dizilmişlerdi.

Daha uzağa gittikçe karartı daha da derinleşiyordu. Çalılık bir yerden bir hışırtıyla bir dal çıtırtısı geldi kulağına. Kulübeden uzaklaştığı her adımda kendini daha savunmasız hissediyordu. Ayakkabısını bağlamak için durduğunda Mia'nın üzerine ormanın sessizliği çöktü. Ağaçlar tarafından yutuluyormuş gibi hissetti kendini. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Panikledi. Yırtıcı bir hayvanın gözleriyle bakarak geriye döndü ve kulübeye gitmek üzere hızla yürümeye başladı.

Verandaya ulaşınca hemen merdivenlere koştu ve nefes nefese kalmış bir halde tırabzana dayandı. Yaşadığı korku saçma geldi Mia'ya. Önceleri bir karanlık fobisi yoktu. Hatta bütün ışıkları kapayıp dışarı çıktıktan sonra, karanlık gökyüzüne bakıp yıldızları seyretmeyi çok severdi. Hatta bir ağustos günü atmosfere yağan meteorları izleyebileceği, şehir ışıklarından uzak bir kasaba moteline sürmüştü arabasını.

Fakat kanser olduktan sonra, karanlıkta yalnız kalmaya dayanamıyordu. Bazı zamanlar gecenin bir yarısı uyandığında paniğe kapılıyordu. Terapisti ona, bu karanlık korkusunun ölüm korku-

sundan bile beter ve tanımlanamaz bir şey olduğunu söylemişti.

Mia, ağaçların gövdesine baktı. Ormandan daha bilinmez veya daha karanlık hiçbir şey olamaz diye geçirdi içinden.

Bakışlarını nehre doğrultarak dikilip kollarını birbirine kenetledi. Nehrin bir müziği anımsatan hareketi çok davetkâr görünüyordu. Onu en çok üzense, kulübede kendini sadece Charleston ile değil, çevresindeki doğayla olan iletişimden de yoksun hissetmesiydi. O, bir doğa insanı değildi. Hemencecik bir dağ kadını olmayı da bekleyemezdi. Herhangi bir yere de ait hissetmiyordu kendini artık. Buradaysa kendinden başka hiç kimse ve hiçbir şey yoktu.

Nehre bakarken kendini sorgulamaya başladı: Eğer en çok korktuğu şey bu da değilse, neydi? İletişim kuramadığı tek insan kendisiydi.

Burada ne yapıyordu? Buraya geldiğinden beri yüz kere sormuştu kendine: Neden arabanın anahtarlarını kapıp eve dönmüyorum?

Onu burada tutan bir şeyler vardı. Aydınlığa çıkabileceğine dair beslediği umut ve beklentiler sadece nefesini kesmekten ibaretti. Ellerini saçlarına götürerek soruyordu kendine: Acaba neydi onu burada tutan şey? Kendisini suyla çevrili bir yerde susuz kalmış gibi hissediyordu.

Mia, ayakkabılarını çıkardı ve nehrin küçük iskelesinde oturmak üzere yumuşak çimlerin üzerinde yürümeye başladı. Ayağını suya sarkıttı kayıtsızca. Su soğuk ve ferahlatıcıydı. Omuzlarına vuran güneş tüm vücudunu ısıtırken, tam vaktinde peyda olan bu sessizlik onu sakinleştirmişti. Ormanı ya da diğer korkularını aklına getirmedi. Charles'ı veya başka bir şeyi de... Sadece bir iç çekti ve kendini rahat bıraktı.

Suyun kayalar üzerine vurarak bir melodiyi andıran sesini dinledi. Bacaklarının etrafında oluşan girdapta bacaklarını oynatarak nehrin hareketini hissetti. Kafasını yukarı kaldırıp nehirde yansıyan güneş ışığının titrek pariltısını seyretti. Nehrin rengi, derinliği ve hareketine göre yer yer değişiyordu. Derin yerlerde

yeşil çay rengindeydi. Sığ yerlerdeyse suyun, üzerlerine hücum edip sesli bir şekilde dövdüğü çakıl taşları kristal taneleri gibi parıldıyordu.

Mia, nehrin renklerinin derisinden sızarak damarlarına akın ettiğini hissetti. Sonra kalkıp içinde hissettiği enerjiyi kaybolmadan yakalama hissiyle aceleci bir adım attı kulübeye doğru. Boyalarını, kâğıdını ve fırçasını alarak masaya taşıdı. Sonra su dolu bir bardak alıp fırçasını suya batırdı.

Avuçlarıyla kâğıdını düzeltti. Sonra da doldurulmayı bekleyen boş beyaz kâğıttan ellerini çekerek gözü korkmuş bir şekilde geri adım attı. Gençken, zihninden renkler fışkırırdı ve korkusuzdu. Şimdiyse renklere yalvarıyordu. Derin bir nefes aldı, sonra ileri bir adım attı ve fırçayı maviye daldırdı. Kâğıdın rengi emmesine izin vererek boyayı yaymaya başladı. Yaydığı her kata farklı boyalar ekliyordu. Herhangi bir şekil verme arayışmda değildi. Sadece mavi, yeşil, sarı ve kahverengi renklerini birbirine karıştırıyor ve bu karışımın kâğıt üzerinde bir nehir gibi süzülmesini sağlıyordu.

Fırçayı tekrar kâğıda vuracakken durdu ve yaptığı şeye bir baktı. Suluboyalar kâğıdın kenarlarından damlıyordu. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. Çok sanatsal bir şey olup olmaması önemli değildi. Zaten sanatsal da değildi. Fakat boş kâğıdı nehrin, zihnindeki yansımasıyla doldurmuştu. Bu doğa ile kurduğu ilk etkileşimdi. Ve biliyordu ki bu ilk etkileşim karanlıktan çıkma yolunda attığı ilk adımdı.

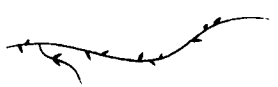

Kulübenin daimi sessizliğini bozan bir ses yankılandı. "Merhaba, kimse yok mu?" Mia, o arada banyoda çamaşırlarını yıkıyordu. Kafasını kapıdan uzattı.

"Belle, sen misin?" dedi.

"Başka kim olabilir ki? Girebilir miyim?" diye cevap verdi Belle.

Mia, ayaklarını sürüyerek bir havlu kaptı. Banyodan ellerini

kurulayarak aceleyle çıktı. Belle girişteki odada, kucağında bir adet kamış, bir erzak kutusu ve çizmelerle duruyordu.

"Bu ne sürpriz!" diye haykırdı Mia, ağzı kulaklarında. "Seni gördüğüme çok sevindim. Gel içeri hadi. Dur da elindekileri alayım."

"Yok, gerek yok, ben taşırım," dedi Belle sırıtarak. Kutuyu masaya koydu.

"Bunlar da ne?" diye sordu Mia.

"Sürpriz!" diye karşılık verdi Belle gözleri parıldayarak. Etrafa bir bakındı. "Ortam iyi görünüyor. Güzel de kokuyor. Son buraya gelişimde küf ve fare pisliği dışında başka bir koku duymamıştım," diye ekledi sesli bir şekilde burnunu çekerek. "Limonyağı kokusu. Hoşuma gitti..."

"Çok teşekkür ederim," diye karşılık verdi Mia sahte bir gururla. "Çivilerim harabeye döndü ama ocakla yaptığım savaşı kazandım."

"Hiç şüphe yok!" dedi Belle başını yana eğerek ve devam etti, "İyi de görünüyorsun. Biraz renk gelmiş yüzüne. Seni böyle gördüğüme sevindim. Zaten burada iyi olmamayı başarmak da bir mesele. Senin için endişeleniyordum ama sorunlarını çözmen için birkaç gün vermek istedim. Açık konuşmak gerekirse, aynı zamanda seni bu salonda yatar vaziyette bulmaktan da çok korkuyordum."

"İlk gün gelsen bulabilirdin. Ama tembellik yapılacak bir yer de değil burası. Doğanın emrindeyiz burada."

Belle kıkır kıkır gülerek Mia'nın sözlerini onayladı. "Güzel!" Mia'nın gözleri kutudayken Belle çizmeleri eline aldı. "Denesene bunları bir."

Mia, ihtimamla yaklaştı çizmelere. Bu çizmelerin içinde olmak bir pijamanın içinde olmak kadar rahattı. Çizmelerin su geçirmez çoraplarını geçirdi ayağına, sonra da çizmeyi şort ve tişörtünün üzerine kadar çekti. Ardından ayaklarına botları geçirdi ve parmaklarını kıpırdattı sıkıp sıkmadığına bakmak için. Sonra bej rengi yeleğini giydi. İçinde şişe, kerpeten ve tüp olan her boyuttaki çok amaçlı bol cepleriyle bu yelek, Mia'nın terapi-

de en çok giydiği kıyafetlerden biriydi. Bu ceplerdeki şeyleri nasıl kullanacağı hakkında zerre kadar bilgisi yoktu, fakat o kadar alet edevatın yeleğe sığması ona ilgi çekici geliyordu. En azından sudayken ne yaptığını bildiği hissini veriyordu ona.

Bir an için gardırobun aynasından baktı kendine ve kıkırdayarak, "Orvis kataloğundaki modeller gibi oldum," dedi.

"Evet. Gerçekten de öyle oldu. Bunlar terapide giydiğin botlar, bu yüzden sana uyduklarını biliyoruz," dedi Belle. Kamış çubuğa doğru yöneldi ve şöyle bir ağırlığını ölçerek Mia'nın eline tutuşturdu. "Bence bu kamış, bu nehir için uygun. Eğer canavar bir balık yakalamazsan işini görür. Fakat ne derler bilirsin; en tecrübesiz balıkçı her zaman en büyük balığı yakalar. Hazır mısın? Hadi çıkalım da nasılmış bir görelim," diye devam etti Belle.

Mia'nın kalbi heyecandan fırlayacak gibiydi. Mia, buralara yaşamına bir çizgi çekmek için değil, hayata tekrar asılmak için gelmişti. Balıkçılık ekipmanlarını alacak vakti olmamıştı buraya gelirken. Uzun süren zayıflığın ardından gelen bir şişmanlık hissi içinde ve nehre yürürken bezden çıkan hışırtının da etkisiyle kıkırdayarak takip etti Belle'yi. Akşamın erken saatleriydi ve nehrin suyu tek tük yükselen dalgalarla kırılan yeşil renkli bir cam gibiydi. Mia'nın yüzünde umut dolu bir gülümseme belirdi.

Belle, misinanın ucuna yeşil olta iğnesini taktı. Sonra da Mia'ya sekiz adım uzunluğundaki kamıştan yapılmış balıkçı çubuğunu verdi. "Tamamdır. Hadi bakalım, fırlat da görelim," dedi Belle.

İki dirhem bir çekirdek iskelede dururken Belle'nin üzerine dikilmiş gözleri Mia'yı gerdi. Eline olta alalı sadece bir hafta olmuştu ve Belle'nin bütün talimatları kafasını karman çorman etmişti. Kamış çubuğu yukarı kaldırdı. Elleriyle çubuğu sımsıkı kavramıştı. Oltayı suya nasıl atacağını hatırlamaya çalışırken, olta havada asılı bir şekilde kaldı. Dörtlük bir ritimdi sanki hatırlamaya çalıştığı.

Mia bir nefes alarak çubuğu omzunun arkasma aldı. Misinanın çıtırtı sesini duydu arkadan ve sonra da sopasını sanki suya kılıç çekiyor gibi titrek bir şekilde uzağa salladı. Misina

havada süzülerek yükseldi ve bir spagetti yığını gibi ayağının altına düştü.

Arkasında duran Belle'nin talimatlar veren sesini duyabiliyordu. "Bileğini kıvırmadan! Tekrar dene!"

Dişlerini sıkarak toparladı dolanmış misinayı ve tekrar denedi. Ve misina tekrar dolandı suyun üstünde.

"Yine kıvırdın bileğini," dedi Belle kıkırdayarak.

Tekrar tekrar denedi. Ya olta iğnesi misinaya dolanıyor ya misina ayaklarının altına düşüyor ya da çubuk bir azizin sabrını deniyormuşçasına süslü bir direk etrafına dolanan bir kurdele gibi kıvrılıyordu. Şevkiyse güneşin batmasıyla birlikte kaçıyordu.

Belle, kibar bir şekilde aldı çubuğu Mia'dan. "Çok sert atıyorsun," dedi. "Bak. Omuzların gergin, tırnakların da avucunun içine batıyor. Çubuğu ölü gibi tutuyorsun. Bu yolla sadece kendini yorarsın. Uzat ellerini ve salla. İşte böyle. Salıver gitsin."

Çubuğu tekrardan bileğini döndürüp oltanın ucundaki başparmağıyla yönlendirerek Mia'nın eline verdi.

"Şimdi beni dinle. Bu balık avlamayla ilgili sana vereceğim en önemli ders," dedi Belle ve biraz duraksadıktan sonra devam etti, "Mia, balık avlarken bundan keyif almalısın."

Belle, Mia'nın bakışlarındaki hoş tebessümü tanıdı. "Nehirde olmak doğanın tam ortasında olmaktır. Bu, iş ve yaşamın baskılarından uzaklaşman için kendine ayırdığın zamandır. Balık avlarken içindeki o vahşi tarafla temas halindesindir, dostum. İşte bu vahşi yanını salıver gitsin."

Mia, hemen arkasından utangaç bir kahkahayla birleşen bir çığlık attı.

"İşte bu! Hadi şimdi tekrar deneyelim. Öncelikle kendini rahat bırak. Acele etme, bu bir yarış değil. En çok balık yakalayana ödül vermeyecekler, anladın mı? Şimdi sadece oltayı nereye atmak istediğini düşün. Sonra da büyük bir saat hayal et ve dokuzdan bire doğru git."

Mia, günün son atışını yapmak üzere topladı cesaretini. "Yapabilirsin!" dedi kendi kendine. Belle'nin nazik bir şekilde çubu-

ğu arkasına alıp ileriye fırlatmasıyla uzayan S şeklindeki gergin uzun misina canlandı zihninde. Oltayı yere paralel bir şekilde tutarak büyük bir saat hayal etti gözünde ve atik bir şekilde arkasına aldı.

Arkasında sallanmakta olan misinayı ileri fırlatmayı denedi, fakat yan tarafından gelen bir zorlanma hissetti. Omuzlarının üstünden yanına bakarak misinayı takip etti. Suyun biraz ilerisindeki bir ağaç dalına dolanmıştı misina. Küçük kahverengi olta iğnesi ağacın yeşil yapraklarından bir tanesine takılmıştı.

"Olamaz!" dedi yakınarak ve kuvvetlice çekti misinayı. Sonra hafifçe güldü ve ağaca doğru yöneldi. Parmak uçlarında yürüyerek ulaştı ağaca ve dalı, misinayı serbest bırakana kadar çekti. Küçük kahverengi olta iğnesi hâlâ dalda asılıydı. "Bırakalım bu zafer ağacın olsun," dedi Belle.

"Ben umutsuz bir vakayım," dedi Mia.

"Hayır, sadece acemisin," dedi Belle teskin edici bir tonla. Çubuğu aldı ve misinayı savurmaya başladı.

Mia, bozguna uğramış biri gibi hissettiğinden sopayı nehre atmaya hazırdı. "Terapideki kadınlardan bazıları böyle doğayla ilgili şeylere daha yatkındır," dedi.

"Biliyorsun bu bir yarışma değil. Sen kendi işine bak ve kendinle ilgilen," diye cevap verdi Belle.

"Bana bir ders daha verme ihtimalin var mı?"

Belle bir iç çekti ve yüzünü ekşiterek, "Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Hatırlarsan İskoçya'ya gideceğimi söylemiştim sana. Birkaç hafta daha buradayım, sonraysa yazın büyük bir bölümünde burada olmayacağım. Bu yüzden bu birkaç haftada işlerimi toparlamaya çalışacağım. Keşke gitmeden sana bir ders daha verebilseydim ama söz veremiyorum. Hey, bu kadar çabuk pes etme. Bu getirdiğim takımları sana bırakacağım. Kendi kendine pratik yapabilirsin," dedi.

"Ne yapacağımı bilmiyorum ki!"

"Biliyorsun. Terapideyken bütün temel şeyleri öğrendin. Şimdi sadece biraz pratiğe, sabra ve güvene ihtiyacın var. Ve bütün

bunları yapmanın yolu bu sudan geçiyor. Diğer nehir ve koylara da gitmek istersen bu bölgeyi bilen bir rehber bul kendine."

"Senden başka rehber istemiyorum," dedi Mia alıngan bir şekilde.

"Sağ ol ama buralarda hakikaten iyi rehberler var. Bir rehbere de güvenmek zorunda değilsin, senin bileceğin iş. Esas önemli olan şey kanepeden kalkıp nehre gitmek." Belle, Mia'ya sarılıp bir kardeş edasıyla omuzlarından tutarak, "İyi olacaksın, keyfine bak," dedi.

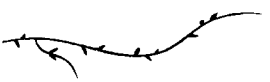

Mia kulübeye döndü. Alet edevatı çıkarıp bir dolabın içine dikkatlice koydu. Çizmeler bir üniforma gibi yapışmıştı ayaklarına. İnsanların balıkçı doğanlar ve doğmayanlar diye ikiye ayrıldığını duymuştu. Kendisinin ikinci kategoride olmasından endişe etti.

"Belki de bu uğraş için uygun değilimdir," dedi kendi kendine bir hayal kırıklığı içinde ve alet edevatları koyduğu dolabın kapısını kapadı.

Sessiz ve isteksiz bir şekilde yemek hazırlamak için küçük mutfağa yöneldi. Belle olmadan bu dağlarda olmanın ne anlamı olduğunu soruyordu kendi kendine. İyi olan şey daha fazla erzak almamıştı ve bu ona eve dönmeyi düşündürtüyordu. Fırındaki tavuk, plastik kabın içinde bir iskelet gibi duruyordu. Kurumuş tavuk parçaları, bir adet domates ve son olarak da bir soğan dilimledi. Kasabadan aldığı kızartma makinesine bir parça ekmek koydu ve ısısını yükseltti. Sessizliği bozan bir kıvılcım çıktı makineden. Sonra da ışıkları söndü.

Mia, elektrik fişinden çıkan ince dumana ağzı açık bakakaldı. Duvar islenmişti. Bu olamaz diye düşündü buzdolabını açarken. Ama buzdolabı da çalışmıyordu. Hem küfür ediyor hem de kafasında soru işaretleri dolanıyordu. Ne olduğuna dair bir ipucu yoktu. Pencereden dışarıya baktı ama Belle çoktan gitmişti. Mia, çaresiz bir şekilde odanın ortasında duruyordu.

Akıllı bir kadındı. Fakat üniversitede böyle şeyleri tamir etmeyi öğretmemişlerdi. Sigortanın atmış olabileceğini düşündü, fakat nasıl onarılacağını bilmiyordu. Hatta lanet sigorta kutusunun nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Gece hızla bastırıyordu. Mia, yakındaki bir ağaçtan gelen baykuş sesiyle birlikte panikledi. Aceleyle bütün pencereleri kapayıp kilitledi. Bu işi bitirdikten hemen sonra, kulübe karanlığa gömüldü. Clark Nalburu'ndan aldığı feneri aramaya koyuldu karanlıkta. Karanlığı delen ince bir ışık huzmesi görünce derin bir oh çekti. Aceleyle bir ateş yaktı kalan son odunla. İçindeki panik yanan ateşin yumuşak parlaklığıyla yatışıyordu. Sallanan sandalyelerden birini ateşe yaklaştırarak çekip oturdu ve öne arkaya sallanmaya başladı. Bu arada eriyen çikolatalı dondurmasını yiyordu.

Ateşe bakarak elleriyle kafasını kaşıyordu, kendini hiç bu kadar ıssız hissetmemişti. Ağlamak istiyordu. Büyütecek bir şey yoktu esasında, karşı koyabilirdi buna. Sadece bir kızartma makinesinin hışmına uğramıştı. Belki günün birinde herkesle birlikte gülerek anlatacaktı bu anısını. Ama şu an gerçekten acınacak haldeydi. Bu, sadece evle ilgili basit tamiratları öğrenmemiş olmasıyla ilgili bir şey değildi. Mesele bunları öğretecek bir arkadaşının olmamasıydı. Birden kendini önemsemediğini fark etti. Bu vahşi yerde ve hatta şehirde bile, başkalarından medet umuyordu önemsenmek için. Artık burada, dağlarda özgürlüğünü yeniden tanımlama ihtiyacı hissediyordu.

Dondurmasını bir kenara koyup ve kütüphaneye yöneldi. Kitaplar her zaman rahatlama kaynağı olmuştu. Fenerinin ince ışığını kitap kapaklarının üzerinde gezdirdi. Kütüphanedeki *Uyanış* ve *Kendine Ait Bir Oda* adlı kitapları okumuştu büyük feminist yazarlardan ilham almak umuduyla. Burada bir uyanıştan söz edilemezdi ve Woolf'tan aldığı tek ilham, ceplerini taşlarla doldurup nehrin en uç noktalarına yürümekti.

Feneri kütüphanenin diğer rafına doğrulttu. Burası balıkçılıkla ilgili kitaplarla doluydu. Daha güvenli bir konu diye düşündü

içinden. Altı tane kitap çıkardı raftan. Ağır ve üzerileri kalın bir toz tabakasıyla kaplı kitaplardı bunlar. Burnunu çekti. Ağırlıklarını dengelemek için göğsüne yasladı kitapları. Kitapları yukarı kaldırırken elinden fener kaydı. Yakalamak için iki büklüm oldu. Işık rafın arkasını aydınlattı. Rafın altında, kitaplık bölümünü içine alan tozdan çizgiler oluşturmuştu, fakat soldaki boş alanda arkaya yaslanmış, tozla kaplı tek ciltlik bir kitap buldu. Balıkçılıkla ilgili olan kitapları masanın üzerine yığıp merakla rafa geri döndü ve daha iyi bakabilmek için ışığı üzerinde gezdirdi. Raftaki dizilmiş kitap sırasının en sonunda ince ve deri kaplı bir cilt kitap vardı. Mia, kitaba bir el attı. Rafa sıkışmıştı kitap. Diğer kitapları yana çekti ve zarar vermeden kibar bir şekilde asıldı kitaba. Kitabı raftan kurtarınca yanan ateşin ışığına yaklaştırdı. Kitabın cildinin yumuşak derisi ateşin pembe ışığında parıldıyordu. Eliyle üzerindeki tozu aldı. Kapakta yaldızlı harflerle *KW* yazıyordu.

"Kate Watkins," diye mırıldandı Mia.

Sallanan sandalyeye kurulup kitabı kucağına aldı. Sayfalar yıllardır kitaplığın arkasında sıkışıp kalmaktan birbirine sıkıca yapışmış görünüyordu. Büyük bir merakla kitabın sayfalarını çevirmeye başladı.

Sayfalar, bir kelebek kanadı kadar inceydi. Mia derin bir nefes alıp mürekkeple yazılmış, düzgün, titiz el yazısına bakmaya başladı. Yazmayı yeni öğrenen bir çocuğun titizliği göze çarpıyordu.

12 Haziran 1912
Sevgili Günlük,

Mia'nın boğazı düğümlendi. Bu, Kate Watkins'in gençlik yıllarında tuttuğu günlüktü!

Sandalyesini geriye doğru çekip elindeki kitaba dikkatlice baktı. Okuyup okumama konusunda kararsızdı. Bunlar sadece bir çocuğun kaleminden çıkan masum şeylerdi. Yaklaşık yüz

sene önceki bir çocuğun. Bu yazılarda kötü ne olabilirdi ki? Kütüphaneler böyle tarih kalıntıları barındırmazlar mı zaten? Fakat Mia, Kate Watkins'in kulübedeki varlığını hissetme noktasına gelmişti. Acaba bir misafir olarak bu kitabı okumakla bir suç mu işlemiş olacaktı? Çünkü günlük kişiye ait, özel bir şeydi.

Bir rüzgâr ince sayfaları titretti. Mia, pencerelerin kapalı olduğunu biliyordu. Kollarının üzerinde gezinen bir parmak hissetti. Bu satırları yazan kız gibi çocuksu davrandığını düşünüyordu, fakat kulübeyle ilgili dedikoduyu da unutmamıştı. Sandalyesini ateşe birkaç adım daha yaklaştırdı. Günlüğe bir daha baktı ve arasında bir şey olduğunu gördü. Hızla sayfalara bakarken bir fotoğraf buldu. Fotoğrafta bir adam ve genç bir kız vardı. Nehir kenarı bir yerdi. Daha dikkatli bakınca bu kulübenin kenarındaki nehre benzetti. Adamın üzerinde üç parçalı rahat bir takım, elindeyse balıkçı sopası, tahta bir kafes ve büyük balıkların taşındığı etkileyici bir kordon vardı. Omzunda deri bir kayışla bağlanmış hasırdan bir balıkçı sepeti asılıydı. Duruşu, gülümsemesi gibi rahattı. Günün keyfini çıkaran bir adam gibi görünüyordu.

Mia, dikkatini adamın yanında duran kıza verdi. Ergenlik döneminin başlarında gibi duruyordu. Üzerinde eski moda koyu renk bir etek ve omuzlarına kadar uzanan geniş yakalı beyaz bir bluz, ayaklarında yüksek ökçeli botlar vardı. Parıldayan uzun siyah saçları o zamanın genç kızlarını yansıtır biçimde yana taranıp arkaya toplanmıştı. Kendinden uzun olan balıkçı sopasını tutmanın gururuyla dimdik duruyordu. Güzel bir kızdı. Gözlerindeki zekâ parıltısı ona, çocukluktan çok genç bir kadın havası veriyordu. Sanki başka bir zaman diliminde çekilmiş bu fotoğrafta, dudaklarındaki küçük gülümsemesiyle kim olduğumu ve ne istediğimi biliyorum der gibi bakıyordu Mia'ya.

Mia, arkasında bir şey yazıyordur diye düşünüp fotoğrafın arkasını çevirdi. Mürekkebi solmuş bir yazı vardı. Güçlükle yazıyı okudu: *WW* ve *KW* 1912.

KW, genç Kate Watkins'di. WW de babası olmalıydı. Uzun alınları ve koyu renk gözleriyle birbirlerine benziyorlardı. Ada-

mın tam bir beyefendi olduğu, duruşuyla giyim kuşamından belliydi. Mia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. Dağ kadını Kate Watkins bir beyefendinin kızıydı. Resmi bir kenara koydu ve düşünmeye başladı.

Günlüğü okumaya karar verdi. Okumaya niyetlendiği bu sayfalarda bir şeyler olduğunu hissediyordu. Belki de aradığı şeylerden birinin cevabı buradaydı. Arkasına yaslanıp feneri dik bir pozisyona getirerek günlüğün ilk sayfasını açıp okumaya başladı.

12 Haziran 1912
Sevgili Günlük,

Odamda yalnızım. Bayan Hodges bana ceza verecekmiş. Bana, bu günlüğü doldurmamı söyledi. Duvarlara bir şeyler çizmemeyi öğretecekmiş bana bu günlük. Çok sinirliydi ve annem gibi bir hanımefendi olmadığımı söyledi. Bunu söylemesi çok incitti beni. Annemi hatırlamıyorum bile!

Bütün bu titizlik de ne anlamıyorum. Her şeyi geçtim, burası benim odam değil mi? Çizdiğim şeyler de güzel şeyler. Türk zambağını çizmek de epey vaktimi almıştı. Kırmızı turuncu renklere doğru bir şekilde gölge vermek çok zor. O kadar çok çeşit kır çiçeği var ki... Lowrance, hepsinin adını biliyor. Ümit ediyorum ki bu vahşi şeylerin isim ve doğalarını bilirsem, ağaçlardan daha az korkacağım. Keşke bu kadar korkmasaydım.

Babam der ki korku en büyük düşmanımızdır. Bir de der ki, en çok korktuğumuz şeyler bilmediğimiz şeylerdir. İkisine de inanıyorum.

İşte, kır çiçeklerini duvarıma çizmemin nedeni bu aslında. Bayan Hodges'ın dediği gibi dik kafa-

lılık ve bencillikten değil. Katiyen değil. Eğer kır çiçeklerini duvara çizersem, her sabah kalktığımda ve her akşam yatarken onları görür ve isimlerini öğrenirim diye düşünmüştüm.

Umarım babam bana kızmaz. Babam kasabadaki en cömert adamdır ve onu herkes öyle bilir. İnsanlar bana ikimizin de gözlerinin koyu renk Watkins gözü olduğunu söylüyor. Babamın gözleri o kadar sevgiyle bakıyor ki onlara bakınca uslu, iyi bir kız olmak zorlaşıyor. Babamın benim gibi kabahat işlediğini sanmıyorum. Acaba papazlar da günah işliyor mudur?

Bu aptal günlüğe artık bir şey yazmayacağım. Yatağıma uzanıp "Söğütlerdeki Rüzgâr"ı okuyacağım. Keşke bu eski ve havasız evden kaçıp Todd Hall'daki Rat ve Mole ile yaşasaydım. Büyüdüğümde ormanın derinlerinde yaşayacağım. Balık tutacağım, avlanacağım ve ne istersem onu yapacağım, bir kız olsam bile...

Elveda Günlük!
Kate Watkins

Mia, günlüğün başlangıcını bitirdiğinde gözleri, yanan ateşte takılı kaldı bir süreliğine. Ne kadar olgun bir kız diye düşündü. Neredeyse kızın sesini duyabiliyordu. Resme uzandı ve bir daha baktı kızın yüzüne. Çenesini kaldırışında bir meydan okuma görüyordu. Yazdıklarında bir zekâ ve olgunluk vardı. Hiç şüphesiz gerçekleşmesi zor bir istek vardı ortada. Fotoğrafı bir kenara koyarken pişmanlık hissiyle gülümsedi. Hem Kate'in hem de kendisinin ağaçlardan korkması hoş bir şey değil mi diye düşündü küçük kızla arasında bir bağ kurarak.

Ve ne kadar güzel bir fikirdi duvara kır çiçekleri çizmek. Bir keresinde Whistler'in çok donuk bulunmasından ötürü Lillie

Langtry'ın çizim odasını nasıl altın rengine boyadığını okumuştu. Mia, Kate'in kır çiçeği seçiminin daha da akıllıca olduğunu düşündü. Aklı gardıropta bulduğu çinilere takıldı. Her şilt kır çiçeği deseninde el boyamasıydı. Mia, bir bağ daha bulmanın zevkiyle gülümsedi.

Daha fazla okuma isteğiyle bir ayağını altına alıp tekrar çevirdi günlüğün sayfalarını.

13 Haziran
Sevgili Günlük,

Babamdan dolayı tekrar yazmaya karar verdim. Onun için bir şey yapmam gerekiyordu. O benim için bir babadan da öte! O benim öğretmenim, balık avı yoldaşım, en iyi arkadaşım.

Geçen gece duvar boyunca elleri arkasında yavaşça resimlerime bakarak yürüdü. Türk zambağı resmimin önünde durdu birden. "Güzel bir yorum," dedi bana. "Fakat altı parça olmalı, beş değil. Ciddi bir doğa öğrencisi olmak istiyorsan detaylara dikkat etmen gerekir," diye ekledi. Dedi ki, "Eğer ayrıntılara önem vermezsen doğa bir hiçtir!"

Babam bana neden duvarlara resim yaptığımı sorunca ona ormanda yaşayan bütün şeylerin isimlerini öğrenmekle ilgili planımı anlattım. Bu fikirden çok hoşlandı. Gözlerindeki bakıştan anladım bunu. Bu bakış, balık yakaladığı zamanlardaki bakışının aynısıydı. Sonra da bana "küçük doğaseverim" diye hitap etmeye başladı. Lowrance'a böyle hitap ettiğini hiç duymadım. Odasına gitti ve balıkçı günlüğünü getirdi. Günlüğün kaplı olduğu cilt, dışarıda giydiği takımların tüvit kumaşına benziyordu. Babamın dağınık el yazısıyla dolu, düzgün

siyah satırlar ve alabalık ile olta çizimleri vardı günlüğün içinde. Böyle balıkçı günlüğü diye bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum. Fakat o an anladım ki ben de kendi balıkçı günlüğümü tutmalıydım. Babama baktım. Güldü ve kancanın ucundaki bir alabalığa benzediğimi söyledi. Giriş yazılarıma özen göstermemi söyledi. Dedi ki, "Dikkatlice yazılan bir giriş, plansız yazılan düzinelerce girişten daha iyidir." Hayatta kendi gördüğüme inanmam ve başkalarının dediklerine güvenmemem gerektiğini söyledi. İşte, şimdi bu da benim planım. Kır çiçekleriyle başlayacağım işe. Sonra ağaçlara tırmanacağım. Sonra da mahlukatlar. Yaz sonu Lowrance kadar bilgi sahibi olacağım. Belki de daha fazla. Her şey bir yana artık korkmuyorum. Tüm orman benim olacak!

Saygılarımla,
Cesur Kate

Mia arkasına yaslanıp sallanmaya başladı. Ateşe bakarak okuduğu kelimeleri ve bu kelimelerin altında yatan derin anlamı düşünüyordu. Kate, küçük bir kız olmasına rağmen korkularıyla yüzleşmişti. Çocukların yapılarından gelen bir masumiyeti vardı ve bu onları korkusuz yapıyordu. Fakat Mia, küçük Kate'in ruhunun, her kadının ruhunu barındırdığını hissediyordu. O zaman hepimiz cesurca ormana gitmeliyiz diye düşündü.

Mia sallanarak yanan ateşe bakarken sedyenin üzerinde ameliyatı beklerkenki hali geldi gözünün önüne. Solgun ve zayıftı. Ameliyat odasının lambalarına bakarken hayatta kalmak için kısa bir süreliğine vücudunun kesileceği bilinciyle cesaretini toplamaya çalışıyordu. Tanrılara, yatışmaları ve yaşamasına izin vermeleri umuduyla göğsünü kurban etmeyi teklif ediyordu. Mia, oksijen maskesini ağzına dayadıklarında hissettiği ameliyat

masasmda kalma korkusunu hatırladı.

Ölümle yüzleşmiş ve karanlıktan çıkmayı başarmamış mıydı? Bu cesaret değil miydi diye sordu kendine Mia.

Mia sallanan sandalyeden kalkarak hepsini tekrar açmak için pencerelere doğru ilerledi. Korktuğu şey neydi ki? Gece, ona karşı direnemezdi. Hayatının her anı, ölüme karşı kazanılmış bir zaferdi. Odanın ortasında bağırdı kendi kendine, "Cesur Mia'yım ben!"

Beşinci Bölüm

Sevgili Günlük,

Bugünden itibaren hayatıma bir doğasever olarak devam edeceğim. Şaka değil! Bir doğa günlüğü tutmaya ve kır çiçekleri toplamak için ormana gitmeye başlayacağım. Onlara tapıyorum. Ne zaman dağa çayıra insem ve solgun pembenin patlamasını, titrekçe parlayan beyazı ve kırmızının en koyularını görsem, perili bir diyara girmiş gibi oluyorum. Ya da ne zaman babam sabahleyin nehre götürse bizi, kayalıkların arasından beni gözetleyen narin çiçekler görüyorum. Bunlardan daha güzel bir şey görmedim hayatımda. Her gün ormana gideceğim artık. Günler geçtikçe daha da fazla ilerleyeceğim ormanda, ta ki korkum geçene kadar!

Saygılarımla,
Doğasever Kate

Mia, mırıldanarak arabasını toprak yoldan aşağı doğru sürüyordu. Yorgundu. Sabahın ilk saatlerine kadar okumuştu Kate'in günlüğünü. Açık pencereden giren kuş cıvıltılarıyla uyanmıştı. Sesli bir şekilde gülmüştü. Kuşlarm bestelediği bu müziğin kulübenin içini de doldurması ne kadar harika bir şeydi!

Zaten hiçbir zaman uykusu çok iyi olmamıştı. Buraya geldiğinden beriyse hiç değildi! Yatmadan önce mutfak çekmecesinden aldığı garip bıçağı yerine koydu. Yatağının üstündeki açık pencereden gelen seslerle uykuya daldı. Önceleri korkutucu bulduğu baykuş sesi, ağaç hışırtısı, gece kuşu uğultuları bu sefer ninni gibi gelmişti. Kafasını kurcalayan anıları hatırlamaksızın ve tek bir kötü rüya görmeden iyi bir uyku çekmişti. Kalktığında da terlemiş ve sersemlemiş bir halde değildi. Kendini yenilenmiş hissediyordu. Gökyüzüne baktığındaysa, masmavi bulutsuz bir hava gördü. Radyoyu açtı hafif bir dokunuşla.

İlk önce donut ve kahve almak için Shaffer'in Yeri'ne gitti. İçeri girip küçük zilin çınlamasıyla Becky'den bir "Hoş geldin" sesi yükseldi.

"Döndün hı!" dedi hayretle tezgâhın arkasından.

Mia bu sefer soğuk davranmadı. Sıcak bir gülümsemeyle kahve ve donut siparişi verdi. Sonra da masasından bir sandalye daha çekerek, "Sen de bana katılmaz mısın?" diye seslendi.

Becky, sert bir şekilde kalktı. Sonra da gülümseyip hafifçe topallayarak yanına geldi. Kenarlarını sıkıca tutarak nazik ve yavaş bir şekilde kuruldu sandalyesine.

"Nasılsın?" diye sordu Mia.

Becky, sandalyesini düzeltti ve omuzlarını silkerek cevap verdi. "İyi günler vardır, kötü günler vardır. Bugün iyi günlerden biri." Konuyu değiştirme isteğiyle elini yana savurarak, "Her neyse. Sen ne yapıyorsun Watkins kulübesinde? Anlatacağın iyi bir hayalet hikayesi var mı?" diye devam etti.

"Işıkların gitmesini böyle bir olay olarak görüyorsan var," dedi Mia.

"Gerçekten mi? Demek ışıklar gitti." Becky, masanın üzerindeki ellerini çırptı, gözleri parlıyordu. "Biliyordum. Orası perili. Sen ne yaptın? Topal olmuşum olmamışım fark etmez, ben olsam iki saniyede alırdım soluğu arabamda."

Mia gülerek kafasını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, fakat hayalet değildi. Kızartma makinesi si-

gortalardan birini attırmış."

Becky, sesli bir kahkaha attı Mia'nın esprisine. "Kahretsin, Kate ile ilgili duyduğumuz perili ev hikayelerinin gerçek olduğunu düşünmüştük." Gözlerinden gelen yaşları silerek kıkırdamaya devam etti. "Düşünüyorum da en iyisi bu kızartma makinesi hikayesi sende kalsın. İnsanların orayı perili sanması daha iyi. Boşsa yeni yetmeler tutmak isteyebilir. Takılmak için her zaman bir yer arayışı içindeler."

"Becky, Kate Watkins hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Mia.

Becky, büyük fincandaki dumanı tüten kahvesinden bir yudum aldı.

"Çok bir şey bilmiyorum. O bir çeşit efsane buralarda. Tanınmış, nam sahibi biriyken adı kötüye çıktı. Niye sordun?"

"Onun kulübesinde oturmak meraklandırdı beni. Hepsi bu kadar." Fincanını aşağı indirip ellerini çenesine dayadı. "Ona ün getiren neydi? Cinayet mi?"

"Yok yok. Bu daha sonra oldu. Bizim tanıdığımız Kate balık avlamasıyla ünlüydü."

"Sahi mi?" dedi Mia aşırı bir şekilde keyiflenerek. Yani Kate, balıkçı bir kadın olarak yapmıştı ününü. Mia, Becky'nin laf arasında kullandığı 'bizim tanıdığımız Kate' tabirini de not etti kafasına.

"1900'lerin başındaki kadınların balıkçılıkla uğraştığını düşünmemiştim. Bir erkek uğraşı değil miydi bu, o zamanlar? Kadınların böyle şeyler yapmalarına izin verirler miydi?"

"Bu dediğin şey kısmen de olsa devam ediyor. Balıkçılar kahve ve donutlarını almaya geldiklerinde bazı yaşlı dangalakların nehre gelen kadınlar hakkındaki homurdanmalarını duyuyorum, sanki kadınların orada olmaya hakkı yokmuş gibi," dedi Becky ve devam etti. "Ama bu durum artık değişiyor. Balık avlamak için erkekler kadar kadınlar da geliyor buraya grup olarak."

"O zaman Kate bir öncüydü bu konuda."

"Tabii. Ama onun bu durumu kaldıracak sosyal statüsü de vardı. Eğer paran varsa birçok şeyden paçanı sıyırabilirsin ve

kimseyi de takmazsın. En azından yüzüne karşı."

"Hımm. Sosyal statüsü neydi peki?"

Becky, yanlarına bakındı. "Soyadı Watkins'di."

Mia, hâlâ hayretler içinde bakarken Becky devam etti. "Burarun adının Watkins Mill olduğunu biliyorsundur. Biliyorsun değil mi? İşte o Watkinslerden biri de oydu."

"Ben buralardan değilim. Onun için aileyi tanımıyorum. Vanderbiltsler gibi bir aile miydi?"

"Ooo tatlım. Zenginlikte Vanderbiltslerle aşık atabilecek aile pek yok. Biltmore'ye gittin mi hiç? Gitmeyen var mıdır ki? O ne zenginlik. Evin içinde iki yüz elli oda var. Benim sekiz odam var, onları zor temizliyorum. Dünyanın her yerinden ünlü insanlar orayı ziyaret eder." Mia'nın donutundan bir parça alarak devam etti. "Watkinslerin mekânı da kötü değildir. Watkins Lodge'ye gittin mi hiç? Yolun biraz yukarısında." Donutu ağzına tıkıştırıverdi göğsüne dökülen şekerleri silkeleyerek.

"Broşürde görmüştüm," dedi Mia. Büyük bir arazinin üzerinde yükselen etkileyici Kraliçe Ann malikânesi geldi aklma. Kate'in zengin biri olduğu gelmişti aklına. Günlükteki fotoğraf belirli seviyenin üstünde bir yaşam tarzına işaret ediyordu. Ayrıca babasının bir hizmetçi ve aşçısı da vardı. Fakat Mia, statü göstergesi olarak bir zenginliği tahmin etmemişti. "Biraz büyük bir yer," diye devam etti.

"Yıllar içinde eklendi içindekiler. Bütün yeni evler, localar, kaplıca... Bunların hiçbiri Kate'in zamanında yoktu. Bir tek doğup büyüdüğü ana bina vardı," dedi Becky.

Mia, küçük Kate'in yatak odasına çizdiği kır çiçeklerini düşünerek gülümsedi. Çizdikleri hâlâ duvarda mıdır diye düşündü. Muhtemelen olamazdı. Hiç şüphe yok ki yeni gelenler odayı donuk bir otel odasma çevirecek şekilde boyamışlardı.

Becky, kahvesinden bir yudum daha aldı konunun bir ucundan tutarak. "Watkins Ailesi bu civarda büyük bir toprağın daha sahibiydi. Hem de binlerce dönüm. Ama Büyük Buhran'da ellerinden çıktı."

"Evlerini o zaman mı sattılar?"

"Bilinen bir hikayeydi. Bir sürü arazi elden çıkarıldı."

"Bir servetin kaybedilmesi, neredeyse bir rezalet ya da aslında büyük bir muamma."

"Hayır, ama olan şu ki bu olaylardan sonra dünya işlerinden elini eteğini çekti ve gerçek bir münzevi oldu."

Genç bir kadın küçük kızıyla içeri girdi. Kız hemen vitrine koştu istediği pastanın adını söyleyerek. Becky kalktı, gitmeden Mia'ya dönerek, "Unutma, konuşulacak cinayet meselesi var bir de!"

Mia daha fazla soru sormak istiyordu, ama başka bir müşteri daha zili çalarak girdi içeri. Mia'nın Kate hakkında öğrendikleri arttıkça ilgisi de artıyordu. Mia, hesabını ödeyerek çıktı.

İlk önce Clarc Nalburu'na gitti. Tepesinde bir tutam gri saç olan küçük bir adam oturuyordu yazarkasanın önünde. Üstünde, üzerinde yeşil harflerle *Clarc Nalburu* yazılı kırmızı bir tişört vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi adam isteksiz bir sesle.

"Evet, teşekkür ederim." Mia, alet edevatlarla dolu koridora baktı ve kendini kaybolmuş gibi hissetti. "Sizden ne isteyeceğim konusunda emin değilim."

"Utanmayın. Benim işim bu değil mi? Kafası karışmış müşterilere, özellikle de bayan olanlara yardımcı olmak. Küçük bir dükkânız ve hizmet bizim diğer adımız." Elini uzattı adam. Adamın kemikleri zayıf, tokalaşması yumuşaktı.

"Clarence Clarc, dükkânın sahibiyim."

"Merhaba, Mia Landan ben de."

"Buralardan mısınız?"

"Charlestonluyum."

"Charlestonlu çok ziyaretçimiz vardır. Güzel bir şehir. Sık sık giderim. Peki, nasıl yardımcı olabilirim?"

"Şey Clarence, tabii, Clarence diye hitap edebilirsem?" Clarence samimiyetle salladı kafasını. "Bir sorunum var."

Clarence, gözlüklerini çıkarıp sert bir şekilde sildi. "Sor hadi, aradığın adamım ben."

Mia, onun dükkânından aldığı kızartma makinesini fişe takınca elektriklerin gittiğini anlattı.

"Kesin sigorta atmıştır. Bahse girerim elektrik tesisatı eskidir. Sigortalardan birini getirdin mi?"

Mia, "hayır" dercesine kafasını salladı. Daha sigorta kutusunun yerini bile bulamadığını söylemeye utanıyordu.

"Muhtemelen, dediğim gibi. Bu eski sigorta kutuları ters yerlerde olabiliyor. Ne kadar büyüklükte bir sigorta kutusu olduğunu merak ediyorum." Tezgâhın üstündeki parmaklarını şıkırdatarak düşündü. "Vida gibi bir şey miydi?"

"Clarence, gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Sigorta kutusunun nerede olduğunu biliyor musun?"

Mia kafasını salladı.

Clarence durumu çabucak kavradı. "Gelip bakmam lazım."

Mia, Clarence'nin, Kate Watkins'in evine girecek ilk kasabalı olduğu için sevineceğine emindi. "Pekâlâ, teşekkürler. Eğer vaktiniz varsa iyi olur. Arabayla gideceğiz."

"Joe'yu çağırayım o zaman. Ben yokken buraya baksın." Clarence içindeki şevki güçlükle bastırdı. "Bir dakikaya buradayım."

"Bu arada siz ayrılmadan sorayım. Şömine için oduna ihtiyacım var. Nereden alabilirim, söyleyebilir misiniz?"

"Doğru yere geldin. Tel lazım mı?"

Mia omuzlarını silkerek, "Ne teli?" diye sordu.

Clarance'nin gözleri açıldı. "Aldığın odunları istiflemek için kullanacağın tel." Clarence, Mia'ya biraz daha yaklaştı ve güven veren bir sesle konuşmaya başladı. "Odunlarını aldığın yere dikkat etmelisin. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin gibi cici kızları kandırmaya çalışan sahtekâr insanlar var. Odun alarak yanmak istemezsin." Kendi şakasına kendi güldü.

"128 metreküplük bir alanı sarabilecek bir teldir, bu. Bu da aşağı yukarı dört metre yüksekliğinde ve 3 metre boyunda bir alan demektir. Odunlarını istiflenmiş bir şekilde almazsan, parasını ödediğin odundan daha azıyla karşılaşabilirsin."

Clarence, odun kesme, istifleme ve biriktirme hakkında monoton bir sesle durmadan konuşuyordu. Mia'nın düşünebildiği tek şeyse bunların da üniversitede öğrenemeyeceği şeylerden biri olduğuydu.

"Başka bir şey lazım mı?" diye sordu Clarence.

"Bazı temel araç gereçler de gerekiyor. Sadece birkaç tamirat işi için. Çekiç, çivi, o tip şeyler..." Mia kendi kendine yetmeyi öğrenme konusunda sınırlıydı.

Küçük adam istekli bir şekilde aletlerin olduğu yere doğru çevik bir hamle yaptı. Mia, raftan rafa araç gereç kutularına homurdanarak sıçrayan Clarence'nin peşindeydi. "Hımm, düz tornavida, yıldız tornavida, ingilizanahtarı, kerpeten, zımba tabancası..." diye mırıldanıyordu. "Belki bir de matkap. Tamamdır!" diye bitirdi aniden. Clarence, aletleri içine koyduğu küçük sarı alet çantasını Mia'ya satmaya çalışıyordu. En ince detayına kadar içindeki her alete neden ihtiyaç duyabileceğini anlatıyordu. Mia ise şaşkınlık içinde dinliyordu.

Tezgâhın üstünde tamirat kılavuzları buldu, Mia. Yine Clarence'nin yardımıyla içlerinden birini seçerek satın aldı.

Umduğundan daha çok şey almıştı. Charles'ın bunları nasıl karşılayacağını düşünerek uzattı kredi kartını Clarence'ye.

Temel ihtiyaç olarak düşündüğü şeyleri almak üzere dükkân dükkân dolaştı anacadde boyunca. Rodale'den bakkal malzemeleri, Maeve'den ise birkaç tüp boya aldı. Ayrıca bir bayan giyim mağazasına girdi ve yaz için birkaç parça şort ve mayo aldı.

Şehirde çalışırken sadece bir takım almak için bile daha fazla zaman harcardı. Evlilikleri boyunca Mia ile Charles'ın maddi olarak rahat bir yaşamları vardı, fakat nakit paraları pek yoktu. Birkaç hisse senedi, bono ve yazlık devre mülk dışında başka bir şeyleri yoktu. Kıyıda köşedeki az miktar paralarıysa Mia'nın sağlık harcamalarına gitmişti. Mia da Charles'ın bu duruma bozulduğunu biliyordu. Esasında Charles bu konu hakkında Mia'ya çok bir şey söylemiyordu. Daha çok hastane faturaları geldiğinde abartılı bir şekilde iç çekerek, "Sanırım bu sene tatil

yok!" gibi laflar ediyordu.

Eve dönmeden tekrar parkın önünde durdu. Parktaki küçük bank, telefon konuşmalarını yapmak için gözde mekânı haline gelmişti. Telefonunu çıkardı ve birkaç mesaj gördü. Sesli mesajı dinleme tuşuna bastı ve Maddie'nin can sıkıcı mesajlarını dinledi. Maddie, Mia'nın hemen kendisini arayıp görüşmedikleri altı gün zarfında neler olduğunu anlatmasını istiyor ve eğer aramazsa polise gideceğini söylüyordu. Belle'den de bir mesaj vardı. Sıcak su tesisatıyla ilgili bir şeylerden bahsediyordu mesajda. Charles'ın sesini duyduğundaysa Mia, kendini bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Mia, benim Charles. Bu mesajı alınca lütfen beni arar mısın? Konuşmamız lazım."

Telefonu kapadı, dışandaki manzaraya bakıyor fakat gözü bir şey görmüyordu. Onun sesini duymak vücudunun dengesini bozmuştu. Telefonunda ismine bakarken bile kalp çarpıntısını kulaklarında hissediyordu. Charles. Chuck, Charlie veya Chas değil. Yataktayken bile Mia'nın bu kısaltmaları kullanmasından hoşlanmazdı. Ailesi Charleston'un eskilerindendi. Bu ona, Mia'yı etkileme hakkını veriyordu. Ona göre ne kadar başarılı olduğu ya da ne kadar para kazandığı önemli değildi. Şerefli soyunun her şeyi halledip ona her kapıyı açacağına inanıyordu. Belki de bu, Charles'ın neden bu kadar az hırslı olduğunu açıklıyordu. O, sırtını atalarının şan ve şerefine dayamıştı.

İçgüdüleri çığlıklar atıyordu bu çağrıyı görmezden gel diye. Mia, kaçınılmaz olan bir şeyi ertelemenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Daha fazla düşünmeden çevirdi Charles'ın numarasını.

Beşinci çalıştan sonra bir boşluk yakalayıp bir sesli mesaj bırakabileceğini düşündü. Basit bir merhaba, iyiyim ve haftaya tekrar ararım gibi bir şey. Fakat o kadar şanslı değildi!

"Alo!" diye açtı telefonu Charles gergin bir sesle.

"Benim," diye karşılık verdi Mia da soğuk bir şekilde.

"Seni defalarca aradım. Mesajlarını kontrol etmiyor musun sen? Ne cehennemdesin?"

"Sana ne!"

"Bu hiç hoş değil!"

Sadece gülebildi Mia, fakat bu gülüş neşeden değildi.

"Neyin hoş olup olmadığını sen mi söylüyorsun bana?"

"Mia, gideli bir haftayı geçti. Nerelerdesin?" diye tekrar sordu Charles ısrarlı bir şekilde.

"Kuzey Carolina'dayım," diye cevap verdi Mia nispet yaparcasına.

"Ne işin var orada? Burada olmalısın! Charleston'da. Konuşmamız lazım."

"Konuşmak için hazır değilim."

"Bak Mia, incindiğini biliyorum. Üzgünüm. Böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim."

"Yani diyorsun ki seni o aşağılık kızla yatağımızda yakalayacağımı düşünmemiştin, öyle mi? Peki benim ne yapacağımı düşündün?"

"Kaba olmak zorunda değilsin."

Mia'nın sıkıntıdan yüzü kızardı. Kaba konuşmaktan nefret ederdi ve çok nadiren böyle sözcükler kullanırdı. Fakat çok incinmiş ve çok sinirlenmişti. Sadece lafla olsa bile saldırıya geçmek iyi hissettirecekti.

"Kaba olan ben miyim? En azından nezaketen onu yatağımız yerine ucuz bir otele götürebilirsin diye düşünmüştüm. Genellikle yapılan da bu değil mi?"

"O tip bir kız değil o."

Mia şaşırmıştı. Charles'tan bir özür bekliyordu. Kızı koruyacağını hiç ummamıştı.

"Peki ne tip bir kızmış? Evli bir erkekle yatan kızlardan farklı tipte bir kız mı?"

"Ben onun hakkında konuşmak için aramadım."

"Peki niye aradın? Benim hakkımda konuşmak için mi?"

"Evet. Bizim hakkımızda."

"Güzel, şimdi iyiyim. Demek onun üstüne çizgiyi çekebildin."

"Evden kaçıp bir hafta ortadan kaybolmakla iyi olunmaz. Ne-

rede olduğunu haber vermemekle de iyi olunmaz. Ve son olarak golf takımlarımı alarak da iyi olunmaz."

"Sana inanamıyorum Charles. Benim için aramadın yani. Golf takımların için aradın."

"Saçmalama. Dinle Mia, nemrutlaşmaya başlama. Müşterilerimle olan sorunlarım gibi görüyorum bunu. Eğer sorun varsa iş yürümez. Bizim ihtiyacımız olan şeyse bir zamanlar birbirimize karşı neler hissettiğimizi hatırlamak ve önümüze bakıp ilerlemek."

Mia, avukat lafını duyunca kanı dondu. Charles kafasında bitirmişti bu işi. Bir müşteri gibi görüyoru Mia'yı. Mia boğazını temizleyerek, "Neler oluyor, anlatır mısın?" diye sordu.

Charles uzun ve derin bir nefes aldı söyleyeceği şeyin ilk sinyali olarak "Boşanmak istiyorum," dedi.

Bu lafı duyacağını bilmesine rağmen, duyunca kanı çekildi sanki.

"Üzgünüm Mia, sana bunu telefonda söylemek istemezdim. Ama uzun zamandır düşünüyordum bunu. Sen de hissetmiş olmalısın."

"Esasında hissetmemiştim." Bu Mia'ya kendini daha da aptal gibi hissettirdi. "Ama hiçbir şey de eskisi gibi değildi."

"Kesinlikle!"

Mia, birden bir savunma mekanizmasıyla devam etti.

"Planladığımız gibi olmadı. Bir sabah kalkıp madem kanser oldun evliliğimizi test etmeye ne dersin, demedik birbirimize."

"Biliyorum Mia. Ama planlayalım ya da planlamayalım evliliğimiz bir testten geçti ve sınıfta kaldı."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin? Çok güzel yıllarımız geçti."

"Evet geçti. Ama artık öyle değil. Dışarı çıkmıyoruz, hiç konuşmuyoruz."

"Biliyorum."

"Artık hiç seks yapmıyorduk."

"Bunun nedeni senin istememendi," dedi Mia ağlayarak. "Ameliyattan sonra kocalar için bunun zor olduğunu biliyorum. Ama sen dokunmadın, yüzüme bile bakamadın!"

Uzun bir sessizlik oldu telefonda. Bu sessizlikte göğsündeki

ameliyat yarasını Charles'a gösterdiği akşam canlandı Mia'nın gözünde. Charles'm suratındaki ifadeyi unutamamıştı.

Charles'm sesi çatallaştı. "Üzgünüm Mia, gerçekten çok üzgünüm. Bunun beni alçalttığını biliyorum. Bunun bir mesele olmadığını yüzlerce kez dedim kendime. Ama olmuyor işte. Görmemezlikten gelemiyorum."

"Zamanla..."

"Mesele göğsün ya da göğsündeki yara değil. Mesele sensin."

Bu lafıyla sanki bütün problemler Mia'nın hatasıymış gibi suçlayıcı bir şekilde çarpılmıştı yüzüne.

"Sen evlendiğim Mia değilsin."

"Değilim tabii. Nasıl olabilirim ki? Cehenneme gittim ve geri geldim."

"Biliyorum. Üzgünüm. Ama artık her şey zor. Geri dönemem."

"Evliliğin kolay bir şey olduğunu kim söyledi? Evliliğin iyi yanları olduğu gibi kötü yanları da vardır. Bu kötü yanlarından biriydi. Ama daha iyi olması için umut etmek zorundayız."

"Mia!"

"Sen benim kocamsın!" diye patladı Mia, Charles'ın sesinin tonundaki taviz vermez havayı duyunca. Bunu konuşmak için aramadığını biliyordu. Kafasında bitirmişti olayı. Çok incitmişti Mia'yı. Ama Mia açtı konuyu yine de. "Kanserle savaşırken benim yanımda olmalıydın. Ama olmadın. Charles, sen hiçbir zaman kanserin bendeki etkileri konusunda endişelenmedin. Sen hep seni nasıl etkilediğiyle ilgilendin. O gün eve erken dönmeseydim ne zaman konuşacaktın bunu benimle?"

"Gücünü toplayana kadar bekliyordum."

"Yani yine bir kadın atacaktın yatağımıza?"

"Üzgünüm."

"Olmadığın halde üzgün olduğunu söylemeyi kes."

"Ama üzgünüm," diye haykırdı Charles. Sonra daha yumuşak bir şekilde tekrarlayarak devam etti. "Üzgünüm, böyle olacağını düşünmemiştim. Seni hâlâ önemsiyorum. Ama artık bitti."

"Bize bunu yaptığın için nefret ediyorum senden," dedi Mia

kırgın bir ses tonuyla. Parmaklarını alnına götürdü ve sımsıkı yumdu gözlerini ağlamamaya çalışarak.

"Boşanmak için birbirimize yardım edebileceğimizi umuyordum," dedi Charles ve ekledi, "Çok fazla bir şeyimiz yok zaten. Çocuğumuz da yok. Çok fazla paramız da yok, bir de bölündüğünü düşünürsen."

Elini alnından indirdi Mia şüpheci bir şekilde. "Yani adil olma konusunda sana güvenmemi mi istiyorsun? Bütün bu yaptıklarından sonra!"

Charles bir iç çekti kabullenerek. "Peki, güzel. Kendin hallet. Bir avukata ihtiyacın olacak. Eğer istersen birkaç tane tavsiye edebilirim."

"Canın cehenneme, o kızın da canı cehenneme..."

Çat diye bir ses duydu telefonda Mia.

Kızardı. Charles telefonu yüzüne kapatmıştı. Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirdi? Bir oturup konuşmadan, Mia'nın eve dönmesini beklemeden nasıl boşanmaktan bahsedebilirdi? Mia bunun olacağını niye görememişti? Ellerini kucağına bırakıverdi.

Charles boşanmak istiyordu. Kafasında netleştiremiyordu bu boşanma işini. Evliliği bitmiş ve Charles da bunu ona kabul ettirmişti. Defalarca "üzgünüm" demişti Charles, fakat hiç özür dilememişti.

Mia bir nefes aldı, telefonunu çıkarıp ve ablasının numarasını çevirdi kendinden geçmiş bir şekilde.

Maddie'nin sesini duyar duymaz damdan düşer gibi söyleyiverdi. "Charles ile konuştum."

"Lanet olsun! O aramadan ben sana ulaşmaya çalışıyordum. Telefonuna hiç bakmaz mısın sen?" Durakladı Maddie ve sonra ihtiyatlı bir şekilde, "Konuştu mu seninle?" dedi.

"Evet."

"Ne diyor?"

"Boşanmak istiyormuş."

"Bütün söylediği bu mu?"

Mia tekrar gerildi gelecek olan patlamanın etkisiyle ve patlayarak haykırdı, "Yetmez mi?"

Maddie, yavaşça iç geçirerek, "Bunu benden duymanı istemezdim gerçi ama..." dedi ve bir an için duraksadı. Sonra da çıkardı ağzından baklayı. "O şırfıntıyla evlenecekmiş!"

Mia'nın beyni durmuştu. "Kimle? O kadınla mı?"

Maddie yumuşak bir şekilde, "Adını öğrenmek ister misin?" diye sordu.

Mia'nın kanı donmuştu adeta. Bilmek istediğinden emin değildi. Ama merak ediyordu.

"Evet, istiyorum."

"Julia Barnes. Aynı firmada avukatmış. Tanıyor musun?"

Bir "Hayır!" çıkıverdi ağzından Mia'nın, bunu öğrenmenin verdiği pişmanlıkla. Onun güzel yüzü ve dolgun göğüslerinin üzerine sarkan uzun siyah saçları geldi gözünün önüne. "Adının ne olduğu umurumda değil. Zaten bunu hak etmiyor."

"Peki, tamam," diye kekeledi Maddie.

"Onunla evlenmek istediğini nasıl öğrendin?"

"Bana anlattı. Tanrı yardımcım olsun Mia, her gün beni arıyor, kafam şişti bu konuyu dinlemekten. Sanki ikiniz arasında bir çeşit elçilik yapıyorum. Galiba beni kendi yanına çekip bu işi düzgün bir şekilde ve bir rezalet çıkmadan sonlandırmayı düşünüyor. Sahip olduğunuz her şeyi ikiye bölmenin ve bu işi noktalayıp yeni bir başlangıç yapmanın peşinde. Benim tahminim bu olayın şirket içinde duyulmasından korkuyor. Senin, öğle yemeği saatinde onları kendi yatağınızda bastığın dedikodusunun çıktığım düşünsene! Hiç hoş bir manzara değil! Onun için hiç de iyi olmaz bu."

"Sonuç olarak bu olacak. Boşanacağız."

"Korkarım öyle tatlım."

Duyduğu şeyleri sineye çekti Mia ve zor da olsa ağzından şu kelimeler çıktı. "Biraz daha düşünmeye ihtiyacım var."

"Çabuk düşün. Charles çok kararlı gözüküyor. Bu işi en kısa yoldan halletmek istiyor."

"Bu acele niye? Yaza kadar buradayım. Otursun işte o sürtükle bir süre daha."

"Ah tatlım! Sıkı dur, dahası da var."

Mia sertleşerek, "Daha ne olabilir ki?"

"Kız hamile."

Mia sanki uyuşmuş gibi hissetti kendini. Şaşkın bir şekilde kalakaldı bir an için konuşmadan. İlk hissettiği duygu ise nefretti.

Charles ve Mia evliliklerin ilk yıllarında çocuk yapma meselesini konuşmuşlar fakat ikisi de kariyer peşinde oldukları için beklemeye karar vermişlerdi. Mia, otuz beşine yaklaştığında çocuk istemeye başlamıştı, fakat Charles bu konuyu konuşmak istemiyordu. Hazır olmadığını söylemişti. Daha genç olduğunu ve birkaç sene daha özgür olmak istediğini söylüyordu. Hâlâ istedikleri zaman dışarı çıkmaktan hoşlandıkları, seyahat ettikleri ve bebek bezleri gibi can sıkıcı şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacak kadar genç oldukları zamanlardı bunlar.

Ertesi yıl ise Mia'ya göğüs kanseri teşhisi konuldu. Kimyasal tedaviler yüzünden Mia'nın vücudu eskisi gibi değildi, muhtemelen yumurtalıkları da zarar görmüştü ve şimdi de Mia'nın çocuk sahibi olup olamayacağı tartışmalı bir şeydi. Bu kadın nasıl bu kadar çabuk hamile kaldı diye düşündü Mia. Acaba kazara mı olmuştu? Ya da kadın Charles'ı tuzağa düşürmüş olabilir miydi?

Ama Charles evlenmek istiyordu. Tuzağa düşecek tipte erkek de değildi.

"Tatlım, hâlâ orada mısın?"

Mia kafasını sallayarak, "Evet," dedi.

"Bütün bunları sana ben anlattığım için çok üzgünüm. Bildiğini düşünmüştüm."

Mia yumuşak ve titrek bir sesle, "Maddie, gelmeni istemediğimi, yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemiştim ya sana."

"Evet..."

"Yalan söyledim. Eğer buraya gelirsen çok sevineceğim."

"Tamam, geleceğim," diye karşılık verdi Maddie ve devam etti. "Burada halledilecek birkaç işim var, biraz zamanımı alabilir.

Çocuklarla ilgilenmem lazım. Haftaya önemli bir toplantım var. Bunları hallettikten sonra gelmeye çalışacağım. Sen iyisin değil mi? Aptalca bir şey yapmanı istemiyorum ben gelene kadar!"

"Tabii ki yapmam. Ben iyiyim. İşini ve evdeki durumları ayarla ve boş bir hafta sonunda gel buraya. Ben gerçekten iyiyim. Sadece seni görmek daha iyi gelecek bana."

"Mümkün olduğu kadar çabuk geleceğim. Beni her gün ara, tamam mı? Telefonun çekmesi için dağa tırmanmak zorunda kalsan bile ara beni."

Altıncı Bölüm

Sevgili Günlük,

Sana bir sırrımı vereceğim, bugün ormanda kayboldum ama kimseye söylemedim.

Ormanın derinliklerine kadar akıntıyı izledim. Üzerinde büyük çatlakların olduğu, etrafında şahane eğreltiotlarının kümelendiği büyük bir kayanın eteklerinde bitiyordu. Aslında bunu daha önce de yapmıştım. Kendimi hep büyük bir maceranın içinde gibi hissettirirdi bana. Yolun sonuna geldiğimdeyse geri dönüp yine akıntıyı takip eder ve evin yolunu bulurdum. Ama bu sefer yanlış bir yola sapmış olacağım ki bir süre sonra kendimi, bilmediğim ve hiçbir şeyin tanıdık gelmediği bir yerde buldum. Uzun süre ormanda "baba" diye bağırarak dolaştım durdum. Fakat bu imdat çağrılarıma cevap verenler sadece kuşlardı. Ağaçlar, vahşi çiçekler, kayalıklar, böcekler, daha önce gezerken gördüğümde sevdiğim bana heyecan veren her şey şimdi beni korkutmaya başlamıştı. Aklım bana oyunlar oynuyordu. Etrafımda pusuya yatmış ve benim yanlarından geçmemi bekleyen korkunç ayılar, sinsi yılanlar, büyüyen ağaçlar olduğunu düşünerek titriyordum. Hayatımda hiç bu kadar

korktuğumu hatırlamıyorum. Etrafta, dolaşan çocuk sesleri duyuyor gibiydim. Herhalde bu kadar korkmamın asıl nedeni de buydu. Gözyaşlarım artıkça daha da korkuyor ve utanıyordum. Lowrance bunu duysa kim bilir nasıl alay ederdi benimle.

Sonunda beni kurtaran yine nehir oldu. Önce göremedim fakat sesini duyabiliyordum. Çıkardığı bu seslerle sanki eski dostunu, beni çağırıyordu. Dağlara kadar bu sesi takip ettim. Elbisem ve çoraplarım yırtılmıştı ve inanılmaz susamıştım. Dünyanın en güzel akan bu nehrini gördüğüm zamansa kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Su, muhteşem bir şelaleyle birlikte aşağıda oluşturduğu büyük havuza doğru ahenkle akıyordu. Hemen bu havuzun yanında da bir kulübe vardı. Kulübeyi gördüğüm an, annem hemen öldükten sonra babamın yaptığı kulübelerden biri olduğunu anladım. Zaman zaman ormanda birkaç günlük gezilere giderdi kendi başına. Her zaman yalvarırdım beni de götürmesi için fakat bir kez bile davet etmedi. Ona göre, erkeklerin bazı zamanlar düşünmeleri ve Tanrı'yla baş başa kalmaları gerekiyordu. Balkondaki sallanan sandalyeye oturdum ve geleceğini umut ettiğim babamı beklemeye koyuldum.

Korkmuş. Tedirgin. Ürkek. Dehşet içerisinde. Titrek. Yalnız.

Bu sözleri yazdım çünkü kalbimde hissetmek istemiyorum. Yazarak bir bakıma bu hislerle yüzleşmiş oluyorum. Garip ama bunları sesli söylediğim zaman aynı hissi titreyerek hissediyorum. Belki de içimden söküp atana kadar bağıra bağıra okumalıyım bu kelimeleri. Bunlar kayıp bir insanın söyleyeceği türden sözler. Lakin ben kayıp değilim!

Korkusuz Kate

Clarence, kulübeye Mia'dan birkaç dakika sonra varabilmişti. Charles ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra Mia kendini biraz yaralı ve yorgun hissediyordu. Kollarını birleştirip verandanın direklerine dayanarak Clarence'nin parlak kırmızı kamyonetinin çamurlu yolda bıraktığı derin tekerlek izleriyle kulübeye doğru yaklaşmasını izledi. Dev gibi bir dört çekerdi bu. Arabadan atladığı anda, Mia'nın aklında bunun aldığı büyük tazminatla bir alakası olup olmadığı vardı. Hemen ardından, paslı odun yüklü bir kamyon yavaş bir şekilde ilerliyordu. Yanındaki iki adama kamyondaki odunları nereye istifleyeceklerini Napolyon edasıyla emirler verip göstererek verandada bekleyen Mia'nın yanına geldi.

Merdivenleri çıkarken, "Bu işi gayet hızlı hallettim," dedi gururlu bir ifadeyle. Elleri cebinde balkona çıktı, nehir manzarasına ve onun hemen arkasında uzanan yüksek dağların zirvelerine kısaca bir bakış attı ve iç geçirerek, "Bir ev yapmak için harika bir yer," dedi. "Biliyor musun bilmem ama zamanında, henüz bir çocukken buraya gelmiştim bir defasında. Şöyle bir görmek için. Buralardaki birçok çocuk bu evin perili olduğunu düşünürdü o zamanlar. Tabii, yaşlı Kate bu ziyaretten çok önceleri göçüp gitmişti. Ben de sadece bütün bu söylentilerin uyandırdığı meraktan ötürü buradaydım. İçeriye giremedim elbette. Buna cesaretimin olduğunu söyleyemem. Bayan Minor burayı hep kilitli tutardı ve bu yaşlı cadalozun, o kilitli kapının ardından eve gelen bu haşarı çocukları kovalamak için elinde bir süpürgeyle ne zaman çıkacağı hiç belli olmazdı. Doğru söylüyorum. Arkadaşlarımdan birisi yaşadı çünkü bunu. Bill Morgan'ın ne kadar korktuğunu tahmin edebiliyorum," dedi gülümseyerek kafasını sallarken.

"Bayan Minor da kim?"

"Kate Watkins öldüğünde burayla o ilgilendi. O da yolun hemen aşağısındaki evde yaşardı. Gerçekten çok sadık biriydi. Sanırım Kate'in buraya geldikten sonra görüştüğü tek kişi de oydu. Gerçi şimdi çok yaşlandı. Doksanlı yaşlarında olmalı. Bu yüzden

artık buraya bakmaya pek gelemiyor. Bu evde hayaletler olduğunu da onun çıkardığını söyleseler, hiç şaşırmam. Çocukları uzak tutmak için iyi bir yol. Oldukça kişilikli bir kadındı. Şimdilerde şehirde yaşıyor ve çocukları göz kulak oluyorlar ona." Avuçlarıyla çenesini okşadı ve kapıya doğru bakarak devam etti. "Görelim bakalım, senin şu kutuya benzer evde neler varmış?"

Clarence kulübeye girdiğinde etrafa şöyle bir bakış attı ve Mia'ya tadilat için neler yapılabileceğini anlattı. Demirdöküm soba adamı adeta büyülemişti. Üstü kapalı bir şekilde böyle bir şeye sahip olmayı ne kadar istediğini ve bunu almaktan mutluluk duyacağını söylüyordu. Mia, evin ona ait olmadığını birkaç kez daha hatırlatmak zorunda kalsa da Clarence bu konuda teklifler önermeyi sürdürdü. Mia'yı sevindiren şeyse bu arada sigortanın tamir edilmiş olmasıydı. Arkada bulunan sigortanın yerini gösterirken adamın yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme Mia'nın gözünden kaçmadı. Verdiği rahatsızlığı fark eden Clarence de bu ziyareti fazla uzatmadan ayrıldı. Mia, sanki Watkins Koyu'ndaki son dakika gelişmelerini kasabaya yetiştirmek için acele edermiş gibi hızlı bir şekilde uzaklaşan adamı izledi. Bu dedikodu malzemesi aslında, evin arkasındaki muntazam dizilmiş odunlar ve tamir edilmiş elektrik karşılığında verilen bir nevi küçük bir ödüldü.

"Gün be gün," dedi sessizce. Kate'in bu sözlü diline persenk olmuştu.

O akşam Mia, sonunda odayı sarı bir ışıkla dolduran lambayı kullanmaya başlayabilmişti. Bu şartlarda büyük rahatlık olan bu ışık sayesinde ileride bir daha bu türden kolaylıkları asla küçümsemeyeceğini düşündü. O akşam ateş yakmak zorunda olmadığı için çok şükretti. Yaz, dağları aşarak kendini yavaş yavaş hissettiriyor ve artık geceleri de hava ısınmaya başlıyordu. Güneş, ertesi gün için hazırlanıyordu.

İçerideki mavi kanepenin üzerinde, dizlerini karnına çekmiş

elleriyle de sıkıca bağlayarak oturmaya başladı. Charles bugün onu çok kırmıştı. O kadar incinmişti ki daha güçlüyken, genç-ken yaptığı gibi acıyı derinlere gömüp orada sıkıştırmak ve bu şekilde unutmak için kendini zorluyordu. Bu evliliğin çok yanlış bir karar olduğunun yeni yeni farkına varıyordu. Onun istekleri uğruna kendi hayatını feda etmişti: elit, güzel, mükemmeliyetçi bir eş. Hayatını iyi ve lüks yaşamanın yanlış bir tarafı yoktu tabii ki ama bütün bunlar için kendi iç dünyasını çok ihmal etmişti. Gereğinden fazla fedakârlık yapmıştı.

Derinlerde hissettiği kati bir kararlılıkla aniden bacaklarını indirip ayağa kalktı. Yaşamının Charles ile olan dönemi artık sona ermişti. Tekrardan çocuklar gibi hissedebilirdi artık. Bu, ona bahşedilmiş ikinci bir şanstı. Yaşının ne önemi vardı ki? Uzun yürüyüşler yapabilir, kitaplar okuyarak hep hayal ettiği, özlem duyduğu o sahici yaşantıyı kendisine kurabilirdi. Sadece bunu istemesi ve disiplinle bunun için çalışması gerekiyordu. Bunu yapabilirdi ama hep olumlu düşünmesi gerekiyordu. Charles'tan kurtulmuştu artık. Kanserin yarattığı korkudan da kurtulması gerekiyordu. Boşanmanın ve hastalığının yarattığı olumsuzluklardan sıyrılamadığı sürece burada kurmaya çalıştığı hayatı için gösterdiği bütün çabalar beyhude olacaktı. Burası, artık onun kutsal mekânıydı. Burada, bu duvarlar arasında kendisine iyi bakacağına, iyi davranacağına ve aklına kötü veya olumsuz hiçbir düşünce getirmeyeceğine dair söz verdi kendi kendine.

Doğrulup kendine yaşadığı sıkıntıları unutturacak hafif bir akşam yemeği hazırladı ve bir kadeh de beyaz şarap aldı yanına. Yemekten sonra kulübedeki küçük kitaplığa doğru yürüdü. En üstte Kate'in günlüğü duruyordu. Yukarıya doğru uzanarak günlüğü aldı. Üzerindeki deri kaplama çok yumuşaktı ve sanki bir yerlerden tanıyor gibiydi.

"Merhaba dostum," dedi sesli bir şekilde. Genç kadının günlüğünü defalarca arka arkaya okudu. Zengin, güzel bir şarabın bir sürahiyi doldurması gibi Kate Watkins'in sözleri de Mia'nın içini dolduruyordu.

Yarın balık tutmayı tekrardan denemeliyim, diye düşündü. Hemen pes etmemesi gerekiyordu. İlk önce, oltayı atmak için hazır hale nasıl getireceğini öğrenmeliydi. Kitaplıktan balık tutma teknikleri üzerine birkaç kitap çıkardı ve masanın üzerine koydu. İlk açtığı kitap, balık tutma sanatı üzerine yazılmış makalelerden oluşuyordu. Bu kitabı daha sonra okumak üzere kapattı.

Masanın üzerindeki diğer üç kitaptan ikisi ise yeni başlayanlar için temel ve pratik balık tutma teknikleri üzerine yazılmış kitaplardı. Okul yıllarındaki çalışkanlığını kaybetmemiş ve hemen okumaya dalmıştı. Yaklaşık bir saat, kitaplardaki şemalara bakarak Belle'nin verdiği kancaları oltasına nasıl bağlayacağını çözmeye çalıştı. Sonunda, tatmin edici bir şekilde bunu başardığında kendisiyle gurur duyan bir ifade belirdi yüzünde. Bunun rahatlığıyla bu iki kitabı bırakıp masada duran son kitabı eline aldı.

Tüvide benzer ağır bir cildi olan bu kitap, rahatsızlık verici bir şekilde ne olduğunu çıkaramadığı bir şeyler anımsatıyordu. Açar açmaz anımsadığı bu kitaba şaşkınlıktan ağzı açık bir şekilde bakakaldı.

Üzerinde değişik taslak ve tertiple yazılmış yazıların olduğu kalın, kâğıda basılmış bu kitap tam da Kate'in anlattığı şu meşhur kitap olmalıydı. Mia, kitabın ilk sayfasını açtı. Sayfa üzerinde, yine aynı şekilde düzgün bir şekilde yazılmış bir isim gördü: *Walter Watkins*. Aklına hemen fotoğrafın üzerindeki iki harf geldi: *WW*.

Kate'in, babasına ait balıkçı günlüğünü saklamak istemesi elbette çok doğaldı. Bu yüzden de diğer kitaplarla beraber bu günlüğü de yanında getirmiş olmalıydı kulübeye ve muhtemelen en değerli eşyalarından biriydi. Walter, kitabı sıkı ve nizamlı notlarla doldurmuştu. Kitabın sağ kısmında ise yorumlar için ayrılmış boş bir bölüm vardı. Ayrıntı ve düzene çok önem verdiği, defterin her halinden belliydi. Sayfaları okudukça, Kate'in bunu bulduğunda ne kadar da sevinmiş olabileceğini düşündü.

Kate'in günlüğünde okuduğu cümleler beyninde yankılanıyordu şimdi. *Bir gün kendi balıkçı günlüğümü hazırlayacağım*. Aca-

ba babasının günlüğünü saklamış mı? Sakladıysa nerede diye düşündü.

Kalbi hızla çarparken hızlı adımlarla kitaplığa geri dönüp balıkçılıkla ilgili tüm kitapları taramaya başladı. Dört tane daha olduğunu gördü. Her birini teker teker kontrol etti. Fakat hepsi balıkçılık üzerine farklı yazıların olduğu dört farklı kitaptı. Günlük burada değildi. Üzülmüştü, hayal kırıklığıyla masaya hafifçe vurdu. Günlüğü burada bulacağından o kadar da emindi ki! Yılmadan kitaplığa geri döndü ve tüm raflardaki bütün kitapları birer birer incelemeye başladı. Birçok klasik eserle içinde Güneyli ve feminist yazarların ilk eserlerinin bulunduğu geniş bir koleksiyon vardı. İsimlerden bazılarını okuyarak devam etti. Henry David Thoreau, William Faulkner, Thomas Wolfe, Eudora Welty, Virginia Woolf, Kate Chopin, Zora Neale Hurston ve Amelia Earhart'ın birkaç kitabı bulunuyordu bu kısımda. Rafın en üst kısmına baktığında, ağzı gemici düğümüyle bağlanmış bordo renkte deri bir kutu buldu. Umutla yerinden alıp masaya götürdü. Kutunun üstünde altınla işlenmiş bir balık figürü bulunuyordu.

Mia, düğümü çözdü. Sonra sanki bir törendeymiş gibi saygı ve dikkatle kutuyu açtı. Nefesini tuttuğunun bile farkında değildi heyecandan. Kutunun içinde yine bordo renkli deriyle kaplı bir kitap vardı. Kalın ve hacimli bir kitaba benziyordu. Tam kutunun içine sığacak büyüklükte olması, kutunun bu kitap için hazırlandığını gösteriyordu. Üzerindeki bazı bölümler ilk parlaklığını halen koruyor olsa da büyük bölümü oldukça yıpranmıştı. Kitabın ön yüzünün tam ortasında, aynı altın yaldızlı balık figürü gibi yine altın yaldızlı *KW* harfleri göze çarpıyordu. Mia, oldukça sağlam ciltlenmiş bu kitabı nefesini tutarak açtı.

Hayret içerisinde nefesini bir kahkahayla salıverdi. Bunu balıkçı günlüğü olarak adlandırmak yetersiz kalırdı. WW'nin büyük bir özenle hazırladığı günlükten çok daha farklı bir kitaptı bu. Yaratıcılık ve renkli bir zekânın ürünü bir şaheser olarak adlandırmak çok daha doğru olurdu.

Sayfa düzeni, aynı babasının günlüğündeki gibiydi. Her

sayfada tarihin, yakalanan balıkların, mekânın, olta türü ve iğnesinin sıra sıra yazıldığı siyah bir çizgi vardı. Tabii babasının bir bankacı titizliğiyle kaydettiği bütün bu bilgiler, Kate'in defterinde kusursuz bir şekilde farklı renkler kullanılarak suluboyayla süslenmişti.

Mia, genel bir bilgi edinmek için sayfalar arasında hızlıca gezindi. Başlangıç ve bitiş tarihi 1920'den 1951'e kadar uzanıyordu. Ne kadar da uzun bir süre! Renkler henüz solmamıştı bile. Bunlar, küçük bir çocuğun elinden çıkmış boyamalar değildi. Tam tersine Mia'ya göre her sayfa, yetenekli bir sanatçı ve usta bir balıkçının elinden çıkmış bir şaheserdi.

Bu kategorilerin sol tarafına, notlar düzenli ve çok düzgün bir şekilde yazılmıştı. Notlarının arasına muhtemelen doğada rastladığı, bazıları oldukça tuhaf görünümlü canlıların resimlerini çizmişti. Bunların arasına kartal kafası, tepeli dalgıçkuşu, kır kırlangıcı, tavşan, ayı, geyik ve buna benzer birçok hayvan ayrıntılı bir şekilde resmedilmişti. Defterin gözlem ve düşünceler için ayrılmış sağ kısmındaysa Kate'in nehirleri, şelaleleri ve dağları, daha doğrusu balık tuttuğu her yeri parlak boyalar kullanarak çizdiği resimler vardı. Tabii, bundan başka her yer irili ufaklı yüzen, zıplayan, uçan, sepette yatan ya da tabakta yenmeye hazır göl alabalığı, dere alabalığı ve daha onlarca balık resmiyle doluydu. Mia büyülenmişti. Hatta o kadar etkilenmişti ki defteri açtığında sanki bir arkeoloğun binlerce yıllık bir mezarı keşfedip içinden çıkan değerli hazineyi gördüğünde hissettiği gibi hissetti kendini.

"Kate," diye haykırdı Mia ellerini çenesine götürerek. "Sen harika bir kadınsın. Balıkçılığın da kraliçesisin. Evet, dediğini yapmışsın. Kendi günlüğünü hazırlamışsın!"

Pembe ve altın rengindeki ışığıyla doğu dağlarından yükselerek bütün ovaya yayılmaya başlayan gün ışığı gecenin ölüm

sessizliğini sona erdirmişti. Ormandaki binlerce kuş, şöyle bir silkinip topluca yeni günün şarkılarını söylemeye başlamışlardı bile.

Mia, yeni güne merhaba dercesine doğruldu yatağından. İşe, taze çekilmiş bir kahve için makineye kahve çekirdeklerini doldurarak başladı. Bunu yapar yapmaz, dolaptan Maeve'nin dükkânından aldığı favori mavi fincanıyla büyük kâsesini çıkardı. Etrafa yayılan taze kahve kokusu bir an evvel hazırlayıp içmek için sabırsızlığını daha da arttırıyordu ve parmaklarını sanki bitmesi için sayarmış gibi masaya vuruyordu. Hazır olur olmaz fincanına dumanı tüten kahveden doldurdu, üzerine de biraz süt ekleyerek aldığı ilk yudumla güne başladığını hissetti. Kahvaltıda her zaman sevdiği şekilde hazırladığı bir kâse dolusu yulaf ve çay üzümü yerdi.

Kahvaltının ardından resim yapmak için gerekli eşyaları getirdi, kendine bir yer hazırladı. Yüzünde, kahvaltısını hazırlarken odunlukta bulduğu resim kâğıdıyla diğer eşyalarını koyabileceği tahta bir masa bulmanın keyfi vardı. Kâğıt ve boyaları dikkatli bir şekilde hazırlayarak işe koyuldu.

Bu günlük hareketler aslında bir tür *tai chi* egzersizleriydi. Rahat, devam eden sağlıklı ve uzun bir yaşam için her gün yapılması gereken hareketler. Mia, bu şekilde kendine bakmaya, günbegün içinde bulunduğu umutsuzluk ve kasvetten sıyrılarak yaşama arzusunu, sanki bir iksir bulmuş da iyileşmiş gibi ta derinlerinde hissetmeye başladı.

Mia, artık her şeyi baştan keşfediyordu. Kate'in sözüne uyarak, ormanda her gün kendine olan güveni daha da artarak biraz daha ileriye doğru yürümeye başladı. Bugün biraz daha cesur hissetmiş olacak, izlediği çamurlu yolu terk ederek nehrin dolambaçlı çizgisinden ayrılmadan derinlere doğru yürümeye başladı. Yanına pek fazla bir şey almadan hiçbir yükü olmadan

yürümeyi seviyordu. Sadece bir şişe su ve gardıropta bulduğu balık sepetiyle çıkmıştı bu yürüyüşe. Bu sepeti ilk taktığında hissettiği, üzerindeki geniş deri kayışın göğsünün düz kısmında yarattığı rahatsızlıktı. Şimdiyse biraz daha ilerlemeye başladığında sanki Kate, elini omzuna atmış da kendisine yol gösteriyormuş gibi huzur veren bir nesne haline gelmişti.

Hava, cezayir menekşesinin rengine benzeyen derin bir maviliğe bürünmeye başlamıştı. Nehrin çağıldamasını dinleyerek yürümeye devam ederken ileride harikulade turuncu bir ton gözüne ilişti. Aceleyle oraya doğru yürüdü ve sepeti çıkararak yere bıraktı. Yaklaştığında, bulunduğu yerden seksen doksan santim yukarıda duran, renkleri hafif kırmızıya çalan şahane güzellikteki zambakları gördü. Kate'in, üzerinde kahverengi ve kırmızı benekler olan bu turuncuyla duvarlarını dikkatle nasıl boyadığını hayal ederek gülümsedi.

Hemen sepetine uzanarak not defterini ve karakalemlerini çıkardı. Daha önceleri çürük hasırın içini balık koymak yerine, ağaç ve çiçek numuneleri toplamak için kullanmıştı. Oğulotu, kardinal çiçeği ve kınaçiçekleri figürleri çizmişti. Şimdi de sıra bu harika zambaklardaydı. Figürlerinin mükemmel olduğunu söylemek zordu fakat bunları başkalarına göstermek amacıyla yapmıyordu zaten. Sadece, aynı Kate'in yaptığı gibi isimleri öğrenmeye çalışıyordu.

Genç Kate Watkins, Mia'ya bir ilham kaynağı olmuştu. Bu kadın, Mia'yı etrafını çevreleyen ve her şeye korkuyla bakan biri olmaktan çıkarıp ona çocuksu bir merak aşılamıştı bir anlamda. Gezdiği, yaşadığı, kendisiyle baş başa yeni bir hayat kurmaya çalıştığı bu yerde nasıl olur da hemen yanında uzanan ağaçların, bitkilerin, vahşi çiçeklerin ya da kuşların, diğer hayvanların isimlerini, kendilerine has özelliklerini öğrenmek için zaman ayırmazdı? Açıkçası bu büyük, cahilce bir küstahlık olurdu. Bütün bu saydıkları bir bakıma birlikte yaşadığı komşularıydı. Mia'nın dağ başındaki yeni dünyasını oluşturan öğelerdi bunlar. İçinde yaşayıp isimlerini ve ne olduklarını bilmeden bu dağ

yaşamına uyum sağlaması veya bu yaşamla herhangi bir bağ kurması mümkün olamazdı. Ormanın derinliklerine doğru attığı her yeni adım, eski yaşantısından biraz daha uzaklaşması demekti. Acaba bu ormanın içinde esrarengiz, mucizevi, masalsı olaylar geçmiş midir, diye meraklandı.

Ormanların etrafını çevrelediği, onu gerçek hayattan soyutlayan bu dağ hayatı esnasında, okyanus kenarındaki eski hayatından çok uzaklarda hissetti kendini. Aldatılma ve acıdan, ihtiraslı yaşantısından, tıbbi endişelerinden, hiç durmadan gelen faturalardan, hastanelerin iğrenç kokusundan, susmaksızın çalan korna seslerinden ve insan kalabalığından, kısacası şehir hayatının her türlü vesvesesinden uzak, dingin bir yaşama sahipti burada. Bütün bunların, bu sınırların ötesinde bir yerlerde hâlâ var olduğunu biliyordu elbette, ama bunların hiçbiri onu bu ormanın içerisinde rahatsız ve huzursuz edemezdi.

Başladığı bu yeni yaşantıda Mia, Kate gibi olmak istiyordu. Korkusuz, maceraperest, meraklı. Günbegün, Kate'in rehberliğinde, ormanda biraz daha ötelere ilerleyerek bunu başarmaya çalışıyordu. Buradaki bir misafir gibi değil de buraların sahibiymiş gibi.

21 Haziran 2008

Charles,

Boşanma konusundaki uzlaşma teklifini etraflıca düşündüm. Sonuç olarak hayatımıza devam etme kararı aldım. Ama ayrı olarak. Sanırım on yıllık evliliğimiz boyunca edinebildiğimiz tek şey bir ev ile birkaç hisse senedi. Oldukça acı bir şey bu, değil mi? Elbette, asıl konumuz para değil burada. Benim için kişisel olarak değerinin paha biçilemez olduğu bir şeylere sahip olabilmeyi ve bunu şu an söyleyebilmeyi çok isterdim. Belki hayatımızın geri

kalan bölümünde böyle bir şey bulabiliriz. Fakat şimdilik sahip olduğumuz ufak şeyler üzerinde oturup anlaşmamız gerektiğini düşünüyorum.

Lütfen beni artık bir uzlaşma için ikna etmeye çalışma. Mal varlığımızın tamamı üzerinde eşit ve adaletli bir dağılım yapacağından hiç kuşkum yok. Yaz boyunca, burada, dağlarda kalacağım. Benimle konuşman gereken bir şeyler olursa, cep telefonuma bir mesaj bırak ya da bir elektronik posta gönder. Elime geçer geçmez seni ararım, böyle bir durumda.

Mia

Yedinci Bölüm

Ormana geldim çünkü gerçekten yaşamak istedim. Hayatın sade gerçekleriyle yüzleşmek ve bana öğreteceklerini alıp alamayacağımı görmek. Ölüm vakti yaklaştığında ise, daha önce aslında hiç yaşamadığımı keşfettim.

Henry David Thoreau

Gündönümünden önce Mia, suyun derinlerinde ahenkle yüzerken gördüğü alabalığa doğru yönelmiş, nehrin kıyısındaki kayalıkta oturuyordu. Daha önceleri de birkaç kez renkleri gökkuşağını andıran bu dev gibi balıkların su yüzüne çıkarak böcek avladıklarını ve hemen ardından gümüş rengi kuyruklarının ani parıltısıyla sanki ona nispet yaparmış gibi yeniden suya daldıklarını görmüştü.

Su geçirmez elbisesiyle çizmelerini giymiş, dikkatle hazırladığı oltayı atıyordu nehre. Saatler geçmişti. Kulübenin yakınlarından belli belirsiz bir araba sesi duyar gibi oldu. Geriye dönüp baktığında, kulübenin önünde duran yeşil Blazer ceketi tanıdı ve ellerini hızlıca sallayıp bağırdı, "Buradayım!"

Belle, Mia'nın sesini duyarak el salladı ve Mia'nın balık tutmaya çalıştığı yere doğru yöneldi. Gündüz hava çok sıcaktı ve akşamın bu ilk dakikalarında bile fazla serinlememişti. Belle,

bronzlaşmış bacaklarını gizleyen zeytin yeşili bir şortla bot giymişti. Kendinden emin adımlarla hızlı bir şekilde Mia'ya doğru yürürken her zamanki gibi örgülü uzun saçları sırtına çarpıyordu.

"Şuna da bak!" dedi yaklaşırken. Yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Tam takım hazır ve bir profesyonel gibi olta atıyor. Bir şeyler yakalayabildin mi bari?"

"Büyük bir tane yakalamıştım ama kaçtı."

Belle, yüzündeki abartılı gülümsemeyle zafer kazanmış bir komutan edasıyla ellerini havaya kaldırdı.

Mia, hemen itiraf etti. "Hiçbir şey yakalayamadım."

Belle, kahkahalarla gülerken Mia, Kate'in günlüğünde babasının ona asla balık yakalayamadığını kabul etmemesini öğrettiği bölümü hatırladı. Büyük bir balığı kıl payı kaçırdığını söyleyebilirdi mesela. Duyanlar da buna pekâlâ inanabilirlerdi.

"Burada tanışmak için sabırsızlandığım çok büyük bir alabalık var," dedi Mia.

"Gerçekten mi? Hadi, o zaman oltanı ona doğru savur da maharetlerini bir görelim," diye cevap verdi Belle, biraz daha yaklaşırken.

"Oltanı alıp bana katılmayacak mısın?"

"Acelesi yok. Güneş daha yeni yeni alçalmaya başladı, yakında balıklar oltaya gelmeye başlar. Burası iyi bir nokta. Hadi, salla bakalım birkaç kere daha."

Hocası tarafından izlenmesinin verdiği heyecanla Mia, bileğini iyi ayarlayamadı ve misine karışmış bir şekilde hemen önünde suya düştü. "Bileklerimi ayarlayamadım, biliyorum," dedi utanmış bir şekilde. Belle'den bir karşılık veya bir yardım beklediyse de geriye dönüp baktığında, Belle'nin olduğu yerde gözlerini üstüne dikmiş, bekliyor olduğunu gördü.

"O oltayı nereden buldun?" diye sordu hayretle.

Mia, elinde tuttuğu bambudan oltaya baktı. Tereddütle, "Kulübeden," diye cevap verdi. "Bana verdiğin oltaya pek ısınamadım, alışamadım. Sapı biraz değişik geliyordu. Bu sebepten bu oltayı denemenin iyi bir fikir olacağını düşündüm. Gerçekten de

bununla biraz daha iyi olduğumu söyleyebilirim."

"Kulübenin neresinde buldun?"

Mia, Belle'nin sesindeki rahatsız edici gerilimi hissetti. Nehrin kayalık tarafına doğru ilerleyerek olta takımlarını çıkarmakta olan Belle'ye biraz daha yaklaştı. "Gardırobun içindeydi. Hatta bir tane daha var. Benim aldığım küçük olanı. Kullanmama kızacağını düşünmemiştim..."

"Bundan bir tane daha mı var orada? Bunun aynısı?"

"Evet, bilmiyor muydun?"

Belle, "hayır" dercesine kafasını salladı. Hâlâ gördüklerine inanamıyormuş gibi hayretle Mia'nın elindeki oltaya bakıyordu. "Göster bana," dedi heyecanla.

Mia, balık tutarken giydiği giysileri çıkardı ve oltayı tutmaktan yorulmuş ellerini sıkıp bırakarak biraz rahatlatmaya çalıştı. Bu sırada Belle, oltanın önündeki kahverengi kumaştan yapılmış elbiseyi bir kenara atarak telaşla oltaya ulaşmaya çalışıyordu. Çanta ve kılıf içindeki oltayı çıkarırken kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Şuna bir bak, Mia! Bu, gerçekten harika! Payne marka bir olta!"

Mia, Belle'nin sanki camdan yapılmış gibi şık görünen bu oltayı kılıfından çıkarışını izledi.

"Aman Tanrım, bu şahane bir şey," dedi ağzı bir karış açık, oltadaki tüm ayrıntıları incelerken. "Tanrım, gözlerime inanamıyorum. İşte, tam burada yazıyor. Bu markayı daha önce duymuştum fakat elime alma şansına hiç sahip olamamıştım. Bak işte burada, hem de yepyeni. Tam anlamıyla inanılmaz!"

Mia, bu esnada gergin ve endişeli bir şekilde, oltayı gardıroptan alıp kullanmasının yanlış olduğunu söylerse Belly'nin ona ne cevap vereceğini düşünüyordu.

"Yalnızdım ve evi temizliyordum. Dolap ve gardıropları açmamı umursamayacağını düşünmüştüm. Sen de zaten kendimi evimde gibi hissetmemi söylemiştin. Her yer toz toprak içindeydi ve sadece bunları temizlemek istedim. Neyse, bu oltaları bulduğumda ne kadar değerli olduklarının farkında değildim.

Bunlara benzer bazı çubukları küçükken görmüştüm ama kulübedekilerin ne kadar değerli oldukları hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu..."

Belle, sanki Mia'nın aklı başında mı değil mi sorgularcasına bir bakış attı. Sanki *nereden başlasam bilmiyorum dermiş* gibi, kısa ama manalı bir gülüş attı Mia'ya. Bambudan oltayı sihirli bir asa tutuyormuşçasına kaldırdı ve bir sihir yaparmış gibi hafifçe salladı.

"Öncelikle şunu söylemem lazım, bir oltaya asla 'çubuk' deme. İkincisi, Mia, bu bambudan yapılmış alelade bir olta da değil. Bu el yapımı nadide bir olta. Tabii, bambudan yapildığı doğru ama sıradan bir bambu değil bu. Bu, o zamanın ünlü saatçileri gibi, ünlü ve saygı duyulan zanaatkârları tarafından yaklaşık yüzyıl önce Çin'den getirtilmiş Tonkin adı verilen bir bambu türü. Bu zanaatkârlar işe çırak olarak başlarlardı ve eğer yetenekli ellere sahiplerse olta yapmalarına izin verilirdi. Mia, bu insanlar sihirli ellere sahip olduklarından bu oltaları daha esnek ve daha sağlam yapabilmek için her birinin kendine has gizli metodu vardı ve bu gizli yöntemleri çok iyi bir şekilde de gizlerlerdi. Devlet sırları bile bu kadar iyi korunamaz belki. O dönemde yapilan oltalar bugün dahi hayranlık uyandırıyorlar. İç içe geçen bambuların oluşturduğu bu oltalar bana göre aslında paha biçilemez sanat eserleri. Özellikle de Payne tarafından yapılmışsa alınıp müzelerde sergilenmesi gereken değerdeler."

"Tabii, bunlar Payne."

"Evet."

"Ve ben bununla balık tuttum."

"Evet, tuttun."

Mia, gözlerini kapattı ve midesinde garip bir bulantı hissetti. "Fakat yeni grafit olanlar biraz daha iyi değil mi? Hem hafif hem de daha sağlamlar!"

"Böyle düşünebilirsin elbette. Ama yanılırsın. Zira bambudan yapılmış her olta aynı değildir. Bunlardan bir tane yapılmasına karşın, fabrikalarda yüzlercesinin birden üretildiği çok daha ucuz, ama kullanışsız olan bir sürü olta var. Kimileri bu eski olta-

ları sadece geçmişten bize yadigâr kalmış antikalar olarak görürler. Payne tarafından yapılan bu oltaları bir kez bile tutmuş olsalar, fikirlerini o an değiştireceklerine eminim. Peki, yeni oltalar bunlardan iyi değil mi diye sorabilirsin. Bu, el yapımı nadide bir saatle makineler tarafından üretilmiş dijital bir saati karşılaştırmaya benziyor aslında." Omzunu şöyle bir silkerek devam etti. "İkisi de saati gösterir ama aradaki fark çok büyüktür."

Belle, oltayı kaldırarak hızlıca ileri doğru savurdu. Memnuniyetin verdiği bir hazla gülümseyerek, "Ağır ve düzgün," dedi. Gözlerindeki o parlaklık, oltanın onu ne kadar tatmin ettiğini ispatlar gibiydi.

"Aldığım için çok özür dilerim," dedi Mia, bu oltaların Belle için ne kadar kıymetli olduğunu idrak ederek. "Önce sana sormalı ve izin istemeliydim. Gerçekten, senin için bu kadar değerli olduklarını bilmiyordum."

Kafasını kaldırıp Mia'ya bakarak, "Önemli değil," dedi. "Nasıl bari? Diğer oltalardan iyi mi?"

"Sadece... Farklı."

Mia'nın donuk bir şekilde verdiği bu cevap Belle'yi hayal kırıklığına uğrattı.

Mia, oltayı kullanırken hissettiklerini en iyi şekilde anlatabileceği kelimeleri bulmaya çalışarak Belle'yi sevindirmek istedi aslında, ama doğruyu söylemek gerekirse bu olta Mia için pek de fazla bir şey ifade etmiyordu. Onun için önemli, daha önemli olan oltayla sağladığı uyumdu.

Yine de çatallaşan sesiyle hafifçe gülümseyerek, "Sanki bir sihirdi," dedi.

Cevabın ardından göğsü kabaran Belle'yi bu cevap memnun etmiş gibi görünüyordu.

"Gardıroptaki diğer eşyalara da bir göz gezdirsen iyi olur. Orada başka hazineler de var."

"Öyle mi?"

Elindeki bambudan oltayı dikkatli bir şekilde kenara bırakarak sanki önemli bir iş yapıyormuş gibi, bir ciddiyetle gardıro

bun başına geçip ne var ne yok karıştırmaya başladı.

Dolabın içinden bir deri cüzdan çıkardı. İçi ölmüş sineklerle dolu olan bu cüzdan hevesini birkaç saniyeliğine kaçırdıysa da Mia, Belle'nin ne kadar büyülendiğini gözlerinden anlayabiliyordu. Cüzdanı kapatarak geri fırlatıp Mia'ya, "İstiyorsan al temizle, sonuçta bunları birilerinin kullanması lazım," dedi. Hemen ardından Çin işi bir tabağı alıp etraflıca inceledi. Sonra dolaptan gümüş, ağır bir bıçak çıkardı.

"Gördüğüm kadarıyla saf gümüş kullanılmış," dedi Mia. "Oldukça değerli bir şey olmalı, bu. Üzerindeki çini ve işlemeler de el yapımı."

"Aman Tanrım, Mia. Ne gümüşten ne de çiniden anlarım. Satabilir miyim bunu, sen bana onu söyle?"

"Tabii ki satabilirsin. Ama ucuza kaptırma sakın. Dikkatli olmalısın. Piyasada bu işlerin kurdu olmuş bir sürü insan var. Sana, olmayan sorunlar uydurup fiyat kırmaya çalışacaklardır. Tam da o sırada Clarence'nin odunluk hakkında söyledikleri aklına geldi ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Kardeşim bu yaz beni ziyarete gelecek. İstersen birkaç örnek alıp ondan, Charleston'daki antikacılardan birine göstermesini isteyebilirim. Bu mobilyalar da çok güzel. Fotoğraflarını çekip onları da veririz. En azından tahmini bir fiyat olur aklında. Ne dersin?"

"Çok teşekkürler, bu gerçekten iyi olur," dedi Belle, oldukça rahatlamış görünerek. Ayağa kalkarak odaya bir bakış attı. "Kardeşine söyle, bunların hepsini götürebilir. Bunların varlığı değil, değerleri önemli benim için. Evin içinde hiçbir şey istemiyorum. O'nun olan ne varsa hepsinden kurtulmak istiyorum. Hem böylelikle belki ruhundan da sonsuza dek kurtulmuş olurum."

Mia, endişeyle kitaplığa bakarak donakaldı. "Pekii kitaplar ne olacak?"

Belle sıkılmış bir şekilde kitaplığa doğru yürüyerek raflardaki kitapları gözden geçirdi. Balıkçılıkla ilgili bir metin buldu ve eline alıp bir baktı. Sonra bir başka kitabı inceledi ve "Balıkçılıkla ilgili güzel kitaplar var burada. Bunları saklayacağım," dedi.

Mia'nın gözleri korkuyla günlükleri tuttuğu en alt rafa takılıp kalmıştı. Belle, bu günlükleri görebilir ve onları almak isteyebilirdi. Belle'nin, kitaplıktan alıp inceledikten sonra geri koyduğu her kitapta Mia'nın kalbi sıkışıyordu. Mia, birden bu günlükleri kaybetmeye hazır olmadığının farkına vardı. Kate'e, onun rehberliğine ihtiyacı vardı. Kendini bir hain gibi hissederek üzgün ve tedirgin bir şekilde hiç hareket etmeden beklemeye başladı.

Belle, gardıroba son bir kez baktıktan sonra kapısını kapatıp arkasını dönerek, "Eh, bu kadar yeter. Balıkçılıkla ilgili kitapları belki sonra bakmak istersin diye burada bırakıyorum. Fakat bu iki bambu oltayı götüreceğim. Bunları bulduğuma hâlâ inanamıyorum," dedi elinde özenle tuttuğu oltalara bakarak. "Büyükannemin güzel bir oltayla avlandığını tahmin etmiştim aslında. Ama bunun bir Payne olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu oltalar o zamanlar bile oldukça pahalı aletlermiş sonuçta."

"Duyduğuma göre Kate, istediği her oltayı alabilecek güce sahipmiş."

Belle'nin gözleri parladı birden. "Büyükannem hakkında hikayeler mi duyuyorsun? İsmini bile biliyorsun? Nasıl?"

Mia, ellerini karnında birleştirerek, "Kasaba ahalisi benim burada kaldığımı öğrendi. Bana buranın Kate Watkins'in evi olduğunu söylediler."

"Eminim söylemişlerdir," dedi Belle, aceleyle sırtını masaya dönüp elindeki oltaları sökerken. "Lanet dedikoducular. Başka ne söylediler sana?" diye sordu.

"Fazla da bir şey söylemediler aslında."

"Görülüyor ki pek de iyi bir yalancı değilsin."

"Gerçekten. Aslında dedikodu da sayılmaz bu. Sadece biraz meraklılar tabii. Uzun yıllar sonra kulübede birinin yaşamaya başlaması yüzünden doğan bir merak, bu. Öğrendiğime göre Kate Watkins, yaşadığı yıllarda tanınan, ünlü bir simaymış."

"Ünlü mü? Şimdi onu böyle mi anıyorlar? Sana niçin ünlü olduğunu da söylediler mi peki?"

"Balıkçılık."

Mia'nın yalan söylediğini ima edermiş gibi homurdandı, Belle.

Mia'ysa birden savunmaya geçti. "Eğer kastettiğin cinayetse bu konu hakkında anlatılan hikayeyi de duydum."

Belle, birden susup yavaşça arkasını döndü. Mia, gözlerindeki acıyı açıkça görebiliyordu. "Keşke bu lanet hikaye de büyükannemle beraber gömülebilseydi! Neden bunu bir türlü unutamıyorlar ki?" dedi sırtı masaya yaslanmış halde ve devam etti. "Nereye varmak istiyorlar, bunları konuşmaktaki amaçları ne, anlayamıyorum."

"Kötü bir niyetleri olduğunu zannetmiyorum," dedi Mia, teskin edici alçak bir sesle. "Bu sadece bir masal. Bir şehir efsanesi."

Belle, süzgün bir şekilde Mia'ya baktı. "Annemi buralardan, dedikodular ve bu tip saçma hikayeler uyduran kasaba halkı uzaklaştırdı."

Mia, Belle'nin acısını yüzündeki ifadeden hissedebiliyordu. "Özür dilerim, bilmiyordum," dedi.

Belle yemek masasındaki sandalyelerden birini çekerek oturdu. Mia da yanı başındaki sallanan sandalyeye geçti.

"Annem, 'Çocuklar çok acımasız olabiliyor,' demenin dışında hiç ayrıntısına girmedi bunun," dedi Belle. "Ama benimle paylaşmadığı, içinde sakladığı bir şeyler olduğunun her zaman farkındaydım. Çocukken hepimiz bir sürü olmadık sorular sormaz mıyız zaten? Büyükannem kim? Büyükbabam kim? Nerede büyüdüm ve bunun gibi nicesi... Haksız mıyım?"

Mia, kafasıyla onayladı. "Ben de bu tip sorular sormuştum anneme küçükken."

"Bu tip sorularla karşılaştığında, ben vazgeçene kadar konuşmazdı annem. O küçük yaşıma rağmen, annemin benimle en yüzeysel haliyle bile paylaşmadığı bu hikayenin oldukça derin ve karanlık olduğunun farkına varmıştım. Bildiğim tek şey, annesiyle bu kulübede zor ve yalnız bir hayat yaşamış olduğuydu."

Belle, rahatsız edici bir şekilde odaya baktı. "Buradan nefret ediyor olmalı," dedi sanki annesiyle aynı hisleri paylaşıyormuş gibi.

Mia, Belle'nin bakışlarını takip edince karşısındaki dikkatlice

muntazam sıralanmış ağaç kütüklerini gördü. Zaten ilk andan beri buranın yapılmasının başka bir maksadı olduğunu biliyordu. Neden buradan nefret eder ki insan diye düşündü merakla.

"Daha on yedi yaşındayken, reşit olur olmaz evlenmek için güçbela kaçmış. Babamı gerçekten sevdiğini hiç zannetmiyorum. Babam onun için sadece içinde bulunduğu hayattan bir kaçıştı." Omuzlarını silkerek devam etti. "Babam hakkında da bir şey bilmiyorum ki! Daha üç yaşındayken terk etti bizi. Hatırlamıyorum bile onu."

"Fakat garip olan, annem bu kasabayı hiç terk etmedi. Hayatı boyunca yapmaya çalıştığı tek şey kendisi olmaktı: 'Theodora Carson', Theodora Watkins değil. Hep içinde Virjinya'dakilerin, geçmişini öğrenme ihtimali korkusunu taşıdı. Nüfus cüzdanında kızlık soyadını görebilirlerdi. Ya da görseler de yanlışlıkla onu bu kasabaya veya Watkins Mill'li Kate Watkins ismine bir şekilde bağlayacak bir şeyler söyleyebilirlerdi. İşte o zaman buna bir sürü hikaye de eklenerek dönüp dolaşıp geldiği yer, yine her şeyin başladığı bu kulübe olabilirdi. İşte o zaman Kate Watkins'in kızından başka biri olamazdı."

"Yani, bir daha hiç geri gelmedi mi?"

Belle, kafasını salladı. "Asla. Eğer senin annen bu bölgenin Lizzie Borden'i olsa gelir miydin? Beni de buraya gelmemem konusunda defalarca uyardı. 'Her şeyi daha da çok kurcalama. Bırak olduğu gibi kalsın,' derdi bana her zaman.

"Fakat sonuçta Kate onun annesi. Acaba, en azından hiç yazmamış mı?"

"Bilmiyorum, yazmamıştır bence. Hatta ona bir torununun olduğunu söylediğinden bile şüpheliyim."

Mia, iki kadın için de üzüldü. "Bu çok zor olmalı!" dedi.

"Bilemem. Kate Watkins ismi evimizde neredeyse hiç anılmazdı. Anılırsa da hiç iyi bir şekilde olmazdı bu. Ben bile ondan nefret ediyordum."

"Neden ama? Onunla hiç tanışmadın bile?"

"Bize yaşattığı acıları anlayabilmek için onu tanımam gerek

miyor." Arkasını sandalyeye iyice bir yaslayıp omuzlarını kaldırdı ve devam etti. "Annem bir alkolikti." Üzüntüyle iç geçirdi. "Annem bir alkolikti, tabii, küçükken bunun ne demek olduğunun pek de farkında değildim. Tek bildiğim, içtiği zaman acımasız ve aksi olduğuydu. İşte, annesi hakkında konuştuğu tek zaman da bu sarhoş olduğu zamanlardı. Geceleri, içki kadehine koyduğu buz sesini duyduğumda yatağımda titrerdim çünkü böyle zamanlarda gelip beni kaldırır ve zorla dinlettirirdi anlattıklarını. Sarhoş olduğunda hep yanında konuşacak birisini isterdi ve işte o kişi hep bendim. İçtiğinde tanımadığım biri oluyordu. Annemi sarhoşken sevdiğimi söylersem büyük yalan olur. İşte, o zamanlarda bana Kate ve buradaki yaşantıları hakkında birçok kötü şey söyledi."

Mia, Belle'yi küçük bir kız olarak zorla uyandırılıp zorla annesinin anlattığı hikayeleri dinlerken hayal etti ve bu kötü muamele karşısında kendini çok üzgün hissetti. "Hiç arkadaşı filan da mı yokmuş? Kendi yaşlarmda, güvenebileceği biri?"

"İşin acı yanı da bu zaten. Büyürken hiç arkadaşı olmadığı için annesini suçlardı. Fakat ölürken kendisinin de hiç arkadaşı yoktu ve bu dünyayı yalnız başına terk etti."

Mia, sandalyesini sallayarak Belle'nin büyürken yaşadığı acı ve kederli günleri düşündü. Doğru veya yanlış, Theodora'nın mutsuzluğunda Kate Watkins günah keçisi gibi görünüyordu. Günlüklerindeki o, hayata umutla olumlu bakan ruhu düşündü. O sözler Theodora'nın hikayesindeki bu acımasız cadalozun elinden çıkmış olamazdı. Kesin atlanılan, bilmediği bir şeyler olmalıydı!

"Büyükanneni gerçekten hiç mi merak etmiyorsun? Nasıl biriydi? Bilmek istemez miydin?"

"Hayır!" dedi Belle sert bir şekilde doğrularak. "Hatırladığımda bana utanç veren, mazideki kötü hatıralardan biri sadece."

Mia, açık pencereden giren rüzgârın odayı serinlettiğini hissetti.

"Belle, eğer böyle düşünüyorsan neden kulübeyi satmadın peki?"

"Kim alırdı ki? Herkes evin perili olduğunu düşünüyor."

"Hayaletlere herkes inanmaz ki! Çok güzel bir yer burası sonuçta. Buralardan olmayan biri satın alabilirdi bu kulübeyi. Eğer param olsaydı ben bile almak isterdim."

"Kahretsin, keşke burayı satabilmek benim için bu kadar kolay olsaydı. Hayatım çok daha güzel ve huzur dolu olabilirdi. Fakat hiçbir zaman gerçek bir ailem olmadı. Annem, Watkins Ailesi'ne sırtını çevirdi ve belki de bunda haklıydı. Ama kendi ailesine de bağlı olduğunu söyleyemem. Yani, genelde yalnızdı. Çok çabaladığını biliyorum ama güçlü biri de değildi, üstelik istediği eğitimi de alamadı. Çok okurdu, okumaya çok önem verirdi ama üniversiteye gidecek kadar parası olmadı hiç. Bu yüzden garson olarak çalışmaya başladı, sonraları da terfi edip yöneticiliğe kadar yükseldi. Yöneticiyken bile iyi paralar kazanamadı zaten."

Ellerini yüzünde şöyle bir gezdirerek devam etti "Ölümü benim için çok büyük bir şok oldu. Sonra da bu kulübeyle etrafındaki 87 hektar arazinin bana kaldığını öğrendim. Annemin pek nakit parası olmazdı hiçbir zaman ve bu mirasın kaldığını ilk öğrendiğimde, acaba burayı daha önce neden satmamış ki diye düşündüm. Yıllarca elinde tutarak vergiler ödemek, diğer masrafları için bir sürü para harcamak yerine rahatlıkla satabilirdi. Kendi kendime sordum: Neden satmadı? Acaba, özel bir nedeni var mıydı bunun? İşte, bu kulübeyi satmamamdaki asıl neden de bu. En azından bu soruya esaslı bir cevap buluncaya kadar da böyle kalacak."

Mia, sallanmayı bırakarak dikkatlice Belle'nin yüzüne baktı. Genelde çok sakin bir şekilde bakan o kahverengi gözleri acıyla doluydu şimdi. Alnında şimdiye kadar hiç görmediği ya da fark etmediği derin çizgiler belirmişti. Mia, Belle'yi uzun zamandır tanımıyordu belki, fakat tanıdığı kadarıyla Belle, hep yardım istenilen, birileri zor durumdayken yardıma koşan kişi olmuştu. Şimdiye kadar bir arkadaştan çok bir akıl hocası olmuştu kendisi için. Belle'nin terapideki rehber ve eğitmeni, şimdi de ev sahibi

olduğu düşünülürse, bundan fazlasını da beklememek gerekirdi zaten. Ama ilişkileri artık başlangıçtakinden daha ileri bir boyuta geçmişti. Mia, Belle'nin kendisine geçmişte yaşadığı acıları anlatacak kadar yakın hissetmesinden dolayı mutlu olmuştu. Hem artık bu evde acı çeken sadece Mia olmayacaktı. Bir arkadaşlığın gelişmesi için tarafların eşit şartlara sahip olması gerekmez mi zaten!

Mia, sandalyeye sıkıca tutunarak ayağa kalktı. Buzdolabına giderek bir şişe şarap çıkardı. İki cam kadehe bolca şarap koyarak masaya getirdi ve birini Belle'ye uzattı.

"Şerefe," dedi kadehini kaldırarak.

Kadehlerini tokuşturduktan sonra ikisi de şarabından büyük bir yudum aldı. Mia, Belle'nin geçmişi hakkında gereğinden fazla bilgi verdiğini düşündüğü için biraz huzursuz olduğunu düşündü.

"Belki," dedi Mia cüretkâr bir şekilde, "cevaplarının bazıları belki de bu kulübenin içinde gizli. Belki de bu şehirde. Burada kalması gereken belki de ben değilim, sensin."

"Asla!"

"Neden olmasın? Kate'le olan akrabalığının ortaya çıkmasından mı korkuyorsun?"

Belle, kuşkuyla baktı Mia'ya. "Eğer senin büyükannen de bir katil olarak bilinseydi bundan utanç duymaz mıydın?" Şarabından büyük bir yudum daha alarak devam etti. "Ayrıca, bu yer tüylerimi diken diken ediyor. Belki de gerçekten perilidir."

Mia, aldığı cesaretle, "Periliyse bile burada gezinen ruh pek de sinirli gözükmüyor. Sadece..."

Belle, gözlerini kıstı birden. "Nasıl yani? Bir hayalet mi gördün yoksa?"

Mia, kahkaha atmamak için zor tuttu kendini. "Tabii ki hayır! Böyle bir şey değil. Sadece bir his. Evde başka birinin varlığını hissediyorum sanki. Özellikle de yatak odasında, Kate'in odasında..."

Belle, şaşkın şaşkın odanın dört bir tarafına baktı. "Böyle bir

şeye inanmam imkânsız. Sadece yalnızlığın verdiği bir his olmalı. Ayrıca büyük zorluklar, sıkıntılar yaşadın son zamanlarda Mia. Ölümle burun buruna gelmek, seni bu konular üzerinde çok düşündürüyor olabilir. Dikkatli ol, lütfen! Akıl sağlığını bile bozabilir, bu. Büyükannemin de başına gelen şey buydu işte."

"Ve annenin belki de."

"Belki de," diye onayladı Belle. "Burada daha mutsuz olmanı istemem. Biliyorsun, burada kalmandan dolayı biraz benim sorumluluğumdaymışsın gibi hissediyorum."

"Tasalanma. Ölüm veya ölüler hakkında neredeyse hiç kafa yormuyorum, Belle. Bilakis, yaşama yoğunlaşıyorum ben burada."

Mia'ya doğru yürüdü ve ellerini tuttu. "Buna sevindim, hem de çok! Seni buraya ilk getirdiğim günden çok daha iyi durumda olduğun belli zaten. Kocanla konuştunuz mu hiç?"

"Evet, tatsız bir telefon görüşmesi yaptık. Boşanmak istiyor."

"Anlıyorum," dedi şaşırmış bir şekilde. "Peki, sen de istiyor musun bunu?"

"Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Beni aldattığı, birlikte olduğu kadınla evlenmeye karar vermiş. Görünen o ki bu ilişki bir süredir devam ediyormuş."

Belle, Mia'nın ellerini dostça biraz daha sıkarak sordu, "Sorduğum bu değil. Boşanma konusunda ne *hissediyorsun*?"

Mia, bir an için dışarıdan gelen bir kuş sesine dalarak derin bir nefes aldı. Bu, bağıra bağıra feryat eder gibi öten kuş Carolina çalıkuşu olmalı diye düşündü. Belle, Mia'nın ellerini bıraktı, kollarını birleştirerek meraklı bir şekilde gelecek cevabı bekliyordu.

"Başlangıçta hissettiğim sadece büyük bir hiddet, tarifsiz bir acıydı. Artık bu işi geride bırakıp yoluma devam etmekten başka bir şey düşünmüyorum. Böyle bir yerde kalmanın avantajlarından biri de bu işte. Kafanı karıştıracak, dikkatini dağıtacak hiçbir şey yok. Televizyon ya da internet veya elektronik postalar... Hiçbiri yok bunların. Hayatım hakkında düşünecek çok zamanım oldu. Sadece boşanma konusunda değil, duygularım,

hırslarım, inançlarım... Üzerimdeki ölü toprağını atmaya çalışıyorum birçok açıdan."

"Peki sonuç almaya başladın mı bari?"

"Tabii ki hayır! Daha çok uzun bir yol kat etmem gerekiyor," dedi Mia kuru, alaycı bir gülümsemeyle ve devam etti. "Onca zaman düşündükten sonra geldiğim noktaysa şu, evet Charles tarafından ihanete uğradım fakat bu sadece bir kerelik bir ihanetti. Ondan çok daha kötü olansa vücudumun bana ihanet etmesiydi."

"Affedebilecek misin onu?"

"Daha iyi bakıyorum ona artık. Daha iyi besleniyorum, uzun yürüyüşlere çıkıyorum ve elbette balık tutuyorum."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Charles'a boşanma işlemlerini başlatmasını söyledim."

"Bak buna da memnun oldum."

"Kardeşim de çok sevindi bu kararıma."

"Keşke bu kadar çabuk gitmek zorunda olmasaydım İskoçya'ya! Sanki seni burada kendi haline bırakıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ne zaman gideceksin?"

"İki gün içinde. Cumartesi günü Edinburgh'da grubumla buluşacağım."

"Harika bir gezi olacaktır, muhakkak. Altı hafta boyunca İskoçya'da balık tutacaksınız. Rüya gibi!"

"Sen idare edebilecek misin ben burada yokken?"

"Elbette, beni merak etme. Giderek daha fazla alışıyorum buraya. Gündelik işlerim var. Zaten eskisinden daha çok çıkıyorum balığa ve ayrıca kasabada da arkadaşlar ediniyorum günbegün.

Belle'nin bakışları ciddileşti. "Gerçekten mi? Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun buralarda?"

"Evet, sürekli kasabaya gitmem gerekiyor. Her gittiğimde de yeni birileriyle tanışıyorum."

"Kasaba sakinleri sana bir sürü soru soracaktır. Onlara hiçbir şey bilmediğini söyle. Kate Watkins hakkında dolaşan dediko-

duların artık bir son bulmasını istiyorum."

Mia, biraz tereddütle de olsa başını sallayarak onayladı.

Belle, arkasında duran oltalardan birini aldı. Gözleri ışıldayarak her ayrıntısını tekrardan inceledi. "En azından büyükannem bana değerli bir şeyler bırakabilmiş," dedi.

"Bu arada kitapları almak istemediğine emin misin?" diye sordu Mia. Biraz isteksizce, nezaketen sorulmuş bir soruydu bu.

"Hayır, burada kaldığın süre boyunca okuyabilirsin. Sana faydası olacaktır."

"Dur sana oltaları taşımanda yardım edeyim," dedi Belle. Mia'nın, Belle'nin fikrini değiştirmeden bir an evvel ayrılmasını ister gibi bir hali vardı.

Belle, değerli oltalarını arabaya dikkatlice yerleştirdi. Tam ayrılırken durdu ve Mia'ya dönerek, "Mia, sana ödünç verdiğim oltayı getirir misin? Şu, pek de alışamadığın olta..."

"Oo, önemli değil. Zamanla alışırım."

"Hayır, getirmeni istiyorum. Böyle bir oltayla pek de başarılı olamazsın. İsteğini de kaybetmene sebep olabilir sonra."

Mia, oltayı getirdiğinde Belle'nin arabadan kendisi için başka bir olta çıkardığını gördü. Pembe renkteki bu oltayı görür görmez tanıdı. Bu, "Oltayla Terapi" programı için hazırlanmış Temple Fork marka oltalardan biriydi.

"Bu oltayı sevmiştin," dedi Belle.

Mia, oltayı eline alarak ince mantar sapından tuttu. Sanki kendisine özel yapılmış gibi rahat hissediyordu oltayı kavradığında. Oltayı nehirdeymişçesine şöyle bir savurdu. "Harika," dedi, Belle'nin büyükannesinden kalan iki Payne olta için söylediği sözleri tekrarlayarak.

"Tamam, bununla denersin bir de. Bakalım bir değişiklik olacak mı?"

"Emin misin Belle? Eğer bir şey olursa ne olacak? Biliyorsun, bendeki bu şans varken attığımda bir ağaca takılıp bir yeri kırılabilir."

"Çok da önemli değil. Gider yeni bir tane alırız o zaman."

Utanmış gibi başını öne eğdi bir an için, sonra Mia'ya bakarak devam etti. "İçeride sana bağırdıysam özür dilerim. Ne zaman büyükannemin konusu açılsa böyle sinirleniyorum," dedi başıyla kulübeyi göstererek. "Ama ailelerimizi seçme gibi bir şansımız yok, öyle değil mi? Sadece şanslıysak bazılarını hayatımızdan çıkarıp atabiliriz."

Mia, bir an için boş bulunarak istemeden, "Akşam yemeğine kalmak ister misin?" deyiverdi. "Bir ziyafet olmaz belki ama hemen bir şeyler hazırlarım."

"Keşke kalabilseydim! Ama gitmeden önce yapmam gereken bir sürü iş var."

"Elbette." Belle, arabaya binip kapıyı kapatana kadar Mia onunla beraber yürüdü. Anahtarı çevirip arabayı çalıştırdı. Böylesine güçlü, hatta bazen insanın gözünü korkutacak sertlikteki bu kadın, arabanın hemen yanında bekleyen Mia'ya sevimli, sıcacık bir gülümsemeyle baktı.

"Olta için teşekkür ederim," dedi Mia ve istemsiz bir şekilde kıkırdadı. "Ve tabii ki botlar, yelek ve diğer her şey için."

"Bir şey değil. Kulübeyi gerçekten yaşanır bir hale getirmişsin. Çok yorulmuş olmalısın bunu yaparken. Bunu görmezden geldiğimi düşünmeni istemedim. Bir nevi ödüldü aslında bunlar senin için." Cebinden bir puro çıkardı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. "İskoçya, bekle beni, ben geliyorum."

O akşam, Mia yatağında yatarken nehrin güçlü akıntısına kapılıp nehir tarafından alınıp götürülüyormuş gibi hissetti. Günlük, hatıra defterleri, bunların hepsi bir ailenin hâlâ devam eden uzun bir hikayesi gibiydi. İçindeki tüm gizemleri ve bilinmezliğiyle... Belle, henüz farkında değildi ama bu kulübe, onu da bu aileye bağlayacaktı. İstesin veya istemesin, bu hikayeyle bir bağ oluşuyordu arasında. Babadan kızına, kızından büyükannesine, çok sıkı bir bağla bağlıydılar: balıkçılık aşkı. Bunun bir rastlantı olduğunu söylemek safdillik olurdu. Şurası kesin ki bu kan bağıyla aktarılan bir sevgiydi ve nehirdeki akıntı kadar da güçlüydü. Bunu Belle de derinlerinde hissediyordu. Bu kulübeyi

ve diğer eşyaları satamamasının nedeni de buydu aslında. Tabii, bu konuda ihtiyatlı davranıyordu yine de. Hikayenin Theodora tarafının, gerçeğin tamamı olamayacağı gibi, kasabalının anlattığı hikayelerin de içinde doğruluk payı olan kısımlarının olduğu düşünülse de tamamen gerçek olmadığını anlamak için müneccim olmaya gerek yoktu.

Mia, bu hikayede kendisinin rolünün ne olduğunu merak etti birden. Ne olduğundan emin olmasa da bir rolünün olduğundan emindi. Bu kulübeye adımını attığı ilk andan beri buraya gelmesinin, kendisinin kaderi olduğunu düşünüyordu. Veya vereceği bir şeyler karşılığında mı burada kalma şansına nail olmuştu acaba? Belki de bu kulübenin tarihçisiydi. Ya da hikayenin anlatıcısı. Ufak bir oyuncu belki de...

Affet beni Belle diye düşündü. Kendi rolünü ancak hikayenin derinliklerine dalarak ortaya çıkarabilirdi. Kate Watkin kimdi ve ne oldu da kendini hayattan soyutlayarak burada insanlardan uzak bir yaşantıyı seçti? Nehrin derinlerine dalmaktan başka bir şansının olmadığını hissetti?

Ya da Belle'nin annesi daha en başından noktayı koymuştu. Ortalığı bulandırmamak, daha fazla kurcalamamak gerekiyordu.

Sekizinci Bölüm

Kadınlar erkeklerden daha iyi balıkçıdırlar. Vücutlarını, erkeklere göre daha iyi kontrol ederler ve yön duyguları daha iyidir. Oltaya abartılı bir kuvvet uygulamazlar. Balıkçılık, güçten çok yetenek işidir. Tabii ki kadınların erkeklerden daha zeki olması da çabası!

Kate Watkins'in Balıkçı Günlüğü

Watkins Mill Kütüphanesi iki katlı, sarımsı kahverengi tuğlalarla örülmüş, duvarları ve beyaz renge boyanmış pencereleri olan bir binaydı. Caddenin her iki tarafındaki büyük ağaçların gölgesinde yürüyerek etraftaki insanın ağzını sulandıran yemek kokularını hissetmek ve caddeleri dolduran turistlerin yeni geldikleri bu şehri tanımak için sanki şehir kaçıyormuş gibi aceleyle oradan oraya koşuşturmalarını seyretmek Mia'nın hoşuna giderdi. Yaz sıcakları iyiden iyiye kendini hissettiriyordu ve bu tarihi Viktoryan kasaba, dağ eteklerinde tatil yapmak isteyenler için mükemmel bir seçimdi.

Kütüphaneye adım attığında sıcaktan bunalmış olan Mia, klimanın serinlettiği odada derin bir nefes aldı. Ön camdan giren cılız gün ışığı kütüphanenin geri kalanını sessiz ve karanlık kılıyordu. İçeride sadece birkaç kişi olup uzun ahşap masaların önünde veya karşı odadaki rahat kanepelerde oturmuştu. Mon-

te edilmiş koltuklar, masalar, lambalar ve odayı tamamlayan diğer eşyalar sanki bir oturma odası izlenimi uyandırıyordu. Kitap kulüpleri genelde buluşmalarını burada gerçekleştiriyordur, diye geçirdi içinden. Burası kasabaya gelmişken dinlenmek ve okuyarak biraz zaman geçirmek için harika bir yerdi.

Mia'nın, şehre inmekteki asıl amacı Kate hakkında daha fazla bilgi edinmekti. Kütüphanedeki bütün odaları gezdi etrafı daha iyi tanımak amacıyla. Odalardan birinde, ziyaretçilerin kullanması için oldukça hızlı bir bağlantısı olan iki bilgisayar vardı. Buradan gelen elektronik postalarımı kontrol edebilirim, tabii eski alışkanlıklar kolayca unutulmuyor diye düşündü ve hemen istekli bir şekilde bilgisayarlardan birinin başına oturdu.

Yetmiş iki tane okunmamış mesajı vardı gelen kutusunda. Sayfayı aşağı indirdikçe gelen mesajların çoğunun değişik sitelerden gelen istenmeyen reklamlar olduğunu görerek morali bozuldu. Birkaçıysa Maddie ve diğer arkadaşlarındandı. İki tane de Charles göndermişti. Bir gün önce göndermiş ve Mia'dan bu mesajı alır almaz kendisini aramasını istemişti. Birinin üzerinde acil olduğunu gösteren kırmızı bir bayrak vardı. Bir gün önce gönderdiği ikinci postaya da koymuştu bu bayraktan. Derin bir nefes alarak açtı mesajları

KREDİ KARTI FATURASINI ALDIM. WATKINS MİLL GİBİ BİR YERDE NE YAPIYORSUN Kİ BU KADAR PARA HARCIYORSUN? TATİL ZAMANI DEĞİL ŞİMDİ. BU FATURALARI BENİM Mİ ÖDEME Mİ BEKLİYORSUN? HEMEN ARA BENİ!

Adeta Mia'ya bağırıyormuş gibi büyük harflerle yazmıştı mesajı. Mia, sırtını arkasına yaslayarak kendini yatıştırmaya çalıştı. Artık nerede olduğumu da biliyor diye düşündü. Gerçi fark

eder miydi zaten? Ama lüks içinde yaşayıp çılgınca para harcadığım ima etmesi de sinirlendirmişti Mia'yı. Eğer beş yıldızlı bir otele yerleşip yiyecek, içecek, masaj ve vücut bakımı gibi yerlere para saçıyor olsaydı, belki haklı görülebilirdi Charles'ın bu çıkışı. Ama burada sadece zaruri ihtiyaçlarına para harcamıştı. Üstelik kira bile ödemiyordu. Sanki eve dönsem bir şey fark edecek, bu sefer de o, evi terk etmek zorunda kalacak diye geçirdi aklından. Bunu söylerken Charles'ın çoğu akşam dışarıda, güzel restoranlarda yemekler yediğinden, barlarda eğlendiğinden ve golf oynadığından adı gibi emindi. Tabii, bunlar onun zaruri ihtiyaçları, en azından ona göre diye düşündü. Kartıyla, sadece birkaç temizlik eşyası ile marketten sebze meyve gibi gerekli şeyler almıştı. Ha bir de Charles'a aşırı gelen birkaç parça kıyafet. Bu akşam da dünden kalan tavuğu yersem kusacağım diye düşündü karnının acıktığını hissedince.

Mia'yı nasıl kızdıracağını, nasıl kontrolden çıkaracağını çok iyi bilirdi Charles. Ama bu sefer oyuna gelmeden, işleri sakin bir şekilde halletmeye karar verdi Mia. Cevap göndermeden önce birkaç deneme yaparak önce kendine gönderdi. Yazdığı tüm imalı sözleri, suçlamaları çıkardı ve sonunda tamamen duygudan yoksun, buz gibi bir cevap çıktı ortaya:

Charles,

Seninle anlaştığımızı düşünmüştüm. Şu an, BİZİM evimizde kalıyorsun. Bense, kira ödemeden bir arkadaşımın evinde kalıyorum. Yani, harcamalarım devam etmek zorunda, tabii ki idareli olacağımdan şüphen olmasın. Sen de harcamalarında dikkatli olmalısın bu arada. Eğer bu seni tatmin etmiyorsa, bazı konularda hâlâ anlaşamamışız demektir ki böyle bir durumda ben de bir avukat tutarak hakkımı savunmak durumunda kalabilirim. Kabul edersen buradaki harcamalarımın ortak hesabımızdan öden-

mesini talep ediyorum. Seni her zaman arayamam. Daha önce de söylediğim gibi cep telefonum burada hiç çekmiyor. Mesaj bırakabilirsin elbette.

Cevabını bekliyorum,
Mia

Elektronik postayı göndermeden önce Mia da mesajın aciliyetini gösteren kırmızı bir bayrak koydu. Mesajla birlikte tüm öfke ve sinirini de gönderdi Mia. Hemen yeni işine koyulmak için harekete geçti bu tatsız olayı unutmaya çalışarak.

"Kate Watkins, sen kimsin?" diye mırıldandı arama motoruna bu ismi yazarken.

Mia, tüm zamanını ayırabileceği bir meşguliyete sahip olduğu için mutluydu. Bütün sıkıntılarından uzaklaşarak zihnini meşgul edecek bir şeylere ihtiyacı vardı zaten. Arama sonucunda çıkan Kate Watkins, Katherine Watkins ile ilgili sayfalara heyecanla tıkladı. Ama arama sonuçlarının çok az olması Mia'yı az da olsa hayal kırıklığına uğrattı. Düşündüğünün aksine, Watkins Ailesi'nin pek de ünlü olmadığını anladı. Bu, geçmişi oldukça eskilere dayanan aile hakkında bazı bilgiler vardı ama çoğu sayfa birbirini tekrar eden bilgilerle doluydu. Bu bilgilerden bazılarını defterine yazdı.

İki saat sonra bilgisayarı kapattı. Yorgunluktan arkasına yaslanarak uzun uzun esnedi. Pek de faydalı bir araştırma olmamıştı. Zamanını boşa harcamış gibi hissediyordu. Sadece Watkinslerin atalarının Kuzey Carolina'da, 1740'larda 3000 hektarlık bir alana yerleşmiş olduğunu öğrenmişti. Bu rakamı gördüğünde, bir an için durup tekrar bakmıştı şaşkınlıktan. O zamanlar, hükümetlerden sadece bir imzayla bu kadar toprak edinilebiliyordu. Bu gün böyle bir toprağa sahip olduğunu düşünsene dedi kendi kendine.

Aile, oğullarının savaşa gidip Kuzey Carolina'nın birlikten ayrıldığı İç Savaş dönemine kadar böylesine bir refah içinde ya-

şamıştı. Savaş kayıtlarını da inceleyen Mia, dört oğullarının da Buncomble Rifles adında bir birliğe katılıp kasaba güzellerinin ipek elbiselerinden yapılmış bayrağın ardında savaştığını öğrendi. Oğullardan biri, esir düşmüş ve bir süre sonra da hayatını kaybetmişti. İki oğul da savaşta çarpışmada ölmüştü. Mia, savaşta üç oğlunu kaybeden anne için bir sızı hissetti kalbinde. Sadece aralarından en küçükleri, Robert geri dönebilmişti. Ama o da acıyla dolu bu ailenin yanına yaralı ve hasta bir şekilde dönmüştü. Anne ve baba bundan kısa bir süre sonra hayata gözlerini yummuş ve bu hasta adamı, savaş sonrası dönemde çıkarıldığı mahkemelerde yalnız bırakmışlardı. Aslında, görünüşe göre onlardan daha iyi geçinmiş bile denilebilirdi çünkü mahkemelerin sonunda, sahip oldukları tüm toprak ve mahsulleri ya yakılmış ya da başka birilerine satılmıştı.

Hayatına dişini tırnağına takarak, sebatla çalışarak devam etmişti, elinde kalan kısıtlı mal mülkle. Sahip olduğu bu azim ve iradenin Kate'e de miras kaldığını düşündü, Mia. Kalan üç beş malını da değirmen işini desteklemek amacıyla satmıştı, Robert. Sonraları evlenip Walter adında bir oğluyla erken yaşta ölen Ann isminde bir kızı olmuştu. Yüzyılın sonlarına doğru Walter Watkins'in sahip olduğu toprak miktarı, ailenin eskiden elinde bulunan toprağa yaklaşmıştı. Bakan olan Walter, Isobel Rogers adlı bir kadınla evlenmiş, birkaç sene içinde de Katherine adını koydukları bir kız çocukları olmuştu. 1929 Buhranı'nın etkisiyle 1930 yılında bu büyük topraklarla tüm mülklerini kaybetmişlerdi.

Rapor burada sona erdi.

Biraz da hüzünlü bu hikayeden bunalan Mia, not defterini kapattı. Kalemini dudaklarına hafifçe vurarak kaybedilen bu büyük serveti düşündü. Kate'in babası gençliğinde bir kahramandı fakat sonra ailenin tüm servetini, hatta evini bile borsadaki büyük çöküşle birlikte kaybetmişti. Mia'ya garip gelen, balık tutma aşkıyla yanan bir bakanın aynı zamanda borsayla da ilgilenmesiydi. Kate'in günlüğünden anladığı kadarıyla kibar, biraz da utangaç bir adamdı babası. Fakat böyle maceraperest bir kızı

olan bir adamın karaktersiz biri olması düşünülemezdi.

Kütüphane memuruna doğru yürürken aklında bin bir soru dönüp dolanıyordu. Tam da bir kasaba kütüphanecisinin olması gerektiği gibi görünüyor diye geçirdi Mia içinden. Aşırı resmi, yaşlı olmakla birlikte sırtı bir direk gibi dik duran bir kadın. Beyaz saçlarına Fransız tarzı bir örgü yapmak istemişti anlaşılan, ama pek de beceremeyiş olacak ki saçları kadın, klavyeye doğru eğildiğinde bukle bukle alnına düşüyordu.

"Afedersiniz," dedi Mia, uzun tahta masaya yaklaşarak.

Yaşlı kadın ellerini klavyeden bir an için çekerek bakışlarını Mia'ya yöneltti. Kemik çerçeveli gözlüğünün ardından keskin bakışlı mavi gözleriyle donuk ve soğuk bir cevap verdi. "Evet?"

"Bir konuda biraz bilgiye ihtiyacım var."

Kadın sanki çok önemli bir işin ortasında durdurularak başka bir iş yapmaya zorlanıyormuşçasına isteksiz bir şekilde kalkarak önünde duran masaya ellerini koydu ve "Peki nasıl yardımcı olabilirim size?" diye sordu buz gibi bir ses tonuyla.

"Watkins Ailesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

"Öyle mi? Ne tür bir bilgi bu?"

"Bulabildiğim her şey."

"Anlıyorum," dedi suratındaki küçümseyen bir gülücükle. "Eski bir aile."

"Biliyorum," dedi Mia kadına aynı tonda. "Zaten küçük bir araştırma yaptım. Şecerelerini biliyorum. Kasabaya ismini veren değirmenin sahipleri olduklarından ve 1929'daki buhrandan sonra tüm mal varlıklarını kaybettiklerinden de haberdarım. Özellikle Kate Watkins'in hayatını çok merak ediyorum. Duyduğuma göre kasabayı terk edip Watkins Koyu'ndaki bir kulübede yaşamış ve 1952'de ölene kadar da oradan hiç ayrılmamış."

Kate Watkins ismini duyunca biraz daha ilgiyle bakmaya başladı, Mia'ya. "Kate Watkins'le neden ilgileniyorsunuz, sorabilir miyim?"

"Kendimi tanıtmama izin verin önce. Adım Mia Landau.

Watkins Koyu'ndaki bahsettiğim o kulübede kalıyorum."

Yaşlı kadının gözlerinde titrek bir ışık belirdi. "Ooo, evet, birilerinin o kulübeye taşındığını duymuştum. Bu kadar yılın ardından..." Bakışları keskinleşti. "Akrabası mısınız?"

"Hayır, kulübenin şimdiki sahibi olan Kate Watkins'in torununun izniyle bir süreliğine orada kalıyorum."

"Gerçekten mi? Bir torunu olduğundan haberim yoktu. İsmi neydi?"

"Belle Carson."

Tanıdığını gösteren bir ifadeyle kafasını salladı. "Anlıyorum, peki ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Öğrenmeyi istediğim şey..." dedi ve durdu. "Özür dilerim ama isminizi öğrenebilir miyim önce?" dedi Mia. Sanki girdikleri bu diyalogda rolleri değişerek durumu eşitlemiş gibiydi.

"Phyllis, Phyllis Pace," diye cevap verdi gururla.

Anacadde üzerindeki kırmızı tuğlalı binanın üzerindeki granit bölümdeki bu ismi anımsayarak içten bir gülücük attı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Pace," dedi.

Mia, defterini ahşap tezgâhın üzerine koyarak yaptığı araştırma esnasında aldığı notları gözden geçirdi. "Büyük Buhran'ın ardından, yani 1929'dan sonra aileye ne olmuş, hiçbir bilgi bulamıyorum. Bu köklü ailenin hikayesi sanki bu iflasın ardından bitmiş gibi."

"Tabii ki bitmedi. Bu, saygıdeğer Watkins Ailesi'ne bir hakaret olurdu. Aslında Watkinsler servetlerini çok önceleri kaybetmeye başladı, iç savaş sonrasında. Değirmenleri hâlâ ellerindeydi o zamanlar. Ne zaman kapatıldı, emin değilim ama aynı dönemde kasabaya tren yolu inşa edilmeye başlanmıştı. Para, değirmenden değil de kasabaya gelen turistlerden geliyordu asıl. Aile, parasını yavaş yavaş yitirdi. Ellerindeki tüm toprakları teker teker sattılar. Tabii çok geçmeden büyük ekonomik buhran geldi çattı. O dönemde birçok kişi, üzerlerindeki kıyafete kadar kaybetti mal varlığını. Yani Watkinsler, dönemin diğer büyük ailelerinden pek de farklı değildi esasında. Bu kütüphanede, bu aileye ait

birçok mektup var, sonraları bize bağışlanmış."

"Gerçekten mi?" dedi Mia, kalbindeki çarpıntı ve heyecanla.

"Kişisel mektuplar değil genelde tabii. Daha çok, işle ilgili mektuplaşmalar ve mülkiyet kayıtları. Tarihsel anlamda önemliler elbette. Ama uyarmadı deme, bunlar zevkle okuyabileceğin türden yazışmalar değil. Tam tersine oldukça kuru ve sıkıcı."

"Çok teşekkürler Bayan Pace, hepsine bakmak istiyorum."

"Tamam o zaman," dedi. Mia, araştırma konusuyla bu soğuk kadının ilgisini çekmeyi başarmıştı. "Şu ileride, köşedeki okuma odasını görüyor musun? İşte, orada biraz bekle. Ben hemen alıp getiririm kutuları."

Kısa bir süre sonra elinde iki kutuyla birlikte geri döndü. Bu eski mektupları nasıl kullanması gerektiğine dair birkaç uyarı daha yaptıktan sonra masasına dönse de Mia'ya pek güvenmemiş olacak ki daha sonra gergin bir şekilde kontrol maksadıyla, birkaç kez daha geldi.

Mia, not aldığı kalemini indirerek, "Phyllis, bana yardım etmek ister misin?" diye sordu.

"Eğer yapabileceğin bir şey var diyorsan, elbette," dedi ve sanki bu mektuplara daha yakın olmanın verdiği iç rahatlığıyla bir sandalye çekerek Mia'yla beraber mektupları sınıflandırmaya koyuldu.

Yaklaşık bir saatlik sınıflandırmayla okuduğu banka yazışmaları, hane kayıtları, finansal kayıtlar, adres defterleri ve birlikte göz gezdirdikleri aile fotoğrafları Mia'yı yormuştu. Biraz ara vererek arkasına yaslandı. Esnerken gözlerini ovuşturdu. "Haklıymışsın," dedi suratsız bir şekilde. "Hiç de kolay değilmiş bunları incelemek."

"Dediğim gibi, sıkıcı olabilir ama tarihsel önemi büyük," dedi bir öğretmen edasıyla Phyllis. "Kadınların yapabileceği bir iş gibi görülen dökümantasyonun nasıl zor bir iş olduğunu da görmüş oldun. Bu tür kayıtların içinden bir sürü kültürel veri de çıkarabiliyoruz. Watkins Ailesi bu zengin koleksiyonu bize bağışladığı için çok şanslıyız."

"Bir köle için ne kadar para ödediklerini bile biliyorum. Ama hâlâ Kate'le ilgili istediğim bilgilere ulaşamadım. Bir fotoğrafı bile yok."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi görülen Phyllis iç geçirerek, "Ah, evet, Kate..." dedi.

Yaşlı kütüphanecinin ses tonundaki değişimi fark eden Mia'nın gözleri birden parıldadı. "Tanıyor muydun yoksa onu?"

"Ben mi? Aman Tanrım, hayır! O kadar da yaşlı değilim. Lakin babam onun hakkında birçok hikaye anlatırdı. Eski arkadaşlarmış babamla ikisi. Kim bilir, gençliklerinde ne güzel zaman geçirmişlerdir beraberken. O dönemin gösteriş meraklıları için bir mihrap haline gelmişti bu kasaba. Tren, kasabayı içinde bulunduğu derin sessizlikten kurtararak dış dünyanın güzelliklerini de getirdi buraya. Aslında bu küçük şehri değiştiren de zaten tren yolunun buraya gelmesiydi. Hatta babamdan evvel, büyükbabamlar bile trenin gelişini gösteren düdükleri duyduklarında çok sevinirlermiş. Bize anlatırdı hep. Çünkü bir sürü insan trenle kasabaya gelirmiş. Öyle ki bir sürü insan da tren istasyonuna gelir ve inen insanlara bakarak bu sefer hangi ünlü geldi acaba diye merakla beklermiş."

"Bu ünlüleri buraya getiren neydi acaba?"

Sandalyesine yaslanarak parmaklarını çenesine götürdü. "Yüzyılın sonlarında, ilkbaharda yükselen şifalı sudan faydalanmak için binlerce insan gelirmiş buraya. *Suya kavuşmak* derlermiş hatta buna. Birçoğu Charleston'dan gelirmiş önceleri ama tren yolu yapıldıktan sonra ülkenin dört bir yanından gelmeye başlamışlar. Sadece su için de değil, temiz dağ havasını solumak, nehrin berrak suyunda balık tutarak büyük kentlerin yarattığı stresten kurtulmak gibi sebepler insanları buraya çekmiş. Her yere güzel, konforlu oteller inşa edilmiş. Ve böylelikle turizm sektörü burada oldukça gelişmiş. Watkins Değirmeni de bu dönemden sonra önemini yitirmiş."

"Ne olmuş peki bu değirmene?"

"Birçok işletmenin başına gelen gelmiş, tabii ki! Para kazana-

mayınca kapılar kapanmış."

"İşletmeleri kapandıktan sonra Walter ve Kate ne yapmışlar?"

"Walter Watkins zaten bir bakandı. Böyle eğitimli, zengin adamlar o zamanlar zaten bakanlıkta çalışırlardı genelde. Kendisi ve kızının hayatını, eskisi kadar lüks olmasa da idame ettirebilecek kadar parayı korumayı başarmış. Mülklerini de elinden geldiği ölçüde korumaya çalışmış. Gerçi çoğu bakımsızlıktan bir süre sonra köhne bir yere dönüşmüş."

"Kate'in annesine, Bayan Watkins'e ne olmuş?"

"Isobel Watkins? Doğum esnasında kan kaybından ölmüş. Bu, kayıtlarda vardır diye tahmin ediyordum."

Mia, kafasını sallayarak sordu, "Yani Kate, Bayan Hodges tarafından büyütüldü?"

"Bayan Hodges'i nereden duydun?"

Mia, günlüklerden bahsetmeden verebileceği bir cevap aradı. "Büyük ihtimalle kasabadaki birilerinden duymuşumdur."

Phyllis, şüpheli bakışlarla bakmasına rağmen inanmış gibi kafasını salladı. "Bu ismi en son duyduğumdan bu yana oldukça uzun bir zaman geçti. Helena Hodges." Çocuksu bir şekilde göz kırparak devam etti. "Babam ona Hellsafire Hodges dermiş."

Mia, gülümseyerek Kate'in de bu kadına böyle bir sürü isim taktığını düşündü. Masaya doğru eğilerek ellerini çenesine dayadı. "Baban, Kate hakkında başka neler söylerdi?"

Phyllis'in gözleri parladı. "Ooo, Kate Watkins hakkında bir sürü hikaye anlatılır burada. Neredeyse herkes sana bir şeyler söyleyebilir bu kadınla alakalı. Bu aile yıllardır aklıma bile gelmemişti gerçi. Kate Watkins... Neydi, neydi? Dürüst olmak gerekirse onunla tanışmayı çok isterdim. Dönemin diğer kadınlarından farklıymış Kate. Küçükken de erkek gibi tavırları olan bir çocukmuş ki bu özelliğini hiç kaybetmemiş. Etrafındaki insanların ne düşündüğünü zerre kadar takmayan bir kadındı. Şurası kesin, balık tutmaya âşıktı adeta. Bu tavırları birçok erkek tarafından da beğenilmezmiş tabii ki. Onlara göre, değerli sularına hakaret eden bir kadındı, Kate." Gözlerini uzak bir noktaya dikerek de

vam etti. "Etraftaki bütün bu erkeklerin sert muhalefetine göğüs gererek kendi içgüdülerini dinleyen, onların peşinden giden özgür ruhlu bir kadmdı, her zaman ilham aldığım türden."

Phyllis Pace, önce gözlerini kırptı, sonra da yüzündeki gülümsemeyi fark etti. "Tabii ki şu da var, sonuçta o bir Watkins'ti ve ne isterse yapabilir, kimse de karşısına çıkıp bir şeyler söylemeye cesaret edemezdi. En azından yüzüne karşı yapamazlardı bunu. Bununla beraber ona hayran olan da bir sürü kişi vardı. Hem de yüzlerce!"

"Babanın anlattığı hikayelerden birini anlatır mısın?"

Phyllis, ellerini birleştirerek biraz düşündü. Sonra ellerini masaya koyarak doğruldu. "İyi bir fikrim var," dedi. Masadaki iki kutuyu alıp, "Hadi gel. Her zaman derim, iyi bir araştırmacı kaynağın başlangıç noktasına kadar gitmelidir. Babam yan odada. Doksanlı yaşlarında ama bakma. Hâlâ genç bir adam gibi dinç ve sağlıklıdır. Haftada bir iki defa onu da değişiklik olsun diye buraya getiririm. Birilerine hikaye anlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktur. Sana seve seve anlatır bu hikayelerinden birini." Mia'yı odaya götürürken yaklaşarak fısıldadı. "Tanrı şahidim, ben yeterince dinledim bunları."

Mia, şanslı günümde olmalıyım diye düşündü. Hemen defter ve kalemlerini hazırladı. Çantasını omzuna alarak daha önce gelip oturmayı hayal ettiği rahat koltukların olduğu odaya götürdü Phyllis, Mia'yı. Babası sanki yiyecekmiş gibi elindeki kitaba yakından bakarak büyük bir pencerenin yanında, rahat bir koltukta omuzları çökmüş bir halde oturuyordu. Yanına geldiklerinde gözlerini kaldırarak misafirlerine bir göz gezdirdi. Gözleri neredeyse saydam denilebilecek kadar açık bir maviye dönmüştü.

"Merhaba babacığım," dedi Phyllis. Bu, ilk tanışmadaki tonun aksine merhamet dolu bir sesti. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Mia'ya dönerek yaklaşmasını işaret etti. "Biraz bağırarak konuş," diye fısıldadı Mia'nın kulağına. "Duymada büyük güçlük yaşıyor ama işitme cihazını da hiç takmıyor," dedi yakınırcasına. Sonra babasına dönüp saygıyla, "Mia, bu benim

babam Phillip Pace. Babacığım, bu Mia. Senden, eski arkadaşın Kate Watkins'le ilgili hikayeler dinlemeye geldi."

Kate Watkins ismini duyar duymaz yaşlı adamın ıslak gözleri parladı. "Kate Watkins ha?" dedi ellerini sıktı Mia, el sıkıştıktan sonra yanındaki sandalyeye oturdu. "Onun hakkında kötü şeyler duyamazsın benden," diye uyardı daha başlamadan. "Ya da o saçma soruşturma hakkında bir şeyler... Bırak öyle kalsın onlar! Ben o dedikoducular gibi kafamdan uydurduklarımı anlatmayacağım burada." Yüzündeki ifade serleştiğinde kızı Phyllis'le olan benzerliği fark etti Mia.

"Tabii ki hayır efendim," dedi yaşlı adama güven vererek. Bununla beraber daha sonra araştırmak için "soruşturma" sözcüğünü zihnine kazıdı. Bunu daha önce hiç duymamıştı. "Ben daha çok Kate'in gençlik dönemlerini öğrenmek istiyorum zaten. Siz yakın arkadaşıymışsınız galiba."

Yaşlı adamın zihninde yer eden hatıralar yeniden canlanmaya başladı. İkisinin sohbete başladığını gören Phyllis, aceleyle bir ziyaretçinin beklediği masasına doğru yürüdü.

"Evet, arkadaşıydım," dedi kendinden emin bir ifadeyle.

Pencereye doğru bakarak bir süre sessiz kaldı. Öyle ki Mia konuşmanın sona erdiğini düşündü. Fakat adam kısa bir süre sonra başını Mia'ya çevirerek gözlerinde anımsadığı hatıraların parlaklığıyla konuşmaya başladı.

"Uzun zaman önceydi," diye başladı. "1916 yazıydı eğer yanlış hatırlamıyorsam. Kate'den birkaç yaş küçüktüm. Genelde birlikte zaman geçirirdik. Ağabeyim Eddie de çetemizin üyelerinden biriydi. İkisi de çok iyi insanlardı. Hepsi öyleydi aslında. Birlikte balığa çıkardık. Ben, Eddie, Kate, Henry Haris ve Lowrance Davidson. Kız olmasına rağmen hepimize taş çıkarırdı. Aramızda en iyi balık tutan da oydu zaten. Belki Lowrance ona yakın denebilir." Elleri çenesinde, hatırladığı bir şeylere güldü. "Ondan başka da ülkede hiç kimse Low gibi balık tutup, olta atamazdı zaten."

Mia, birden günlükteki yazıları hatırladı. *Lowrance, tüm bütü*

lerin isimlerini biliyor, tabii ki! Ama o benden büyük.

"Lowrance ismini daha önce de duydum. Kimdi bu adam?"

"Low, Kate'in kuzeniydi," dedi Mia'nın bu basit gerçeği bilmemesinin verdiği şaşkınlıkla. "Bunu herkes bilir. Low ve Kate, çocukluklarında birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Defterlerine sürekli kısa notlar alırlardı. Eğer bir şey yapmaya karar verdilerse bunu beraber yaparlardı. Low'un bir mikroskobu vardı. Başına oturduğu zaman saatlerce kalkmadığı olurdu. Hep şey olacağım derdi... Neydi o? Hah, evet buldum. Botanikçi. Bu ikisi doğada gezerken gördükleri yaprak ve ilginç böcekleri, bütün mahlukatı toplar getirirlerdi. Özellikle Kate, böceklere çok meraklıydı. Daha iyi bir balıkçı olması için bu yaptığı işin çok önemli olduğunu söylerdi. Tabii ben bunu niye yaptığını hiç anlayamadım. Yani suyun nasıl olduğunu, balığı nasıl tutmam gerektiğini garip bir sürü mahlukatı araştırıp defterime çizmeden de basbayağı biliyordum. Zaten o garip yaratıkları alıp incelemek iğrenç bir şey!" Bundan bahsederken sanki o bahsettiği canlılar elindeymiş ya da sevmediği bir yemeği tatmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Sanırım, Kate'in zamanının çoğunu Low ile geçirmesini kıskanıyordum. Low, bilirsin, sadece bir kuzen değildi onun için. Low, Kate'e göz kulak olurdu aynı zamanda, aynı Eddie'nin bana yaptığı gibi. Diyebilirim ki Low, onun en iyi arkadaşıydı. Hepimiz onunla birlikte olmamızın imkânsız olduğunu çok iyi biliyorduk. Biraz büyüdüğü zaman etraftaki tüm erkekler bu güzel kıza kalplerini kaptırmışlardı. Evet, tahmin edebileceğin gibi ben de bu erkeklerden biriydim. Tabii, bunu pek belli etmemeye çalışırdım. Ama o Lowrance," dedi elini sandalyenin kenarlarına vurarak seslice. "İşte, Kate'i gerçekten seven asıl kişi oydu. Ve zannedersem karşılık da görmüştü onun bu sevgisi. Kate de onu seviyordu." Ses tonundan ne kadar üzgün olduğunu anlamıştı Mia. "Ama ne yazık ki mutlu sonla bitmedi bu hikaye. Eğer yaşasaydı Kate için her şey daha farklı olurdu muhakkak."

"Bana biraz daha Low'u anlatır mısın lütfen?" diye bir ricada bulundu Mia, biraz daha yaklaşarak yaşlı adama.

Phillip Pace'se elleriyle sandalyenin kolçaklarına sıkıca tutunmuş, hatıralarının arasında kaybolmuştu. Sonra yavaş yavaş yüzündeki o üzgün ifade yumuşadı, ellerini gevşetti. Rahatlamak için geriye doğru yaslanırken sandalye sanki kırılacak gibi gıcırdıyordu.

"Ah Kate!" dedi sanki ona seslenirmişçesine. "Sadece bir çocuktum o vakitler. Etraftaki çocuklarla bile zar zor takılabilecek kadar küçük bir çocuk! Çok fazla olmasa da Kate'i hatırlıyorum. Aldığı dans derslerini olta atarken nasıl kullandığına dair hikayeyi duydun mu?"

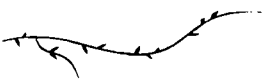

1916 Yazı

O yaz insanların aklında savaştan başka bir şey yoktu. Berberde erkekler cephedeki mücadele ve günbegün artan ölü sayısından başka bir şey konuşamaz olmuşlardı. Evlerde de anne ve eşler, zorunlu askerlik yüzünden her an cepheye çağırılabilecek oğul ve kocaları için endişe içindeydiler. Güzellik salonlarında bile konuşulanlar pek farklı değildi. Fakat annem akşam yemeğinde, masada savaş hakkında konuşmamıza izin vermezdi. Söylediğine göre yemek esnasında bu tip konuları konuşmak yemeğin hazmını zorlaştırırmış. Öyle ki arkadaşlarımın dediğine göre, onların anneleri de yasaklamış aynı annem gibi bunu. Belki de şehirdeki, hatta ülkedeki tüm anneler aynı yöntemi benimsemişti. Biz çocuklarsa annelerimizin, savaş hakkında konuşmanın hardal gazı etkisi yapacağını düşünmelerine kahkahalarla gülerdik.

Sıcak bir yaz günü, öğleden sonra arkadaşlarla ormanda askercilik oynuyorduk. Hep beraber tek sıra halinde asker yürüyüşü yapıyorduk. Oltalarımızı da silah yapmıştı. Böyle, zaman geçirmek için uydurduğumuz bir oyun işte. Fakat içten içe gerçekten orduya yazılıp savaşa katılmayı arzu ediyorduk hepimiz. Sanki oraya gidersek bunun müthiş bir macera olacağını, gerçek silahlara sahip olacağımızı ve aynı filmlerdeki gibi kahraman as-

kerler olarak geri döneceğimizi düşünürdük.

Kate'in de bize katılmasını bekliyorduk o gün. Her perşembe karakterine pek uymasa da ailesinin baskısıyla dans kursuna giderdi. Teyzesi Grace'le Bayan Hodges, kilisede buluşmuş ve Kate'in gerçek bir hanımefendi olması için lazım gelen tüm eğitimi alması gerektiğine karar vermişlerdi. Dans kursları da bu eğitimin parçalarından biri olmalıydı. O yaz on altı yaşına girmiş ve neredeyse bir yetişkin olmuştu. Dans kurslarına gittiği bu yıllar boyunca onu beklemekten hiç vazgeçmedik.

Neyse, ne diyordum, askercilik oynuyorduk ve birdenbire yukarıdan birinin, "Dikkat, bomba geliyor!" diye bağırmasıyla üzerimize gelen taşları görmemiz bir oldu. Önce hemen eğildik, sonra yumruklarımız hazır vaziyette etrafı kolaçan ettik.

Kate, birkaç metre geride elleri kalçalarında suratını asmış, ama o pembe yanakları ve tüm güzelliğiyle durmuş, bize bakıyordu.

"Askercilik oynamayı bırakır mısınız artık! Yeter!" diye bağırdı. "Bu aptal savaşa gitmeyeceksiniz, orada işiniz yok. Başkan Wilson da hayır dedi zaten. Böyle bir şey asla olmayacak."

Lowrance doğrulup bu güzel kıza doğru yürüdü. Grubumuzun gizli lideriydi aslında. Aramızda en uzun o olduğu için zaten bunu doğal olarak hak eden kişi de oydu. Tabii, en büyüğümüz ve en önemlisi en soğukkanlı davranan ve etrafındakilere kendini dinleten biriydi, Low. Gür saçları açık kahverengi olsa da kaşlarını Watkinslerden almıştı, kalın ve koyu kahverengi.

"Çok geciktin Kate," dedi hafif sinirli bir şekilde.

Kate'le bu şekilde konuşabilen tek kişi Lowrance'ydi. Kate, kendisine sürekli sinirlenen Low'a, ne zaman görsem içimin yağlarını eriten, sevimli ama biraz sinsi bir gülücük atmakla yetindi. Low'un da aynı benim gibi hissettiğini biliyordum Kate için, yüzünden okunabiliyordu bu. İkisinin arasında her zaman böyle bir çekim vardı zaten. Sanki sadece ikisinin bildiği bir sırları varmış gibi. Kate, sonra bir kenara otururak çoraplarını çıkardı ki bu da pek sıradışı bir şey değildi. Yazın çıplak ayakla gezmeyi çok severdi.

Bayan Hodges'a göre Kate, olmadık taşkınlıklar yapmaya eği-

limli biriydi. Gerçekten de bu kız bazen hava atmayı severdi. Bizi ayıran küçük derenin hemen karşısından koşarak bize doğru geldiğini gördük. Biraz daha yaklaşınca eteğini biraz yukarıya kaldırarak, "Hey! Bana bakın, karşınızda balerin Kate," diye bağırdı. Küçük dereden ellerini adeta bir bale gösterisindeymiş gibi kafasının üstünde birleştirmiş, bir kuğu gibi süzülerek geçti. Hepimiz hayranlıkla onu izlerken aklımdan geçen, bazen dergilere bakarken gördüğüm ünlü dansçılardan hiçbir farkı olmadığıydı.

Yanımıza geldiğinde nefes nefese kalmış ama hâlâ kahkahalar atıyordu. Low'unsa yüzündeki gülümseme gitmiş, tam tersine somurtkan, sinirli bir yüz ifadesiyle bakıyordu Kate'e. Kulağına eğilerek bir şeyler söyledi.

"Çıplak ayaklarla dolaşıp elbiseni bu şekilde kaldırarak gezinmemelisin, özellikle de başkalarının yanında!"

Kate bize doğru döndü. Henry ve Eddie başlarını öne eğmiş, utançtan ayaklarıyla yeri eşeliyorlardı. Bense kafamı ayaklarımdan başka bir yöne çevirebilmek için kendimle mücadele ediyordum.

"Aman Low, çoraplarımın garip otlara takılıp yırtılmasından ya da otların çoraplarımın üzerine yapışmasından nefret ettiğimi biliyorsun. Ayrıca, başkaları dediğin bizim Eddie, Henry ve Phil."

Eddie, bu garip durum yüzünden paniklemiş olsa da Henry, kendini tutamayarak kişner gibi gülümseyip, "Şu aptal dans kurslarına da neden gidiyorsunuz ki zaten!" diye sordu.

Eddie de "Evet," diyerek destekledi arkadaşını. Kulakları utançtan hâlâ kıpkırmızı haldeydi. Bu arada, kardeşim benden yedi yaş büyüktür. Ben, sekiz çocuktan en küçüğüydüm ve hepimizin saçları da kızıldı. Altı kız kardeşim vardı ve doğal olarak kızların arasında kalmamak için her zaman tek erkek kardeşim olan Eddie'ye sakız gibi yapışıyordum. Bu yüzden de Eddie'nin söylediği her şeyi desteklerdim.

"Gerçekten de! Neden yapıyorsunuz ki bunu? Dans etmek kız işidir," dedim ben de.

Hepsi de gözlerini Kate'e dikmiş ve hemen ardından bağıra-

rak alaycı kahkahalarla birlikte yuhalamaya başlamıştı. Çoğu kız böyle bir durumda ya sinirlenir, ya bir şeyler fırlatır ya da çeker gider ve bir daha da konuşmazdı hiçbirimizle. Ama dediğim gibi Kate, başka kızlara benzemezdi. O da aynı bizim gibi bir kahkaha patlattı. Sonra yanıma gelerek saçlarımı dağıttı, daha küçücük bir çocuktum ama Kate'in yanıma gelip bana dokunması kendimi çok özel hissettirmişti.

"Ee, ben de bir kızım ya," dedi sanki bilinmeyen bir gerçeği itiraf edermişçesine. "Ama bu güne kadar gördüğünüz veya ileride tanıyabileceğiniz türden bir kız değilim, tabii."

"O bir tanedir tabii ki! Çok özel bir kız," dedi Eddie. Hepimiz de biliyorduk ki Kate'e uzun zamandır deliler gibi âşıktı.

"Farklı da olsa bir kız sonuçta," dedi Henry. "Her budala kız, bir koca bulabilmek için dans eğitimi almak, piyano çalmak ya da yemek yapmak gibi şeylerle uğraşır. Hangi kız balık tutmaya gider ki? Hadi, evine dön ve dans etmeye devam et küçük kız ve balık tutma işini biz erkeklere bırak."

Kate, yüzünü Henry'ye doğru çevirdi. Gözleri parlıyordu sinirden. "En azından siz ahmaklar gibi, havaya ateş eder gibi yaparak garip garip sesler çıkararak askercilik oynamıyorum ama değil mi? Belki bir kız olabilirim ama en azından bir oltayla tüfeği ayırabilirim. Ellerini göğsünde kenetlenmiş olan Kate'in sesinde tüm bunları söylerken bir kendini beğenmişlik vardı.

"Bir kere biz oyun oynamıyorduk, tatbikat yapıyorduk," dedi Henry. Yüzü kızarmış, gözleri kısılmıştı. "Hatırlatırım, dışarıda devam eden bir savaş var ve yakında biz de bu savaşa katılacağız. Bu oyun değil, gerçek olacak, gerçek silahlarla cephede dövüşeceğiz. Ama sen bunu yapamazsın, neden biliyor musun? Çünkü sen bir kızsın!"

"Öyle mi?" dedi yumruklarını sıkarak. Bizi, Watkins Mill'i terk ederek askere gitmekten vazgeçirmek için dövüşmeye hazır bir hali vardı. "Evet, bir kız olabilirim. Ama sen ne olduğunu biliyor musun, Henry Harrison? Sen de bir çocuksun, bir erkek değil! Sadece bir çocuk. Ve askere yazılmak için on sekiz yaşında

olman gerektiğini, sanırım senin haricinde herkes biliyor."

Kendinden emin, mağrur bir şekilde kafasını yukarı kaldırmış, şaşkın bir şekilde suratına bakan bu çocuklardan birinin ona bir şeyler söylemeye cesaret etmesini bekleyen, adeta meydan okuyan bir duruşu vardı. Henry'nin yüzü pancara dönmüştü çünkü Kate'in haklı olduğunu gayet iyi biliyordu. Ve ne söylerse söylesin hiçbir şey bu gerçeği değiştiremezdi. Ne kendisi ne de diğer çocuklar on sekiz yaşını doldurmadan orduya yazılamazdı.

"Ayrıca," diye tekrar başladı karşısında dut yemiş bülbüle dönen bu gruba. "Ayrıca savaş siz bu yaşa gelinceye kadar çoktan biter."

"Hayır bitmeyecek," dedi Henry aptalca bir çocuk inadıyla.

Lowrance uyarırcasına, "Saçmalama Henry," dedi. "Dua edelim de savaş bir an evvel bitsin."

Eddie de onayladı Low'u. Bense ağabeyimin ayaklarına sarılmış, bu anlamsız tartışmanın bitmesini bekliyordum.

"Saçmalamıyorum," diye bağırdı Henry. "Herkes savaşın Avrupa'ya da sıçrayacağını söyleyip duruyor."

"İyi o zaman, git Avrupa'da insanlara ateş et, silah kullan, bakalım oltayla oynadığın oyunlar kadar zevkli bir şey olacak mı, görelim!" dedi Kate, bu gereksiz tartışma ve Henry'nin mızmızlanmasından sıkılmış bir halde. "Ben balık tutmaya gidiyorum."

"Kate haklı," dedi Eddie, olta takımlarına uzanırken. "Tam da balık zamanı, hadi gidelim."

Henry'yse haksız olmanın verdiği kinle mızmızlanarak, "Bir kızla balık tutmak istemiyorum artık," dedi.

Bu gereksiz inat ve ahmaklık Low'u çileden çıkardı sonunda. Henry'yi yakasından tutup sözünü hemen geri almasını söyledi. Ortalık birden gerilmişti. Henry, en ufak bir gerginlikte parlayan bir karaktere sahipti. Low'sa genelde sakin, soğukkanlı biriydi. Ama bir kez sinirlendiği zaman etrafında olmak istemezdin. Denktiler birbirlerine. Yani dövüşseler esaslı, okkalı bir dövüş olurdu.

Kate, hemen bu iki horozun arasına girdi. Kate hiçbir şeyden korkmazdı. İşte o an bu uzun koyu saçlı güzel kız gözlerini tek

saniye bile ayırmadan Henry'nin gözlerine dikmiş, burnundan soluyordu. Burun burunaydılar, Kate bir yay gibi gergin, bir ok gibi dik duruyor ve adeta boğalar gibi burnundan soluyordu. Bakışları daha da sertleşti ve Henry'ye ondan katbekat iyi balıkçı olduğunu söyledi.

Henry, homurdanarak söyleyebileceği en salakça şeyi söyledi o an, "Var mısın bir maça öyleyse?"

Kate, ellerini kalçalarına koyarak haftaya Asheville'de yapılacak Balık Tutma Turnuvası'nda görüşeceklerini söyledi. Aslında amacı sadece bu budalaya bir ders vermek değil, her olta atışında alaycı, küçük düşürücü bakışlar atan, sözler söyleyen erkeklerin de çenelerini kapatmaktı.

Phillip, keyiften kıkır kıkır gülerek elleriyle dizlerine vurdu. Aynı beyaz sakallı tonton dedeler gibi sanki o günleri tekrar yaşarcasına anlattığı hikayeler Mia'yı da keyiflendirdi. O da hikayenin bir kahramanıymış da beraber eskiyi yâd ediyorlarmış gibi bu sevimli yaşlı adamın anlattığı her kelimeyi can kulağıyla dinledi.

"Ee, turnuvada ne oldu peki?" diye sordu Mia merakla.

"Ne olacaktı ki?" dedi şaşırarak. "Tabii ki hepimizin tahmin ettiği gibi Kate kazandı. O zamanlar da balık tutmak erkek işi olarak görülürdü. Kadınlar bu tür kulüplere üye olamazlardı. Bırak onu, bu kulüplerin toplantılarına bile katılamazlardı. Babası Bay Watkins, saygı duyulan bir balıkçı olduğundan Kate, şehir dışındaki bu turnuvaya katılabilmişti. Yani bir bakıma babasının hatrına. Tabii, herkesi alt edip birinci olmasına orada bulunan herkes çok şaşırmıştı.

Phillip'in yüzü yumuşadı, açık mavi gözleri buğulandı. "O gün, ünlü bir ressamın yaptığı tablolardaki muhteşem figürler gibiydi. O gün giydiği yeşil elbisesi, kösele ayakkabıları ve uzun saçlarını örten güzel bir şapkayla harika görünüyordu. Hâlâ gözlerimi kapattığımda o harika güzelliği sanki dün görmüşüm gibi hatırlarım. Tabii, bundan şikâyet edenler de oldu. Ve inan bana, kadınlar

erkeklerden daha çok sinirlendiler böyle güzel bir kadının bu turnuvaya katılmasına. Buna rağmen bir kraliçe edasıyla kendine güvenerek bu turnuvaya katıldı. Yeri titreten adımlarla yürüyordu. Zaten bize İskoç Kraliyet Ailesi'nden geldiğini, soylarının oraya dayandığını söyleyip dururdu. Kardeşim Eddie, bunun doğru olduğuna inanmazdı ama sonuçta bu pek de fark etmezdi. Watkins ismi zaten bizim kasabamızda yeterince büyüktü."

"Asıl önemli noktaysa şu aslında. Bu turnuvayı herkes kazanabilirdi. Herkes yapabilirdi. Ama Kate, esasında kazanma şekliyle çaldı kalplerimizi. Kadınlar ve erkekler birbirine benzer. Kabul et veya etme, bu böyledir. Yaşlı ve huysuz bir ihtiyarım ben, bu dediğim doğru değilse de idare et."

Ellerini çenesine götürerek düşünceli bir şekilde kafasını salladı. "Bugün gibi net hatırlıyorum o günleri. Sözlerim, onu anlatmaya kâfi gelmez aslında. Oltayı her atışında dans eder gibiydi. Demek istediğim, oltayı savuruşunda bir nezaket vardı. Her seferinde de zamanlaması mükemmeldi. Ellerinin açışı, ayaklarıyla vücudunun uyumu, oltayı tutuşu kısacası her hareketi bir uyum içindeydi. Onu izlerken kendimizi bir bale gösterisi izler gibi hissetmiştik. Herkes de bizim gibi nefesini tutarak izledi bu kızı."

"İşte, o zaman aklıma dank etti. Bu eşsiz gösteri sırasında aklıma, o küçük dereden atlayıp, 'Hey, bana bakın! Karşınızda balerin Kate,' dediği gün aklıma geldi ve sesli bir şekilde güldüm. Dansçı kızımız öğrendiği figürleri balık tutarken kullanarak kendine has bir yöntem geliştiriyordu. Bu, diğerlerinden çok farklıydı. Aralarında en ahmakları bile bu farkı görebilirdi. Kate, bir balıkçıdan daha fazlasıydı. Belki de bir artist!"

Ben küçüktüm elbette o zamanlar ve bu konularda da pek bir bilgim yoktu. Ama nasıl olta atılır, bunu onu izlediğimde gördüm." Gözleri doldu, kafasını öne eğdi. "Ödülü elinden aldılar. O güne kadar hiç kimsenin yapamadığı kadar harika bir performans sergilemiş bu kızın ödülünü sadece kadın olduğu için elinden aldılar. Turnuvadan diskalifiye edildi. Hâlâ nefret ederim bu yarışmayı düzenleyen kulüpten. Açık konuşmak gerekirse Kate,

zaten pek de umursamamıştı. Hatta beni teselli etmeye çalıştı bu saçmalığın ardından. Turnuvadan hemen sonra, 'Henry'nin gelip benden özür dilemiş olması bile yeter,' demişti bana. Bunu yapmak, Henry için çok zor oldu, tabii ki! Ama hiç şüphesiz bu hareketi Kate'i çok onurlandırmıştı."

"Yani Kate Watkins eli tamamen boş mu döndü oradan?"

"Elbette hayır," dedi kafasını kaldırarak. "O turnuvadan sonra ünlü oldu bizim Kate. Burada olanları duyan herkes sonraları kasabaya akın etti. Sadece onunla tanışabilmek ve balık tutabilme şansını yakalayabilmek için. Konuya ilgi duyanlar Kate'in gazetelerde yazdığı makalelerini de okurdu muhtemelen."

"Makaleler mi? Ne makalesi?"

Phillip, yüzünü buruşturarak Mia'yı şüpheli gözlerle süzdü. "Gerçekten bundan haberin yok mu? Kate'in gazetede yazdığı makalelerden bahsediyorum. Tüm ülkede bilinen şu makalelerden." Ensesini kaşırken mırıldanır gibi konuşarak devam etti. "Hatta bu makaleleri 'Oltanın Ucunda' diye bir köşede yayınlarırdı. Tek bir tanesini bile kaçırmadan okurdum. Bizim kasabadaki gazetelerde de çıkardı bu makaleler. Buralarda bir yerde bu gazeteleri bulabileceğinden adım gibi eminim."

Bu yeni öğrendikleri şok etkisi yarattı Mia'da. Hemen küçük notlar aldı defterine. Ama aklı hâlâ Lowrance ve Kate'in hikayesindeydi. Çocukken yaşadıkları bu sıkı dostluk ve hemen ardından yaşanan büyük trajedi! Aralarında büyük de bir aşk var gibiydi. Ne oldu da bu birliktelik bir cinayetle sonuçlandı?

"Soracağım bu soru için şimdiden özür diliyorum ama merakımı da engelleyemiyorum. Aklım karıştı. Kate Watkins'le Lowrance Davidson arasında ne geçti? Anladığım kadarıyla birbirlerine çok bağlıymışlar. Her şeyi altüst eden neydi?"

Yaşlı adam birden hüzünlendi. "Evet, öyle işte. Savaş sonrasında birçok aile benzer trajediler yaşadı."

"Savaş mı? Anlamıyorum, nasıl?"

"Lowrance Davidson, kardeşim Eddie ve Henry Harrison'la beraber Birinci Dünya Savaşı'na katıldı. On sekiz yaşını doldurur

doldurmaz gidip orduya yazıldılar. 1918 baharında orduyla beraber savaşa gittiler, savaş neredeyse bitmek üzereydi o zamanlar eğer hafızam beni yanıltmıyorsa. Hatta Henry, onlar daha cephelere varamadan savaş bitecek diye endişe ediyordu. Neyse, sonuçta bitmeden varabildiler. Kardeşim yaralandı savaşta. Geri döndü ama vücudunu saran amansız virüs aynı annem ve babam gibi onu da öldürdü. Henry kolunu kaybetti. Hem de olta tuttuğu kolunu. Ona en çok acı veren de buydu zaten. Neyse, bu başka bir hikaye."

"Peki Lowrance?"

Yaşlı adam, derin bir iç çekti. "Lowrance Davidson, 1918 hazanında cephede çarpışırken öldü. Ondan sonra Kate hiç eskisi gibi olmadı. Eğer Low yaşasaydı sanırım Kate için her şey çok farklı olurdu. Tabii, maalesef Lowrance, Watkins Mill'e dönemedi.

"O zaman Kate Watkins kimi öldürdü?"

Bay Pace sırtını geriye doğru yaslayıp biraz bozulmuş bir ifadeyle cevap verdi. "Cinayet mi? Kate kimseyi öldürmedi. Bunu bildiğini sanıyordum. Yoksa sana burada hikayelerimi anlatmak için beş dakikamı bile ayırmazdım!"

Mia şaşırarak aklı karışmış bir şekilde geri çekildi. "Özür dilerim, sadece duyduğum dedikodulara bir cevap aramak maksadıyla..."

"Bu anlatılan, konuşulan saçma hikayelerin hepsi sadece koca bir yalan. Bana bir daha bu tür dedikodulardan bahsetmeyeceksin küçük hanım! Artık doğruyu biliyorsun çünkü. Anladın mı beni?"

Dokuzuncu Bölüm

Yakala ve bırak, günümüz balıkçılığında sıklıkla kullanılan bir yöntem. Balığı yakalar ve ona zarar vermeden suya geri bırakırsın. Balıkçılığın zevkini alarak bir yandan da doğal yaşamı korumuş olursun ki bazı yerlerde bu yöntem, bu sebepten dolayı zorunlu kılınmıştır. Kaldı ki öldürmek yerine yaşatmak çok daha tatmin edici. Bu sayede gelecekte olta balıkçılığı için çok daha uygun koşulların oluşacağı da bir gerçek.

Stuart MacDnugal

Oltayla balık tutanların büyük kısmı bu sporun keyifli tarafının sadece oltayı atarken duyulan haz olduğunu söyler. Diğer grupsa tuttuğu balıklar sayesinde sudan kopamadığına inanır. Mia'ysa bu sporda daha çok acemiydi ve sadece nehre gidiyor olmak bile onu mutlu etmeye yetiyordu. Uzun süren tedavi sürecinde hiç dışarı çıkmadığı çok olmuştu. Hayatının bu yeni döneminde artık bunun bir son bulması gerekiyordu. Zaten kulübede yalnız kaldığı zamanlarda aklına hep yaşadığı kötü günler geliyor, bir bakıma Charles'ın ihaneti ve boşanma sürecinin üzerinde yarattığı baskıdan kurtulmak için kendini dışarıya atıyordu.

Mia için bu nehir, Ariadne'nin İpliği gibiydi. İçinde bulun-

duğu kasvetli labirentten aydınlığa çıkmak için bir yol. Nehre geldiğinde güneşin sıcaklığı içine doluyor, öte yandan nehir ona bir serinlik veriyordu. Oltayı her seferinde adeta yeni umutları yakalamak için savuruyordu.

Yine bir gün nehir kıyısında yaptığı uzun yürüyüşlerden birinde, hızla akan suyun kayaları delerek oluşturduğu nefes kesen güzellikte bir oyuk keşfetti. Öğleden sonra tekrar gelmek için ayrıldı.

Haziran sonu, nehir suyunun bile ısındığı sıcak bir gündü. Öğle vakti geçip balıklar çekilene kadar bekledi. Sığ suda yürüyeceğinden yanına fazla eşya almadı. Şortu ve botlarıyla yola çıktı. Tabii, üşütmemek için fazla kalmadan geri dönmek zorundaydı. Yanına fazladan bir çift uzun bot, bir şişe su ve bir jelatine sardığı fındık ezmeli sandvicini aldı.

Fermuvarlı çantasının içine, balık tutması için gerekli tüm araç gereçleri düzenli bir şekilde yerleştirmişti. En azından kullanmayı bildiği her şeyi: bir olta, misinayı kesmek için tırnak makasına benzer bir alet, olta çengelini sıkıştırmak ve kancayı rahatça çıkarıp değiştirebilmek için bir pense ve güneşin zararlı ışınlarından korunmak ve su yüzeyine yaklaşan balıkları daha iyi görebilmek için bir güneş gözlüğü.

Ormanın içinden ağaçların gölgesinde hissettiği hafif rüzgârın verdiği serinlikle nehri takip ederek yürüdü. Derinlere doğru ilerledikçe etrafını saran eğreltiotları büyümeye, sanki kayaların üzerini bir yeşil halı gibi kaplayan gibi görkemli yosunlar artmaya başladı, yürüdüğü toprak da hafif nemliydi. Biraz ötede kümelenmiş ormangüllerini görünce heyecanı arttı çünkü keşfettiği yere yaklaşmıştı artık. Birkaç adım daha attıktan sonra aniden durdu.

Üzerinde açık kahverengi bir yelek, ayaklarında botlar olan yabancı bir adam, daha yeni keşfetmiş olduğu gözde mekânında suya gözlerini dikmiş, sanki dinlenmek için dikiliyordu. Hatta o kadar dalmıştı ki Mia'nın yaklaştığını bile fark etmedi.

Her ne kadar kızgın olsa da sakin görünmeye çalıştı. Bu gü-

zel yerin tadını çıkaramadan biriyle paylaşmak zorunda kalması canını sıkmıştı ama adamı da kovamazdı sonuçta. Ellerini birleştirerek kaşlarını çattı ve düşünmeye koyuldu. Tam da kendisi için bulduğu, ona ait kutsal bir nokta olarak hayal ettiği bu yer olmadık bir adamın ortaya çıkışıyla adeta yok olmuştu.

Oltayı havaya kaldırış şeklinden bile bu adamın acemi bir balıkçı olmadığını anlamak mümkündü. Oltayı ustaca ileriye doğru savuruyor, sonra da dairesel hareketlerle çevirerek misinayı balıkların bulunduğu noktalara fora ediyordu. Şimdiye kadar gördüğü en iyi balıkçıydı. Belle'den bile iyi diye düşündü. Oltayı atarken misinanın havadaki dansı Mia'ya, Bay Pace'nin Kate'i anlatırken çizdiği usta balıkçı portresini anımsattı. Kate'i izleyenlerin neler hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Aynı hayranlık ve merakla izliyordu bu usta adamın şiirsel hareketlerini.

Mia, kendini birdenbire, adamdan çok etkilenmiş olacak, onu yaptıklarına benzer hareketler yaparken buldu. Hatta yaptıklarını ezberlemek ister gibi sesli bir şekilde tekrar ediyordu: *misinayı geri çek, balıkların vuruşunu hisset, ileri doğru bırakarak oltayı biraz gevşet.* Misina yeterince salındığında olta iğnesinin, sanki bir böceğin suda gezinmesi gibi suyun üzerinde dolaşmasını sağlıyordu. Tam o sırada büyük bir alabalık oltasına takıldı. Su yüzeyinde tüm parlaklığı ve güzelliğiyle suları sıçratarak zıplayan bu alabalık seyredilmeye değer, olağanüstü bir görüntü sunuyordu.

Mia, tüm olanları hem kıskançlık hem de hayranlıkla izledi. Adam, Mia için mümkün olmayan bir kolaylıkla yapıyordu tüm işi. İki gündür burada avlanıp bir sürü olta denemesine, nehirde saatler geçirmesine rağmen yosundan başka bir şey yakalayamamıştı kendisi. Bu adamı görene kadar da pek önemsemiyordu bunu. Daha günlerce nehirde dikilip denemeler yapmaya devam edebilirdi. Şimdiyse hemen bir balık yakalamaktan başka bir şey düşünemiyordu.

Düzgün ve sakin bir şekilde makarayı sardıktan sonra yakaladığı büyük alabalığa hayranlıkla, şöyle bir baktı. Hemen ardından kancayı dikkatli bir şekilde çıkardıktan sonra balığı evine,

yani nehrin derinliklerine geri gönderdi.

Mia, kendine ait gördüğü bu yeri adamla paylaşmaktan başka çaresinin olmadığına kanaat getirdi. İleri doğru yürüyerek seslendi, "Merhaba, bakar mısınız? Yukarı tarafta da ben olta atabilir miyim?"

Adam kafasını çevirerek şöyle bir süzdü Mia'yı. Gözleri güneş gözlüklerinin ardında gizlenmiş olsa da yüzünden, ormanın derinlerine kadar gelen ve bu noktayı keşfeden başka birinin daha olmasının verdiği şaşkınlık rahatça okunabiliyordu.

"Elbette tutabilirsiniz," dedi ve işine geri döndü.

Mia, kasaba halkının arkadaşça yaklaşarak merhabalaşmalarına, gelip kendisiyle tanışmalarına oldukça alışmıştı. Adamın bu soğuk tavrı normalde hoşuna bile gidebilirdi ama şimdi onu sinirlendirmişti. Çakıl dolu nehir kıyısından botlarıyla gıcırtılar çıkararak geçti, içinden umarım etraftaki tüm balıkları kaçırmışımdır diye geçirdi. Olmak istediği centilmen bir sporcuya yakışmayan bu fikirlerin bilincindeydi ama ona ait olan bu yeri aldığı için bunu hak etti diye düşündü. Daha birkaç dakika bile geçmeden bu davetsiz misafirin başka bir balığı sudan çekerken çıkardığı sesleri işitti.

Yukarıda, akıntı dalgalar oluşturup hızlanarak ilerliyordu. Burası da güzel bir nokta diye düşündü. Ama adamın kaptığı, ilk bulduğu yer kadar değil diye geçirdi içinden. Bulunduğu yerde oldukça fazla çalı ve ağaç vardı. Oltasının bu açgözlü ağaç ve çalı topluluklarınca esir alınmasını istemiyordu. Zaten acemi olduğundan oltası buralara takılabilir, sinirlenmesi yetmiyormuş gibi bir de adama rezil olabilirdi. Sinsice yabancı adama yaklaşarak ne yaptığına baktı. Adam şimdi de daha küçük bir makaralı oltayı farklı bir noktaya atıyordu. Bu tür oltalar sadece kısa mesafelere savrulup oltanın suyun dibine inmesini beklemeyi gerektiren basit aletlerdi ama Mia, ben bunu bile yapamıyorum diye iç geçirerek kendine sinirlendi.

Dalgaların olduğu yere oltasını savurdu. Buna rağmen istediği yere atmayı yine başaramadı. Büyük bir kayanın üzerinden birkaç

kere daha denediyse de yine olmadı. Kurnaz alabalıklar bu acemi-nin oltasına gelmiyorlardı. Acaba bileklerimi yanlış mı hareket et-tiriyorum? Yoksa kollarımı mı çok açıyorum? Balıklar, kahverengi oltasına ilgi göstermedikçe Mia'nın kafasındaki sorularla huysuz-luğu artıyordu. Güneş yavaş yavaş kayboluyordu ama bir tane balık tutmak için daha fazla bekleyemem, dedi kendi kendine. Ye-niden savurdu oltasını. Nehrin aşağısından heyecanlı bir ses geldi bu sefer, "Bravo, usta bir atış!" Adamın bulunduğu noktaya biraz daha dikkatle baktığında, yeni bir balık daha yakaladığını gördü. Suya o kadar hızlı ve acemice atıyorum ki oltayı, bütün balıklar doğruca bu ahmak adama doğru gidiyor diye kızdı kendine.

Sonra da kendi kendine güldü. Daha önce hiç görmediği, ta-nımadığı bir adam yüzünden kendine haksızlık ediyordu. Böy-le bir adamın keyfini kaçırmasına izin vermemesi gerekiyordu. Hem zaten balık tutmak için ne kadardır uğraşıyordu ki! Bu tür acemilikler yaşaması normaldi. Toparlan ve Belle'nin dediği gibi bu işten keyif almaya bak, diye çıkıştı kendi kendine.

Omuzlarını serbest bırakarak kaygan çakıl taşlarının olduğu bölümü geçti ve nehrin ortasında durdu. Nehrin suyu oldukça soğuk, akıntı da oldukça güçlüydü ama çok sığ bir noktada du-ruyordu. Etrafına bakarak oltasını kapmaya hazır ağaç veya çalı olup olmadığını kontrol etti ve her şey tamam olduğunda oltasını suya güzelce savurdu. Misinadan çıkan ses hoşuna gitmişti. Acele etmedi bu sefer. Aynı adamın yaptığı gibi bir balık gelip vurana kadar sabırla bekledi, sonra da misinayı gererek gitmesini istediği yere yönlendirdi. Misina yavaşça ilerledi ve hemen ardından tek bir damla su sıçratmadan iğnesi suyun içine gömüldü. Akıntının biraz daha öteye taşıdığı iğnenin ucunda gri bir karaltı fark etti. Birkaç saniye sonra kancasının alıp kaçınılmaya çalışıldığını gör-dü. Bu bir balıktı!

Kancayı iyice geçirebilmek için oltasını yukarı kaldırdı. Olta kuvvetle çekiliyordu balık tarafından. Her seferinde daha güçlü bir şekilde hem de! Gözleri şaşkınlıktan olabildiğince açılmıştı. Gerçekten de bir balık yakalamıştı. Balığın, her vuruşunda sanki

elektrik çarpıyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Bu şaşkınlıkla karışık sevinci birden paniğe dönüştü. Kaygan çakıl taşlarının üzerinde balığı akıntı yönünde takip ederken kalp atışları iyice hızlanmıştı. Kafasının içindeyse Belle'nin sözleri yankılanıyordu sürekli: *"Oltam yukarıda tut, misinayı biraz sal!"*

Keşke burada olsaydın Belle, diye başka bir ses yankılandı kafasında. Mia, debelenmekten yorgun düşmüş balığı kendine doğru çekmeye başladı. Biraz daha çektiği balığı eline alarak gururla tuttu ve iyice bir inceledi. Bu aşağı yukarı yirmi santim büyüklüğünde bir alabalıktı. Nefes alabilmek için çırpınıyordu. Bu genç alabalık iyi mücadele etmişti kendisiyle.

"Ben de en az senin kadar korkuyorum," dedi elindeki balığa, balığın ağzındaki kancayı çıkarmaya çalışırken. Ama heyecandan elleri öylesine titriyordu ki balığı bile zar zor tutuyordu. Küçük kancayı bir türlü çıkaramadı. Yerinde duramayan balık adeta hayatı için bir savaş veriyordu. Mia, korku dolu gözlerle nehrin üst tarafına doğru baktı.

"Yardım edin, çabuk! Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırdı.

Kancayı bırakıp balığı elinde tutarak suya soktu. Bu balığa biraz da olsa hayat vermişti ama şimdi daha da fazla kıpırdıyordu. Biraz tuttuktan sonra balığı tekrar ellerine aldı. Sanki ellerinde tuttuğu bu canlı ona merhamet dileyen gözlerle bakıyordu.

Arkasından, tok bir ses, "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Mia, kafasını çevirerek sesin geldiği yere döndü. Adam yanı başında dikiliyordu. Arkasından vuran güneş, gözlerini kendisine dikmiş bu adamın bakışlarını karartıyordu.

"Kancayı çıkaramıyorum, lütfen yardım edin. Siz çıkarabilir misiniz?" dedi sinirleri boşalmış bir şekilde.

Adam, önce eğilerek ellerini ıslattı nehirde. Sonra da alabalığı eline aldı. Ellerinde nazikçe tuttuğu balık çok küçük ve kırılgan görünüyordu.

"Olta ucu çengelli mi?" diye sordu balıkçılıktaki önemli bu kuralı hatırlatır gibi. Çengelli olta ucunu çıkarırken balığın ağzını yırtabilirdi.

"Hayır," dedi gözlerini balığın ağzına dikmiş bir şekilde. Balık nefes almak için sürekli bir çaba içerisinde ağzını açıp kapıyordu. Çok uzun bir süre kalmıştı suyun dışında. "Acele et! Ölüyor!" dedi heyecan ve korkuyla.

Uzun, ince parmaklara sahip bu adam kancayı bir cerrah titizliğiyle çekip aldı balığın ağzından. Hemen ardından da yavaşça suya bıraktı balığı. Hayatı için kıyasıya mücadele etmiş balıksa suyun içinde yorgunluktan bir süre öylece kalakaldı.

"Aman Tanrım, öldürdüm onu!" dedi titreyen, ağlamaklı bir ses tonuyla Mia. Ölümle burun buruna geldikten sonra huzur bulmak için geldiği bu yerde, böylesine güzel bir balığın ölümüne sebep olmak Mia'yı derinden yaralardı.

"Hayır, öldürmedin!" dedi adam nazik bir şekilde. "Canlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacı var." Bakışlarını Mia'ya çevirdi. Gözlükleri olmadan bakışlarını ilk kez gördüğü bu adamdan etkilenmişti Mia. "Görüyorum ki böyle bir durumla daha önce hiç karşılaşmamışsın," dedi yabancı.

"Hayır, en azından kendi başımayken."

"İyi izle. Yapman gereken, akıntının olduğu yöne dönerek balığı eline almak... İşte böyle. Bu sayede biraz hava alabilir. Solungaçları nasıl hareket ediyor, görüyorsun değil mi? Bakalım daha iyi mi şimdi?"

Ellerini balığa doğru uzatarak nazikçe dokundu ama balık, Mia'nın beklediği gibi hemen kaçıp uzaklaşmadı. Mia adamın eline sarılarak yine korkuyla, "Bak işte, yüzmüyor," dedi.

"Biraz zaman ver ona."

Balığa dokunmaya devam etti. Sanki ona kalp masajı yapar gibi bir hali vardı. Balık, kuyruğunu kıpırdattı ve hafifçe sola kıvrılarak yüzmeye başladı. Sonra birden hızlanarak gözden kayboldu.

"İşte gidiyor, yeni maceralar onu bekliyor."

"Tanrıya şükür!" diye çığlık attı Mia, derin bir nefes alarak. "Ve tabii ki sana da teşekkürler!" Mia, kafasını eğdiğinde hâlâ adamın kolunu tuttuğunu fark etti. Göz temasından kaçınarak utanmış bir şekilde ellerini adamın kolundan çekti. "Üzgünüm,

heyecandan fark edemedim."

Su kenarında, hâlâ diz çökmüş bir şekilde yan yana duruyorlardı. Gözleri parıldayan bu adam, Mia'ya dönüp gülümseyerek, "Önemli değil," dedi.

En başta adamın sıradan bir yüzü olduğunu düşünmüştü başta. Fakat gerçek şu ki yanılmıştı! Düz burnunu, yuvarlak hatlan olan çenesini, altdudağına kıyasla daha ince olan üstdudağını elbette uzaktan fark edememişti. Şimdi yan yana dururken tüm parçaları birleştirerek bu adamı inceliyordu. Tabii, en etkileyici olansa koyu mavi gözleriydi. Bu gözler bronz vücuduyla birleşince sıradan olan bu adamı çekici bir hale getiriyordu. Mia'nın gözünde!

Adama karşı hissettikleri bir anda heyecanlanmasına sebep oldu. Bu mavi gözlerin sebep olduğu heyecanı yıllardır yaşamamıştı. İçinde birden müthiş bir hareketlenme hissetti. Titreyerek doğrulup aşağı akan nehre gözlerini dikti.

"Yakaladığın ilk balık mıydı bu?"

"Hayır, daha önce de yakaladım. Kocaman bir alabalık."

"Demek öyle!"

"Evet, ama yalnız değildim. Hocam, Belle de yanımdaydı. Nerede, nasıl olta atmam gerektiğini o söyledi. Kancayı takma ve çıkarma işlerini de o halletti."

"Ah," dedi hikayeyi sonunda anlayarak. "Yani bu tek başına tuttuğun ilk balık?"

"Evet, sanırım öyle."

Kafasını sallayarak, "Ee, o zaman tebrikler," dedi.

"Bunu hak ettiğimi düşünmüyorum," dedi Mia. "Nasıl kullanılacağını bilmiyorsam kancayı en baştan hiç takmamalıydım. Biliyorum size biraz safça gelebilir ama elime aldığımda hayatının ellerimde olduğunu hissettim ve o zavallı balığın ölümüne sebep olacağım diye çok korktum."

"Bir dahaki sefere çıkarabilecek misin peki kancayı?"

"Bir dahaki sefer diye bir şey olur mu, bilmiyorum."

"Bu yaşadıklarının seni esir almasına izin verme. Tek ihtiya-

cm olan biraz daha tecrübe. O kadar da zor değil zaten. Sanki broşunu çıkarırmış gibi sakin bir şekilde geriye doğru çekmen gerekiyor. Hem balığı da incitmez bu."

"Ama ellerim çok titriyor."

"Buralara çok gelir misin? Hiç, birilerinin bu kadar uzaklara gelip balık tutacağını düşünmemiştim."

"Evet, geliyorum. Dürüst olmak gerekirse bugün sizi burada gördüğümde çok şaşırdım. Benim gözde yerimdi burası."

"Sevimli ama alaycı bir ifade belirdi yüzünde. "Yani ben gelip senden çaldım burayı, öyle mi?"

Gülmemeye çalışarak omuz silkti. "İlk gördüğümde çok sinirlendim. Hele arka arkaya balık yakalamaya başladığınızda kızgınlığım daha da arttı. Ama iyi ki de buradaymışız!"

Elini Mia'ya doğru uzatıp, "Adım Stuart," dedi.

Mia, giderek daha fazla hoşlandığı bu adama gülümseyip elini uzattı. Yumuşak elleriyle bu adam Mia'nın elini sıkıca kavradı.

"Ben de Mia."

"Memnun oldum Mia. Artık yavaş yavaş gitsem iyi olacak. Birkaç balık yakaladım ve günahsız küçük bir balığın da hayatını kurtardım. Bugünlük işim bitti diyebilirim. Umarım tekrar görüşürüz," dedi ve nehrin aşağısına doğru yürümeye başladı.

Mia'nın da geri dönme vakti gelmişti zaten. Uzun balıkçı botlarını çıkararak çantasına tıktı. Olta ve diğer malzemelerini de alarak yola koyuldu. Balığı tuttuğu oltanın ucu deri kabın içinden dışarı çıkmış sallanıyordu. Oltaya takıldığında balığın verdiği heyecanı hissetti yeniden. Bir daha yapmalıyım diye geçirdi içinden. Çengelsiz kancayı çıkarmak için biraz pratik yapsam iyi olur diye düşündü. Tek ihtiyacı, adamın dediği gibi biraz tecrübeydi. Bu yakışıklı adamın mavi gözleri geldi tekrar aklına.

Belki görebilirim diye adamın gittiği yöne döndü, ama aynı o yaralı alabalık gibi bu esrarengiz yabancı da çoktan gözden kaybolmuştu.

Bir sonraki sabah Mia, defter ve kalemini toplayıp kasabanın yolunu tuttu. Pastaneden içeri girince Becky, bir el işaretiyle selam verdi ve hemen Mia'nın eline büyük boy kahvesini tutuşturdu.

"Phillys Pace ve babasıyla tanıştığını duydum," dedi Becky merakla.

"Mmmm, hmm," diye karşılık verdi Mia, kahvesini yudumlayarak. "İyi bir kadın gibi görünüyor."

"İyi mi? Phyllis için ilk defa böyle bir kelime kullanılıyor. Öyle bir kadındır ki sana gömleğinin ters yüzünü verir, geri aldığında da gömleği yıkanmış, ütülenmiş ve kırışıksız bir şekilde katlanmış olarak bekler."

Mia, kahvesini yudumlarken hafifçe güldü.

Becky devam etti. "Pace Ailesi de kasabanın eskilerindendir. Bir süpermarketleri vardı ama uzun zaman önce kapandı. Fakat süpermarketin bulunduğu bina hâlâ onların. Sağ cephesinde isimleri yazılı."

"Phyllis, çok yardımcı oldu bana. Ama babası tam bir altın madeniydi. Adamın ağzından bal damlıyor. Saatlerce dinleyebilirdim onu."

"O da sana saatlerce anlatabilirdi hikayelerini. Kasabamızın en yaşlılarından biridir. Bir o var, bir de Bayan Minor."

"Onu da Clarence'den duydum. Kate Watkins'i de tanıyormuş, doğru mu? Onunla herhangi bir şekilde tanışabilme şansım var mı?"

"Olabilir ama o da Bay Pace gibi müzeliktir. Tren garının hemen arkasında Günbatımı Caddesi var, o caddeye bakan tepede oturuyor. Eskiden ormanın arkasında, Watkins Koyu yakınlarında oturuyordu. Oltacılığıyla ünlüydü. O zamanlar, ülkenin her yerinden insanlar ondan olta almaya gelirdi. Fakat sonra gözleri bozuldu, oltaları bağlayamaz hale geldi. Torunu da onu bir süreliğine yanına aldı. İlk başlarda itiraz etti Bayan Minor, ama sonunda o da pes etti. O yaşlı, yırtıcı bir kuştur. Onu böyle görmek kederlendiriyor insanı."

"Ziyaretten hoşlanır mı?"

"Hoşlanabilir. Bilmiyorum, şansın yaver giderse olabilir. Bazen çok açıktır, anlaşılırdır konuşması, bazen de sadece oturur ve boş boş bakar. Şansını deneyebilirsin ama ben olsam fazla umutlanmazdım."

Mia, aldığı bilgileri defterine yazdı. Kalemiyle kâğıda hafifçe vurdu. "Becky, Kate Watkins kimi öldürdü diye sorduğumda Bay Pace çok sinirlendi. Kate'in kimseyi öldürmediğini söyledi. Bütün söylenenler yalanmış."

"Gerçekten mi?" dedi Becky omuz silkerek. "Kate'in arkadaşıydı o. Bunu da unutma."

"Biliyorum ama çok emin gözüküyor. Bu da birden aklımı karıştırdı. Onunla konuşana kadar bunu yalanlayan birini duymamıştım."

"Bir düşünsene. Ben, sevgilisini öldüren Kate Watkins hikayesiyle büyüdüm. O kadar uzun zaman önce olmuş ki! Sen bununla ilgili bir şeyler bulduğunda milletle paylaşacak mısın?"

"Tabii ki! Paylaşacak bir şeyler olduğu zaman. Bay Pace ayrıca Kate Watkins hakkında gazetede çıkan yazılardan da bahsetti. Bunun hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Yok, bilmiyorum. Gazete arşivine bakmayı denedin mi? Yolun hemen aşağısında."

Mia kafasını sallayarak, "Denedim ama konuştuğum kızın bir şeyden haberi yoktu. Zaten sadece danışmada duran bir kız, büyük ihtimalle yazı için stajyerdir ve Kate Watkins'den de haberi yoktur, çok umurunda da değildir. Bugün oraya tekrar gideceğim. Arşivleri tutan kadınla bir randevum var."

"Nada Turner olmalı. Kim ne yapmış bilir o. Ayrıca kasabanın tarihi üzerine de çalışıyor. Dul bir kadın. Anacaddenin sonundaki sarı evde oturuyor. Ne zaman görsem yatağında güzel bir kahvaltı yapmaktan bahseder ama bunu başardığını zannetmiyorum. Kasaba tarihiyle ilgili çalışmaları çok zamanını alıyor. Geçmişle ilgili soruların üzerine gitmekte üstüne yoktur. Bu kasabada olmuş olan bütün hadiseleri de bilir."

"Gerçekten mi?" dedi Mia ve kahvesinden bir yudum daha

aldı. Sonra da dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Bunun senin uzmanlık alanın olduğunu düşünmüştüm."

Becky, saminı bir kahkaha attı. "Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Lucy Roosevelt'i arayacağım. Bayan Minor'ın torunudur kendisi. Seni büyükannesiyle tanıştıracak vakti var mıymış, bir görelim."

"Teşekkürler Becky. Bir sırrı çözüyor gibi hissediyorum kendimi."

"Sen Sherlock Holmes'sun, ben de arkadaşı Watson'um."

"Peki Watson, çözmem gereken bir şey daha var. Bugün biriyle tanıştım. Nehrin oralarda."

"Kimmiş o?"

"Ben de onu soracaktım sana. Adı Stuart. Soyadını öğrenemedim. Kırk yaşlarında tahminen. Uzun, siyah saçlı, mavi gözlü biri."

"Tamam tanıdım. Buraya birkaç zamandır gelmeye başladı. Çok sık gelmez. Ağzının tadını bilen bir herif de değil tahminimce. Ona rehberlik eden rehberlerden hiçbiri de ondan memnun değil diye biliyorum."

"Niye memnun değiller?"

"Orvis gibi büyük bir teçhizat getiriyor yanında. Biraz da gözlerden uzak kalmaya çalışıyor. Senin ilk zamanların gibi. Ama sana ısınmıştık." Becky, kahvesinden büyük bir yudum aldı ve gözlerini fincanın içinde gezdirerek, "Yakışıklı bir adam ama," dedi.

Mia, gülmemek için tuttu kendini. "Yakışıklı mı? Hiç dikkat etmedim."

Becky küçük bir kahkaha attı. "Eminim etmemişsindir! Bekâr olduğunu duydum."

Mia, bunu duyduğuna memnun olmuştu. "Bana böyle şaka yollu takılma, Becky. Ben bekâr değilim ki! En azından şimdilik."

Becky, mesajı almıştı, öne doğru eğilerek masaya yaslandı. "İşine karışmak istemezdim ama parmağında yüzük görmeyince... Peki, hikayen ne? Boşanıyor musun?"

Mia, Becky'nin sıcak gözlerine baktı. İnsanların gelip dertleşebileceği türden bir kadındı Becky ve zaten bunu yapan birçok

arkadaşı vardı. Mia kafasını sallayıp, "Mümkün olduğu kadar çabuk," dedi.

"Burada olmanın nedeni de bu, değil mi?"

"Beni buraya getiren şey bu ama burada olmamın sebebi bu değil. Küçük bir tinsel arayışla güçlenmeye ve sağlıma kavuşmaya çalışıyorum. Anlayacağın, ben..." Mia'nın ağzından tereddütle çıktı kelimeler. "Ben eski bir göğüs kanseri hastasıyım."

Becky, bu yeni haberi duyunca bir süre Mia'ya bakakaldı. Sonra da kahvesine bakarak, "İyileşmiş olmana sevindim. Ayaklarımdan haberin var mı?" Tekrar baktı Mia'ya suratını inceleyerek. Mia, "hayır" dercesine kafasını salladı. "Ben de bir ALS hastasıyım," dedi Becky.

Mia'nın kafasındaki karışıklık yüzüne vurmuş olmalı ki Becky açıklamaya devam etti. "Lou Gehrig'in hastalığı."

Mia'nın kalbi kederle doldu birden. Bu hastalığın ne kadar illet bir şey olduğunu biliyordu. Beyin nöronları ve omurilikle alakalı bir hastalıktı ve tedavisi de mümkün değildi. Konuşmaya yeltendi fakat doğru sözcükleri bulamadı. Kanser hastası olduğunu duyunca ortadan kaybolan, arkadaş olarak gördüğü o kadınlarla aynı duyguyu paylaştığını düşündü birden.

Becky, Mia'nın içinde bulunduğu zor durumu fark edip hemen ekledi. "Sadece tanısı kondu. Skipper ve ben umutluyuz."

Mia, Becky'nin gözlerinde parlayan umut ışığını gördü ve tedaviden sonra kendine acıdığı için kendinden utandı. Becky'nin ellerine uzandı tutmak için. "Ben de umutluyum senin için. Bak dinle, bir sürü boş vaktim var. Biriyle konuşmak istersen, ya da ne bileyim bir dostunla televizyon izlemek ya da bir kadeh şarap içmek istersen haberim olsun, tamam mı?"

"Tabii," dedi Becky tereddüt etmeden. "Benim için endişelenme. Skipper var. Her gün öğle yemeği için gelir yanıma. Ve evliliğimizin ilk yıllarındaki gibi içecekler getirir bana. Ne kadar tatlı, inanabiliyor musun? Eğer senin de bir şeye ihtiyacın olursa haberim olsun."

Gazete binası anacaddedeki kırmızı tuğlalı iki binadan biriydi. Beyaz harçlı pencerelerin üstünde bu küçük kasabanın ta 1900'lerin başından beri geçirdiği tarihi olayların posterleri asılıydı. Tren yolunun buraya kadar gelip kasabaya düzenli seferlerin yapılması da 1900'lerin başına rastlıyordu.

Mia, içeri girdiğinde danışmadaki genç kız boş boş gülümseyerek telefonla konuşuyordu ve belli ki özel bir konuşmaydı. Telefonu kapayıp kahvesinden bir yudum aldı ve Mia'nın gelişini Bayan Turner'a haber vermek üzere kalktı. Bir dakika sonra beyaz ipek bluzlu, uzun bir kadın danışmanın bulunduğu alana geldi. Kısa kesilmiş gri saçlarındaki kâkülleri ince gözlüklerinin önüne düşmüştü. Ürkütücü bir kadındı. Ayağındaki ayakkabılarla boyu üç metre, diye düşündü Mia.

"Adım Nada Turner," dedi kadın elini uzatarak. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gösterişli görünüşüne karşın kadın açık ve dürüst birine benziyordu.

"Merhaba, adım Mia Landan."

"Evet," dedi Nada, bildiğini belli ederek. Mia da Nada'nın etrafta dolaşan yeni söylentilerden haberi olduğunu biliyordu. "Missy, Kate Watkins'le ilgilendiğinizi söyledi bana," diye devam etti Nada.

Mia, kulağını kabartmış, konuşmaları dinleyen danışmadaki kıza baktı. Bu hafifmeşrep kız için Missy, mükemmel bir isimdi. "Evet, doğru, Kate Watkins'le ilgili konuşmak istiyordum."

"Neden ilgilendiğinizi sorabilir miyim? Onunla ilgili bir yazı mı yazacaksınız?"

"Hayır," dedi Mia. Mia, nöbetçilerden bir diğerini daha geçmek zorunda olduğunun farkına varmıştı. "Bir sebebe mi ihtiyacım var?"

Nada Turner'ın suratı düşünceli bir hal aldı. "Yoo, elbette hayır," diye karşılık verdi uzun uzadıya. "Gazetede çıkanlar umumi kayıtlara ilişkindir. Fakat dürüst olmak gerekirse kasabamızın eski insanlarından birinin karışmış olduğu skandalı kurca

layan birine de yardım etme eğiliminde değilim. Watkins Ailesi kasabamızın tarihinde önemli bir yere sahiptir ve bu skandalın Watkins Ailesi'nin kasabamıza yaptığı katkıları gölgelediği düşüncesindeyim."

"Sizi temin ederim aklımdan bile geçmedi. Bu araştırma sadece kişisel bir şey. Zannedersem kulübede kaldığımı biliyorsunuzdur." Nada başını salladı ve Mia devam etti. "Balık tutmayı öğreniyorum ve Kate, bana bu konuda ilham veren kişidir."

İlgiyle parladı Nada'nın gözleri. "Balık mı tutuyorsunuz?"

"Deniyorum. Çok iyi değilim ama kabul etmeliyim ki bağlandım bu uğraşa."

"Peki, niye öyle söylemediniz? Bu tamamen farklı. Gelin arka tarafa," dedi danışmanın kapısından çıkarak.

Görünen o ki balıkçılık Nada'nın kalbine giden yolu açmıştı. Mia, gazetelerin ön sayfalarından oluşan posterlerin asılı olduğu dar koridorda Nada'yı takip etti. Koridorun sonunda merdiven boşluğuna bir kapı açıldı.

"Bodrum arşivler için kullanılıyor. Burası benim özel kalem," dedi parlak bir gülüşle. "Missy'nin bile buraya inmesine izin vermiyorum."

Bodrum, boydan boya tarih ve konu sırasına göre dizilmiş kutu ve kitaplarla dolu raflar vardı. Aralıksız vızıltısı her yerde hazır ve nazır olan nem giderici makineler vardı içeride, bu işi iyi yapıyor olacaklar ki bodrumdaki hava temiz ve kuruydu. Tepedeki florasan lambalar yeterli miktarda ışık sağlıyordu.

"Kendime has bir yöntemim var burada," dedi Nada, Mia'yı labirentte peşine takarak. "Bizim yöntemlerimiz bugünün şartlarına göre modası geçmiş yöntemler fakat sınırlı bir ödenek alıyoruz. Bütün bu kayıtları tutabilmemin tek yolu kasaba halkından yardım almak." Duraksadı ve bakışlarını odada gezdirerek, "Anlarsınız ya, bu benim tutkum. Belediye doğum ve ölüm kayıtlarını tutuyor, kütüphanede de önemli ailelerin bağışladığı birkaç koleksiyon var," dedi suratını asarak. Mia, bu tavırda biraz kıskançlık hissetti. "Fakat ben sade vatandaşlarımızın yaşamlarına

dair günlük kayıtlar topluyorum. Her eski fotoğraf, her kişisel mektup, her günlük, hepsi kasaba tarihimizle olan önemli bağlar. Bugünün gençleri ailelerinin tavan arasında bulduklarını şeyleri ne yapacaklarını bilmiyorlar. Bunları çöpe atmaları benim için mutluluk. Bu yığınları toplamak bana bir kutlama gibi geliyor diyebilirim size. İçlerinde gerçek defineler buluyorum."

Mia, Nada'nın, Kate Watkins'in günlüğü ve diğer iki balıkçı günlüğü için nasıl deli olacağını düşündü. Fakat bunlar ona bağışlanmamıştı. Bunun yanı sıra Mia biliyordu ki bu günlüklerden ne kadar çok bahsederse Nada'nın onları almak için yapacağı baskı da o kadar artacaktı. Ve belki de araştırması sekteye uğrayacaktı.

"İşte burası," dedi Nada, küçük odaya gelince. Kapıyı açıp ışığı yaktı. İçeride eski bir mikrofilm makinesi vardı. Nada, elini büyük ekranın üzerinde gezdirerek, "Bu benim bebeğim. Bu olmadan ne yapardım bilmiyorum. Her şey de dijital olmadı ya! İnternet çok önemli bir araç ama hâlâ böyle yerlerde saklanan bilgi hazineleri var. Her neyse, hadi başlayalım," dedi.

"Bana yardım edeceğinizi beklemiyordum. Eminim yapılacak işleriniz vardır."

"Evet var. Şahsen şu an gündeme getirdiğiniz bu yazıları ben de merak ettim. Yıllardır bakmadım bunlara. Balık avladığımı söylemiş miydim size?"

"Hayır," diyerek kafasını salladı Mia, her ne kadar tahmin etmiş olsa da.

"Bu benim de tutkunu olduğum bir hobiydi fakat fazla vaktim yok. Amerika'nın en güzel alabalıkları burnumuzun dibinde. Bazen birkaç kadın bir araya gelip balık avlamak için haftalık bir ev kiralıyoruz. Bana huzur veren bir tatil gibi oluyor bu. Emin olun Kate Watkins de bu konudaki eşsiz bilgisiyle bizimle beraber gelirdi, eğer yaşasaydı. Biliyorsunuz o, konu balıkçılık olunca bulunmaz bir kılavuzdu. Belki de en iyisi! Çevreyi karış karış bilirdi. Bir akıntı veya bir balık akını olsa o an orada biter ve etrafındakilere durumu anlatarak nasıl bir olta kullanılacağını

söylerdi. Fakat sadece yazdığı şeylerde yaptı bunu. Yazdığı şeylere ne isim vermişti acaba?" Kafasını kaşıdı. "Bir başlık atmıştı bunlar için ama..."

Mia, hemencecik defterini tarayıverdi. "İşte, burada. Bay Pace söylemişti, 'Oltanın Ucunda.'"

"İşte bu! Sence de garip değil mi? Bu yazıların ne zaman yayınlandığını biliyorum. Bunları dört beş yıl boyunca sürekli yazmış. Bu yüzden arşivi tararken çok film harcayacağız. Bir av gibi olacak. Umarım acelen yoktur."

"Bir süre daha buradayım."

Nada, ağzı kulaklarında güldü. "Aferin sana. İki tane sandalye getirsene diğer odadan. Sonra da git Missy'ye söyle iki şişe soğuk su getirsin, ben de bu arada mikrofilmlere bakmaya başlayayım." Nada çıkmak için dönerken birden durdu ve inanılmaz tutkulu ve ateşli bir şekilde, "Biliyor musun, ben de gençken Kate Watkins'den etkilenmiştim. Çok eğlenceli olacak bu iş," dedi.

Mia, iki sandalye çekti mikrofilm makinesinin yanına. Su şişelerini de makinenin yanına koydu ve elinde küçük film şeridi kutusuyla gelecek olan Nada'yı beklemeye başladı. Nada, hızlı ve etkileyici bir şekilde ilk şeridi makineye takıp sardırmaya başladı.

"Onun hakkında bir şeyler yazmıştım," dedi Nada biraz sıkılgan bir şekilde. "Eğer istersen sana getireyim. Eğer doğru anımsıyorsam, 1920'lere kadar gazete için yazı yazmamış ama küçük bir kızken yayımladığı bir yazısı var. Gerçi makaleden çok, bir deneme aslında bu. Erkeklerin bu konuda yazdıkları makalelerden farklı bir şeydi tabii! Yani anlatmak istediğim, erkeklerin yazdığı konular genellikle kaç numara olta ucu kullanılmalı, nehre inmek için hangi yol kullanılır gibi şeylerdi. Kate'inki bunlardan farklı."

"'Oltanın Ucunda'yı yazmasına neden olan şey neydi acaba?"

"Böyle bir şey yazmak için doğru zamandı. İhtiyaç da vardı esasında. Bilirsin, balıkçılığın en parlak devri 1920'lerin ortaları. Spor meraklısı zengin adamlar dağımızdaki nehirde bu büyük

balıkçılık potansiyelini görüyorlar ve bu yıllarda tren yolunun da gelip burayı doğu kıyısındaki şehirlere bağlamasıyla ailelerini buranın şifalı havası için getiren bu zengin adamların sayısı artmaya başlıyor. O yıllarda bilinen en ünlü balık avcısı da Kate'in babası Walter Watkins. Walter Watkins tatlı dilli, kibar bir adam, tam bir beyefendiydi. Kasaba insanının yazdığı sayısız mektup ve günlük okudum. Hiçbirinde onunla alakalı kötü bir söze rastlamadım. Şaşırtıcı bir şey, değil mi bu? Tek bir kötü söz bile yok. Her zaman şunu düşünmüşümdür, ömrüm bittiğinde benim için tek bir kötü söz söylenmemişse, benim için bundan daha güzel bir övgü olamaz."

"Kate, böyle bir babaya sahip olduğu için şanslı bir kızmış."

"Kasabalı, babasının hürmetine kızı Kate de aynı saygıyla yaklaştı her zaman. Kate, balık avlama ile ilgili bildiği ne varsa ondan öğrenmişti. Bazılarıysa Kate'in balık avlamada onu geçtiğini düşünüyordu. Bunu hiçbir zaman tam olarak bilemeyeceğiz. Fakat baba Watkins hiçbir turnuvaya katılmadı. Ona göre değildi bu."

"Peki Kate katıldı mı?"

"Katılmaz olur mu? Kazandığı turnuvalarla ilgili yazılar bulabilirim sana. Hem de düzinelerce. Yirmi beşine geldiğinde kasabanın en iyi olta atanlarından biriydi. Annie Oakley'imiz vardı bir de. Kasaba onu nasıl sevmesin? Ünü arttıkça kasabanın da ünü arttı. Bugün yaşasa ona kahraman derdin. Düşünsene, erkeklerin de önüne geçebilen kadın bir balıkçı!"

"Bunu sevdim," dedi Mia.

"Evet. İşte böyle bir insandı o. Fakat gerçek şu ki muhabirler şehirlerine geri döndüklerinde, her zaman iyi aktaramadılar bu olayları. Hatta şöyle diyelim, olayları her zaman doğru dürüst incelemediler bile. Hatta bazen biraz fazla şişirdiler. Kate ve Annie gibiler hakkında çıkan haberler, balıkçılığa olan ilgi fazla olduğundan bu gazetelerin satılmasını sağlıyordu. Bugünün sinemasının genç kızlarıysa basının, edepsiz soytarılıklarını allayıp pullamasıyla sattırıyorlar gazeteleri. Yemin ederim ki bugünkü

basında bu sarhoş yosmalar olacağına, balıkçı hanımefendilerin ön plana çıkmasını tercih ederdim. Neyse, boş ver. Şu an editörü olduğum bu gazete, zamanında Kate'e köşe yazarlığı teklif etmiş. Kate de kabul etmiş. Eminim ki iyi de bir maaş vermişlerdir. Kate, kimi zaman balık avlama hakkında, kimi zaman avlandığı nehirler hakkında, bazen de onunla avlanmaya gelen ünlü kişiler hakkında biraz magazin ağırlıklı yazılar yazmış."

"Peki, bu ünlüler Kate'i nasıl buldular? Kadın bir oltacı olsa bile, küçümsemiyorum, kusura bakmayın lütfen ama burası çok küçük bir kasaba. Nereden duyacaklar ki?"

"Aslında haklısın, burası küçük bir kasaba ki böyle kalmasını da istiyorum açık söylemek gerekirse. Ama güzel bir noktaya değindin. İlk başlarda ağızdan ağza dolaşmış. Sanırım New York'un kalburüstü kesiminde olmak, küçük bir kasabada olmak gibi bir şey. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama birkaç sene sonra bir New York gazetesi, Kate'in bu yazılarını toplamaya başladı. Yazılarından biri de Boston'da bir gazetedeymiş ama kim bilir nerede?"

"Gerçekten mi? Hayret doğrusu!" dedi Mia, 1920'lerdeki bu başarının büyüklüğünü hayal ederek. "Hangi zaman diliminde olursa olsun New York'un bir gazetesinde yazılarının yayınlanması bir başarıdır. Ben sadece kasaba gazetesinde küçük bir köşesinin olduğunu düşünmüştüm. Ama internette de böyle bir kayda rastlamadım," dedi Mia.

"Ama çok uzun zaman oldu tatlım. Dediğim gibi, her şey dijital değil. Ama sen şanslısın, yazdığı bütün yazıları saklamış gazetemiz. Eğer vaktin varsa bunlara bakabiliriz. Bak, hatta bir tanesi burada. 1925 tarihli. Çalıştırıyorum makineyi. Sen de gel bir bak."

Onuncu Bölüm

Nisan 1925

Bahar geldi Kuzey Carolina'nın batısına, renkli alabalık ya da büyük bir balık arayışındaki balıkçıların ve hatta kimsenin ulaşamadığı dereleri çayları ziyarete gelen göçmen kuşların gelişiyle birlikte. Bazıları çok usta, bazıları ise dağlarda yeni filizlenen bahar bitkileri kadar yeni. Fakat usta olsun olmasın hepsi de oltayı atıp balık avlamaya o kadar istekli ki! Oltayı sularımıza atmadan önce bir balıkçı ustası olan babamdan aldığım bir dersi sizlerle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle acele etmeyin. Suya alışın. Nehre gelince hemen atmayın oltanızı. Bir trampet çubuğu misali tempolu bir şekilde sallandırın önce. Çoğu balıkçı suyu nasıl okuyacağını hemencecik öğrenir. Bunun yanı sıra babam bana suyu dinlemeyi de öğretmişti, özellikle suların kabardığı ve yeşillenen doğanın parlak yansımalarının vurduğu ilkbaharda! Bir an için suyun sabahın ilk saatlerinde bir duman gibi kıvır kıvır tüten buğusuna bakın. Bir sürü kelebek göreceksiniz kanat çırpan. Nehrin çakıl taşları ve kayalar boyunca uzanan sığ kesimi ve ağustosböceklerine ev sahipliği yapan çimen ve he-

men üstündeki sarı ve kırmızı renkteki kır çiçekleri. Suyun üstündeki, akıntıya karşı yüzen ve nehrin kayalıklarından ötürü güçlükle görünen gri gölgeler...

Biraz daha bekleyip suyun melodisini de dinleyin. Derin bir nefes alın, nefesin izi verirken suyun ritmini yakalayacak ve kanınız bu sarhoş eden vuruşları emecektir. Vücudunuz rahatlarken, rahatsız edici endişeler de zihninizden arınacak ve kendinizi nehirde bulacaksınız. İş, aile ve gelecekle ilgili bütün düşünceleriniz süzülecek ve akıntıyla birlikte aklınızı kurcalayan tüm sıkıntılardan kurtulacaksınız bir süreliğine. Şimdi daha ferah ve daha özgürsünüz. Yenilenmiş gözlerle bakıyorsunuz. Nehrin gizlerini dinliyorsunuz ve artık siz bizzat nehrin bir parçasısınız.

İşte, şimdi balık avlamaya hazırsınız.

Kate Watkins
The Gazzette, 'Oltanın Ucunda'

Mia bakışlarını çevirdi ve sessizce iç geçirdi. Ağzında kemik olan bir av köpeği gibi olmak onun doğasında vardı. Bir zamanlar başka bir konuya kafayı takmış ve bundan kurtulması çok zor olmuştu. Makineden geriye doğru çekildi ve uzunca gerindi. Bulduğu bütün yazıları kopyalıyordu. "İnanamıyorum, saat nasıl da geçmiş! Öğle yemeğine kadar çalışmışız. Hatta daha da fazla!"

Nada, Mia'nın çaprazındaki uzun sandalyede oturuyor ve düzinelerce mikrofilm şeridini toparlamaya çalışıyordu. Kafasını kaldırıp saatine baktı, sonra da ellerini yüzüne götürerek yorulmuş gözlerini ovuşturdu. "Bittim ben. Bitirmem gereken iki hikayem var daha," dedi.

"Nada, lütfen benim araştırmam yüzünden gazetedeki işini aksatma," dedi Mia içten bir şekilde.

"Gazetedeki işim bu zaten. Böyle şeyler..." Bir falcı dikkatiy-

le kahve fincanına baktı Nada. Hemen ardından fincanı masaya bırakarak, "Mia, sana daha fazla yardım edemeyeceğim ama istediğin kadar kalabilirsin," dedi.

Mia'nın dudaklarında bilgiç bir gülümseme belirdi. "Biliyorum ama..." dedi karşısındaki ekranı kapatırken. Nada'ya dönerek devam etti. "Benim de gitmem gerekiyor, yarın tekrar gelebilir miyim?"

"Yarın istediğin her saatte gelebilirsin."

Mia, defter ve eşyalarını toplayıp arşiv odasını kapaması için Nada'ya yardım etti. Bir sonraki gün için bir zaman belirledikten sonra kasabadan alışveriş yapmak üzere binadan ayrıldı. Gözü saatindeydi.

Olağanüstü bir yaz günüydü. Güneş tepede, açık mavi gökyüzünde parlıyordu ve havada zerre kadar rutubet yoktu. Hafif esinti yanaklarında bir tazelik hissi bıraktı, özellikle de penceresiz bir bodrumda geçirilen bir sabahın ardından. Hafta ortasıydı ve kasabada az da olsa birkaç turist vardı.

Önce anacaddedeki Maeve'nin dükkânına uğradı.

"Resimler nasıl gidiyor?" dedi Maeve, Mia içeri girerken. Maeve'nin üzerinde canlı renklerle süslenmiş, uzun bol bir etek vardı. El yapımı bir takı takmıştı bir de.

"Yaptığım şeyin değeri nedir, bilmiyorum ama yapım aşamasını seviyorum. Görünen o ki kendimi durduramıyorum. Sabah kalkıyor, kahvemi içiyor ve fırçalarımı kapıyorum hemen. Her gün böyle."

"İyi ya işte, ne güzel bir alışkanlık. Nehrin resmini yapıyor musun hâlâ?"

"Büyük bir bölümünü bitirdim. Sudaki değişimlere hayran oluyorum. Gün ışığında, fırtınada, sabahın erken saatlerinde ve alacakaranlıkta.. Hepsinde başka renk. O kadar çabuk değişiyor ki! Sabah kalktığımda dışarı çıkıp nehrin nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlanıyorum." Gülümseyerek devam etti. "Sanırım bu benim suyu okuma tekniğim. Kuşlar ve çiçekleri de çizmeye çalışıyorum. Kuşlarla olan sorunum, bunun için çok da uygun

olmamaları. Kır çiçekleri topluyorum, onlar ben çizene kadar oldukları yerde kalabiliyorlar. Ama bir papağan bu kadar uysal değil. Audubon* nasıl çiziyordu bunları, aklım almıyor bir türlü."

"Muhtemelen önce öldürüyor, sonra içlerini doldurup bir yere yapıştırıyordur. Denemeni tavsiye edemeyeceğim bir yöntem."

Kıkırdayarak güldü ikisi de. Sonra Mia, Maeve'nin yardımıyla seçtiği suluboya ve kâğıtları aldı."

"Lütfen bir sonraki gelişinde yaptıklarını bir getir," dedi Maeve. "Bir değerlendirme yapayım. Utangaç olma."

"Pek de başarılı olduğum söylenemez zaten," dedi Mia tevazuyla. "O kadar amatörüm ki! Bir kenara fırlatmalıyım yaptıklarımı esasında."

"Öyle söyleme. Yapmaya çalıştığın şeylerden gurur duymalısın. Bunu, kendi içine yaptığın bir yolculuk gibi düşün. İçgüdülerini takip ederek, kalbinin sesini dinleyerek etrafında dönen dünyaya duyduğun yeni duyarlılığa hareket ediyorsun."

Mia, sudayken yolunu nasıl hissederek bulduğunu düşündü. Gerçekte, yaptığı resimlere çok önem veriyordu. Fakat onları paylaşmak istemiyordu. Mia, birileri bir değerlendirme yapsın diye yapmıyordu bu resimleri. Günlük yaptığı suluboya resimler bir günlüğe giriş niteliğindeydi. Bir balıkçı günlüğü değildi bu, kendisi için tuttuğu bir resim günlüğüydü.

Mia, boya, kâğıt ve fırçalarla dolu büyük bir çantayla ayrıldı dükkândan ve anacaddenin güneşle parlayan kısmına doğru bir dönüş yaptı. Midesi gurulduyordu. Önünden geçtiği kafeye uzun uzun baktı. Öğle sonrasıydı, içeride pencereye yakın bir yerde oturmuş, nefis görünen omletlerini yiyen birkaç kişi vardı. Yürümeye devam etti. Eğer şimdi ayrılırsa kasabadan, saat dört gibi nehir kıyısında olabilirdi.

Gökyüzünün batısından yavaş bir şekilde süzülerek batan güneşi izlediği, nehrin en sevdiği noktasına geldi Mia. Dağda

* Audubon (1785-1851): ABD'li ornitolog, doğabilimci, avcı, ressam.

günün en sevdiği vaktiydi. Gökyüzünün loş bir hal alıp mavi ve mor bir örtünün ipek bir sis perdesi misali dağları örttüğü büyülü saatlerdi, bu saatler.

Mia'nın nehirdeki gözde mekânına gelince nefesi kesildi. Gürüldeyen suyun sesi alacakaranlıkta daha fazla çıkıyor gibiydi. Nehrin, bu yemyeşil yakasının üzerinde dikilirken ayağının altındaki büyük çakıl taşlarının tenis ayakkabısının lastik tabanını deldiğini hissetti. Nehrin önce yukarısına, sonra da aşağısına baktı fakat kimseyi göremedi. Hissettiği hayal kırıklığı şaşırtmıştı Mia'yı. Stuart'ın burada olmasını ummak için hiçbir sebebi yoktu. Zaten onu burada bulması çok düşük bir ihtimaldi. Fakat yine de o mavi gözler aklına geldiğinde karnında garip bir sancı hissediyordu. Uzun zamandır böyle bir duygu hissetmemişti. Ve bu duygunun tek taraflı olduğuna inanmıyordu.

Güvensizlik hissetti. Kendini şu soruyu sormaya zorluyordu: Neden Stuart gibi çekici bir adam onunla ilgilensin ki? Bir erkeğin onu çekici bulabileceği günler artık geride kalmıştı. Mia, kendisi için küçük bir üzüntüden de fazlasını hissederek çizmelerini geçirdi ayağına ve su kenarına yürüdü. Suda kalbini hoplatan kara gölgeler gördü. Bir an için, suyun kayalara çarpıp büyük bir gürültü çıkardığı yerde dolaşan iri bir balık gördü. İşte, bu istediği balıktı!

Dikkatli bir şekilde bulunduğu iskelenin sığ sularından daha derin olan orta kısma doğru ilerlemeye başladı. Akıntı ortalarda daha güçlüydü. Ayağının aşağı doğru kaydığını hissediyordu. Suda dengesini bulması biraz zamanını aldı. Kendisini rahat hissettiğinde oltasını atardı normalde fakat şimdi kötü bir noktada avlanmaya başlamıştı. Atışları acemiceydi ama en azından doğru yeri tutturmuştu. Kendini daha iyi hissederek ve büyük balığın orada olması ümidiyle oltasını mümkün olduğunca beyaz kayanın yakınına fırlatmaya çalıştı. Olta iğnesinin suya yumuşak bir şekilde düştüğü üçüncü atışını beğendi ve misinanın balık tarafından çekilmesini umdu.

Bir zorlanma hissetti, balık takılmıştı oltaya! Oltayı birden bu

tün gücüyle yukarı çekti, makarayı çevirerek heyecanını yüksek sesli bir haykırışla salıverdi. Oltanın eğrilmesi ve misinadaki gerginlik bunun iri bir balık olduğunu söylüyordu. Sanki bir derya kuzusu. Oltayı çekti ve çıt diye bir ses geldi. Misina boşalmıştı. Bozulmuş bir ifadeyle suyun üstünde gevşeyen misinaya baktı.

"Yeteri kadar zaman tanımadın!" dedi kendi kendine kızgın bir şekilde.

Mia, kafasını küçük iskeleye doğru çevirdi ve onu izlemekte olan Stuart'ı gördü. Kısa siyah saçlı adamın başında şapkası yoktu bu sefer. Üzerinde balıkçı kıyafeti de yoktu ama boynunda asılı bir torbası vardı. Bu sıcak günde çizmelerinin içinde terleyen Mia'ya nazaran kesinlikle daha rahat gözüküyordu. Stuart, alaycı bir gülümseme ve neşe dolu gözlerle baktı.

Mia, pişmanlık kokan bir gülümsemeyle döndü. Onu gördüğüne fazlaca sevindiği belli olmuştu bu gülümsemesinden. "Makarayı kurmak için oltayı kaldırıyordum da," dedi ve geri döndü.

"Evet, iyi yapmışsın. Ama parmaklarının nerede olduğuna bir bak!"

Mia, eğdi kafasını ve işaretparmağının misina ile çubuk arasına sıkıştığını gördü. "Balığı çekmeye çalışıyordum da..."

"Bu bol misinayla bu kadar büyük bir balığı yakalamak için çok zahmet çekersin."

Mia, suyun üstündeki kaygan kayaların üzerinde olabildiğince zarif bir şekilde yürümeye çalışarak Stuart'a yöneldi. Kayaların üstündeki bu toy görüntüsünü suya düşerek sonlandırmak istemiyordu. İskeleye çıkmasına yardımcı olmak için Stuart, Mia'nın elini tuttu.

"Teşekkür ederim," dedi Mia yüzü kızarmış bir şekilde. İskeleye çıkınca devam etti. "Parmağını çubukta tutarak misinayı gevşetmemeyi düşündüm."

"Avın oltaya takılınca parmağını misinadan uzak tut. Bırak debelensin. Hareketi yavaşlayınca makarayı çevirmeye başla. Eğer tekrar debelenmeye başlarsa misinayı biraz daha gevşet. Ne kadar az gevşetirsen o kadar az debelenir. İşte, avınla böyle oynayacaksın."

Kasabanın bar ve partilerindeki kızların yapacağı türden bir açıklama diye düşündü Mia. Buna buralarda kur yapma deniliyordu. Bu işin kurallarını hatırlayıp hatırlamadığını merak etti Mia.

"Peki, makarayı ne zaman sarmak gerekiyor?"

"Oynarken çok fazla zorlamayacak ve yormayacaksın onu. Onu yukarı çekmek için doğru zamanı bilmek zorundasın. Kaçmak istediği zaman ona bir misina avansı vermezsen oltanın ucundaki yemle birlikte ortadan kaybolacaktır."

"Aynı benimkinin yaptığı gibi."

"Evet, aynen öyle."

Mia, balığının akıntıya kapılmış olduğunun bilincinde nehrin yukarısına doğru baktı. Zamanında çekseydi makarayı başaracaktı ama artık kaçan balık için üzülmekten başka bir şey yoktu.

"Olta iğnemi kapmış. Sanırım bugünlük bu kadar."

"Bu kadar çabuk bırakmak istemezsin herhalde. Bende bir sürü olta iğnesi var."

"Benimle paylaşacak mısın peki?"

Stuart kafasını çevirdi. Keyiften gözleri parlıyordu. "Tabii ki! Lafını etmeye bile değmez" dedi. Torbasından ufak bir plastik keseyi çıkararak açtı. İçinde düzinelerce olta iğnesi vardı. Bazıları küçücük bir böcekten bile ufak, bazılarıysa büyük karıncalara benzeyen düzinelerce olta iğnesi. Stuart tekrar suya baktı. Kesesindeki olta iğnelerini denedi ve sonunda küçük, soluk kahverengi bir tanesini bulup taktı oltaya.

"Bu Wooly Bugger mı yoksa Mighty Mite mı?" diye sordu Mia sırıtarak. Bazı olta iğnelerine komik isimler takmayı seviyordu.

"Yok. Bu on dört numara, Hair's Ear."

Mia güldü yine. "Böyle isimleri seviyorum. Bitch Creek'e ne dersin?"

Stuart'ın dudakları seğirdi. "Ben her zaman Humpies'i tutmuşumdur." Mia gülmekten çatlarken Stuart da kıkır kıkır güle lerken ekledi. "Ya da Booby Nymph."

Mia neredeyse gülmekten yerlere yatacaktı. Bu sonucusunu Maddie'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu.

Kahkahaları kesilirken Mia, yaşadığı sıkıntılar yüzünden böylesine gülmeyi ne kadar da özlemiş olduğunu fark etti. Stuart'a baktı. Hâlâ muzır bir şekilde gülerek haşarı çocuklar gibi kafasını yana eğmiş, olta iğnesini takmaya çalışıyordu. Böyle esprili biriyle vakit geçirmek çok hoş bir şey diye düşündü Mia. Stuart, kafasını kaldırıp bakınca Mia'yla göz göze geldiler. Acaba o da benim gibi mi düşünüyor diye sordu kendi kendine Mia.

"Belki de bunları boyamaya başlamalıyım," dedi aklındakileri az da olsa dağıtmak için. "İsimlerini hatırlamama yardımcı olur. Kır çiçekleriyle böceklerin isimlerini hatirlarken de kullanıyorum bu yöntemi."

"Bu iğneleri kendin yapabilecekken niye boyuyorsun ki?"

"Yapmak mı? Ben mi? Zor bir şey değil mi?"

"Pek sayılmaz. Bunları ben yaptım mesela."

Mia, sonradan üzülmesine neden olacak bir kahkaha patlattı. Stuart, biraz gücenmiş gözüküyordu.

"Bu az çok dikiş dikmeye benziyor, değil mi? Yani olta iğnesi diken bir adamla hiç tanışmamıştım."

Stuart, kendine gülen bu kadına yan gözle bakarak, "O zaman çok fazla balıkçı tanımıyorsun herhalde?" dedi.

Mia kafasını tekrar salladı parlak bir gülüşle, "Hayır, tanımıyorum, sen ilksin," diye karşılık verdi.

Stuart kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Duraksadı ve alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Sanırım bu benim için bir onur."

Mia'nın yanaklarında bir yanma hissi oluştu. Yüzünün kızarmaya başladığının farkındaydı Mia. Kur yapma oyunu oynuyorlardı sanki. Ve bu oyun Mia'nın hoşuna gidiyordu. Onu biraz bırakmalı mı yoksa makarayı sarıp hemen yukarı mı çekmeli diye düşündü utançtan yüzü kızarmış bir şekilde.

Bakışlarını Stuart'ın bakışlarından kaçırarak gergin bir şekilde elindeki oltaya yöneltti. Adamın ilk hareketi yapmasını istiyordu biraz da. "Olta iğnemi takmaya ne dersin? Ben yapmaya kalkarsam saatlerce burada kalırız."

"Tabii ki," diye karşılık verdi Stuart ve oltaya uzandı.

Onu izlemek hoşuna gitmişti. Stuart'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. Misinaya eğilirken koyu renk saçlarının kısa perçemleri alnına düşmüştü. Mia, yakınına gelerek siyah saçlarının arasındaki grilikleri gördü. Stuart'ın uzun parmakları iğneyi takarken çok hızlıydı. Misinayı dudaklarına getirdi. Düğümü atmadan evvel misinayı dudaklarıyla ıslattı. Gömleğinin kolu sıyrılınca ince ve esmer bilekleri Mia'nın dikkatini çekti. Parmağında bir yüzük de görememişti. Mia, kendi eline baktı ve sıkılarak sol elindeki yüzük izini ovuşturdu.

"Tamadır," dedi Stuart. Sonra da denemek için oltayı tartar gibi salladı elinde. "Güzel bir olta. 'Oltayla Tedavi' programında kullanılanlardan biri değil mi bu?"

Mia, midesinin yandığını hissetti ve bir nefes aldı. "Evet."

Bakışlarını Mia'ya doğrulttu. "Sen de terapiye katılanlardan mısın?"

İşte, bir meydan okumayd bu. Mia hiç tereddütsüz hemen cevap verdi. "Evet." Oltasına uzandı. Suyun üstünden hızlı bir şekilde çekilerek batan güneşi görmenin baş döndürücü keyfini yaşıyordu. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bu arada zamanını bana harcadığın için de teşekkürler," dedi ve gitmek için arkasını döndü.

"Olta iğnesi sergisi gibi bir şey oldu," diyerek devam etti Stuart da.

Stuart, Mia'nın ani değişimine kayıtsız kalmış gibi görünüyordu. Ya da farkındaydı bu değişimin ve üstüme gelmemeye çalışıyor diye düşündü Mia.

"Burası senin gözde yerin anlaşılan. Ben de biraz araştırma yapıyordum. Ama görünen o ki senin toprağın üzerinde oturuyoruz." Mia şaşırmış bir şekilde gözlerini yukarı dikti. Stuart devam etti. "Bir özel mülke daldığımın farkında değildim. Sanırım sana hem bir özür hem de bir teşekkür borçluyum."

"Gerek yok. Benim arazim değil zaten. Kulübede kalıyorum ama sahibi ben değilim. Arkadaşım Belle Carson, oranın sahibi." Stuart'ın gözlerinde Belle'yi tanıdığına dair bir parıltı gördü Mia

"Tanıyor musun onu?"

"Ününü duydum. Asheville'de rehberlik hizmeti veriyor, değil mi?"

"Kendi işi var. Brookside Rehberlik."

"Tamam, şimdi hatırladım. Dünya küçük. Belle Carson benim rakiplerimden biri."

"Rehber olduğunu duymuştum."

"Ağzımdan laf mı almaya çalışıyorsun?"

Yüzünde bir yanma hissetti. "İsmini duydum sadece," diye yanıtladı. "Birileri, Watkins Lodge'da Orvis mağazası açtığından bahsediyordu."

"Suçumuz buymuş yani."

"Kasaba tipi yerlerde bu tip şeyler için hep böyle köstekler olur."

"İyi tarafından bakalım. Araştırmamızı tamamladık. Kuzeybatı Carolina, ülkedeki en iyi alabalık ağlarından birine sahip. Dağlardan süzülen yağmur sularıyla dolan yüzlerce deresiyle çayı var. Ülkedeki en iyi balıkçılık olanaklarından birkaçı burada ve gün geçtikçe daha fazla insan bu uğraşa merak salıyor. Orvis, onları Watkins Lodge'ya getirerek birçok insanı buraya çekecektir. Dolaşılacak o kadar çok yeri var ki!"

"Sen buralardan mısın?"

"Hem evet hem hayır. Ben Tenesseeliyim. Mavi Yaka Dağları tarafındanım. Büyük nehirler burada biliyorum ama böyle sulara ben de aşinayım. Benim de rehber olduğumu ve böyle bir işin peşinde olduğumu bilirlerse birçok rehber bana özel noktaları göstermeyecektir. Buraları bildiğimi düşünmüştüm ama şimdi görünen o ki Watkins Lodge'nın dışında aylak aylak dolaşmışım. Bayan Carson'ın kendi sularındaki bu rekabeti takdir edeceğinden şüpheliyim."

"Tam da bunu soracaktım. Watkins Lodge arazisi buranın bitişiği, değil mi?" diye sordu Mia etrafa bakınarak. "Tam olarak nereye düşüyor yeri?"

Stuart döndü ve eliyle bati tarafını işaret ederek, "Şu yamacın hemen arkası," dedi.

Mia, yamacın ötesine baktı ve küçük Kate'in nasıl da kulübeden kilometrelerce uzaklaşıp ormana daldığını anladı. "Burası da Watkins toprakları," dedi Mia, Stuart'a. "Belle Carson bir Watkins. Burası ona annesinden kalmış. Annesine de annesi Kate Watkins'ten kalmış."

"Bu her şeyi açıklıyor. Bu bölgenin bu ailenin mülkü olduğunu biliyordum. Demek nehrin bu tarafı da onların. Yani balıkçılığa en uygun bölge. Hiç sürpriz olmadı. Anladığım o ki Watkins Ailesi balıkçılarıyla ünlü bir aile."

"Ben de duymuştum bunu," diye kaçamak bir yanıt verdi Mia.

"Bir kulübeden bahsetmiştin, değil mi?" diye sordu Stuart.

"Evet, Watkinslerin balıkçı kulübesiymiş. Hâlâ da onların. Aileden birine vermişler."

"Eski balıkçı kulübelerini çok severim. Ne kadar da kendine özgü yapılardır. Ve genellikle de balıkçılığa en uygun noktalarda kurulmuşlardır."

Mia, kulübeyi görmesi için Stuart'ı davet etmedi.

Stuart başını tekrar nehre çevirdi. Garip bir sessizlik oldu. "Sanırım balık oltaya takıldı. Bunu sana bırakayım. Sonra görüşürüz, Mia."

"Bekle!" diye seslendi Mia. "Özür dilerim ama ismini bilmiyorum."

Stuart, acı çekiyormuş gibi yaparak elini kalbine koydu. Mia güldü ve "Tam adını bilmiyorum Stuart," dedi.

"Stuart McDougal."

"Stuart McDougal," diye tekrar etti Mia ismi aklında tutmak için. Kemoterapiden beri isim hafızası zayıflamıştı. İsimler bir kalburdan süzülen su gibi geçip gidiyordu aklından. "Hemen kaçma. Kalmanı çok isterim. Seni izlerken ben de bir şeyler kapabilirim belki. Eğer senin için de uygunsa..." diye ekledi Mia hızlı bir şekilde.

Rahvan bir gülümseme belirdi Stuart'ın yüzünde. "Çok isterim, Mia..."

Mia gülümsedi, "Mia Landan."

Bir saat boyunca balık tuttular. Daha doğrusu Mia tuttu, Stuart da ona yol gösterdi. Mia, Stuart'ın mükemmel bir öğretmen olduğunu keşfetmişti. Belle, her rehberin kendine özgü ayrı bir tarzı olduğunu söylemişti. Mia, bunun doğru olduğunu şimdi görüyordu. Belle, gizemli ve cesaret vericiydi. Mia'nın her hareketini izlemiş ve her yanlışını görüp düzeltmişti. Stuart ise kaygısız ve samimiydi. Ses tonu hiç sertleşmiyordu, hatta Mia'nın berbat olta atışlarına bile sinirlenmiyordu.

Ortalık iyice kararıp artık hiçbir şey görünmez olana dek balık tuttular. Fakat Mia bırakmak istemiyordu.

"Stuart, şu anda bırakamam. Daha bir balık bile yakalayamadım ve bir tanesi oltanın ucunda geziniyor," dedi Mia.

"İşte, bu yüzden balık yakalama değil balık avlama diyorlar buna." Sendeleyerek kıkırdadı. "Bazı günler iyidir, bazı günlerse reddedileceğini kabul etmelisin. Benim için balık avlama sadece kendini göstermektir. Aklının, kalbinin ve duyularının bir arada, burada olmasıdır."

"Nehri dinlemek," dedi Mia yarım ağızla.

"Kesinlikle!" diye karşılık verdi Stuart bütün ciddiyetiyle. "Bugün balık yakalayıp yakalamaman önemli değil." Stuart, Mia'nın ellerini tuttu kalkmasına yardımcı olmak için. "Görüyorum ki ileride sudan zorla çıkarılan balıkçılardan biri olacaksın." Omuzlarını arkaya gerdi ve derin bir nefes aldı. "Bana gelince, sabah balık tuttum, akşam balık tuttum ve önümde hızla yürünmesi gereken uzun bir yol var. Günün sonuna geldik."

Mia, kulübeye uzanan patikaya doğru baktı. Orman çok karanlıktı. "Zaman nasıl da geçti fark etmedim."

İskelenin üzerinde yan yana durdular. Alacakaranlık çökmüştü üzerlerine. Mia, çantasını sırtlayıp yüzündeki endişeli bir ifadeyle kulübe yoluna baktı.

"Yanıma el feneri almamışım," dedi.

"Kulüben ne kadar uzakta?"

"Çok uzakta değil. Ama yol ormanın içinden geçiyor." Patika yol, bir çay gibi kara demini salmıştı. Yukarı kaldırdı kafasını

Mia, "Ay da yok gökyüzünde."

"Sana eşlik etmemi ister misin?"

Stuart'a döndü. Karanlıkta bir siluet gibiydi suratı.

"Yolundan alıkoymuş olmayayım seni."

"Tabii ki hayır."

"Kulübeye varınca ben de seni Watkins Lodge'ye bırakırım."

"Gerek yok. Bırakmak zorunda değilsin. Yolumu bulurum, iyi işaretlenmiş."

"Seni bırakmama izin verirsen kendimi daha iyi hissedeceğim. Anlaştık mı?"

Stuart yumuşak bir gülüşle, "Anlaştık," dedi.

Dönüş yolunda yürürken konuşmadılar. Mia, yoldaki tabelalardan birini kaçırma, yürürken düşme veya önlerine bir bozguncunun çıkabileceği endişesi içindeydi. Ormanda ilerlerken adımlarının çıkardığı çıtırdamalar gecenin içinde tok bir ses çıkarıyordu.

Stuart ise Mia'nın önderliğindeki yolda ona ayak uydurmuştu. Dar bir dönemeçten geçerlerken aniden durdu. Stuart'ın daha da yakınına geldiğini hissetti. Nefesini duymuştu. İleride, suyun üzerinde uçuşan bir böcek kümesi vardı. Hemen yanındaysa bunları diliyle rasgele yutan bir balık...

"Stuart, bu da ne?"

Stuart heyecan dolu bir fısıltıyla, "Bir yumurta," dedi.

"Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim."

"Suyun üstünde kırılan böcek yumurtası. Bu balık, bunun içinden çıkanlara bayılır. Takip et beni. Ürkütme balığı."

Nehrin köşesinden kestirme bir yol buldular. Hava, uçuşan böceklerle doluydu. Stuart, hızlı parmaklarıyla Mia'nın misinasındaki iğneye bir kurtçuk bağladı.

Büyülü ve gizemli bir akşamdı. Mia, ne kadar çok balık yakaladıklarını hatırlamayacaktı belki ama kahkahalarıyla neşe dolu haykırışlarını hiçbir zaman unutmayacaktı. Böceklerin yumurtadan çıkma faslı bitip su durgunlaştığında kahkahaları sessizliğe gömüldü. Garip bir sükûnet çökmüştü nehre.

Stuart yaklaşıp Mia'nın elini tuttu. Şu an için kara bir gölgeden ibaretti. Mia, Stuart'ın gözlerindeki anlamı okuyamıyordu.

"Ellerin soğuk."

"Su buz gibiydi, ondan."

Mia'nın gözleri ellerini ağzına götürüp üfleyen Stuart'ın üzerindeydi. Teninde sıcak bir nefes hissetti, Mia. Gözlerini kapadı. Kanının ısındığını hissetmişti.

Stuart, yavaşça geriye çekti kendini. "Dönmeliyiz," dedi.

"Pekâlâ," diye karşılık verdi Mia. Nefesi kesilmişti. Yola devam etmek için döndü.

Mia akşamın sarhoşluk etkisi yaratan keyfinin şaşkınlığı içinde yürüyordu. Çok uzaklarda yeşil koyun karşısındaki kulübeyi gördü.

"İşte, orası! Watkins Koyu."

Biraz daha yaklaşınca Stuart'ın da göreceğini düşündü. Tepede ay vardı ve kulübenin yassı metal çatısı bu gümüşten ışığı yansıtıyordu. Yanındaki koyun durgun suyu ise ay ışığıyla parlıyordu.

"Gördün mü, haklıydım!" dedi Stuart biraz daha yaklaşınca. "Bu yaşlı balıkçılar hep en güzel noktaları kapmışlar."

Kulübenin sahibi olmamasına rağmen Mia'nın bu sözlerle gururu kabardı. Bu küçük kulübe için Belle ve Kate'den dolayı bir hak iddia ediyordu kendince. Nehrin kıyısından diğer tarafa doğru yürüdüler. Ve kulübenin ön cephesindeki verandanın tahta merdivenlerine kadar geldiler.

"Bir kahveye ne dersin?" diye sordu Mia uysal bir şekilde.

Stuart, elini tırabzana dayayarak verandanın en alt merdiveninde durdu. Biraz düşündü. Mia kafasını çevirdi, şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim. Ama gitsem daha iyi olacak."

"Oh..." diyerek sendeledi Mia. "Peki, sen bilirsin."

"Belki başka zaman."

"Tabii. Arabanın anahtarlarını alayım."

Mia kapıyı açarken arkasını döndü. İçeri girdi çantasını almak için. Kahve davetinden ötürü aptal gibi hissediyordu kendini.

Onu tavlamak için mi davet ettiğini düşünmüştü acaba? Ama sadece kibar olmaya çalışıyordu.

Mia, çabucak geri dönüp kapıyı kilitledi ve hızlı bir şekilde arabaya yöneldi. Stuart da arabanın yanındaydı. Hiç konuşmadan arabaya bindiler. Kapılar kapandı. Mia, aralarında garip bir gerilim oluştuğunu hissetmişti. Arabayı çalıştırıp vitesi bire aldı. Arabanın kalkışıyla yoldaki çakıl taşları çıtırdadı. Bozuk yolu gösteren farlar sağlam gövdeli olan uzun ağaçların üzerinde hayali bir fener gibi yansımalar oluşturuyordu.

Geceleyin hava daha da soğumuştu. Camları açtılar. Arabanın içindeki hava yenilendi. Aralarındaki gerilim de bir şekilde yok olmuştu. Güzel bir şekilde beraberce balık avladık diye düşündü Mia. Aralarındaki bu tuhaf durum kafasını karıştırdı. Kahve davetinden dolayı olmuştu bu. Kızdı kendine. Stuart'ın alakası yoktu onunla. Bu yolla olamazdı zaten. Mia, onun bu kibarlığını yanlış anlamıştı.

Watkins Lodge'a giden yol, dağın yamacından düz bir şekilde aşağı iniyordu. On dakika sonra Mia, yeşil bir tepe üzerinde yükselen o muhteşem evin zarif çatısını gördü. Evin alçak ve yayvan revakının önüne çekti arabayı.

"Teşekkür ederim," dedi Stuart.

"Anlaşma anlaşmadır," diye karşılık verdi Mia gergin bir şekilde gülümseyerek.

Stuart, arabadan inip kapıyı kapadı. Sonra da arabaya yaslanıp camdan Mia'ya baktı.

"Düşünüyordum da..." diyerek kararsız bir şekilde konuşmaya başladı. "Yarın sabah keşif için Yeşil Irmağa gideceğim. Çok uzun sürmez. Sen de gelmek ister misin?"

"Niye benim gelmemi istiyorsun ki? Ben yolunu bulamaz mıyım?"

Küçük bir tebessüm belirdi Stuart'ın yüzünde. Mia, Stuart'ın çenesindeki Watkins Lodge'nin parlak ışığında yansıyan kirli sakalının gölgesini gördü bu tebessümle. "Bugün bayağı iyiydin. Ama bence bir derse daha ihtiyacın olabilir."

Küçük bir kahkaha attı Mia, "Bu kesinlikle iyi olur."

"Yapma. Sen benim deneğim olabilirsin. Bir acemi nasıl yetiştirilir, bu konuda kendimi geliştirebilirim."

Mia, gönül ferahlığıyla bunun bir randevu olmadığını anladı. Sadece birbirlerine yardım edeceklerdi. "Galiba bahsettiğin acemi benim," dedi Mia alaycı bir tavırla. Sonra Stuart'ın gözlerine bakıp, "Pekâlâ, nerede buluşalım?" diye sordu.

"Yarın sabah burada olacağım. Tam yedide." Eliyle hafifçe arabaya dokunarak doğruldu ve Mia'yı selamlayıp ayrıldı

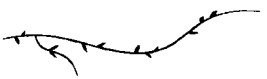

Ilık bir geceydi ama Mia kulübede yine de bir ateş yaktı. Ocakta su ısıtıp tıpası kapalı küvetin içini doldurdu. Banyosunu yaptıktan sonra ameliyat yarası için de zararsız olan kokulu kremini sürdü. Temizlenip paklanmış, kokusunu da sürmüştü. Üzerine bornozunu geçirdikten sonra yalınayak salona doğru yürüdü. Salon karanlıktı fakat şöminenin ateşi pembe bir parlaklık yayıyordu odaya. Maun kanepenin yumuşak kadifesi çok davetkârdı. Gardırobun tepesindeki geyik boynuzu desenli oymasının çıkıntıları ise yerde büyük gölgeler oluşturuyordu.

Mia, hâlâ Stuart'ın kulübeye gelmemesinin üzüntüsünü hissediyordu. Balık avı davetiyle Stuart'ın ne anlatmaya çalıştığını anlamıştı bir bakıma. Stuart, kendi ölçülerince ilişkilerine bir sınır çiziyordu. Kapalı kapılar ardındaki özel bir ilişkiden ziyade, bir nehir arkadaşlığı istiyordu o.

Mia, gözlerini kapayıp derin bir nefes aldı bunu kabullenerek. Karanlıktan korkmuştu fakat yine bu karanlık anlardan birinde hayatına yeni bir yön vermesi gerektiğine karar vermişti.

Öyle olsun o zaman diye düşündü. Charles onu ayak bağı gibi görmüştü. Mia, kendi zayıflığını da gözlerinde görmüştü. Ama bu hatasını bir daha tekrarlamayacaktı.

Yavaş bir şekilde bornozunun ipini çözdü. Omuzlarını gerip bornozun kollarından yere doğru süzülmesine izin verdi. Dik-

katli bir şekilde çıplak vücuduna baktı.

Mia, uzun ince kol ve bacaklar, düz bir karın, sağda küçük bir göğüs ve solda da bir düzlükle üzerinde cansız bir yara izi gördü. Burada kaldığı haftalarda biraz daha toparlamıştı kendini. Adaleleri fiziksel güç gerektiren işleri yapmak ve balık tutmak için daha sağlıklı hale gelmişti. Cildi yanan ateşte pembe gözüküyordu. Saçlarına götürdüğü ellerini kafa derisinde gezdirdi ve parmaklarıyla saçındaki lüleleri düzeltti. Saçları uzamış, daha sağlıklı görünüyordu.

İşte, bu gördüğü vücuduydu. Ve gözlerini küçük odanın içinde gezdirirken bu vücudun sığınağı, mabedi olduğunu düşündü. Dağlardaki bu küçük mekân onun özel dünyasıydı.

Mia, gardıroba yöneldi ve çekmeceden suluboya resimler yaptığı defteri çıkardı. On dört sayfa boyunca nehri farklı görünümleriyle resmetmişti. Bu on dört sayfanın altısında ağaç, kır çiçekleri ve kuşlara da yer verdiğini gördü. Sonrasında mutfağa gitti ve kasabadan almış olduğu alet edevat çantasını buldu. Kafasında planladığı şeyi hayata geçirecek olmanın heyecanı içindeydi. Çaydanlığın altını yaktı ve sonra da suluboyalarını toplamak üzere çıktı mutfaktan. Pencerelerden içeri gecenin serin esintisi giriyordu fakat yanan ateş Mia'nın çıplak vücudunu sıcak tutuyordu. Mia, teker teker yaptığı suluboya resimleri kulübenin ahşap duvarına çiviledi. Çıplak olmanın verdiği özgürlüğün tadını almıştı. Bu, kendi vücudumla rahat olmamın ne anlama geldiğinin ifadesi diye düşündü suratındaki küçük gülümsemeyle. İşi bitince geriye çekildi ve dikkatli bir şekilde çalışmalarına baktı.

Eksik bir şeyler vardı. Kalem, boya ve makas almak için kalktı, masaya biraz daha kâğıt yaydı. Kate'in günlüğünü de alıp masanın üstüne koydu. Günlüğü o kadar çok okumuştu ki kafasına kazınan sözcükleri günlüğün neresinde bulacağını tam olarak biliyordu. İçlerinden bir tanesini buldu. Hızlıca kelimesi kelimesine yazdı kâğıda. Kate'in sözlerini defterine geçirmeye başlamıştı: korkma, ürkme, cesaretsizlik...

Durdu. Bir hamlede o sayfayı defterinden koparıp bir kenara koydu. Yeni bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti. Defterinden yeni bir sayfa açıp yazmaya başladı: güçlü, atak, cesur, sanatsal, korkusuz, yürekli... Bunların günlük konuşmalarda geçebilecek kelimeler olduğuna karar verip gülümsedi. Kate'in kelimelerinin yazılı olduğu kâğıtla kendininkini alıp duvardaki düzinelerce suluboya resmin yanına astı. Duvarın tasarımından memnun kalana dek de biraz oynadı duvardaki düzenleriyle. İşini bitirdiği sırada ocağın üstündeki çaydanlık yırtıcı bir kuş misali ötüyordu.

Mia, çayını hazırlarken telaşlı bir sevinç içindeydi. Bunu yaptıktan sonra gardıroba geri döndü ve iki parça el yapımı zarif porselenle gümüş takımlardan iki parça çıkardı ve masanın başköşesine koydu. Sonra beş mumlu şamdanı alıp masaya koydu ve mumların her birini yaktı. Mumların titrek ışığının porselen tabakların üzerindeki yansıması çok hoşuna gitmişti. Mutfaktan peynir, kraker ve taze şeftali getirip tabaklara koydu. Sonra da iki fincana çay koydu. Her şey hazır olunca gardıroba yöneldi tekrar ve boynuna uzun beyaz bir kaşkol aldı. Kaşkolun ipeği teninden aktı. En sonundaysa tafta kumaştan yapılma mavi ropdöşambrı alıp masanın başındaki sandalyeye dikkatlice astı.

Mia, sandelyeye tersten oturup sandalyenin kollarından tutarak biraz daha geriye çekti kendini ve iyice yerleşti yerine. Sandalyenin tahtası çıplak tenine biraz sert ve soğuk geldi. Bu yüzden omuzlarını doğrulttu. Mia, kendi dünyasının kraliçesi gibi hissediyordu kendini.

Odayı çevreleyen ahşap kara duvarlar resimlerle canlanmıştı. Yanan ateşin titreyen ışığında dans ediyorlardı sanki. Kate'in balıkçı günlüğünde bulduğu, William Ernst Henley'e ait bir şiiri aradı gözleri duvarda. Bu şiiri de temiz bir kâğıda geçirip asmıştı duvara. Buldu ve sesli bir şekilde okumaya başladı.

Ey Tanrılar yenilmez ruhum adına
Ne olursanız olun teşekkür ederim

Beni örten gecenin
Kara tuzaklarından korumak için

Bir kere daha odada birilerinin varlığını hissetmişti. Tanımlayamadığı bir duyguydu bu. Ya da belki de başkalaşmış egosundan başka bir şey değildi. Çay fincanına uzanıp kadeh kaldırır gibi kaldırdı fincanı karşısındaki mavi ropdöşambrlı sandalyeye.

"İkimize!"

On Birinci Bölüm

Balıkçılıkta olta iğneleri gerçek su böcekleri biçiminde yapılır ve yem olarak kullanılır. Kuru bir olta iğnesi suyun üstünde bir böcek taklidi yapması için sallandırılır. Islak bir olta iğnesi ise suya daldırılır. Kurtçuklar ile şeritler ise olta iğneleridir.

Temmuz ortasıydı ve kasabaya güney sıcakları gelmişti. Herkes de bir miskinlik vardı, hatta balıklarda bile. Buna karşın turistler güruhlar halinde dağlara akıyordu. Sabahları Schaffer'in Yeri iş yapıyordu, geri kalan saatlerde ise diğer restoranlar hareketliydi. Yani Watkins Mill'de yaz sezonu başlamıştı.

Verandada hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra Mia, defter ve alışveriş listesini alıp kasabanın yolunu tuttu. Alışkanlık bu ya, koyun Bay Big Most ismini taktığı balığı görebileceği noktasından geçti. Her gün bu koyu köşe bucak dolanıp bu kocaman alabalığı arıyordu gözleri. Ne zaman dipten yüzeye çıkan burnunu görse ağzında böcekler görüyordu. Muhteşem renkte bir alabalıktı. Uzun, dolgun ve rengârenk. Ne zaman onu görse eline bir olta almak için can atıyordu. Ama attığı hiçbir olta ilgisini çekmiyordu bu balığın. Bütün denemeleri nafileydi. Hep reddediliyordu. Fakat buna aldırış etmiyordu Mia. Bu balık onun nihai hedefiydi. Bazı zamanlar sanki bunu onun da bildiğini hissediyordu.

Suya bakarken aklı, Stuart'la farklı nehir ve ırmakları dola-

şarak geçirdiği iki haftaya gitti. İlk sabah kırmızı cipiyle almaya gelmişti Mia'yı. Sonra birkaç kere daha geldi. Stuart, Mia'ya onun rehberi ve av arkadaşı olmasından öte bir şey olmadığını hissettirmişti. Sohbet konuları hangi balıkçı oltalarından hoşlandıkları, olta iğnesinin nasıl kullanıldığı, yakaladıkları ve yakalamayı umdukları balıklar üzerineydi.

Mia, Stuart'ın gözlerindeki balık avlama coşkusunu görmüştü. Her yakaladığı balık onun için güzel, inanılmaz ve mucizeviydi. Suda geçirdiği her ana çok değer veriyordu. Bu uğraşa olan ilgisi bir çocuğunki gibi saftı. Gülümsediğinde gözlerinde bir güneş parıltısı beliriyordu sanki.

Konuşmadıkları zamanlardaysa birbirlerine yakın bir mesafede durup samimi bir sessizlik içinde balık avlamışlardı. Ne konuşma gereksinimi hissetmişlerdi ne de birbirlerinin varlıklarını unutmuşlardı. Mia, ara sıra kafasını çevirip onu izlediğinde, yükseklerde uçan büyük bir kuşu ya da sudan sıçrayıp havada süzülen bir balığı izlemenin verdiği haz gibi sadece keyif alıyordu.

Ama bir çıkış yolu bulabilmiş değildi bu durumdan. Sadece Charles ile olan ilişkisiyle kıyaslayabiliyordu bunu. Altı yıllık evliliklerinde, bir şeyi beraber yapmanın keyfini alamamışlardı hiç. Ne bir spor, ne bir hobi. İkisinin de kendilerine has, birbirlerinden ayrı ilgi alanları vardı. İnsanlar onlar hakkında konuşurken nasıl da mutlu göründüklerinden ve hatta nasıl da birbirlerine yakıştıklarından bahsederlerdi. Mia ve Charles birbirleriyle iş, faturalar ve aileleri hakkında konuşuyorlardı. Arkadaşları yanlarındayken beraberce kahkahalar atıp sohbetler ediyorlardı. Fakat hiçbir zaman kendi başlarınayken ya da bir çift olarak hislerinden, umut ve isteklerinden konuşmamışlardı. Hiçbir zaman bakışları birbirlerine kenetlenmemişti.

Koyun dipsiz suyuna bakarak neden Charles ile evlendiğini hatırlamaya çalıştı. Uzun bir flörtün ardından Charles ile evlenen yirmi sekiz yaşındaki 'Mia' canlandı gözünde. Kesinlikle çok genç bir yaş gibi gelmiyordu. Charles'a gelince, o hiçbir zaman ilk planda evliliği istememişti. Otuz ikisine geldiğin

deyse evlenmenin zamanı geldi diye düşünmüştü. Kafalarına evliliği sokmuşlardı bir kere. Düğün için de hiçbir engel yoktu. Charleston'un iki eski ailesini birbirine dünür yapan bu düğün yılın düğünü olmuştu o yıl. Evlilik kararını vermekle hata yaptığını düşündüğü ilk zamanlarda ne yapacağını kestiremiyordu Mia. Kanser teşhisi konulup tedaviye başladığında ise derinlerde bir yerde artık ne yapacağını biliyordu. Bir gün durumları hakkında konuşurlarken Mia, Charles'a, ayrılmak istemesinin ardında yatan sebebin kanserle alakalı olup olmadığını sormak zorunda kalacaktı.

Mia'nın kafasından tüm bunlar geçerken uzun, gümüş rengi bir şey takıldı gözüne. Koyun etrafında dolaşan, kocaman, yaşlı, renkli bir alabalıktı. Yem arıyordu sanki etrafta kimse yokmuş gibi. Mia, bir yerlerde renkli alabalıkların ortalama ömrünün altı yıl olduğunu okumuştu. Bu mahluk ise bu yaşın iki katı, hatta iki katından da fazla gibi duruyordu. Aklına, içinde yüzdüğü nehir kadar eski olan bilge ve ihtiyatlı Bay Big geldi. Ne kadar bilgedir acaba diye düşündü Mia. Ağzında bir olta iğnesinin demirini hissetmiş miydi hiç?

Mia, kasabaya inerken her zaman durduğu manzaralı yerin önünde durdu ve rutin telefon görüşmelerini yapmaya başladı. İlk olarak Maddie'yi aradı. Kız kardeşlerin sık sık yaptığı üzere biraz oradan biraz buradan sohbet ettiler. Sadece Maddie'nin sesini duymak ve Don ile çocuklarla ilgili detayları dinlemek rahatlamasına yetmişti. Bazen kendini Charleston'a çok uzak hissediyordu. Charleston ile olan tek bağı sanki sadece Maddie'ydi.

Ablasıyla olan görüşmesini bitirdikten sonra Charles'ın tiz sesiyle bıraktığı dört mesaja döndü. Hepsini teker teker dikkatle dinledikten sonra Charles'ın numarasını çevirdi.

"Merhaba Charles, mesajlarını aldım."

"Hiç telefonuna bakmaz mısın sen?"

Cep telefonunun dağlarda ne kadar zor çektiğini defalarca söylemişti Mia.

"Ne var Charles?" diye sordu Mia gözlerini devirerek.

"Sana bir teklifim olacak. Cevap vermeden önce bunu düşünmeni istiyorum. Önemli çünkü. Lütfen bunu boşanma işlemlerinden bağımsız olarak düşün, bu söyleyeceklerimi."

"Bununla vaktini boşa harcıyorsun."

"Ben sadece cevabını vermeden önce dikkatli düşünmeni istiyorum."

"Neymiş teklifin?"

Charles bir an duraksadıktan sonra ve açıkça söyledi teklifini, "Daireyi satın almak istiyorum."

"Bizim daireyi mi?"

"Tabii ki bizim daireyi. Düşündüm de burada kalmak istiyorum. Yeri çok güzel, ayrıca taşınmak da zor olur."

"Peki ben nerede kalacağım?"

"Sen burada mı kalmak istiyorsun?"

Ashley Nehri'ne bakan binanın düz mermer girişi geldi Mia'nın gözünün önüne. Asansörün üstündeki pirinçten tabakayı evin büyük pencereleriyle nehre bakan havadar odalarını düşündü. Arkadaş davetlerindeki yemek öncesi kokteyllerde alacakaranlığa karşı üzerinde durdukları modern ve şık saten döşemeler geçti gözünün önünden.

"Hayır!" diye karşılık verdi Mia dürüstçe. "Ama bu garip bir durum olabilir. Bence evi satmalıyız."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Düşük bir fiyat teklif edeceğimi zannediyorsun," dedi Charles.

Mia, gerçekten de böyle düşünmüştü ama dile getirmişti.

"Bunu sana yapmak istemezdim Mia. Seni neye zorladığımın farkındayım. Biliyorum çok kötü günlerin geçti, belki beni hiç affetmeyeceksin. O yüzden bırak da en azından bir konuda, senin için doğru bir şey yapmama izin ver. Adil olacağım. Hatta adilden öte cömert olacağım."

Göğe bakarak dua etti içinden. Yaşlı gözlerle parmaklarını titreyen dudaklarına götürdü.

"Mia, hâlâ orada mısın?"

Mia zorlukla yutkunarak, "Evet," diyebildi.

"Sadece bir düşün, tamam mı?"

"Düşünmeme gerek yok."

Charles cevap vermedi, Mia da umutsuz bir iç çekiş duyduğunu düşündü.

"Evi sana satacağım Charles."

"Teşekkür ederim," dedi Charles rahatlamış bir şekilde.

"Teşekkür etme Charles," dedi Mia gözlerindeki yaşı silerek. "Henüz bir fiyat belirleyip anlaşmadık."

Gazeteye vardığında saat öğleden sonrayı bayağı geçmişti. Mia, gazeteye gelince Nada Turner fırlayarak çıktı odasından.

"Nerelerdesin?"

"Balığa çıktım."

"Oooh," ddedi ciddi bir ifadeyle. "Nerede avlanıyorsun?"

Stuart ile olan arkadaşlığından hiç bahsetmemişti diğerlerine. İlişkilerinin mahremiyetinden hoşlanmıştı. Ayrıca milletin diline düşmek de istemiyordu.

"Kulübenin hemen yanındaki gölette büyük bir alabalık var. Her sabah kuyruğunu görüp deli oluyorum. Tabii sinirden!" Kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. "Ama gün geçtikçe daha iyi bir avcı oluyorum."

"Görüyor musun, sende beni etkileyen şey de bu zaten. Bu inadın. Bu inatla balık avlama işinin hakkından gelirsin." Omuzlarını silkti. "Tabii yaşamın hakkından da!"

"Göreceğiz. O balık daha yakalanmadı."

"Kate Watkins'in makalelerini okumak balık avlama tutkumu depreştirdi tekrar. Gençken çok balık avlardım. Sana bunu söylemiş miydim? Fakat yıllar geçti ve bu kâğıtların arasında çok meşgul bir insan oldum. Sanırım zamanımın olmadığını düşündüm. Fakat şimdi ne yapacağım, biliyor musun? Boş bir zaman bulacağım kendime. Çizme ve botlarımı geçirip oltamı elime alarak tekrar başlayacağım balık avlamaya."

"Ben buna varım. *Tempus Fugit.*"*

"Kesinlikle," dedi Nada ve düşündüğü konuyu açmaya başladı. "Düşündüm de eğer Kate'in yazıları beni körüklediyse son

* Zaman uçar.

dolarıma bahse varım ki bunları okuyan diğer insanlar da balık avlamak isteyecek, özellikle de kadınlar. Bu yazılar zamandan bağımsız." Sonra Mia'ya baktı ve "Bu yüzden Kate'in yazılarını tekrar yayınlamaya karar verdim. Onun için özel bir köşe ayıracağım. Adı da Kate'in verdiği isim olacak: 'Oltanın Ucunda.' Ne diyorsun? Harika bir fikir değil mi?"

Mia şaşırmıştı. Birden kötü bir şey olacağına dair bir hisse kapıldı. "Bunları yayınlamak mı? Nada, dürüst olmak gerekirse keşke yapmasan!"

Nada'nın suratı düştü. "Ama niye? Bu fikre deli olacağını düşünmüştüm."

"Olmadım. Hem de hiç olmadım. Amacım hikayesini tekrar kamuoyunun gözüne sokmak değildi." Göz ucuyla ihtiyatlı bir şekilde Missy'nin oturduğu danışma masasına baktı. Biraz geriye çekilerek, "Aşağı inebilir miyiz?" diye fısıldadı.

Anlayışlı bir şekilde kafasını salladı Nada, Missye bakarak. Sonra Mia'yı peşine takarak aşağıdaki mikrofilm odasının yolunu tuttu.

"Seni bu kadar kızdıran ve endişelendiren şey ne?" diye sordu Nada, odaya varınca.

Mia masaya doğru yaslandı ve "Belle Carson. Kate Watkins'in torunu o," dedi.

"Biliyorum, ne olmuş?"

"Bunu biliyorsan annesinin de kasabayı geri dönmemek üzere terk ettiğini de biliyorsundur."

"Ne var bunda?"

"Belle'ye göre annesi Theodora, annesinden kaçmak istemiş. Watkins Mill'den ayrıldıktan sonra alnındaki kara leke olmaksızın Virjinya'da kendine yeni bir yaşam kurabilmiş. Bununla birlikte Kate, kulübeden ayrılınca burası Theodora'nın üzerine geçmiş. Theodora da ölünce Belle'ye kalmış. Belle ise kasabaya daha yeni yeni geliyor bu aralar." Mia bir nefes aldı. Nefes alırken Kate'in gün ışığına çıkmamış hikayesinin kendinde olan kısmı için dua etti.

"Belle, anneannesiyle ilgili olan şeyler hakkında bir sınırım olmasını rica etmişti benden. Bu konuda beni uyarmış, suyu bulandırmak istememişti. İsteyeceği son şey de Kate'in hikayesinin tekrar kasaba gazetesine düşmesidir herhalde. Annesi ve anneannesinin ölümüyle hikayenin de artık tarihe karışmış olmasını umut ediyor."

Nada kollarını birbirine bağlayarak, "Sen niye bu hikayeyi kurcaladın peki?" diye sordu biraz kızmış bir şekilde.

"Şey..." diye başladı söze Mia, hileli laf oyunlarıyla konuyu başka yere çekip gerçek sebebini gizlemeye çalışarak. "Kate Watkins olağanüstü bir kadınmış. Sadece başarı ve yeteneğinden değil, 'kadınlar balık avlayamaz' tabusunu yıkan cesaretinden de etkilendim. Kadınların önündeki engellerden birini kaldırdı. Tıpkı Amelia Earhart gibi! Ona nasil hayran olmam ki?"

Nada gözlerini kıstı. "Bana öyle geliyor ki araştırman hayranlığın da ötesine geçmiş."

Mia oflayıp poflayarak Nada'ya baktı, "Sen iyi bir muhabirsin, bunu biliyorsun değil mi?"

"İşin doğrusu evet, biliyorum."

Mia bir iç çekti. "Bu hikayenin neden benim için bu kadar çok önemli olduğu konusunda emin değilim. İşte, gerçek bu. İlk zamanlar parçalarını birleştirerek boş zamanımı doldurduğum ilginç bir hikayeden öte bir şey değildi. Onunla ilgili daha çok şey duyup okudukça, daha fazla kurcalamaya başladım bu hikayeyi. Ve daha fazla kurcaladıkça parçalar birbirini tutmamaya başladı. Bazı noktalarda da kişiselleşmeye başladı. Kate'i bir akıl hocası ve başkaları tarafından örnek alınan biri gibi gördüm. Kelimeleri bana ilham verdi. Tercihleri kendi yaşamımda ne yapmam gerektiğini hatırlattı bana. Belle, bu konu ile ilgili ortalığı bulandırmamamı söylemişti. Fakat Kate'in lekelenmiş ününü düşünmekten başka bir şey yapamıyorum. Bari en azından gerçeği aramaktan vazgeçsem..." Omuzlarını silkti ve devam etti, "Gerçi ben olmasam kim arayacaktı ki?"

"İşte bir muhabirin yapması gereken de bu. Resmin bütünü-

nü oluşturan detayları aramak. Benim için hikaye her şeyden önemlidir. Ayrıca iyi de bir hikaye bu."

"Ama gerçek hikayeyi henüz bilmiyoruz, değil mi? Elimizdekiler sadece dedikodu ve söylentiden ibaret. Philip Pace bana Kate'in kimseyi öldürmediğini söyledi. Anlatılan her şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu. Bu doğru mu gerçekten? Siz muhabirler gerçeklerin üzerine gitmez misiniz?"

"Senin yaptığın şey işte bu. Gerçeklerin üzerine gitmek."

"Olayın ancak görülen yüzüne dair bilgi bulabildim daha. Bu hikaye sanki bir muamma. Ortaya ipuçları çıkarmaya çalışıyorum. Mia, masaya gidip oturdu ve önüne birkaç sayfa boş kâğıt koydu. Küçük çantasına uzanıp kalemini çıkardı. Bu arada Nada da oturmak için yanına geldi.

Mia, düşüncelere dalmış kalemini kâğıdına vuruyordu. "Suç ispatlanana dek kişi masumdur. Bildiğim kadarıyla eyalette hâlâ uyguluyoruz bu yasayı, doğru mu? Öyleyse, Kate'in öldürdüğü iddia edilen kişinin kim olduğunu biliyor musun?"

"Kasabanın dışından biri. Sevgilisi. Neydi adı? Delaney? Darcey? Yok yok, bir Fransız ismiydi. Hatırla hadi şunu!"

"Benim aklıma ilk gelen Lowrence Davidson'dı."

"Yok. O değil. O Birinci Dünya Savaşı'nda öldü. Herkes biliyor bunu." Nada parmaklarını şıklatarak, "DeLancey. Adı buydu. NewYork sosyetesinden biriydi," dedi.

Mia defterine yazdı bu ismi. "DeLancey ne zaman öldü?"

"Emin değilim. Büyük ihtimalle 1930'dan öncedir. Yani Kate kulübeye yerleştikten sonra."

"Ama bu cinayetin, daha doğrusu ileri sürülen cinayetin o zaman işlendiği anlamına gelmez." Mia kâğıdını düzeltti ve bir tablo çizmeye başladı. "Bir zaman çizelgesi yapacağım. Bu yolla tam olarak neyi bildiğimizi görebiliriz. Sonra da sadece söylenti olanları sıralayacağım. Tamamdır, Kate'le başlayalım. 1900'de doğmuş. Bu da demek oluyor ki ilk yazısı yirmilerin ortasında basılmış."

"Yirmi beş," dedi Nada, yayınlanmış yazıların tarihlerini

kontrol ederek.

"Evini Büyük Buhran'da kaybettiğini biliyoruz, yani 1929." Birden kafasında bir kıvılcım çaktı. "Bir dakika." Kütüphanede okuduğu bilgilerin yazılı olduğu sayfaları açtı. "İşte burada. 1929, aynı zamanda Walter Watkins'in de ölüm tarihi." Kalemiyle hafifçe kâğıda vurdu. "Hangi ay acaba?"

"Bulması kolay."

"Tamam. Evini kaybetmişti ama yine de birkaç dönüm toprak ve kulübenin sahibi olsa gerek. Zaten Belle'ye kalan seksen küsür dönüm. Her halükarda, gidecek başka yeri yokmuş. Belki de inzivaya çekilmekten ziyade, zorunlu olarak aldığı bir karardı kulübede yaşamak."

"Cinayet soruşturmasından sonra basın ve kasaba insanı tarafından izleniyor olduğu hissine de kapılmış olabilir."

Çember daralmaya başlamıştı. Mia'ysa Kate'e karşı duyduğu hüznün içindeydi. "Zavallı kadın! Aynı sene içinde hem servetini hem evini hem de babasını kaybetmiş. Sonra da bir cinayetle suçlanmış. Çekip gitmese delirirdi herhalde."

"Gazete bu konuyu işlemiş olmalı," dedi Nada. "Kasaba için çok büyük bir olay." Boynu bükük bir bakışla Mia'ya baktı. "Sanırım ki bu mikrofilmleri de incelememi istiyorsun benden."

Mia gülümseyerek, "Lütfen," dedi.

Nada sandalyesine yaslandı. "Samanlıkta iğne arıyoruz."

"Kurcalamaya devam etmeliyiz. İşte, bu yüzden Kate Watkins'le ilgili bir şeyin henüz yayınlanmasını istemiyorum."

Nada derin bir nefes alıp araştırmaya başladı. "Özür dilerim Mia ama sana katılmıyorum. Ben Kate'in balıkçılıkla ilgili yazılarını yayınlayacağım. Bunlar zamandan bağımsız yazılar. Ama onun hikayesini işlemeyeceğim tabii. Yani şimdilik. Köşesinin altına ismini yazmayıp yirmili yılların tanınan bir balıkçısı olduğuna dair bir bilgi de ekleyebilirim. Yani belirsiz bırakacağım."

Mia pişmanlıkla salladı kafasını, "Belle yine de öldürecek beni."

"Hayır öldürmeyecek. Yazılar insanlara Kate'in iyi yanlarını hatırlatacak, yaşanan o eski rezaleti değil. Belle buna niye kız-

sın ki? Bak ben de Kate Watkins'e hayranım. Onu bir sansasyon malzemesi haline getirmeyeceğim. Kasabanın, onun gerçekte kim olduğunu bilmesinin vakti geldi. Bir münzevi ya da bir hayalet olarak bilmemeleri lazım onu. Balıkçılıkla ilgili bu yazılar insanların yıllar sonra gerçek hikayeyi öğrenme hevesini kabartacak."

"Bu arada aynı hikayeyle ilgili yalanları da kaşıyacak. Gerçek hikayeye nasıl ulaşabilirim ki? Gazete yazılarının dışında bir tek Bay Pace ve Bayan Minor var, Kate'i tanıyıp hayatta olan. Ölü biriyle nasil röportaj yapabilirsin ki!"

Nada'nın yüzüne memnuniyet dolu bir gülümseme yayıldı. "İşte, dediğin gibi. Esas kaynaklara gidersin."

Mia meraklı gözlerle baktı.

"Günlükler, mektuplar, gazeteler, fotoğraflar... Bunların hepsi geçmişin gerçek hazineleri. Bunlar tarihi canlı tutuyor. Tatlım, merak etme, doğru yere geldin."

On İkinci Bölüm

18 Nisan 1925
Sevgili Bayan Watkins

Theodore DeLancey, güzel nehir ve ırmaklarınızda balık avlamak üzere Ashville'yi ziyaret etmekte. Onunla birlikte gelmeyi çok isterdim. Yokluğumda kendini size tanıtması için bu notu verdim ona. Çok iyi bir dosttur ve ailelerimiz yıllardır birbirini tanır. Deneyimli bir balıkçıdır, iyi bir tarzı vardır. Ayrıca eklemeliyim ki kulübümüzün düzenlediği bir turnuvanın da galibidir. Ona sizin rehberlikteki büyük yeteneğinizi anlattım. Umarım onunla tanışmaktan memnun olursunuz.

Babanıza içtenlikle saygılarımı ve en iyi dileklerimi sunarım.

Saygılarımla,
Woodrow Nelson

Mia, anacaddenin arkasındaki küçük yolda arabasını sürüyordu. Dağ yolunu arabasıyla güçlükle aşmış, büyük Viktorya tipi evlerle küçük sayfiye tipi evlerin önünden geçiyordu. Ön cephesinde soluk beyaz bir veranda bulunan küçük yeşil bir sayfiye evinin önünde durdu. Mütevazı bir evdi, arka tarafında-

ki uzun hatmi çiçekleriyle sınır oluşturuyordu. Mia, defterinde yazılı olan adresi kontrol etti. Yemekten sonra Becky'den Bayan Minor'ın adres ve telefon numarasını öğrenmek için dosdoğru Schaffer'in Yeri'ne gitmişti. Saatine baktı. Üçü gösteriyordu. Zamanında gelmişti.

Ön cephedeki verandada pomeranian cinsi küçük bir köpek bağlıydı. Mia, yürümeye başlayınca köpek havlamaya başladı. "Hişşşt, sus bakayım!" dedi Mia, okşamak için elini köpeğe uzatarak. Küçük köpek dişlerini göstererek hırlamaya başladı. "Demek arkadaş canlısı değilsin," diyerek geri çekildi Mia.

Daha çalmaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Üzerinde kot ve gömlek bulunan, atkuyruğu yapılmış siyah saçlı, ince ve uzun bir kadın belirdi kapıda.

"Şey, ben Mia Landan. Hatırlarsanız telefonda konuşmuştuk."

Kadın gözlerini kısarak, "Siz anneannemle konuşmaya gelen hanımsınız sanırım," dedi kasaba ağzıyla sözcükleri yayarak.

"Evet, o hanım benim. Siz de bayan...." Kadının ismini unutmuştu Mia.

"Bana sadece Lucy demeniz yeterli," dedi kadın kapıyı tamamen açarak.

"Kes sesini Angel," dedi Lucy, köpeği susturmak için. Angel, hırlamaya devam ediyordu. Çakmak çakmak parlayan gözleriyle tehditkâr bir şekilde hâlâ Mia'nın üzerindeydi.

"Kusura bakmayın," dedi kadın, köpeği kucağına alarak. "Yabancılara karşı biraz hırçın da."

"Bayan Minor için uygun bir zaman mı?"

"Evet, müsait, o da sizi bekliyor zaten," dedi Lucy, Mia'yı içeriye buyur ederek. Dışarıda kalan sevimli ama asabi köpek Angel'sa havlamayı kesmişti. "Anneannem demin yemeğini yedi. Bu yüzden büyük ihtimalle biraz daha iyidir. Eğer konuşacaksa şimdi konuşur. Sonra ilaç alıyor çünkü."

İçinde, insanı boğan büyük mobilyaların bulunduğu loş bir oturma odasından geçtiler. Eski kanepelerin üstü tığ işi örtülerle örtülmüştü. İçi tıka basa melek heykelleriyle dolu antika bir do

lap vardı bir de.

"Çiçek getirdim," dedi Mia, elindeki buketi Lucy'ye uzatarak. "Ve biraz da pasta getirdim Schaffer'in Yeri'nden."

"Anneannem çok mutlu olacak bunları görünce," diye mırıldandı Lucy gülümseyerek.

"Nasıl hissediyor kendini?"

"Bugün iyi. Doksan iki yaşında, sıradan bir hayat geçirmiş. Ama iyi bir hayat. Tabii, şimdilerde çok iyi değil. Çok fazla yemek yiyemiyor. Gittikçe küçülüyor sanki. Ama çok tatlı yaşlı bir kız ve onu üzecek hiçbir şey istemiyorum."

Mia uyarıyı almıştı. "Niyetim onu üzmek değil zaten, merak etmeyin."

Lucy, ikna olmuş göründü. "Hikayelerini takip etmemi rica etti. Bu iyiye işaret. Ayrıca tarçın kokusunu da alınca neşesi yerine gelecektir."

"Lucy, anneannen Kate Watkins'i nereden tanıyordu? Watkins Koyu'nda komşu muydular?"

"Evet. Ama onun öncesinde de birbirlerini tanıyorlarmış. Anneannemin annesi büyük evlerindelerken Watkins Ailesi için çalışmış. Ailenin aşçısıymış, büyük anneannem Minnie."

"Ve onu da yanlarına alıp kulübeye mi taşınmışlar?"

"Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum aslında," diye devam etti Lucy. "Çok uzun zaman önceydi. Tek bildiğim Bayan Kate'in evini kaybedip kulübeye taşınınca büyük anneannem Minnie'ye bir miktar toprak verdiği. Büyük anneannem ve kocası böylece kendilerine bir ev yapmışlar. Bu, ailemin tamamen kendilerine ait olan ilk mülküydü. Anneannem her zaman bunun çok dürüst ve adil bir davranış olduğunu söyler. İşler bozulduğunda da Bayan Watkins'in hep yanlarında olduğunu söyler."

Mia, kısa koridor boyunca Lucy'yi takip ediyordu. Kapalı bir kapının önünde durdular. Lucy'yle yüz yüze geldi.

"Konuşmak isteyebilir. Tanıklık ettiği hikayelerden birini duymak hoş gelebilir ona. Ama konuşmak istemeyebilir de. Zamanının çoğunu tekerlikli sandalyesinde oturarak geçiriyor. Gü-

lüyor, mırıldanıyor, ıslık çalıyor. Ben de ne söylemeye çalıştığını anlayamıyorum tabii. Sonra kafasını kaldırıp bana bakıyor. Tanıyor beni ve güzelce sohbet ediyoruz. Ne yapacağını kesinlikle kestiremiyorum. Sana diyebileceğim tek şey bu." Kapıyı açtı. "İşte, orada."

Mia, lavanta kokulu küçük bir odaya girmişti. Evin çevresindeki yaşı geçkin porsuk ağaçlarının gölgesi düşmüştü odaya. Fakat nazik iyi yürekli biri yaprakları biraz budamış olmalı ki pencerenin birinden bir miktar gün ışığı sızıyordu. İşte, sızan bu gün ışığında da yaşlı bir kadın oturuyordu. Tekerlekli sandalyesinde yastıkların üzerinde oturuyor gibi duruyordu. Siyahi teni buruşmuş ve pörsümüştü. Kırlaşmış saçlarının altındaki saç derisi ile yolunmuş kaz gibi duruyordu.

"Anneanne, işte sana bahsettiğim hanım, Mia Landan. Seninle tanışmak istiyor." Anneannesine biraz daha yaklaşıp ellerini tuttu Lucy. Sonra da Mia'yı gösterip, "Hadi merhaba de Bayan Landan'a," dedi.

Yaşlı kadın kafasını torununa doğru çevirdi. Kataraktı olan kara gözleriyle anlamsız bir şekilde Lucy'e bakıyordu.

"Ona Kate Watkins'le ilgili hikayelerinden birini anlatmak ister misin anneanne?"

Bayan Minor parlayan kara gözleriyle Mia'yı tepeden tırnağa süzdü.

"Merhaba Bayan Minor," dedi Mia gülümseyerek.

Yaşlı kadın suratını asıp pencereye doğru çevirdi kafasını.

"Anneanne?"

Yaşlı kadın homurdandı.

"Bayan Minor," dedi Mia, yaşlı kadına daha da yaklaşarak. "Ben Mia. Watkins Koyu'ndaki kulübede oturuyorum. Kate Watkins'in kulübesinde."

Yaşlı kadın kafasını çevirip Mia'ya baktı. Gözlerinde sanki Mia'yı tanıyormuş gibi bir ifade vardı. "Watkinslerin mekânında ne arıyorsun sen?" dedi kızgın ve huysuz bir şekilde. "Senin orada da bir işin yok!"

"Davet edildim ama!"

"Oraya kimse davet edilmez. Kim etmiş seni?"

"Belle Carson."

"Belle Carson diye birini tanımıyorum ben," diye mırıldandı.

"Belle, Kate'in torunu. Theodora'nın da kızı." Mia birden duraksadı. Kendi ettiği laf kafasına takılmıştı: Theodora'nın kızı. Theodare DeLancey. Parçalardan biri daha yerine oturmuştu: DeLancey, Kate'in kızının babasıydı.

"Küçük Theodara." Bayan Minor'ın sesi canlanmıştı. "Onu hatırlayamayacağım kadar uzun zamandır görmedim. Nasılmış bakalım o tatlı çocuk?"

"Üzgünüm, Theodora geçen kış vefat etti."

Yaşlı kadının suratı asıldı. "Hepsi şu an ölü, öyle mi? Bu kadar uzun yaşamak hem bir lütuf hem de bir lanet. O, en azından annesine kavuştu sonunda. Birbirlerini görmeyeli çok olmuştu zaten. Huzur içinde yatsınlar."

"Ne olmuştu aralarında?"

Reddeder bir tarzda salladı elini yaşlı kadın. "Bu uzun bir hikaye. Bunları bilmene gerek yok."

"Hikayeyi dinlemek isterdim. Bütün hikayeyi!"

"Niye bu hikayeyi öğrenmek istiyorsun? Çok eski bir hikaye bu. Üzerinden çok zaman geçti."

"Çok zaman geçti ama skandalın izleri hâlâ canlı."

"Pis dedikoducular. Bunların hepsi böyledir. Eğer bunun için geldiysen hemen geri dönebilirsin. Bu iğrenç yalanlara inanıyorsan karşıma geçip beni dinleyemezsin."

Lucy, ellerini anneannesinin omuzlarına koyarak sakinleştirmeye çalışıyordu. "Tamam anneanne. Kimseyle konuşmayacağız."

"Bayan Minor, sizi üzmek ya da sinirlendirmek için gelmedim buraya. Kate Watkins'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için de gelmedim."

"Sana anlatacak hiçbir şeyim yok."

"Lütfen Bayan Minor. Bu anlatılanların doğru olduğuna

inanmıyorum. Fakat yıllarca süren sessizlik bu yalanların gerçek olarak algılanmasına yol açtı. Kate'i tanıyıp hayatta olan pek fazla insan yok. Bay Philip Pace'le konuştum. Bir de şimdi sizinle konuşuyorum, o kadar."

"Neden benimle sen konuşmak istiyorsun ki? Burası senin mekânın değil. Şu an Kate'in torunuyla konuşuyor olmalıydım. Belle'ydi adı, değil mi? Söyle Belle'ye yakın bir zamanda gelsin."

"Belle gelmeyecek buraya. Theodora, kafasını çok fazla şüpheyle doldurmuş. Bu yüzden anneannesinden nefret ediyor ve onunla alakalı hiçbir şey duymak istemiyor."

Yaşlı kadın telaşlı bir şekilde doğruldu, "Theodora'nın kızını görmem gerek."

"Bayan Minor, ben zaten Belle'ye yardım etmek için buradayım. Onu önemsiyorum. Kate Watkins'i de çok önemsiyorum."

Yaşlı kadm Mia'nın suratına yakından bakmak için öne doğru eğildi. "Kate'in kulübesinde kalıyorum demiştin, değil mi?"

"Hatta onun odasında uyuyorum."

Bayan Minor kafasını salladı gözleri parıldayarak, "Daha gelmedi ını sana?"

Mia'nın bir an nefesi kesildi. "Bu... Bu hissetmenin de ötesinde."

"Adeta adın gibi bilmek."

Mia kafasını salladı. Yaşadığı şeyin tam tarifi buydu.

"Hımm," diye mırıldandı yaşlı kadın tekerlekli sandalyesine yaslanarak. "Eğer Bayan Watkins'e yardım etmeye çalışıyorum diyorsan onun için bir şeyler yaparım. Nereden başlayayım. İnsanlar, Bayan Watkins'in soğuk biri olduğunu düşünürlerdi. Ama öyle değildi. Sadece güçlü ve zekiydi. İnsanlar bir kadında bu özelliklerin olmasından hoşlanmazlar."

"Peki, Theodore DeLancey kimdi?"

Yaşlı kadın yeniden doğruldu sandalyesinde. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece ismini biliyorum. Bir de onun adına Kate'e yazılan bir tanıtma mektubundan haberdarım."

"Eğer DeLancey'i bilmiyorsan hiçbir şey bilmiyorsun demektir."

Mia, Nada'nın yığınlar içinden bulduğu mektubun bir kopyasını çıkardı çantasından.

"İşte, tanıtma yazısı bu. Nasıl olduysa arşive düşmüş. Bayan Watkins'e gönderilmiş. Theodore DeLancey ile alakalı." Mia ince kâğıdı açıp Bayan Minor'a verdi.

"Gözlüklerim lazım bunu okumam için."

Lucy, arkadaki masanın uzakta kalan ucundaki ince çerçeveli gözlüğe uzandı ve bir tarafından tutup gözlüğü aldı. "Al anneanne."

Bayan Minor gözlüklerini taktı. Okumak için eğilince gözlüğünün bir kısmı burnundan aşağı sarktı. Mektubu okurken dudakları da kımıldıyordu.

"İşte, her şeyi başlatan mektup, bu küçücük mektup!"

Bayan Minor, gözlüklerini düzeltip tekrar baktıktan sonra kucağına koydu mektubu.

"Beyefendi için bir tanıtma mektubu emir gibi bir şeydi. O bir beyefendiydi. Hem de kimsenin olmadığı kadar. Ve gerçek bir beyefendi gibi yaşamanın tek bir kuralı vardır, bunu duydun mu? Onun bu beyefendilikten saptığına inanmıyorum. Tahminim o ki bir mektupla işlerin bu raddeye geleceğini bilseydi onun yaptıklarına katlanmazdı."

"Ne oldu anlat bana lütfen!"

Bayan Minor kafasındakileri hatırlamaya çalışan bir yüz ifadesiyle oturuşunu değiştirdi. Mia, yaşlı kadının zihnine karşı verdiği mücadeleyi gözlerinde görüyor, devam etmesi için bekliyordu.

"Başlangıçtan itibaren bilmen gereken bir şey var. İnsanların dediği gibi bu sadece önemsiz bir..." dudakları yapışıp kalmıştı kullanacağı kelimeyi ararken, "durum değildi. Her şey açığa çıkınca halk bunu çok bayağı ve ucuz buldu. Öyle hiçbir şeye benzemiyordu da. Ortada aşk vardı. Bir adamı tüm gerçekliğiyle ve delicesine seven ve bu sevgisi gözlerinden okunan bir kadın. Onun yolu, bu sevginin yoluydu artık."

Bayan Minor tekrar camdan dışarı baktı. Zihnindeki anılarına yaptığı yolculuk derinleştikçe sesi yumuşuyordu.

"DeLancey, o güzel şimendifer arabasıyla gelmişti kasabaya.

Ya da başka tip bir arabaydı. Kasaba halkı çok etkilenmişti bundan. Watkins Koyu'nda yaşayan herkes öğle treninin yüksek sesli düdüğünü duyardı. Saygıdeğer Bay Watkins, bu sesi ne zaman duysa Tanrıya şükrederdi. Tren hattının döşendiği zamanları daha unutmamıştı. Daha küçücük bir çocuktu o zamanlar ama tren yolu için ödenen yüksek meblağları asla unutmamıştı. Halbuki insanlar kötü zamanlarını çok çabuk unutur. Yirmilerde bu düdük sesi duyulduğunda kasaba halkı kimin geldiğini görmek için gara koşardı. İşte, o pazar günü Bay Watkins ve Kate'in, her pazar olduğu gibi yine Davidson Nehri'nde olduklarını zannetmiştim. Hep balıkta olurlardı pazar günleri. Ama trende Kate'in gelecek olan yeni oltası varmış. İşte, bu yüzden o pazar kasabaya gitmişlerdi."

"DeLancey ile o zaman mı tanıştı?" diye sordu Mia.

Bayan Minor aheste aheste salladı kafasını. "Onunla ve güzel takım elbisesiyle ve güzel ayakkabılarıyla. Adam çok zengindi. Watkins Ailesi'nin hayalini bile kuramayacağı kadar zengin! Kate'le aralarında fark yaratan şeyse zenginlik değildi." Yumuşak bir şekilde sanki biri gıdıklıyormuş gibi gülümsedi. "Kate ona züppe ve yakışıklı çocuk diye takılırdı. Bence o da bunu severdi. Ama Kate o kadar alıngandı ki o bir şey yaptığı zaman hesabını sormaktan geri durmazdı. DeLancey'in hayatında çok fazla insana yer olduğunu düşünmüyorum. Ama ona âşık olmuştu işte."

Yaşlı kadın bir iç çekerek ince parmaklarını ağzına götürdü. "Hayır, mesele para değildi. Niye olmadığını şundan biliyorum. Bütün bu olayların üzerinden yıllar geçmişti. Bir gün Kate ve ben verandada güneşin batışını izleyerek oturuyorduk. Gökyüzü dağların ardında yanan bir ateş gibi kırmızıydı. Tam konuşma havasındaydı o gün Kate ki bu havada olması çok sık rastlanan bir durum değildi. Genellikle çok konuşmaz, her şeyi içine atardı. Ya artık vadesinin dolduğunu hissetmişti ya da o gecenin yumuşak havasından dolayı bu havaya girmişti. Oturduğu yerde sallanıp uzaklara bakarak DeLancey'i ilk görüşünde onu savaştan evine dönen Lowrance Davidson sandığını söyledi bana.

Mia, Nada'nın yığınlar içinden bulduğu mektubun bir kopyasını çıkardı çantasından.

"İşte, tanıtma yazısı bu. Nasıl olduysa arşive düşmüş. Bayan Watkins'e gönderilmiş. Theodore DeLancey ile alakalı." Mia ince kâğıdı açıp Bayan Minor'a verdi.

"Gözlüklerim lazım bunu okumam için."

Lucy, arkadaki masanın uzakta kalan ucundaki ince çerçeveli gözlüğe uzandı ve bir tarafından tutup gözlüğü aldı. "Al anneanne."

Bayan Minor gözlüklerini taktı. Okumak için eğilince gözlüğünün bir kısmı burnundan aşağı sarktı. Mektubu okurken dudakları da kımıldıyordu.

"İşte, her şeyi başlatan mektup, bu küçücük mektup!"

Bayan Minor, gözlüklerini düzeltip tekrar baktıktan sonra kucağına koydu mektubu.

"Beyefendi için bir tanıtma mektubu emir gibi bir şeydi. O bir beyefendiydi. Hem de kimsenin olmadığı kadar. Ve gerçek bir beyefendi gibi yaşamanın tek bir kuralı vardır, bunu duydun mu? Onun bu beyefendilikten saptığına inanmıyorum. Tahminim o ki bir mektupla işlerin bu raddeye geleceğini bilseydi onun yaptıklarına katlanmazdı."

"Ne oldu anlat bana lütfen!"

Bayan Minor kafasındakileri hatırlamaya çalışan bir yüz ifadesiyle oturuşunu değiştirdi. Mia, yaşlı kadının zihnine karşı verdiği mücadeleyi gözlerinde görüyor, devam etmesi için bekliyordu.

"Başlangıçtan itibaren bilmen gereken bir şey var. İnsanların dediği gibi bu sadece önemsiz bir..." dudakları yapışıp kalmıştı kullanacağı kelimeyi ararken, "durum değildi. Her şey açığa çıkınca halk bunu çok bayağı ve ucuz buldu. Öyle hiçbir şeye benzemiyordu da. Ortada aşk vardı. Bir adamı tüm gerçekliğiyle ve delicesine seven ve bu sevgisi gözlerinden okunan bir kadın. Onun yolu, bu sevginin yoluydu artık."

Bayan Minor tekrar camdan dışarı baktı. Zihnindeki anılarına yaptığı yolculuk derinleştikçe sesi yumuşuyordu.

"DeLancey, o güzel şimendifer arabasıyla gelmişti kasabaya.

Ya da başka tip bir arabaydı. Kasaba halkı çok etkilenmişti bundan. Watkins Koyu'nda yaşayan herkes öğle treninin yüksek sesli düdüğünü duyardı. Saygıdeğer Bay Watkins, bu sesi ne zaman duysa Tanrıya şükrederdi. Tren hattının döşendiği zamanları daha unutmamıştı. Daha küçücük bir çocuktu o zamanlar ama tren yolu için ödenen yüksek meblağları asla unutmamıştı. Halbuki insanlar kötü zamanlarını çok çabuk unutur. Yirmilerde bu düdük sesi duyulduğunda kasaba halkı kimin geldiğini görmek için gara koşardı. İşte, o pazar günü Bay Watkins ve Kate'in, her pazar olduğu gibi yine Davidson Nehri'nde olduklarını zannetmiştim. Hep balıkta olurlardı pazar günleri. Ama trende Kate'in gelecek olan yeni oltası varmış. İşte, bu yüzden o pazar kasabaya gitmişlerdi."

"DeLancey ile o zaman mı tanıştı?" diye sordu Mia.

Bayan Minor aheste aheste salladı kafasını. "Onunla ve güzel takım elbisesiyle ve güzel ayakkabılarıyla. Adam çok zengindi. Watkins Ailesi'nin hayalini bile kuramayacağı kadar zengin! Kate'le aralarında fark yaratan şeyse zenginlik değildi." Yumuşak bir şekilde sanki biri gıdıklıyormuş gibi gülümsedi. "Kate ona züppe ve yakışıklı çocuk diye takılırdı. Bence o da bunu severdi. Ama Kate o kadar alıngandı ki o bir şey yaptığı zaman hesabını sormaktan geri durmazdı. DeLancey'in hayatında çok fazla insana yer olduğunu düşünmüyorum. Ama ona âşık olmuştu işte."

Yaşlı kadın bir iç çekerek ince parmaklarını ağzına götürdü. "Hayır, mesele para değildi. Niye olmadığını şundan biliyorum. Bütün bu olayların üzerinden yıllar geçmişti. Bir gün Kate ve ben verandada güneşin batışını izleyerek oturuyorduk. Gökyüzü dağların ardında yanan bir ateş gibi kırmızıydı. Tam konuşma havasındaydı o gün Kate ki bu havada olması çok sık rastlanan bir durum değildi. Genellikle çok konuşmaz, her şeyi içine atardı. Ya artık vadesinin dolduğunu hissetmişti ya da o gecenin yumuşak havasından dolayı bu havaya girmişti. Oturduğu yerde sallanıp uzaklara bakarak DeLancey'i ilk görüşünde onu savaştan evine dönen Lowrance Davidson sandığını söyledi bana.

Onu görmenin şokuyla tökezlemiş ve düşmemek için babasının koluna yapışmış. DeLancey yüzünü dönünce, onun Lowrance olmadığını görmüş tabii ama ilk göz temaslarında bir kıvılcım çakmış. Kate'in babası da nasıl olur da iki adam birbirine bu kadar benzer diye düşünmüş. Mevzu bahis olan sadece basit bir yüz benzerliği değil, saç ve hareketlerdeki benzerlikmiş." Bayan Minor kafasını sallayarak "Garip," diye noktaladı sözlerini.

"Peki, DeLancey ne kadar sıklıkta gelirdi kasabaya?" diye sordu Mia, yaşlı kadının kibar bir şekilde hikayeye dönmesini sağlayarak.

Bayan Minor arkasına iyice yaslanarak, "Dört sene boyunca her ilk ve sonbaharda geldi. Hatta kasaba halkı, o havalı şimendifer arabası garda gözükünce kendi aralarında 'bahar geldi' şakasını yapıyorlardı. Tabii ki DeLancey'in gelme sebebi balık avlamaktı! Herkes böyle biliyordu bunu. Ve tabii ki her gelişinde ona Bayan Watkins rehberlik ediyordu. Kimsenin aklına bir dedikodu gelmiyordu. En azından çok fazla dedikodu gelmiyordu. Sanırım kasaba, olaya diğer yönden bakıyordu. Kasaba olarak hepimiz saygıdeğer Bay Watkins'e karşı büyük bir saygı duyuyorduk. Baba kız, ikisi de parmakla gösterilecek kötü bir şey yapmamışlardı hiç. DeLancey geldiğinde Watkins Ailesi'nden bu balıkçı kulübesini kiralardı. Olan biten sadece buydu. Bir de tabii ki beraber balık avlarlardı. Hatırlıyorum da Kate'in güzel beyaz bir atı vardı. Çok büyük bir hayvandı. Hırçındı da. Bir keresinde öldürüyordu beni. Ama Kate'e hiçbir şey yapmazdı. Kate hemen hemen her gün bu ata binip dağlara çıkardı. DeLancey geldiğinde bu atı alıp onunla gezintiye çıkardı. Bir keresinde kasabaya yemek yemeye gideceklerdi. Fakat bu çifte kumru oyununu hiçbir zaman oynamadılar. En azından alenen. Kate, DeLancey'in bir beyefendi olduğunu ve neyin nerede nasıl uygun olacağını bilirdi. Fakat birbirlerine bakışlarını gören herhangi biri -bir iç çekti- durumu anlardı. Bilirsin ya, aşkı saklayamazsın. Babasınınsa bu ilişkiye neden onay vermediğini hiçbir zaman anlamadım. Bir keresinde anneme sormuştum bunu. Annem de Bay Watkins'in, Kate'in farklı biri olduğunu

bildiğini ve mutlu olmasını istediği için böyle davrandığını söylemişti. Sanırım hepimiz Kate'in mutlu olmasını istiyorduk. Kuzeni Lowrance savaşta ölünce içine kapanmıştı. Fakat DeLancey'in gelişiyle kendini bulmuştu."

Kafasını salladı. Sesi peltekleşmişti. "DeLancey'in iyi bir adam olmadığını söylemiyorum. Kate gibi bütün bunların üstesinden gelebileceğini de addetmiyorum ama. Kötü bir adam değildi. Kötüden ziyade zayıftı. Annem onun için, Kate'in odasının havasını hiçbir zaman solumamış olsa gerek, derdi. Kate, sadece onunla evlenmek istiyordu o kadar. Kate için şemsiyeyi tersine döndüren şey yani. Fakat hiçbirimiz de bu şemsiyenin nerede tersine döndüğünü görememiştik. İnsanlar sonradan zavallı DeLancey'in aşkı Kate için en yüksek bedeli ödediğinden bahsettiler. Ama böyle değildi. Onlar asıl Kate'in ödediği bedelden habersizdiler." Gözleri yaşlarla doldu. "Ödedi, ödedi, durmadan ödedi."

Bayan Minor kafasını önüne eğdi. Sessizce ağlarken omuzları titriyordu. Lucy, anneannesinin titreyen omuzlarını koluyla sarmalayıp Mia'ya baktı.

"Bence gitseniz iyi olacak."

Mia anlayışlı bir şekilde kafasını salladı. "Üzgünüm, amacım sizi üzmek değildi." Oturduğu yerden doğruldu. Fakat bir an için kalsam mı gitsem mi düşüncesiyle olduğu yerde durdu kaldı. Daha söyleyecekleri var, diye düşünmüştü.

"Hoşça kalın," dedi sonra aceleyle. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Bayan Minor kızarmış gözlerle bakıp el salladı Mia'ya. "Üzülme tatlım. Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben yaşlı ve çok duygusal bir kadınım. Tekrar gel. Ömrüm bitmeden sana hikayenin tamamını anlatmak istiyorum. Şu an sadece biraz yoruldum, o kadar. Daha sık gel ziyaretime, olur mu? Yanında da Belle'yi getir. Küçük Theodora'nın kızını bir görmek istiyorum."

On Üçüncü Bölüm

Olta iğnesinin suyun üstündeki duruşu yemin balığa sunuluş şeklidir. Olta, balığın görüleceği ve balığın göreceği bir yerde olur. Balıkçının amacı, kuru olta iğnesini usulca göstermektir. Böylece ürkütmeden kancana takabilirsin balığı.

Alçaktan tehditkâr bir şekilde gök gürledi. Mia, dağların üzerinden gelmekte olan büyük öfkeli kara bulutlara baktı. Sabahın bu geç saatinde yavaş yavaş sanki bir örtü gibi yeryüzüne çöküyorlardı. Nehre, Stuart'ın olduğu yere doğru baktı Mia. Stuart, hâlâ oltası elinde havayı kontrol ediyordu. Ani bir rüzgâr, suyu dalgalandırıp Mia'nın yüzünü ıslattı.

"En iyisi sudan çıkmak," diye bağırdı Stuart.

Stuart, daha cümlesini bitirmeden yağmurun ilk damlaları düşmeye başlamıştı. Mia, misinasını çabucak sarıp rüzgârdan kaçarcasına kayalıkların karşı tarafına yöneldi.

Stuart'sa zaten iskeledeydi. Eşyalarını topluyordu. "Acele et!" diye seslendi Mia'ya. Sesi bir başka rüzgârda kaybolup gitti. Yamacın üzerinde birbirine çarpan bulutların ışığı ve yere yükledikleri elektriğin bıraktığı sarı ve mor çizgileri görülüyordu. "Sağanak geliyor. Oltanı ver bana. Hadi, cipe koşalım!"

Mia, son sürat koşmaya başladı. Koşarken şapkasını soğuk rüzgâra vermemek için sımsıkı tutuyordu. Isı düşüyordu. Bakın-

ca, üzerlerine gelmekte olan gri yağmur bulutlarını görebiliyordu. Koca botlardan ağırlaşmış ayaklarıyla koşarken tek düşündüğü şey neden cipe bu kadar uzak kaldıklarıydı. Stuart, oltaları taşıyarak patika yolda önde gidiyordu. Cip gözükmesine rağmen Mia, kuru kalamayacaklarını biliyordu.

Şimşek çaktı, gökyüzü beyaza döndü ve sadece birkaç saniye sonra sanki yeri sallarcasına bir gök gürültüsü peyda oldu. Hava açılmıştı. Soğuk yağmur damlaları kafasına bir yumruk gibi çarpıp Mia'nın yüzünden aşağı süzülüyordu. Elbiseleri de iyice ıslanmıştı. Gözüne ince bir perde gibi inen yağmurdan dolayı arabayı zorlukla görebiliyordu. Fakat Stuart kapıyı açıp cipin içine girmesine yardım etti. Stuart, onu bindirip kapıyı kapatır kapatmaz Mia, koltuğa yığıldı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini kırpıldatarak açtığında yanında Stuart'ı gördü. Stuart koltuğuna yaslanmıştı. Ağzı açıktı ve saçlarından sular süzülüyordu. Kafasını çevirince, aynı kendisi gibi sarsılmış ve endişe dolu gözlerle kendisine bakan Mia'yı gördü. Stuart, birden sırıtmaya başladı ve o an ikisi de kahkahalarla gülmeye başladı.

"Aman Tanrım!" dedi Stuart, eliyle yüzünü silerek. "Fırtına çok şiddetli geldi. Bir an için üzerimize bir yıldırım düşecek zannettim."

Bulutlar tam tepelerinde gibiydi. Mia, hemen yana bir hamle yaparak Stuart'm kolunu yakaladı, sonra tekrar bir kahkaha attı.

"Islanmışsın," dedi Stuart. "Bir havlu olmalı buralarda."

Koltuğun arkasına uzanmak için doğruldu. Eski bir havlu bulup Mia'nın omuzlarına koydu. Küf kokuyordu bu havlu ama temizdi. Stuart arkaya bakmaya devam ederken Mia, saçlarını ve yüzünü kuruladı. Stuart, havluyu vermeye çalışırken vücudu o kadar iki büklüm olmuştu ki adeta kafası kalçalarıyla aynı hizaya gelmişti. Mia, bu yüzden yer açmak için camın olduğu tarafa doğru kendini geri çekti. Stuart, koltuğuna yerleştiğinde üzeri sarılı bir çanta, termos ve bir yünlü post vardı.

"Her zaman hazırlıklı olmak gerek," dedi vakur bir gülümsemeyle.

Fırtına tüm gücüyle hemen yanı başlarındaydı. Hortumu, gök gürültüsü ve çakan şimşekleriyle tam bir fırtına! Ama Stuart yanındayken korkmamıştı bundan Mia. Yağmur, damlalarıyla bir davulun tokmağı gibi vurarak siyah cipin yumuşak tabanını hırpalıyordu. Hatta bu damla darbelerinin gürültüsünden konuşamıyorlardı. Mia, havluyu Stuart'ın eline verdi. Sonra da onun yüzünü ve saçını kurulamasını seyretti. Stuart, tekrar Mia'ya döndü elindeki yünlü postla. Mia, bir el işaretiyle postu istemediğini ifade etti. Stuart'ın gözleri gökyüzünde çakan şimşek gibi birden parladı ve kesin bir tavırla tekrardan uzattı postu.

Bu ikinci teklifi reddetmedi Mia. Post omuzlarını örten bir battaniye gibi gelmişti ıslak kıyafetlerinin içinde titreyen Mia'ya. Stuart, termosun kapağını açınca sarhoş edici bir kahve kokusu aldı Mia. Bu kara sıvının üstünde tüten buhar neredeyse kendinden geçirecekti Mia'yı. Termosun plastik kabına kahveyi koydu Stuart. Mia, ilk yudumuyla boğazından damarlarına bir sıcaklık aktığını hissetti. Kahvesini çabucak bitirip o da biraz olsun içsin diye uzattı boş kabı Stuart'a. Bir sonraki adımda ise Stuart çantasının fermuvarım açıp içinden fıstikezmeli sandviçler çıkardı ve bir tanesini Mia'ya uzattı.

Mia, hoş vakit geçirdiğinin farkındaydı. Stuart ile diz dize oturup sandviç yiyip ve kahve içtiği bu sıkışık yerde kendini rahat ve güvende hissediyordu. Fırtınanın, nehrin suyunu bir çalı süpürgesi gibi süpürüp çimleri ve ağaçları eğen gücünü arabanın penceresinden görmek çok heyecan vericiydi.

Fırtına geldiği gibi çabucak geçti gitti. Koca bulutlar Sherman ordusu gibi nehrin üzerinden geçmişti. Fırtınanınsa sesi kesilmişti, yağmur hafiflemişti. Yamacın kuzeye bakan kısmındaysa göğün mavisi görülebiliyordu.

Kafasını pencereden geriye çevirip hâlâ dışarıyı gözetleyen Stuart'a baktı. İhtiyatsız bir şekilde gizlice inceledi Stuart'm yüzünü. İnce koyu renk kaşları ve çenesindeki kirli sakalı parlayan bir far gibi ortaya çıkarıyordu mavi gözlerini. Mia, en çok gözlerine hayrandı bu yakışıklı adamın ve bazen bu gözlere bakarken

dalıp gidiyordu.

"Sıkı bir yaz fırtınası," dedi Stuart kafasını çevirerek.

"Fırtınaları her zaman sevmişimdir," diye yanıt verdi Mia, daha rahat bakmak için kapıya doğru yerleşerek. Saçlarını kafasından arkaya doğru salıp büyük yeşil postu boynuna aldı. Dizlerini de bir araya getirdi. Kendini sanki bir örtünün içinde gibi hissetti. "Eskiden her fırtınada şimşeğin çakmasından göğün gürlemesine kadar olan zamanı sayma oyunu oynardık. Fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu tahmin edebilmek için."

"Ben de! Ve bugün çok yakındaydı."

"Biliyorum," dedi Mia parmaklarını bükerek. "Fırtınalar burada, dağlarda aşağıdaki sahile nazaran daha şiddetli. Belki de bu yüzden bize çok yakın."

"Bir fırtına hatırlıyorum da öyle sesli bir gök gürültüsü olmuştu ki bütün bir inek sürüsünün dizlerinin bağı çözülmüştü. Görsen böyle bir sahneyi unutamazdın."

"Dağlarda mı büyüdün sen?"

"Evet, Blue Ridge Dağlarında. Yarı kulübe yarı ev bir yerde. Ev kısmı sonradan eklenmiş tabii." Evini düşünürken gözleri çakmak çakmak olmuştu Stuart'ın. Mia'ya dönüp yana doğru yanaşarak ve geriye yaslandı.

"Dedemle ve beş kardeşine aitmiş bu ev. Ne tiplerdi ama! Hepsi de İskoçya'dan yeni gelmişler ve hepsi de balıkçı. Büyüyünce kulübeyi paylaşmışlar. Yıllar sonra dedem kulübenin hisselerini satın almış kardeşlerinden. Dedem sigorta işinde çalışırdı ama hayatı balıkçılıktı. Babama da o öğretmiş balıkçılığı... Şimdi seninle beraber avlanıyoruz ama bazen babalarla bir şeyler yapmanın nasıl olduğunu bilirsin. Çocuklarıyla geçirecekleri vakitleri her zaman yoktur. Ne mutlu ki dedemin boş vakti vardı. Her hafta sonu babamdan alırdı beni. Babam mı, ben mi yoksa dedem mi daha çok keyif alıyorduk bu durumdan onu bilmiyorum." Sesi düşünceli bir havaya büründü. "Babam ancak müsait olduğu zaman bizimle birlikte gelirdi. Yanlış anlama. Çok iyi bir adamdı. Samimi bir aileden geliyorum. Annem ve babam hâlâ doğup büyüdü-

ğüm evde oturuyor. İki kız kardeşim de bir günlük mesafedeler bana. Bu yüzden birbirimizi sık sık görüyoruz. Ama ne bileyim, dedem ölünce o ev eski ev olmaktan çıktı benim için."

"Kulübeye ne oldu peki?"

"Hâlâ olduğu yerde." Kahvesinden bir yudum aldı. "Dedem bana bıraktı orayı."

Bu mirasın onun için ne anlama geldiğini kavrayarak gülümsedi Mia. "Deden öldüğünde kaç yaşındaydın?"

"Yirmi yedi. Yetişkindim yani. Benim için de gitme vakti gelmişti. Fakat hâlâ terk edilmiş hissediyorum kendimi. Nehirde olup da onu yanımda hissetmediğim tek bir gün bile yok. Nehrin sadece biraz uzağında avlanıyor o kadar." Termos kabına kahve tazeleyip uzattı Mia'ya. "Gelelim sana!"

Kahveyi alırken kahvenin kokusunu duydu Mia. "Senin ailen kadar muhteşem bir ailem yok ama iyidirler. Çok kişi değiliz zaten. Büyükannelerim, dedelerim, hepsi çoktan öldü gitti."

"Ya annen, baban?"

Kahvesinden bir yudum aldı Mia. Tanıdık bir acı hissetmişti içinde. "Annemle babam da öldü gitti. Annem ben on üç yaşındayken öldü. Babam da iki sene sonra."

"Çok üzgünüm. Çok acı vermiş olmalı."

"Öyleydi. Hâlâ da öyle. Hayatım annemi özlemekle geçti. Göğüs kanserinden öldü. O zamanki tedavi teknikleri şimdiki gibi ileri değildi. Ağır bir mastektomi ve kimyasal tedavi sürecine girdi. Ama çok çabuk çöktü, kaldıramadı vücudu. Babamsa kendini anneme adamıştı. Annem, onun bütün dünyasıydı. Annem öldükten sonra gözlerimin önünde yaşlandı. Sanki hepimiz bir gecede yaşlanmıştık. Annem çok eğlenceli bir kadındı. Cuma akşamları hepimizi toplayıp yemek ve sinemaya ya da pazarları kumsala götürmeye bayılırdı. Babamın bir yelkenlisi vardı ve bununla bizi limana götürürdü. Annem de ona, 'sen kaptansan ben de seyir subayıyım,' derdi."

Mia'nın kalbi anılarıyla alev alev tutuşmuştu. Beyaz şortu ve tenis ayakkabıları içinde rüzgârda uçuşan saçlarıyla kahkahalar

atan annesi geldi aklına. Mia kendisi için, her zaman babasının annesine baktığı gibi bakan bir erkek istemişti.

"Tek çocuk muydun?"

"Yok. Bir kız kardeşim var. Adı Madeline." Mia'nın gözleri parladı birden kardeşini düşününce. "Maddie, benden altı yaş büyük. Bir abladan çok anne baba gibidir benim için. Haftaya geliyor buraya, sen de tanışırsın onunla. Seni uyarıyorum, biraz patronluk yapabilir bana, ama sanırım buna da hakkı var. Hem büyürken hem de kanser olduğumda yanımdan bir an olsun ayrılmadı. O, benim en iyi arkadaşım. Beni 'Oltayla Tedavi' terapisine gönderen de oydu."

"O da balık avlar mı?"

"Maddie mi? Hayır," diye cevap verdi Mia kıkırdayarak. "O biraz müzeliktir."

"Hey hey hey!" dedi Stuart Mia'yı ayıplarcasına. "Balık avlamak her tipten insan içindir."

"Kesinlikle haklısın. Kim derdi gün gelecek ben de balık tutacağım! Rüyamda görsem inanmazdım."

"Önceden ne yapıyordun?"

Önceden derken Stuart'ın neyi kastettiğini kestirememişti Mia. Kulübeden önce mi? Kanserden önce mi? Mia, birden her yeri aydınlatan bir şimşeği, bu 'önce'nin ne anlama geldiğini daha iyi görmesini sağlamıştı. Yaşamına kanser şeklinde girip hayatını altüst eden bir fırtınaydı, bu. Öyle bir fırtına ki suyu dağıtan, kâğıtları parçalayan ve kuşlarla diğer hayvanları birbirine sokan bir fırtına! İşte, kulübedeki hayatı o yaşadığı gerçek fırtınadan sonra cipe sığınmasına benziyordu. Peki, ama 'sonra'dan ne geliyordu? İşte, bunun kesin bir cevabı yoktu.

Stuart, Mia'nın cevabını bekler bir halde oturuyordu karşısında. İyi bir dinleyiciye benziyordu bu adam. Her halinden anlaşılıyordu bu. Kendi fikirlerini ortaya atma derdinde değildi. Karşısındakine, kendini tamamen ifade etmesi için zaman tanıyordu. İşte, onu iyi bir rehber yapan özelliği de buydu.

"Halkla ilişkiler işindeydim," diye karşılık verdi Mia. Öyle bir

şekilde ifade etti ki bunu duyan herhangi biri asırlar geçtiğini düşünebilirdi. Kendi kendine gülümseyip ve düşündü önce. "İşim, sanat festivallerindeki sanatçıları yönetmekti. Çok ışıltılı, eğlenceli bir meslek diye tabir edilebilecek bir işti, fakat öyle şeyler var ki bu işteyken esasında inanılmaz yoğun geçerdi günlerim. Bence işimde iyiydim. Ama kanserden sonra bırakmam herkesin işini kolaylaştırdı."

Stuart, saf biri değildi. Hemen esas konuya girdi. "Peki, bundan sonra ne yapacaksın?"

Mia, "kim bilir" der gibi omuzlarını kaldırdı. "Burada olmamın sebeplerinden biri de bu. Bütün bunları düşünüp geleceğim konusunda kararlar almak."

Stuart pencereden gökyüzüne baktı. Yağmur ince ince çiseliyor, hava da açmıştı. Gün ışığı da nehrin üzerinden kendilerine doğru bakmaya başlıyordu.

"Gitmeliyiz. Bu ıslak elbiseleri çıkarman gerek!"

Mia gitmek istemiyordu fakat kafasını salladı Stuart'ı onaylayarak.

Stuart anahtarı soktu. Ama arabayı çalıştırmadan önce Mia'ya dönerek, "Peki ya kocana ne oldu?" diye sordu.

Mia bir an duraksadı. Aralarına Charles'ı sokarak suyu bulandırmak istemiyordu. Zaten Charles'ı 'öncekiler' sınıfına koymuştu. Stuart ise... Onu da 'sonrakiler' sınıfına koymaya karar verdi.

"Boşandık," diye karşılık verdi. Mia, kendisi bile koyduğu bu son noktaya şaşırmıştı.

Stuart hiçbir şey demedi bunun üzerine. Yola bakıp çalıştırdı arabayı. Toprak yolun üzerinde, arabayla çamurda derin izler bırakarak yürümeyi yeni öğrenen bebek gibi sallanarak ilerlemeye başladılar.

Mia, içeri girince Schaffer'in Yeri'nin kapısının üstündeki küçük zil çalmaya başladı. Mia girer girmez onu kendinden geçiren kahvenin ve fırından yeni çıkmış pasta kokularının saldırısına uğramıştı. Pavlov'un köpeği gibi ağzı sulanmaya başladı.

"Günaydın Mia," diye seslendi Becky, o neşeli sesiyle cam vitrininin arkasından. Çalışmaktan yanakları kızarmış, yorgun ama sağlıklı gözüküyordu.

Pastanenin yoğun olduğu sabahlardan biriydi. Tezgâhın arkasında aynı Becky gibi pembe üniformalı genç bir kız kahve makinesinde kahve hazırlıyordu. Becky, herhalde yardımcı olması için birini işe aldı diye düşündü Mia ve buna da memnun oldu. Esmer kız aynı Becky gibi balıketli ve dolgundu. Gözleri de aynı Becky'ninkiler gibi masmaviydi. Kız bir hoş geldin gülümsemesiyle Mia'ya döndü. Mia, gayri ihtiyari fark etmişti bu ailenin benzerliğini.

Becky, büyük bir gururla kıza baktı. "Kızım Katherine ile tanış. Yazın geri kalan kısmında bana yardım edecek. Hatta belki dükkânı bile teslim edebilirim ona. Tabii ikna edebilirsem. Göreceğiz bakalım," dedi Becky.

"Yerini dolduracak birileri varmış," diye cevap verdi Mia samimi bir gülücükle.

"Var tabii, olmaz olur mu?" diye karşılık verdi Becky, tekrar işine koyulup.

Havalandırma, hurdaya çıkmış fırınların yaydığı sıcağa ve küçük vazolardaki pembe çiçeklerle bezenmiş küçük masalarında yemeklerini yiyen yarım düzine müşteriye karşı çalışmaktaydı. Dükkânın önündeki mönü tahtasındaysa günün özel yiyeceğinin tarçınlı çörek olduğu yazılıydı. İçerideki cam vitrin de üzeri dondurma kaplı bu çöreklerle dolup taşmaktaydı.

"Bugünkü gazeteyi gördün mü?" diye sordu Becky, hevesli bir şekilde ve devam etti. "Kate Watkins'in bir yazısını yayınlamışlar."

Mia birdenbire afalladı. "Bu kadar çabuk mu?" Nada'nın bu hızı şaşırtmıştı Mia'yı. Daha geçen hafta konuşmuşlardı bunu. Kate'in kasabada herkesin diline düşeceği düşüncesi midesine ağrılar sokuyordu. Ve daha yazıyı da okuyamamıştı.

Pasta tezgâhının önünde üç kişi sıralanmıştı. En arkada da Phyliss Pace vardı. Becky döndü ve "Sanırım bundan zaten ha-

berdardım," dedi merakla.

Mia, Becky'e dönerek, "Var mı sende bu yazı?" dedi.

Hemen yan masada oturan orta yaşlı sarışın bir kadın, "Al, buradan bakabilirsin," diyerek gazeteyi Mia'ya uzattı.

"Teşekkürler," diyerek aldı gazeteyi biraz merak biraz da korkuyla. Boş bir masaya oturup yazıyı bulmak için gazetenin sayfalarını çevirmeye başladı. Gazete, Watkins Mill'in kasaba şenliklerinin haberleriyle doluydu. Kasaba şerifinin eyalet ödülü kazandığı, yılda bir düzenlenen otuzuncu traktör çekme yarışmasının cumartesi olacağı gibi haberlerin yanı sıra doğum, evlilik, nişan ilanlarının fotoğraflarıyla birlikte yer aldığı bir sayfa da vardı. "İşte, burada."

Nada, yazıyı güncel haberlerin bulunduğu bölümün ön sayfasına koymuştu. Kate Watkins'in gençlik fotoğrafını görünce derin bir nefes aldı. Bu oydu. Mia, daha yakından bakmak için eğildi. İlk düşündüğü şeyse Kate'in ne kadar güzel olduğuydu. Mia'nın, Kate'in çocukluk resimlerinde görüp hayran olduğu o olgun ifade asil bir güç bırakmıştı. Koyu renk saçlarını arkadan atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Bakışlarıysa sanki birine bakıyormuş gibi yan tarafına meyletmişti. Saçının şekli, iri elmacık kemiklerini ve koyu renk gözlerinin üstünde kelebek kanatları gibi duran kaşlarını ön plana çıkarıyordu. Üzerinde uzun boynuna kadar yükselen buruşuk yakalı bir elbise vardı. Fakat aşırı titiz, süslü püslü bir kadın görünümü yoktu fotoğrafta. Daha çok kendi sadeliğiyle meydan okuyan bir tavırı vardı. Aynı Küçük Kadınlardaki Jo gibi.

Hiç şüphesiz kasabadaki bütün erkekler ona âşıktı diye düşündü Mia, fotoğrafa bakarak. Fotoğrafın altında Nada'nın söz verdiği gibi kısa bir not vardı. Mia, yazıyı şöyle bir gözden geçirdi. Bahar'la ilgili bir yazısını seçmişti Nada.

"Nada'nın bu resmi nereden bulduğunu merak ediyorum."

"Ben bulup verdim ona," diye girdi söze Phyllis. "Babamda, Kate'e ait fotoğraflar vardı. Siz ikinizle konuştuktan sonra zihnindeki anıları tazelendi. Eski fotoğraf albümlerini karıştırdı

günlerce. İyi bir meşgale oldu ona da. Eski balıkçıların bir arada balık avladığı birkaç fotoğrafı gösterdi bana. Sonra düşündü ve bunları bir sonraki yazısı için Nada'ya da göstermeliyim, dedi. Eğer ilgileniyorsan eminim sana da gösterecektir."

"Tabii ki ilgileniyorum. Ne zaman görebilirim?"

"Her salı kütüphaneye gelir babam. Esasında amacı şöyle bir gezmektir. Ama senin de bu fotoğraflar için orada olacağını bilirse daha da memnun olacaktır. Ona bununla ilgili bir plan yapmasını söyleyeyim mi?"

"Mutlaka söyle. Artık bekleyemeyeceğim. Kate'in de babasının da hiçbir fotoğrafını bulamıyorum."

"Belki kasabadan başka insanlarda da vardır onlara ait fotoğraflar," dedi ve ekledi Phyllis. "Sağa sola sorabilirim istersen." Phyllis, Mia'nın yanına geçip baktı gazeteye. "İyi bir yazı. Babam bunu görünce gururlanmıştır. Fazla fazla almıştır gazeteden. Böylece resmi kaybeden arkadaşlarına gönderecek gazeteyi."

"Bundan hoşlanmasına sevindim," diye karşılık verdi Mia, yaşlı adamın hikayesini anlatırkenki melodik sesini hatırlayarak. "Ne de olsa bana bu yazılardan ilk bahseden o."

Kapının üstündeki zil tekrar çaldı. Koltuğunun altındaki gazetelerle içeri giren Nada'ydı. Sert adımlarla yürüyordu. Mia, bu sert adım seslerini duyduğu zaman, bir filmde gördüğü matkap çavuş karakterini hatırlıyordu hep.

"İyi insan lafının üstüne gelir" dedi sessizce Mia.

Nada, "Herkese merhaba," diyerek Phyllis'e doğru yöneldi ve kolunun altındaki gazeteleri verdi eline. "Bunlar baban için. Babana söyle elimizde daha var. Ama çok fazla ayıramam. Kapış kapış gidiyor çünkü. 'Oltanın Ucunda' köşesi herkesin dilinde." Nada'nın gözlerinde kazanılmış bir zafer parıltısı vardı. "Sen nasıl buldun yazıyı? Beğendin mi?"

Mia bir iç çekti, "İtiraf etmeliyim ki iyi görünüyor. Kate'in fotoğrafına bayıldım. Onun kadın halini ilk görüşüm."

"Çocuk olmayan halini," diyerek bir şaka yaptı Becky.

Mia, yaptığı hatanın farkına vardı. "Kate'in hiçbir yerde resmi-

nin olmadığından bahsediyorduk da."

"Belki de ölmeden önce hepsini yakmıştır," dedi Nada.

Mia bir ürperti hissetti. Aklına tavan arasındaki boş oda ve gardıropta hiç fotoğraf olmaması gelmişti. Tek bir fotoğraf kalmıştı, o da Kate ve babasının günlükteki fotoğrafıydı.

"Niye böyle bir şey yapsın ki?" dedi Becky.

"Niye yapmasın ki?" diye soruya soruyla karşılık veren Nada devam etti. "Kızı onu terk etmişti. Kasabalı da sırtını dönmüştü ona. Belki de tamamen ortadan kaybolmak istiyordu."

"Peki, eğer durum buysa..." dedi Phyllis, "sen onun yazılarını yayınlayarak onun mahremiyetini ihlal etmiş olmuyor musun?"

Mia, Nada'ya baktı.

"Asla," dedi Nada kati bir şekilde. "Bunlar çok bilge ve zamandan bağımsız yazılar. Bunlar, Kate Watkins'in balıkçılığıyla ilgili yazılar, skandallarıyla ilgili değil. Kasabanın, bu insanı tekrar hatırlaması gerek."

"Katılıyorum," dedi Becky söze karışarak. "Gazetede, bu yazıların devamının geleceği yazıyordu. Yani bir yazı dizisi olacakmış. Doğru mu?" Nada, onaylarcasına kafasını sallayınca ekledi Becky, "Aferin sana. Zannımca çoğumuz Kate'in bu yanını unutmuştuk."

Konuşmalara kulak misafiri olan yan masadaki kadın girdi konuşmaya. "Unuttunuz mu? Ben bahsettiğiniz kadın hakkında daha önce hiçbir şey duymadım. Kasabanın dışındanım ben. Bütün hafta arkadaşlarımla balık tutmak için burada olacağım. Yazı da çok hoşuma gitti. Geriye kalan gazetelerinizi saklamıyorsanız, bir tanesini alıp kulübeme götürmek istiyorum. Bu kadının yirmilerde balıkçılık hakkında yazı yazması ne kadar hoş bir şey."

"Gördün mü?" dedi Nada, Mia'ya kendini beğenmiş bir şekilde. Sonra da masadaki kadına dönerek, "Balık tutuyorum, dediniz değil mi?"

"Evet. Charleston'da 'Makaracı Kadınlar' adlı kulübün üyeleriyiz biz."

"Kadınlara ait bir balıkçılık kulübü öyle mi? Ne yapıyorsu-

nuz peki?" diye sordu Nada merakla. "Eğer bir mahsuru yoksa anlatabilir misiniz?"

"Olur mu öyle şey! Bazı zamanlar olta atma derslerimiz bazı zamanlar da olta iğnesi yapma takma derslerimiz oluyor. Bu tip şeyler yani. Çoğunlukla av gezileri tertipliyoruz. Başkalarıyla bir yere gitmek eğlenceli bir şey. Tertiplediğimiz gezilerde de katılanları sudan zor çıkarıyoruz. Nasıldır bilirsiniz. Bir kere balık yakaladı mı hastası olursun balık avlamanın."

"Charleston dediniz, değil mi?" diye sordu Mia. "Orada oturuyorum ben. Belki ben de katılmalıyım size."

"Gel tabii. Aramıza katılmana çok seviniriz. Adım Shelia Northen bu arada. Bekle." Çantasının içinde bir şeyler arıyordu. "Telefon numaramı yazıp vereyim sana. Gelmeye hazır olduğunda ara beni."

"Biz de burada bir kulüp kurmalıyız," dedi Becky yüksek sesle. "Hep öğrenmek istemişimdir balık tutmayı ama erkek uğraşı diye baktım hep balıkçılığa."

"Ooo, yapma tatlım," dedi Shelia yazdığı yerden bakarak. Telefonunu yazdığı kartı uzattı Mia'ya. "Ülkenin dört bir tarafında kadınlara ait balıkçı kulüpleri var."

"Babam hep öğrenmemi istedi," dedi Phyllis. "Babam, Kate'in bir arkadaşı olarak, her zaman bu uğraşın kadınlara da ait olduğunu düşünürdü. Ondan Kuzey Carolina'daki alabalık avı hikayelerini dinlemeyi çok severdim. Ben de balık avlamayı öğrenmeyi hep istemişimdir ama büyüyüp çoluk çocuğa karışınca ve bir de iş güç girince araya hiç vakit bulamadım buna. Şimdi babamla hiç balığa çıkmamış olmaktan dolayı pişmanlık duyuyorum. Çok istemesine rağmen artık nehre de gelemez. Belki de şimdi öğrenmeliyim. Onun yerine ben ona anlatabilirim av hikayelerimi. Bence bu çok hoşuna gidecektir."

"Ben de varım," dedi Nada parlayan gözlerle. "Kate'in yazılarıyla uğraşmaya başladığımdan beri oltayı elime alıp makarayı sarma isteği başladı bende de. Belki kulübün başına da Belle'yi getirebiliriz. Düşünsenize, Watkins Mill'deki ilk balıkçılık kulü-

bünün kurucusu, Kate Watkins'in torunu. Bunu manşet olarak yazmak isterdim."

Bu olasılıklar kadınları heyecanlandırmıştı. Mia'ya baktılar bir tepki bekleyerek. Seslerindeki umudu duyup gözlerindeki hırsı görmüştü Mia. İlk düşündüğünde, 'sakın Belle'ye söyleme,' dedi kendi kendine. Mia, Belle'nin bu işe bulaşmasını istemiyordu. Eğer bunun için Belle'ye yanaşırlarsa Belle, Mia'nın Kate'le ilgili araştırmasını öğrenecek ve Mia'yı da asla affetmeyecekti. Belle'nin ona bir şey kurcalamamasını söylerkenki bakışları geldi Mia'nın aklına.

Mia, etrafındaki kadınların gözlerinin içine baktı. Hepsi de sıcak bir şekilde karşılamışlardı onu kasabalarında. Ve hepsi de araştırmasında yardımcı olmuşlardı. Nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Belle'ye de bir yararının dokunması lazımdı. Nada, söylediklerinde belki de haklıydı. Belki de Belle anneannesi hakkındakileri öğrendiğinden dolayı minnettar olacaktı. Belle bu kadınlara mükemmel bir öğretmen olabilirdi. Ayrıca kasaba halkıyla tanışıp rehberlik işini buraya taşımayı da ummuyor muydu? Bir kadın balıkçı kulübü kurmanın bundan daha iyi bir yolu ne olabilirdi ki?

Karşısındaki bu yeni arkadaşlarına gülümseyerek cevap verdi. "Sorabilirim. Şu an Avrupa'da kendisi fakat biz kulüp kurma çalışmalarına başlayabiliriz. Ona sorduğumuzda da örgütlenme işini tamamlarız." Shelia'ya dönerek, "Belki sizin grup da bize olta iğnesi verebilir."

"Tabii, çok seviniriz," diye karşılık verdi Shelia. "Biz de böyle başlamıştık. Aramızda tecrübeliler de vardı ama çoğumuz çaylaktık. Üç günlük bir ders aldık, o günden beri de balık tutuyoruz."

Ardından kulüp, malzemeler ve bunun gibi şeylerle ilgili sıkı bir tartışma başladı. Mia ise düşüncelerine bir düzen vermeye çalışıyordu. Kate Watkins'in hayatıyla ilgili araştırması planlamadığı şekilde dallanıp budaklanıyordu. Sanki küçük bir göle taş atıp uzaklarda oluşturduğu dalgaları izlemek gibiydi bu.

On Dördüncü Bölüm

Temmuz 1927

Ne kadar balık yakalarsanız yakalayın, işin asıl zevki bazen en iyi avınızı kaçırsanız bile o takiptir. Kimi zaman balık yakalayamamak bile keyif verir insana. Bazen de uzunca bir bekleyişin ardından yakalanan tek bir balık, onlarcasına bedeldir. Sonuçta kazanılan tecrübe tutulan balık sayısından çok daha önemlidir.

Kate Watkins
The Gazzette, "Oltanın Ucunda"

Doğu dağlarının sırtlarından günün ilk ışıkları yükselirken Mia, verandada bir elinde dumanı tüten bir kahve diğer elinde de bir saç fırçasıyla bu eşsiz manzarayı seyrediyordu. Kimi zaman şafağın bu kızıl ateşini yakalayıp içine alabilirmiş gibi hissediyordu.

Kuzey Carolina Dağları'ndan yaz ortasında, gündoğumunda süzülen yeşil tonları görmek için çizdiği resme baktı. Kahvesinden bir yudum alıp buraların hüzünlü sonbaharda da ne kadar harika görüneceğini düşündü. Zaman çok hızlı ilerliyordu. Çok geçmeden sıcak havalar yerini serin havalara bırakacaktı. Sanki yıllardan beri hep burada yaşıyormuş gibi hissediyordu. Hal-

buki ilk geldiğinde bu vahşi doğayla ilgili ne kadar çok az şey biliyordu, böyle bir yerde hiç yaşamamıştı. Şimdiyse buradan ayrılası gelmiyordu. Günün ilk ışıkları, şafağın esrarengiz gölgesini ormanın üzerinden henüz kaldırmamıştı. O an hâlâ burada öğrenecek çok şeyi olduğunu fark etti.

Tabii, hayatının bu zor zamanlarında edindiği onca deneyim Mia gibi biri için yadsınamayacak kadar çoktu. Ellerinden kaymakta olan hayatını geri kazanmıştı bir bakıma. Gerçekten de sadece bir ayım mı kaldı burada diye geçirdi aklından. İlk geldiğinde belki buraya çok zor alışmıştı ama şimdiyse buradan ayrılmayı hiç ama hiç istemiyordu.

Watkins Koyu'ndan ayrılmak, aynı zamanda yeni edindiği arkadaşlarından da ayrılmak demekti, özellikle de Stuart'tan elbette. Ondan etkilendiğini saklamaya gerek yoktu. Zaten şimdiye kadar da arkadaşlıktan öteye gitmemişti ilişkilerinin boyutu. Zaten kendi kendine böyle bir ilişkiye başlamaması gerektiğine karar vermişti. Sonuçta devam eden bir boşanma sürecinin ortasındaydı ve hayatını altüst eden kanser illetini de yeni yeni atlatıyordu. Şu an ihtiyacı olan son şeydi âşık olmak. Ama onunla beraberken hissettiği heyecanı da kaybetmeyi istemiyordu diğer yandan. Nehirde balık tutarken yan yana olmaktan aldıkları keyif, bir balık yakaladığında yaşadıkları heyecan, o etkileyici gözlerle baktığında içinde bir şeylerin eridiğini hissetmesi... Acaba bütün bunlar tedavi sürecinde bozulan hormon dengesinin de tekrardan normale döndüğünü mü gösteriyordu? İyileşiyordu hızla!

Gitmek zorunda olmak ne acı diye düşündü hayal ettiği bu güzel anların etkisinden sıyrılarak. Resim araç gereçlerini toplarken kulübenin dışına baktı. Örümcekler gitmiş, çalılıklar muntazam bir şekilde budanmış, veranda güzelce süpürülüp düzenlenmiş ve sallanan sandalyelerden biri dışarıdaki küçük ahşap masanın yanına konmuştu. Kapının hemen önündeki çömleğe de vişne kırmızısı sardunya ekilmişti.

Charles'ın, ev üzerindeki hakkı olarak gönderdiği para bun-

dan daha iyi bir zamanda gelemezdi doğrusu. Gerçekten de dediği gibi oldukça cömert bir teklif yapmış ve bu hareketiyle affetmese de her şeyi olduğu gibi kabullenmesine yardımcı olmuştu. Her gün yaşadığı "ya param biterse" endişesi böylelikle bir son bulmuştu artık. Biraz savurganlık yapmış olsa da rengi griye çalan, perdeden başka her şeye benzeyen yıpranmış beyaz örtüleri bembeyaz perdelerle değiştirmişti. Pencereler açıldığında, rüzgârla beraber savrulan tertemiz ve bembeyaz perdeleri vardı artık.

Artık tam manasıyla evi gibi olmuştu bu kulübe, hatta Charleston'daki evinden bile daha fazla. Mia elbette bunun, burayı temizleyip bu hale getirmek için harcadığı çabayla burada yalnız başına geçirdiği zamandan dolayı olduğunun bilincindeydi. Etraf kirlendiğinde dizlerinin üzerine çöküp yerleri ovalamak, süpürmek böyle bir bağ yaratıyor olmalıydı. Umarım Belle de bir gün burada benim gibi hisseder diye geçirdi aklından. Belki de büyükannesini daha iyi tanımak için buraya geldiğinde, kulübeyle de barış yapması için uygun bir ortam oluşurdu.

Mia, verendadan park alanına kadar olan yere taştan bir yürüyüş yolu yaptırarak gelmeden önce Belle'ye sürpriz yapmak istiyordu. Her yağmurun ardından evin önü bir çamur deryası haline geliyordu. Clarence'ye danışıp gerekli taşlarla araç gereçleri alarak basit bir kaldırım yaptırmak istiyordu. Kendim yapabilirsem çok daha iyi olacak, beni pek de zorlayacağını zannetmem diye düşündü.

Bir saat geçmesine rağmen çimenin altındaki çakıllarla kaplı inatçı toprağı çok az kazabilmişti. Balık tutmak, vücudunu da forma sokmuştu. En azından o böyle düşünüyordu fakat bir saat boyunca kürek sallamaktan, inatçı ağaç kökleriyle uğraşmaktan bütün kasları ağrımaya başlamıştı. Kolları kopacak gibiydi. Biraz nefes almak için küreğe dayanarak kısa bir mola verdi. Olacağı buydu tabii, ne bekliyordum ki dedi kendi kendine, önündeki içi dışına çıkmış toprağa bakarken. Düşündüğünden daha da meşakkatli bir işti bu. Eskiden de tabağını tıka basa yemekle doldururken annesi, "Yiyebileceğin kadar al!" derdi. Aç gözlülük

yapıp yiyebilirim diye aldığı yemeğin çoğu tabağında kalırdı. Bu işe de böyle atılmış ama kısa süre sonra kendisinin harcı olmadığını anlamıştı. Annesi de bu konularda onu hep uyarırdı zaten.

Uzaklardan, kulübenin aşağısındaki yokuşu tırmanan bir arabanın homurtusunu işitti. Ellerini gözlerine siper ederek merakla gelenin kim olduğunu anlamak için o tarafa doğru döndü. Acaba Clarence, satın aldığı taşları bu kadar çabuk getirmiş olabilir miydi? Zaten daha hazır da değildi. Birkaç saniye sonra kırmızı bir cipin kulübeye sapan yola girdiğini gördü. İsteksiz bir şekilde ağrıdan iniltiler çıkararak doğruldu. Umarım Stuart değildir diye geçirdi içinden incecik belini ovarken. Terlemiş ve kirlenmişti, üstelik kol ve ayakları çamur ve küçük çakıl parçalarıyla kaplıydı.

Maalesef gelen Stuart'tı. Cipten inip ona doğru yürümeye başladı. Saçlarının sanki bir karga kanadı gibi kapkara görünmesine yol açan siyah bir gömlek ve altına da bir şort giymişti. Şöyle bir süzdü Mia'yı baştan aşağı. Sonra da yan tarafta kazılmış toprağın etrafına saçılmış alet edevata bir baktı ve hemen ardından yine Mia'ya bakıp, "Sanırım bugün balık tutmaya gidemiyoruz," dedi.

Mia, bir an cevap veremedi. "Bugün mü? Gidecek miydik?"

"Öyle düşünmüştüm. Oltalarımızı elimizden bırakmamalıyız, değil mi?"

"Üzgünüm, gelmeyi çok isterdim ama bu işi tam da ortasında böylece bırakamam."

Kaşlarını kaldırarak yanaklarını işaret etti. "Tam yanağının ortasmda biraz çamur var. Evet, tam orada."

Temizlemek için elini yüzüne götürdü ama tek yapabildiği yüzünü eldivenleriyle biraz daha kirletmek oldu.

Stuart, "Dur, izin ver de ben yapayım," diyerek cebinden çıkardığı mendille yanaklarını nazik bir şekilde sildi. Saatler boyu güneş, toz ve çamur içinde kalmaktan dolayı yüzü kuruyup sertleşmişti. Stuart, bunu fark edecek diye çok korktu, yüzünü temizlerken nefes almadan bekledi.

"İşte oldu, böyle çok daha iyi," dedi. O kadar yakındı ki yüzleri, Stuart'ın nefesini hissedebiliyordu.

Güldüğü zaman gözleriyle yüzündeki o anlaşılmaz ifadede garip bir şımarıklık ve bir flört havası oluşuyordu. Bu bakışlara nasıl karşılık vereceğini hiç kestiremiyordu bu yüzden. Acaba bilerek mi yapıyordu yoksa doğal hali miydi bu? Buna rağmen her seferinde aynı şekilde cezp ediyordu bu bakışlar Mia'yı.

Mendilini cebine koyarken bu şekilsiz açılmış çukura bakıp, "Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

"Anlayamadın mı?" diye sordu biraz gücenmiş bir şekilde. "Bu bir kaldırım." Sonra gayri ihtiyari ekledi, "Çok da şatafatlı bir şey olmayacak zaten. Sadece bir noktadan diğer bir noktaya çamura batmadan yürümeyi sağlayacak bir taş kaldırım. Clarence'yle detaylı bir şekilde konuştum bu konuyu. Çok da zor bir iş gibi görünmüyordu açıkçası."

"Clarence?"

"Kasabada bu tür araç gereçler sattığı bir dükkânı var."

"Ooh, şu Clarence."

Dikbaşlı bir ifadeyle, "Evet, o Clarence. Bana şimdiye kadar çok yardımcı oldu. Bu iş sadece tahmin ettiğimden biraz daha zor oldu. Yapmaya alışık olduğum türden bir iş değil sonuçta," dedi kendini savunurcasına. "Yani, birkaç taşı yan yana döşemek ne kadar zor olabilir ki diye düşünmüştüm. Aynı bir yapboz gibi. Sadece, bu taşları döşeyeceğim alan için bir çukur açmak oldukça zorluyor beni." Parmaklarına baktı. Hepsi birden kızarmış ve tırnak araları da çamurla dolmuştu. Homurdanarak "Ağaç kökleriyle karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim toprağı kazarken," dedi.

Stuart, gülmemek için elini çenesine götürdü ve yapılan işe daha yakından bakmak için iyice yaklaştı. "Evet, öncelikle şunu bilmen gerek, bu yol ağaçlarm yakınında olmamalı. Bu hem kazarken bir sürü kökle mücadele etmen hem de buralarda sonradan oluşacak köklerin ileride taşları kaldırıp yolu bozması demek." Kafasını kaşıyıp devam etti, "Görüyorum ki kavisli bir yol

yapmak istiyorsun."

"Bunun daha güzel olacağını düşündüm." Stuart'ın yüzündeki ifadeyi görüp gülerek itiraf etti. "Yoldan çok, ağaçların arasında sürünerek ilerleyen bir yılana benziyor."

"Bu yolda, alışverişten sonra aldıklarını ya da valizlerini taşımak istiyorsun, değil mi?" Mia, "evet" der gibi kafa sallayınca devam etti. "O zaman ne kadar az kavis olursa yol da o kadar kullanışlı olur. Dur, sana göstereyim."

Biraz rahatlamıştı Mia. Kenara çekilip Stuart'm yerden aldığı bir sopayla toprağın üzerinde çizdiği kaldırım taslağına baktı. Uzunca tek bir kavis ve ağaçlardan uzak bir noktada.

"Sence nasıl olur bu şekilde?"

"Çok güzel."

"Bir bahçe hortumun var mı?"

"Hayır, üzgünüm. Hiç ihtiyacım olmadı ki! Zaten bahçe musluğu da yok. Kullanabileceğimiz başka bir şeyler yok mudur sence?"

Bir an için düşündü ve cipe doğru yürüdü. Gitmesiyle gelmesi bir oldu. Elinde bir sprey boya vardı. "Açık turuncu fakat iş görür. Şimdi metren varsa bir ölç. Yol aşağı yukarı doksan santim olmalı. Var mı metren?"

"Evet!" Eve girip alet çantasından metreyi alırken içten içe de Clarance'ye teşekkür ediyordu. Dikkatli bir şekilde ölçtü. Bundan sonra sıra kazmaya gelmişti. Bu işe kalkıştığından beri ilk defa ortaya iyi bir şeyler çıkabileceğini umut etmeye başladı.

"Kum ve taşlar hazır mı?" diye sordu Stuart.

"Clarence bugün getirecek."

"Güzel," dedi gömleğinin kollarını sıyırarak. "Hadi başlayalım o zaman."

"Stuart, bana yardım etmek zorunda değilsin. Bunu ödeyecek... Bunu ödeyecek param yok."

Stuart sinirli, kaşları çatılmış bir şekilde Mia'ya baktı. "Böyle bir şey talep etmedim zaten," diyerek durdu. "Sana yardım etmek isteyen insanlara karşı sürekli böyle temkinli ve ürkek mi

davranırsın?"

Mia, utanarak başını öne eğdi. "Son zamanlarda evet." Sonra bu münasebetsizliğini affedeceğini umarak Stuart'a baktı. "Bu huyumdan kurtulmaya çalışıyorum."

Stuart gülümsedi. "İyi. Şimdi ölçmeye devam et," derken Stuart bir yandan da sprey boyayı çalkalıyordu. "Kenara çekil Da Vinci. Şimdi yeni şaheserimi boyayacağım."

Stuart'ın bu tür ağır işlere alışkın olduğu belliydi. Oldukça düzenli, dikkatli ve ne yaptığını bilerek çalışıyordu, aynı balık tutarken olduğu gibi. Vakit öğlene yaklaştıkça güneş daha da tepelerine düşmüş ve terden Stuart'ın giydiği gömlek adeta ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı. Uzunca bir sırtı vardı ve oldukça kaslı olduğu belliydi. Kürek elinde eğilmiş kazarken gömleği sıyrılıyor, bu sırada da şortuyla gömleğinin arasından bronz teni ortaya çıkıyordu. Mia, bu görüntünün dikkatini dağıttığını fark ederek başını çevirip işe koyuldu. Tabii, toprağı hafifçe eşelerken elinde olmadan Stuart'ın toprağı kazışını izlemekten kendini alamıyordu. Kolları çok kuvvetliydi. Beli toprağa her atışında toprakta derin yarıklar oluşuyordu. Kendisinin sadece yüzeyini kazabildiği zaman zarfında Stuart, oldukça derin ve tamamı bitmiş bir yolun temelini atmıştı bile.

İşin bu kısmı bittiğinde biraz nefeslenerek yaptıkları işe şöyle bir baktılar. Stuart, Mia'ya bakarak tatmin olmuş bir ifadeyle kafasını sallıyordu. Mia, bu baş döndürücü bakışlardan balık tutarken aldığı hazzı alıyordu. O da Stuart'a gülümseyerek karşılık verdi. Alnı ter içinde kalmıştı bu güçlü adamın. Koluyla alnındaki teri siliyordu sürekli ve yüzü biraz önce Mia'ya olduğu gibi çamurdan kirlenmişti. Bunu görünce kıkırdamaya başladı Mia. Stuart, yan gözle bakarak, "Ne var?" diye sordu. Mia da yüzünü işaret etti. Ne olduğunu anlayarak biraz önce Mia'nın yüzünü sildiği mendilini ikinci bir görev için yeniden cebinden çıkardı. Sildiği yüzünde keyif aldığını gösteren bir tebessüm vardı.

"Hava gittikçe ısınıyor," dedi. "Rüzgâr da kesildi." Getirdiği su şişesini alarak ters çevirdi. "Suyum da bitmiş."

"Dur sana biraz su getireyim. İçine buz da koyarım."

"Biran yok mu içeride?"

"Üzgünüm ama yok. Birayı hiç sevmem ki! Şarabım var. Diyet sodaya ne dersin?"

"Hayır, teşekkürler. Biran yoksa su yeterli. Bu gibi durumlar için bire birdir ama bira."

Hemen aklının bir köşesine yazdı bunu. Evde birkaç şişe bira bulunması gerekiyordu. En azından Stuart için. Verandanın merdivenlerini tırmanırken bu anı daha önce yaşadığını hissetti, bir tür devaju. Acaba içeri davet etse gelir miydi? Ya da kendisi bunu yapmak istiyor muydu? O an nehirde geçirdikleri zamanı, o huzurlu ortamda geçirdikleri keyifli anları, yürüyüş yolunu yapmak için gösterdiği nazik çabayı düşünüp yarattığı gerginliğin, anlamsız düşüncelerin sadece aklında yer etmiş eski tereddütler olduğunu anladı.

Verendada çamurlu botlarını silkeledi.

"Eğer istersen ben burada kalayım. Evinde çamur izleri bırakmak istemem," diye bağırdı Mia'ya uzaktan.

"Saçmalama. Gel lütfen, burada temizlenirsin."

"Emin misin? Yerleri mahvedebilirim."

"Ne olmuş kirlenirse! Temizlerim daha sonra. Bu, bana yaptığın iyilik karşısında hiçbir şey."

"İyi o zaman..." Çıkardığı botlarının üzerindeki toprağı iyice silkeledi. Az biraz temizlendiklerine kanaat getirince düzenli bir biçimde kapının önüne koydu.

İçeri girdiğinde kulübeyi şöyle bir süzdü. Mia, burayı gerçekten yaşanacak bir hale getirmişti. Gözleri takdirle parladı. Mia da Stuart'ın bakışlarındaki takdiri görüp memnun olmuş, onu seyretmeye başlamıştı.

Kulübe oldukça temiz ve aydınlık bir hale gelmişti. Şöminenin cilalanmış ahşap çerçevesinin üzerine konulmuş vahşi çiçek resimlerinin olduğu dört porselen tabağa baktı. Sol taraftaysa Kate'in, üzerleri gösterişli bir deriyle kaplı kalın ciltli kitaplarının olduğu kitaplık duruyordu. Yemek masasının üzerindeki vazo,

ormandan toplanmış çeşitli çiçeklerle doluydu ve mutfakta üzeri muşamba bir örtüyle kaplı masada içi meyve dolu bir kâse duruyordu.

Stuart, duvarda dikdörtgenler halinde asılmış otuz resme bakıyordu. Her birinde nehir, bir vahşi çiçek, bir kuş ya da doğadan yakalanmış harikulade bir manzara resmedilmişti ve bu resimler Stuart'ı cezp etmişti. Stuart'a bakarken Mia, nefesi kesilmiş bir halde donup kaldı. İçeri davet ederken bu resimleri göreceğini düşünmemişti. Bunları kimsenin görmesini de istemiyordu zaten. İhtiyatlı bir bakış attı resimlere bakan Stuarta. Bakışlarını resimlerden alamayan adamın dudaklarında takdir eden bir gülümseme belirdi. Sonra, büyük gardıroba doğru yürüdü ve üzerindeki kabartmalara hayranlıkla baktı. Geri dönüp ellerini kalçalarına götürerek, "Ne kadar güzel bir kulübe!" dedi.

Yaşadığı yerden duyduğu gururla derin bir iç geçirdi Mia. "Ama maalesef benim değil."

"Ama şu an senin. Yaptığın her şeyle de seni anlatıyor zaten. Emek verdiğin oldukça belli. Duvardaki suluboya resimler de sana ait sanırım."

Sırtının dönük olmasına şükretti çünkü utanmak için bir neden olmasa da yanakları utançtan kıpkırmızı olmuştu. Sanki tüm özel hayatı ifşa edilmiş gibiydi. "Aaa, onlar mı? Evet..."

"Hepsi çok güzel!"

Suratı giderek bir domatese benziyordu. Daha fazla da bir şey söyleyemedi zaten Mia. Bu iltifattan çok fazla etkilenmişti sanki.

"Biliyor musun, vahşi çiçekler bana Watkins Lodge'deki yatak odasında gördüğüm resimleri hatırlattı. Hepsi uzun zaman önce yapılmış. Daha çok duvar resimleri tabii onlar, herhalde."

Mia, birden dikkat kesildi. "Yani resimler hâlâ duvardalar mı? Bir yatak odası duvarında? Aman Tanrım! Üzerleri boyanmadan kalmış yani?"

"Görünen o ki evet! Neden soruyorsun ki? Yapan ressamı tanıyor musun yoksa?"

"Evet!" diye bağırdı heyecanla. Hâlâ duyduğu çoşkuyla sersemlemiş, titriyordu. "O resimler Kate Watkins tarafından, daha küçük bir kızken yapılmış. Hâlâ orada olmaları ne kadar müthiş bir şey! Görebilir miyim ben de?"

"Neden olmasın. İstersen seni oraya götürürüm."

"Gerçekten mi? Çok isterim elbette. O kadar çok isterim ki anlatamam!" Gözlerinin içi gülüyordu. "Ne zaman gidebiliriz peki?"

"Önce odanın başka bir misafir tarafından tutulup tutulmadığını öğrenmemiz gerekiyor. Bu kolay. Tabii yarına kadar bu yolu anca bitiririz, o da eğer taşlar ve toprak zamanında gelirse. Yani ya yarın ya da en geç yarından sonra gideriz."

"Bana yarın da mı yardım edeceksin bu yol için?"

"Eğer etmezsem ortaya nasıl bir şey çıkacağını tahmin bile edemiyorum. Ayrıca taşlar ağır olabilir." Stuart, Mia'nın kendisine karşı çıkmak üzere olduğunu anlayınca sert bir bakış atıp ekledi, "Karşı çıkmak yok, anlaştık değil mi?"

"Mia derin bir nefes alarak içten bir şekilde, "Teşekkür ederim," diyebildi sadece.

Stuart'ın bakışlarını üzerinde hissederek mutfağa doğru yürüdü. "Ne yapacağımı da unuttum, affedersin. Su getireyim sana hemen. Sen de istersen bu arada elini yüzünü yıkayabilirsin. Banyo hemen şu tarafta. Kendini evinde hisset lütfen."

Kendisi de içerideki büyük lavaboda ellerini sabunla iyice köpürterek tırnaklarının içlerine girmiş inatçı çamur birikintilerini çıkarmaya çalışıyordu. Çamur içindeki haki şortuyla pamuklu bluzu terden sırılsıklam olmuştu. O an tek isteği uzunca bir süre banyoda kalmaktı. Bluzunun birkaç düğmesini açarak soğuk suyla yüzünü ve ensesini güzelce yıkadı. Su damlaları göğsünden aşağı doğru akıyordu. Başını eğdiğinde küçük göğsüyle hemen yanındaki ameliyat yarası gözüne takıldı yine. Adeta bir tik olmuştu bu Mia'da.

Arkasından gelen sesle irkilerek başını çevirdiğinde Stuart'ın banyodan çıktığını gördü. Yüzünü yıkamış ve kısa saçları sırıl-

sıklam olmuştu. Telaşla temiz bir havlu aramaya koyuldu. Elleriyle yüzüne vurdu hafifçe ve bluzunun düğmelerini iliklerken belli etmeden Stuart'ın kendini görmemesi için uğraştı.

"Suyunu getiriyorum hemen," dedi heyecanla.

"Tamam, teşekkürler."

Birden içtenlikle, "Oldukça ağır bir iş yaptık ve açık söylemek gerekirse açlıktan da ölüyorum. Sana bir öğle yemeği hazırlamayı teklif ediyorum, ne dersin?" diye sordu.

"Lütfen, rica ederim zahmet etme."

"Şimdi kim birisinin nazik davranmasına izin vermiyor bakalım?"

"Tamam, o zaman," dedi Stuart, ellerini sahte bir yenilgi edasıyla geri çekerken.

Mia, fazla bir direnişle karşılaşmadan bu teklifin kabul görmesinden büyük bir memnuniyet duydu. Bu arada buzdolabında ne var ne yok bakmaya başlamıştı bile. Seçenekler sınırlıydı. Neyse ki Becky'nin aldığı buğday ekmeği olduğu gibi duruyordu, dolapta da biraz çedar peyniriyle salkım domatesler vardı. "Peynirli tost nasıl geliyor kulağına? Sever misin?"

"Sevmez miyim?" diye bir ses geldi oturma odasından. Peyniri kalın kalın dilimlerken yüzündeki gülümseme hâlâ duruyordu. Tost makinesinin ısısını artırıp ekmeğe biraz tereyağı sürdü. Mia, içeride tostları hazırlarken Stuart da etrafa bakınıyordu. Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Stuart'ın dikkatini neyin çektiğini merak ederek Mia, Stuart'a bakmak için içeri gitti.

Stuart, Mia'ya sırtı dönük bir şekilde kitapları inceliyordu. Aradan ilgisini çeken birkaçını açıp biraz okudu hatta. Birden kafasında bir şimşek çaktı. Günlükleri gizlememişti. Tost makinesinin ısısını düşürüp sakin bir edayla içeri yürüdü. Farkında olmadan ellerini sıkıyordu. Stuart'sa elindeki kitaba dalmış, Mia'nın geldiğini fark etmemişti bile. Stuart'ın omuzlarının üzerinden ne okuduğuna baktı sessizce. Korktuğu başına gelmişti. Ellerinde tuttuğu Kate'in Balıkçı Günlüğü'ydü. Suluboyalarla yaptığı göz alıcı resimler sanki üzerine üzerine geliyordu.

Stuart, arkasında duran Mia'yı fark edince ona döndü. "Bu inanılmaz bir şey!" dedi hayranlık dolu bir ses tonuyla. "Hiç böyle bir şey görmemiştim. Şu alabalıkların ne kadar ayrıntılı çizildiğine bir bak! Ve bu," dedi parmağıyla karakalemle çizilmiş suya atlayan alabalık resmini göstererek, "tam olduğu gibi resmedilmiş," dedi. Mia'ya döndü. Kolunun üzerindeki tüyler Mia'nın koluna değiyordu. "Kimin acaba bu? Kate Watkins'in mi?"

Mia, donup kalmıştı. Onca zamandır gizli tutmaya çalıştığı sırrı ortaya çıkmıştı. Titreyen elleriyle adamın tuttuğu günlüğü dikkatli bir şekilde aldı. Kapatarak itinayla kitaplıktaki yerine koydu. Ellerini günlüğün üzerindeki deride gezdirerek kendini rahatlatmaya çalıştı. Biliyordu ki arkasında kendisini izleyen ve bu hareket karşısında bir cevap bekleyen bir adam duruyordu. Neler olabileceğini düşündü bir an için. Stuart, kötü bir amacı olmaksızın Watkins Lodge'de birilerine bu günlükten bahsedebilir ve birdenbire bu günlükleri görmek isteyecek bir yığın insanla karşı karşıya kalabilirdi. Böyle bir şeyin olmasını hiç istemiyordu. Şimdiye kadar neden ortaya çıkmadığını öğrenmek isteyen birçok insan çıkacaktı. Bir sürü soru demekti bu da. Herkes bunu öğrendiğindeyse onları herkesin görebileceği bir yere teslim etmesi gerekecekti. Tek umudu Stuart'a duyduğu güvendi.

Ellerini gögsünde kenetleyip cesaretini topladı ve Stuart'a, Kate Watkins konusuyla ne kadar çok ilgilendiğini anlattı. Bu ilginin adeta onda bir saplantı haline geldiğinden bahsetti. En baştan başlayarak bu kulübeye nasıl geldiğini, kulübenin ne halde olduğunu, Kate'in varlığını nasıl hissettiğini ve içinde bulunduğu kötü ruh halinden çıkmasında Kate'in kendisine nasıl yardımcı olduğunu, gardıropta bulduğu hazineyi, yani her şeyi ama her şeyi yavaş ve sakin bir şekilde anlattı Stuart'a. Mia, Payne'nin bambu oltalarından bahsederken Stuart'ın gözleri birden heyecanla parladı fakat Mia'nın konuşmasını bölmedi. Mia, önce çocuklukta yazdığı günlüğü sonra da bu günlüğü nasıl bulduğunu anlattı. Ona göre bu aynı Alice'nin tavşan çukurun-

dan düşmesi gibi, kurduğu bu yeni düzen içerisinde kendisi için büyük önem taşıyan yeni meşgalesini, Kate Watkins'in gizemli hikayesini çözmek için harcadığı zamandan bahsetti. Bu onun için, Alice'nin peşine takıldığı beyaz tavşandı.

Anlattığı bu hikaye Stuart'ı etkilemişe benziyordu. Hemen cevap vermedi. "Benden istediğin bu günlüklerden kimseye bahsetmemem, öyle değil mi?"

Zaten sorudan ziyade bir işaretti bu. Mia, Stuart'ın kendisini anlayışla karşılamasından memnun oldu ve oldukça rahatladı. "Bunlar Belle'ye ait, bunun farkındayım. Geri döndüğünde ona iade edeceğim zaten. Ama ilk bulduğumda ona bu günlüklerden bahsetseydim bunları alıp götüreceğinden emindim. Tabii bu onun hakkı, bunu biliyorum. Ama... Bunların gitmesine içim elvermedi. En azından o anda. Biraz daha zaman geçirmek istedim bu günlüklerle. Sana garip gelebilir bu söylediklerim ama onlara ihtiracım vardı. Kate'in sözleri, ruhu, hatta balık tutma teknikleri benim iyileşmeme yardım eden şeylerdi." Mia, kelimelerin arasında kaybolduğunu hissetti. Kendisinin bile tam olarak anlamadığı bir şeyi Stuart'a anlatmaya çalışıyordu. "Ona bağlı hissettim kendimi açık söylemek gerekirse. Neden bilmiyorum. Neyse, basit bir merakla başlayan bu serüven işte böylece heyecanlı bir göreve dönüştü."

"Oldukça kaptırmışsın kendini bu işe, hı? Sonuçta araştırmaların oldukça ateşli bir şekilde devam ediyor."

"Evet," diye cevapladı. Gözlerinde yalvarıyormuş gibi bir ifade vardı. "Lütfen, bu gördüklerini bir sır olarak saklamanı istiyorum. Bu günlükler sadece ikimizin arasında kalsın. Sana güvenebileceğimi biliyorum," deyip durdu. "Güvenebilir miyim?"

"Bu sorunun cevabını zaten biliyorsun. Bana tüm bunları anlatmazdın zaten eğer güvenmeseydin, değil mi?"

Mia, derin bir nefes aldı. Kılpayı büyük bir tehlikeden kurtulmuş gibi hissediyordu. "Stuart, teşekkür ederim."

"Rica ederim. Ayrıca onları ben de balıklara ve doğaya âşık bir adam olarak en az senin kadar merak ediyorum. Özellikle

de böylesine bir balıkçı günlüğü hazırlayan, doğuştan yenenekli birisi hakkında çok daha fazla bilgi edinmek isterim." Kafasını salladı. "Şapka çıkarıyorum kendisine."

"Babasının da var bir günlüğü. Tabii, Kate'inkinin yanında çok sönük kalıyor. Öğlen yemeğinden sonra bakarız ona da. Hadi, peynirin erimeye başladığını hissediyorum, kokusu buraya kadar geliyor. Açlıktan da ölüyorum zaten," dedi Mia.

Hızlıca mutfağa yürüdü. İçeride biraz daha fazla kalsam tostlar kömür olacakmış diye düşündü. Yükselen güneş, sırayla dört pencereyi aşıp içeri doldu. Köşede, değişik bitki yapraklarının bulunduğu kâselerden birinden biraz fesleğen yaprağı çıkardı. Sonra da dolaptan tabakları çıkardı. Stuart, yardım için mutfağa geldi ve Mia'nın elinden tabakları aldı. Sonra bardakları alıp masaya götürdü.

"Çatal bıçağı nereye koyuyorsun?"

"Hemen orada," dedi çekmeceyi işaret ederek. Çatal ve bıçakları dikkatlice tabakların etrafına yerleştirdikten sonra bardaklara su doldurdu. Hemen arkasından hazırladığı tostlarla Mia geldi ve tostları servis etti. Dumanı tüten tostlardan erimiş peynir akıyordu. Bunları servis ettikten sonra biraz domates doğrayarak üzerlerine fesleğen yaprakları serpiştirdi. Meyve kâsesinden de iki şeftali alarak masaya getirdi ve yemeğe başladılar.

Mia, sanki bir iş yemeğindeymiş gibi ciddi bir şekilde oturuyordu. Hatta önündeki peçeteyi kucağına sermişti.

Karşısındaysa Stuart, ellerini masanın üzerine koymuş, Mia'ya bakıyordu sessizce.

Bu bakışlar yüzünden Mia'nın kalp atışları hızlandı. Görünen o ki arkadaşlıkları artık yeni bir boyut kazanıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki içerideki demirdöküm sobanın işte böyle güzellikleri var. Olmadık zamanlarda işe yarayabiliyor gördüğün üzere," diyerek garip sessizliği bozdu Stuart. "Yemek yapıyor musun onda?"

"Ben mi? Hayır, hatta daha ziyade korkuyorum bu sobadan."

"Neden ki? Bence çok güzel bir fırın, her şeyi yenilerinden çok

daha iyi pişireceğinden eminim. Annemin de buna benzer bir fırını var ve yeni bir tane almayı aklının ucundan bile geçirmez. Dağ evine gittiğimizde bize hep o fırında bir şeyler pişirir."

"Sık gider misin oraya peki?"

"Son zamanlarda pek gidemiyorum. Ama zaman buldukça gitmeye çalışırım. Birkaç aydır dükkân çok zamanımı alıyor."

"Bu arada Orvis'de işler nasıl gidiyor?"

"İyi." Tostundan büyük bir ısırık aldı. "Çok leziz olmuş."

"Teşekkürler."

Tostunu yerken odayı incelemeye devam ediyordu Stuart. "Garip bir üslubu varmış şu Kate Watkins'in, değil mi?"

"Nasıl yani?" diye sordu Kate'i savunurcasına.

"Mobilyaları diyorum. Bu büyük masa, şuradaki kadife kanepe... Böyle eşyaları doğrusu ben bir kulübeye almazdım. Fakat şimdi burada görünce, kabul etmeliyim ki hoşuma gitti. Şaşırdım doğrusu."

"Ben de senin gibi düşünüyorum," dedi konuyu biraz daha açarak. "Bu, tam ona göre. Öyle zannediyorum ki kimsenin ne düşündüğünü umursamadan kendi bildiğini okuyan bir kadın."

"Zamanının ötesinde bir kadın."

"Hem evet hem hayır. Unutma ki o dönem kadınların kendilerini hükümet binalarına zincirleyerek oy hakkı istedikleri, Amelia Earhart'ın Lucky Lindy'le gökyüzünde yarış yaptığı bir dönem."

"Kate'in de erkeklere balıkçılıkta fark attığı dönem."

"Evet, aynen öyle." Mia, sadece küçük bir ısırık aldığı tostunu bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse önceki gün Kate Watkins hakkında öğrendiğim bir şey beni oldukça rahatsız etti. Anladığım kadarıyla New Yorklu evli bir adamla uzun bir süre aşk yaşamış. Böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmemişti."

"Ona yakıştıramadın değil mi? Öyle bir yere koymuştun ki birden böyle bir basitlik beklemiyordun. Gözünde değerini düşürdü muhtemelen."

"Evet."

"Sonuçta o da bir insan, Mia. Onu, olduğundan daha fazla olarak gören sen olabilir misin acaba?"

Mia, sorunun cevabını düşünürken bir yudum su içti. Birkaç ay önce, bu pek de bir şeyi değiştirmezdi aslında. Ama şimdi, aldatılmış bir kadın olarak olaya karşı tarafın gözünden bakıyordu. Yani Kate onun gözünde "yataktaki diğer kadın"dı.

Gözlüklerini çıkararak masanın üzerine koydu. "Geçen gün fırtınada, arabada seninle konuşurken pek de dürüst değildim."

Stuart, bu cümlenin ardından yüzünde sevimli bir ciddiyetle Mia'nın gözlerine baktı. Tostunu tabağına koyup ellerini peçeteyle silerek bu cümlenin devamını bekledi.

"Sana boşanmış olduğumu söylemiştim. Ama henüz boşanmadım. Süreç henüz tamamlanmadı."

"Anlıyorum," dedi. Sandalyesine yaslanarak ciddi bir ses tonuyla, "Peki, buraya saklanmaya mı geldin?" diye sordu.

Hızlı bir şekilde "hayır" dercesine kafasını salladı. "Hayır, elbette hayır," dedi, bu yanlış düşünceyi silmek için Stuart'ın aklmdan. "Fiziksel bir şiddet söz konusu değil. Hiçbir zaman da olmadı." Böyle bir şeyi düşünmek bile gülünç gelmişti ona. Alaycı bir şekilde, "Böyle bir şey için gereğinden fazla nazik zaten," dedi.

"Eğer sakıncası yoksa sorabilir miyim ne olduğunu?"

"Nerden başlasam ki?" diye sordu kendi kendine. "Kansere yakalandım," dedi kısa ve sade bir başlangıçla. "Zaten sallantıdaki evliliğimize tuz biber oldu bu da. Annem de kanserden öldüğü için ben de yaşayabileceğimi pek düşünmüyordum aslında." Ellerini çenesine götürdü düşünceli bir şekilde. Kötü hatıralar canlanmıştı yine gözünde. "Gerçekten de öleceğimi düşünüyordum. Fakat gördüğün gibi ölmedim. Altı hafta boyunca ağır bir kemoterapi gördüm. Kimsenin kolayca dayanamayacağı kadar ağır ve sıkı bir tedavi süreciydi bu, ama bu tedavinin ardından iyileşme şansı daha yüksekti. Ben de kabul ettim. Bunu atlattığım için gurur duyuyorum aslında kendimle. Ama çok zor bir

dönemdi tabii bu geçirdiğim," dedi. "Üstelik o kadar uzun süre boyunca radrasyona maruz kaldığımdan saçlarımı kaybettim. Sürekli bir yorgunluk vardı üzerimde. Bu süreç boyunca pek de yardım görmedim kocamdan. Ve böylece koptuk birbirimizden."

Derin bir iç çekti. Konuşmanın geldiği nokta canını sıkmıştı. "Bazı evlilikler böyle dönemleri atlatabilecek kadar güçlü." Omuzlarını silkerek devam etti, "Bazıları da bizimki gibi değil işte. Bir gün eve döndüğümde beni başka bir kadınla aldatırken yakaladım. Sana bunu söylemek bile utanç verici esasında."

"Tam bir geri zekâlıymış."

Utanmış bir şekilde Stuart'a baktı, yüzündeki sinirli ifadeye şaşırarak. "Ne yaparsın, bazen olabiliyor bu tür şeyler. Ne ilk olacağım ne de son."

"Bu, maruz kaldığm muameleyi haklı göstermez ama."

"Elbette göstermez," dedi hak vererek. Gözlük camındaki buğular yoğunlaşarak aşağı süzülmeye başlamıştı. Hemen bir mendil alarak camlarını temizledi gözlüğünün. Tüm hayati gözler önüne serilmiş gibi hissediyordu. Sanki odada çıplak dolaşıyormuş gibiydi. Sadece kendisinden bahsetmek rahatsız etmişti. Hemen sordu Stuart'a, "Sen anlatsana biraz da. Evli misin?"

Küçük bir gülüşün ardından, "Ben mi? Hayır!"

"Hiç mi evlenmedin?"

"Hiç! Evlilik adeta hiç yakalayamadığım bir balık gibi benim için."

Cevabın verilme şeklini pek beğenmedi Mia. "Böyle bir konuyu anlatmak için ilginç bir yöntem," dedi rahatsızlığını belli ederek.

"Üzgünüm. Aile içinde hep böyle söylenirdi. Babamın kardeşi ve büyükbabamın iki kardeşi Çılgın Scotslar da benim gibi hiç evlenmemişler. Sanırım bir tür garip aile geleneği."

"Evin tek oğlu olarak eminim ki baban soyunuzun son MacDnugal'ı olmanı istemiyordur."

Omuz silkerek cevap verdi.

"Kasabadaki misafir evinde mi kalıyorsun?"

"Geçici olarak. Proje tamamlanana kadar dayalı döşeli böyle bir yerde kalmama izin verdiler. Orvis Mağazaları'nın olduğu yerlerde geçici evler yapıyoruz."

"Evin nerede?"

"Şapkamı astığım her yerde sanırım."

"Özgürlük böyle bir şey olsa gerek. Yani nereye, ne zaman istersen gidip orada yaşamak."

"Hiç böyle düşünmemiştim doğrusu. Beni kabul eden bir yer çıkmadı bir türlü diye düşünürüm hep."

Bu oğulda da Çılgın Scotsların taşıdığı özellikler mi hâkim diye düşündü merakla.

Biraz düşündükten sonra devam etti Stuart. "Ama dur bir dakika. Bu tam anlamıyla doğru değil. Smoky Dağları... Bu dağların bulunduğu bölge benim için büyülü bir yer." Geriye yaslanarak güneyli bir masalcının ağzıyla anlatmaya devam etti.

"Esen rüzgâr beni nereye götürürse götürsün, Tennesee, Georgia ya da Kuzey Carolina, eğer Appalachia'nın güneyindeysem evimde hissederim. Damarlarımda dolaşan kan MacDnugal kanı ve bu kan bir balıkçı kanı. Büyükbabam, 'Damarlarımızda dolaşan kan aynı Smoky boyunca ilerleyen akıntılar gibi, nerede olursak olalım bizi her zaman alabalıklara götürür,' derdi. Çoğundan daha şanslıyım ben tabii. Bir şehirde bir ofise tıkılıp orada çalışmak zorunda değilim. İşimi suda kazanıyorum."

"Bahar benim için, su kenarında menekşeler gibi öbek öbek kümelenmiş caddisflies, mayflies ve Stoneflieslar anlamına gelir. Yaz tüm ülkeyi, hatta en yüksek dağlardaki suları bile ısıtırken ben yalnız başıma, suyun içinde çıplak ayaklarım ve oltamla şüpheyle beni izleyen alabalıklarla oyun oynarım. Sonbahar gelince dağlardaki renk değişimlerine alabalıklar da ayak uydurur. Kırmızı renkleriyle sanki dağlardan suya düşmüş yapraklar gibidirler. Ve tabii ki kış..." Bir an için duraksadı. "Kış introspektif bir mevsimdir. Manzara dumanlı dağları ve az da olsa titreten soğuğuyla griye çalar. Yalnız olduğumdan severim bu mevsimi.

Etrafında sıcak havalarda suyun sayısız nimetlerinden, eğlencesinden faydalanmaya gelen çeşitli maceraperest sporcular olmadığından güzeldir bu mevsim. Termosumla sıcak kahvemi taşırım yanımda içimi ısıtmak için. Ve gün ışığının gelip etrafımdaki küçük havuzları ısıtmasını beklerim birazcık da olsa ve ödülüm, suda parıldayan ve buz gibi donuk olmayan capcanlı alabalıklar."

"Yani sanırım benim de bir evim var. Eğer evli olsaydım bu dağlardan birinde yaşardım muhtemelen, vadilerindeki nehirlerde binlerce mil boyunca alabalık sürülerinin dolaştığı o büyük dağlardan birinde."

Mia, hiçbir şey söylemeden dinledi sadece. Biliyordu ki Stuart'ın heceleriyle ve o şiirsel ritminde yakaladığı şey ona âşık olduğu gerçeğiydi.

Stuart, uzanarak Mia'nın ellerini tuttu. "Hiç gece balık tutmaya gittin mi?"

Birleşmiş ellerine baktı. Bu oldukça imalı, içten bir hareketti. Kafasını salladı Mia. "Hayır, misinayı göremezsin ki gece."

"Görmezsin evet. Bu farklı bir şey. Denemek ister misin?"

"Hem de nasıl!"

"Tamam öyleyse. O zaman seni götüreceğim."

On Beşinci Bölüm

Zaman beni oluşturan ana madde. Zaman, beni yanında taşıyıp götüren bir nehir. Fakat ben zaten nehrin ta kendisiyim.

Jorge Luis Borges

Ertesi sabah Mia kasabaya adeta uçarak gitti. Stuart, öğleden önce küçük yürüyüş yolunu bitirmek için kulübeye gelecekti ve o gelmeden alması gereken birçok şey vardı. Becky'nin yerine o kadar erken gitti ki Becky'nin kızı Sally'nin gelip dükkânı açmasından önce birkaç dakika beklemesi gerekti.

"Bugünün özel çöreği ne bakalım?" diye sordu dışarıdaki mönünün olduğu tahtanın içeri taşınmasına yardım ederken.

"Karamel dondurmalı cevizli kek."

"İşte, bu harika!" dedi Mia sevinçle. Bu arada tebeşirlerin olduğu tahtayı içeri yerleştirmişlerdi. "Benim için yarım düzine onlardan, iki tane de buğdaylı çörek hazırlar mısın?" Aldığı tebeşirlerden birini elinde hoplatıyordu. "Annen içeride mi?"

"Onu tanıyorsun. Evde kalamıyor pek. İçerisi de ne kadar sıcak oldu değil mi? Havalandırmanın içeriyi serinletmesi biraz zaman alacak. Bu fırınlarla kolay başa çıkamıyor."

"Bugün nasıl peki annen?"

Katherine, mağaza penceresinden annesinin nerede olduğu-

nu görmeye çalışıyordu. Geri döndüğünde yüzü ekşimişti. "Bugün daha iyi ama dün yürümekte biraz zorlanıyordu. Bacaklarının kontrolünü kaybediyor zaman zaman. Hatta bazen bacakları seğiriyor. Korkarım hastalığı giderek ağırlaşıyor."

Mia, Katherine'nin gözlerindeki endişe dolu ifadeyi gördü. Kıza doğru yürüyerek sıkıca sarıldı. Katherine'nin kollarının da kendisini sardığını hissetti. Yüzündeki o naif gülümseme, arkasında derin bir acıyı saklama kaygısı taşıdığını gösteren bir işaretten başka bir şey değildi aslında.

"Sence çalışmaya daha ne kadar devam edecek?" diye sordu geri çekilerek.

"Gücü tamamen tükenene kadar herhalde. Annemi bilirsin. Fırına zaten birini aldık ve tezgâhta da ben duruyorum. Bunu bile, fiziksel durumuyla fırındaki işleri halledemeyecek duruma geldiğinde kabul etti ancak. Postane onun için biraz daha iyi, orada en azından oturabiliyor. Görünen o ki dayanabildiği yere kadar bu işlerden elini eteğini çekmeyecek. Annemi buralarda göremeyecek olmayı düşünmek bile garip geliyor. İşleri, arkadaşlarını çok özleyeceği kesin."

"Dedikodu yapmayı da özleyecektir muhakkak," diye takıldı Mia.

"Evet, o da var."

Bu şakasının Katherine'i incitmemesi Mia'yı sevindirmişti. Bir densizlik mi yaptım diye telaşlanmıştı çünkü. "Baban nasıl peki?" diye sordu.

"Babam daha güçlü ve annemi de çok seviyor. Hatta bunu ona her gün söylüyor. Etrafındaki herkes, hastalığında ona çok destek oldu. Annemin dediği gibi, her zaman umutlu olmak gerek. Ne olursa olsun!"

Giriş kapısının yanındaki camdan Mia, Becky'yi postanenin camlarını açarken gördü. "İşte orada. Gidip bir merhaba diyeyim."

"Tamam, kahveni oraya getiriyorum birazdan."

Fırından içeri girdiğinde Mia, kendini erken teşhis sayesinde göğüs kanserinden kurtulmuş şanslı hastalardan biri olarak sayması gerektiğini düşünüyordu. Her şey birbiriyle ilintiliydi

sonuçta. O teşhisten sonraki günlerini hatırladığında hissettiği korkular tekrardan kalbine doldu. Tabii, bu süreçte umudun ne kadar büyük bir lütuf olduğunu öğrendi.

Becky'nin durduğu, mağazanın arkasındaki postaneye doğru yaklaşırken samimi bir şekilde tebessüm etmeye çalıştı.

"Oldukça erkencisin bugün," dedi Becky.

"Bu fırında yapılan leziz çörekler tüm gün gözünün önünde tüm kışkırtıcılığıyla duruyorlarken onları yemeden akşamı etmeyi nasıl becerebiliyorsun anlayabilmiş değilim. İçeriye girdiğim anda burnuma dolan bu enfes kokular öyle bir hale getiriyor ki beni, inan o anda bir halka çörek için ruhumu bile satabilirim!"

"Tabii ki sabır ve disiplinle hayatım. Sade ve kesin bir disiplin," dedi Becky kendinden emin bir şekilde. Sonra hemen tezgâhın altından gizlice çıkardığı çöreklerle dolu tabağı gösterdi, "Bir tane ister misin? Hâlâ sıcaklar."

"Yarım düzine sipariş ettim zaten eve götürmek için," dedi ve hemen telaşla ekledi, "Ama senin kalkmana gerek yok. Kath, benim için hazırlıyor şu anda."

Becky biraz şaşırmıştı. "Kath seninle mi konuşuyordu?"

"Ne hakkında konuşacaktı ki? Hem zaten o kadar olmadı daha geleli. Sadece birkaç dakikadır buradayım."

"Hımm. Anladım. Bakın ben gayet iyiyim. Sadece ayaklarım arada bir sızlıyor o kadar. Unutmadan, posta kutunda sana gelen bir paket vardı, onu vereyim."

"Öyle mi?" dedi Mia şaşkınlıkla. Yaz süresince kullanacağı bir posta kutusu kiralamıştı. O güne kadar da sadece *Gazzette*'nin nüshalarıyla gereksiz mektuplar gelmişti hep. "Hey Lennie!" diye bağırdı Becky. "Bana otuz dört numaralı kutunun içindekileri getirir misin?"

Uzun sarı saçlarını arkasında atkuyruğu şeklinde toplamış, üzerinde beyaz fırıncı kıyafeti olan zayıf bir kızdı Lennie. Kısa bir süre sonra elinde büyük bir zarfla geri döndü.

"Teşekkürler," dedi Becky ve mektubu Mia'ya uzattı. "Al bakalım, işte bahsettiğim mektup. Önemli bir şeymiş gibi duruyor.

Sanırım avukatından olmalı."

Charles'ın avukatlık yaptığı şirket tarafından gönderilen büyük beyaz zarfı eline aldı Mia.

"İçeride sert likörler satmıyordunuz siz, değil mi?" diye sordu yarı ciddi yarı şakayla.

"Hayır. Ama romlu keklerim var, eğer istersen."

"Sanırım bir tane alacağım."

"Haha... Tabii ki. İstediğin kadar al," dedi ellerini sallayarak.

Mia, küçük bir masaya doğru yürüyerek oturdu ve önüne koyduğu zarftan bakışlarını tek saniye bile ayırmadı.

Becky de koltuk değneklerinden destek alarak Mia'nın arkasından yürüdü. Bu manzara Mia'yı oldukça üzdü. Hemen bir sandalye çekti. Tam yardım etmek için Becky'ye doğru yürüyecekti ki kadın elleriyle işaret ederek buna gerek olmadığını söyledi.

"Neyin nesiymiş bu?" diye sordu oturur oturmaz.

"Charles'tan geliyor. Boşanma kâğıtlarımız."

"Bir avukata göstermeden hiçbir şeye imza atayım deme sakın!"

"Charles zaten bir avukat."

"Evet, ama aynı zamanda boşanmadaki taraflardan biri. Ona güvenemezsin."

Bu arada Sally, elinde Mia için getirdiği kahve fincanını ve annesi için getirdiği buzlu suyu servis etmek için yanlarına geldi. "Yiyecek bir şey ister misin, getireyim hemen!"

"Hayır, teşekkürler Sally. Sonra alırım. Şimdi biraz acelem var." Mia, zarfı masanın üstüne koyarak kahvesinden birkaç yudum aldı.

Becky'nin gözleriyse zarfa takılıp kalmıştı. Merak ediyordu açıkçası. "Açmayacak mısın?"

"Hayır. Bugün, böyle bir şeyle aklımı meşgul etmek istemiyorum," dedi. "Böyle bir haberle canımı sıkamayacak kadar mutluyum."

Becky, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi merakla Mia'ya bakıyordu. "Öyle mi? Aşkın gücü işte!"

Mia bir kahkaha patlattı. "Becky, sen müzmin bir romantiksin. Çok fazla romantik film izledin herhalde."

"Filmi bilmem ama senin şu meşhur Stuart MacDougal'ı gör-

düm. Bu adam beni o romantik ruh haline sokabilirdi."

"Benim Stuart MacDnugalım değil bir kere o." Ama adamın etkileyiciliği konusunda farklı bir şey söyleyecek kadar da ileri gidemedi. Dünden beri yaptığı her işte, duş alırken, bulaşıkları yıkarken, arabayla giderken kendini birdenbire şarkı söylerken buluyordu. Aniden aptalca aşk şarkılarının sözleri bile anlamlı gelmeye başlamıştı.

Hemen ardından Mia heyecanla Becky'ye, Stuart'la önceki gün nasıl bir araya geldiklerini, gittikleri öğle yemeğini ve yol konusunda kendisine nasıl yardım ettiğini ayrıntılı bir şekilde anlattı. Zaten Becky'den daha iyi bir dinleyici de bulamazdı kendine. Becky, Mia'nın anlattıklarını ellerini yanaklarına dayayıp adeta nefes almadan dinledi.

"İşimiz bittikten sonra ona akşam yemeği hazırlamayı teklif edeceğim. Eğer kalırsa bu iş tamamdır."

"Merak etme güzelim, kalacağından emin olabilirsin," dedi samimi bir şekilde Becky.

"Umarım," dedi Mia da Stuart'a olan duygularını itiraf edercesine. Keşke ben de senin kadar kendimden emin bunu söyleyebilseydim diye geçirdi içinden. "Buradan sonra yiyecek bir şeyler almak için Rodale'nin Yeri'ne uğrayacağım. Ne olur ne olmaz!"

Bir süre daha akşam ne hazırlayacağı konusunda hararetle konuştular. Katherine, Mia'nın kahvesini tazelemek için geldiğinde Becky, kızından bir tane romlu kek getirmesini istedi.

"Artık tatlıyı düşünmene gerek yok. Benden size akşam için hediye," dedi Becky. "Çok hoşunuza gideceğinden eminim. Herkesin çok beğendiği bir kektir. Şimdi ellerini cüzdanından çek. Tartışmanın bir gereği yok. Burası benim dükkânım ve hâlâ patron benim. Tek istediğim ertesi gün, akşam olanları detaylarıyla anlatman ama her şeyiyle."

Mia, Shaffer'in Yeri'nden büyük bir romlu kek, çörekler ve birkaç buğday ekmeği alarak çıktı. Anacaddede yürürken hırdavat dükkânında Clarence'yi gördü. Hemen o tarafa dönerek içeri girip selam verdi.

"Sadece yürüyüş yolunun oldukça iyi gittiğini söylemek istedim. Yardımların için teşekkürler!"

Clarence de heyecanla, "Oo, her şeyin yolunda gitmesine sevindim gerçekten. Bundan sonra da arabayı park ettiğiniz yere çakıl döşemek lazım. Sana kolaylık sağlarım bu konuda. Uygun bir fiyatla seni zorlamadan hallederiz."

"Tamam. Önce şunu bir bitirelim, onu da düşünürüz. Seni haberdar ederim."

Clarence, birden yalandan olduğu belli bir şekilde öksürüp kısık bir sesle, "Geçen taşları teslim etmeye geldiğim gün Stuart MacDnugal'ı kulübede görünce oldukça şaşırdım," dedi.

"Niye ki?" dedi Mia. "Yolu yapmamda bana yardım ettiğini söylemiştim daha önce sana," dedi sakin ve yumuşak bir ses tonuyla. "Neyse, artık gitmem gerek. Tekrar teşekkürler yardımların için."

Mia, daha fazla konuşmasına izin vermeden usulca dükkândan çıkıverdi ve Rodale'nin Yeri'ne doğru yola koyuldu.

"Gel, gör bak dün ne geldi buraya!" diye bağırdı birden Flossie yolda. Mia'yı dükkânının önündeki büyük bir sepete doğru götürdü. Daha görmeden, şahane şeftalilerin etrafa yayılan kokusu bile Mia'yı etkilemeye yetmişti.

"Mevsimin en iyileri. Gerçekten çok güzeller," dedi Flossie gözleri fal taşı gibi açılarak. Sepete uzanıp en olmuşlarından bir tanesini seçerek Mia'ya uzattı. "Hadi, bir dene bakalım."

Şeftaliler güneşin altında ısınmışlardı. Mia, ikram edilen şeftaliyi eline aldı ve büyük sulu şeftaliden koca bir ısırık aldı. Lezzetinden neredeyse kendinden geçecekti.

Flossie memnuniyetle güldü. "Eğer yemeyi bırakamazsam çok geçmeden satacak hiç şeftali kalmayacak. Ama harikalar değil mi?"

"Açlıktan ölüyorum, bu yüzden herhangi bir şeftaliyi de çok beğenebilirdim. Ama şunu söyleyebilirim ki bu güne kadar bu kadar güzel bir şeftali yememiştim hiç."

Flossie, başıyla onaylarak güldü. "Olmaları için koca bir yıl

bekliyorum. Geldiklerindeyse kendime ziyafet çekiyorum bu leziz şeftalilerle. Şeftalili turta, şeftalili puding, şeftalili kek, salsa sosu ve bir kısmını da daha sonra yemek için kavanozlara doldurarak saklıyorum. Kendine turta yapacak kadar almalısın bence. Bundan daha lezzetli bir turta olamaz. Biliyorsun, erkeklerin kalplerine giden yol midelerinden geçer. Sana güzel bir tarif vermemi ister misin? Annemin üstüne tanımam bu konuda. Sana onun tarifini verebilirim. Sen alışverişini tamamla. Ben de o sırada tarifi senin için bir kâğıda yazayım."

Mia, sepetini şeftalilerle doldururken bir turta yapmanın iyi bir fikir olabileceğini düşündü. Eskiden çok yapardı bu tür kek, pasta ve turtalardan zaten. Ama bir işkadını oldu olalı, hep zamanının olmadığından şikâyet ederek tembellik ediyordu. Yemek yapma işini neredeyse unutmak üzereydi aslında. Ama artık, "Hayat bu tür şikâyetler için çok kısa, yaşamaya bakmak lazım," ilkesiyle hareket ediyordu. Ertelediği, yapamıyorum diye yakındığı her şeyi yapma zamanıydı artık. Balık tutmak, resim yapmak, bahçe düzenlemek... Bir şeyler pişirmek de neden bunlardan biri olmasın ki?

Flossie, geri döndüğünde elinde tarifin yazılı olduğu küçük bir kâğıt vardı. "Üzerine telefon numaramı da yazdım. Eğer yardıma ihtiyacın olursa yaparken ararsın hemen. Birilerinin hemen yardımına koşması için çok uzaktasın. En azından telefonla halletmeye çalışırız." Önlüğünü düzeltip sordu, "Ee, Watkins Koyu'nda işler nasıl gidiyor bakalım?"

"Harika. Tek hayalet bile görmedim üstelik!"

"Öyle mi? Çocuklar bunu duyunca üzülücekler bayağı. Tek başına kasabamızın en büyük peri hikayesini çürüttün yani, öyle mi? Bu arada aklıma geldi bak. Kate Watkins'le ilgili makaleleri okuyorum son zamanlarda. Bütün kasaba bu makalelerle çalkalanıyor zaten."

"Kötü bir şekilde değildir, umarım."

"Tabii ki değil! Ayrıca kasabalı, Kate'i daha çok merak etmeye başlıyor. Okuduklarımızdan sonra bu değerli kadını pek de tanı-

mamış olduğumuzu fark ettik aslında. Bizim için de ünlü biriydi ama sadece şu meşhur cinayet hikayesiyle. Becky, Nada'yla beraber Kate hakkında bazı araştırmalar yaptığınızı söyledi."

"Evet, ufak tefek araştırmalar. Daha yeteri kadar derinlere inemedik."

"İşte, seninle asıl bu konu hakkında konuşmak istiyordum. Annem de Theo'yu diğerleri kadar iyi tanıyormuş. Hatta çoğundan daha iyi bile diyebiliz. Theo'yu bilen kızı Kate'i de bilir. Eminim Kate'le ilgili seninle paylaşacak bir sürü hikayesi vardır."

"Peki, benimle konuşur mu bu konuda sence?"

Flossie gülümsedi. "Bırak endişelenmeyi. Zamanın olduğu zaman çık gel. Annem seni gördüğüne çok sevinecektir. Yeni insanlarla tanışmayı çok sever. Üstelik Watkinslerin kulübesine birinin taşındığını duyduktan beri seninle tanışmayı çok istiyor zaten. Önümüzdeki hafta akşam yemeğine gelsene. Hatta gel anlaşalım. Evet dersen sana eve götürmen için fazladan bir şeftalili turta da yaparım. Ne dersin?"

Mia bir kahkaha patlattı, "Eh madem öyle, tamam!"

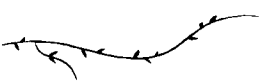

Mia, kulübeye geri döndüğünde arabanın her tarafı poşet ve paketlerle doluydu. Arabasını park eder etmez anayoldan sapan Stuart'ın kırmızı cipinin etrafı toza dumana bulayarak kulübeye doğru geldiğini fark etti. Mia'nın arabasının hemen yanına park etti.

"Mükemmel zamanlama," dedi cipinden inerken Stuart. "Görünüşe göre tüm bunları eve taşımana yardım edecek birine ihtiyacın var."

"Her zaman böyle nazik ve yardımsever misin?"

"Bu, MacDnugal erkeklerinin genlerinde var. Bizim karakterimiz böyle." Ağır iki paketi sanki çok hafif bir şey kaldırıyormuşçasına kucakladı. "Charleston'daki erkekler bu tür centilmenlikler yapmıyorlar mı yoksa? Oranın insanları hakkında hep

iyi şeyler duymuştum aslında."

"Öyledirler tabii," diye cevapladı Mia kalçasıyla arabanın kapısını kapatırken. "Şehir yardımsever ve nazik insanların yaşadığı bir yerdir. En azından birçoğu öyledir. İnsanın yardıma ihtiyacı olduğunda etrafında böyle insanların olması büyük şans! Benim şanssızlığım tam da Charles'tan ayrıldıktan sonra tüm arabayı dolduracak kadar çok alışveriş yapmak oldu."

"Adı Charles'tı, öyle mi?"

Kocasının adını Stuart'ın ağzından duyunca birden garipsedi. "Evet," dedi ve aldığı poşetlerle kazdıkları toprağın üzerinden geçerek kulübeye doğru yürüdü. Kocasıyla alakalı konular açıldığında, aynı içini dışına çıkardıkları toprak gibi ifşa edilmiş, özel hayatı gözler önüne serilmiş gibi rahatsızlık hissediyordu. Eve girer girmez poşetleri boşaltmaya başladı. Kahve makinesine de yeni aldığı kahveden doldurarak taze bir kahve hazırlamaya başladı. Şeftalileri de teker teker çıkarıp özenle ezmeden büyük tahta kâsenin içine doldurdu. Bu lezzetli şeftalilerin enfes kokusu tüm odayı kaplamıştı.

"Bir tane yesene," dedi Mia, güzel bir tanesini seçip Stuart'a uzatarak. Kendisi de bir tane aldı. "Dükkânda bir tane yedim ama o kadar güzeller ki dayanamıyorum. Bir tane daha yiyeceğim." Hemen büyük bir ısırık aldı. Olgun şeftalinin suyu adeta fışkırarak dudaklarına saçıldı. Diliyle dudaklarından akan şeftali suyunu yaladı.

Stuart, karşısındaki kadının bu haline bakakalmıştı. Mia, izlenmekte olduğunu hissetti. Vücudunun her zerresinde bir canlanma oldu birden. Hemen elinin tersiyle ağzını kapatarak yutkundu.

"Dikkatli ol, şeftaliler çok sulu," dedi Stuart'a.

Stuart, elinde tuttuğu şeftaliye dikti gözlerini bu sefer de.

Mia birden tahrik olduğunu hissetti ve bu duyguyu geçiştirmek için şeftalisini tezgâhın üzerine koyup kahve hazırlamak üzere fincanları çıkardı. Bir şeylerle meşgulmüş gibi görünmeye çalışırken Charles'la ilk tanıştıkları dönemlerde şimdi hissettiği

gibi bir elektrik, karşı koyulamaz bir çekim hissedip hissetmediğini hatırlamaya çalıştı. Biliyordu ki Stuart sadece birkaç adım arkasında, her hareketini dikkatle inceliyordu.

"Krema ister misin kahvene?" diye sordu sesindeki heyecanı saklamaya çalışarak.

"Teşekkürler, sade olsun benimki," dedi ve hemen yanındaki odun sobasının yanına giderek emayeyle kaplı kısmına elini dayadı. "Bu kahveyle ne iyi giderdi, biliyor musun? Şeftalili turta. Eminim böylesine bir fırınla mükemmel bir turta yapabilirsin."

"Ben mi? Yok canım. Nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum."

"Nasıl kullanacağını ben sana gösteririm."

Birden şaşırmış bir şekilde Stuart'a döndü. "Olta yapıyorsun, balık tutuyorsun, bir de üstüne fırında bir şeyler mi pişiriyorsun?"

Sanki önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti. "Çok uzun süredir yalnız yaşıyorum sonuçta. Öğrenmem gerekti bu tür işleri."

"Böyle bir fırında bir şey pişirmek zor değil mi? Çok hantal bir fırın gibi duruyor ayrıca."

"Hiç de değil! Emin ol, bunda sayısız güzel yemek pişirilmiştir. Eğer biraz odunun varsa senin için yakabilirim. Yanması ve ısınması biraz zaman alabilir ama bir kere yandığı zaman da çok uzun süre sıcak kalır."

Mia, birden sersemlemiş liseli bir kız gibi hissetti kendini. En olağan konuşmalarında bile şehvet duyuyordu. Eğer Maddie, burada olup onu bu halde görseydi kesinlikle küçük bir bakışmanın ardından birlikte kahkahalarla gülerlerdi. Bu arada Stuart'ın bu son sözleri onu akşam yemeğine davet etmek için mükemmel bir zemin hazırlamıştı.

"Merak ediyorum da... Yürüyüş yolunu tamamladıktan sonra akşam yemeğine kalmak ister misin? Sana şu bahsettiğin turtayı da yaparım hem."

"Tabii ki çok isterim."

Gülümseyerek şeftalisinden bir ısırık daha aldı. Onunla birlikteyken her şey çok kolay halloluyordu. Stuart'la aralarında ilk

tanıştıklarında Charles'la takındıkları gereksiz resmiyetten eser yoktu. Gösterişi seven biriydi Charles. İçmeyi çok sevdiği pahalı Scotch'la ilgili şakalar yapmaya bayılır, tanıdığı ünlü isimler birdenbire olmadık bir yerde sohbetlerinin ortasına düşüverirdi.

Kahvelerini içip Stuart yarım bıraktıkları işe koyulur koyulmaz Mia, içeri girip hızlıca kıyafetlerini değiştirdi. Yapacakları işe daha uygun olan bir kotla eski bir tişört geçirdi üzerine çabucak. Dışarı çıktığında Stuart çoktan taşları, kazdıkları yere yerleştirmeye başlamıştı bile. Hemen Mia da Stuart'a yardıma koştu ve beraberce büyüklü küçüklü taşları yolun üzerine döşemeye başladılar. Hararetli tartışma ve kahkahaların ardından bir desen üzerinde anlaştılar. Taşları döşeyip etraflarına kum ve çakılları serpiştirmeleri birkaç saatlerini aldı.

Mia, işleri bittikten sonra gururla yılan gibi kibarca kıvrılarak giden yola baktı. Aynı Becky'nin dükkânında peçeteye çizdiği gibi olmuştu. Stuart'a döndü. Alnından aşağı terler boşanıyordu. Mia, elleriyle silmemek için zor tuttu kendini.

"Teşekkürler Stuart," dedi bütün samimiyetiyle. "Harika oldu, bayıldım."

"Çok doğal görünüyor gerçekten. Sanki kulübe ilk inşa edildiği günden beri buradaymış gibi. Birkaç hafta içinde etrafında otlarla yosunlar da bitmeye başlayınca kimse bu yolun daha yeni yapıldığını anlamaz. Düşünüyorum da şu sevdiğin vahşi çiçeklerden yolun etrafına ekebilirsin. Menekşeler güzel durabilir mesela."

Stuart'ın bu konudaki bilgi ve tecrübesi ve aynı zamanda zevki, Mia'yı ona hayran bırakmıştı. Stuart'a karşı hissettikleri zaten bu entelektüel yönüyle de çok ilgiliydi. "Belle'nin de çok hoşuna gideceğinden eminim."

Yan gözle Mia'ya bakarak, "Bu sefer kendin yaparsın artık," dedi.

Mia'nın bakışları biraz keskinleşti, Stuart'a baktı şakayla karışık dik dik. Stuart'sa sanki hiç umurunda değilmiş gibi tekrardan yola dikti gözlerini. Ne kadar da etkileyici diye düşündü

Mia. Özellikle de yüzünde ciddi bir ifade yaratan düz ve büyük burnuyla sözlerindeki etkileyicilik daha da artıyordu. Sanki bir savaşçı gibiydi.

Son olarak nehirden getirdikleri birkaç kova suyu da taşların yerine oturması için yolun üzerine dökerek işlerini tamamladılar. Sonra da kalan suyu, sudan çıkmış balığa dönene dek birbirlerine sıçratarak hem eğlendiler hem de serinlediler. Stuart, bu kısa eğlencenin ardından gömleğiyle ayakkabılarını çıkarıp nehrin sığ bir noktasına yürüyerek kendini serin suya bıraktı.

"Hadi Mia, sen de gel," dedi taşlıkta kendini izleyen Mia'ya. Karşısında gelmesi için sırıtarak el sallıyordu. "Su mükemmel, hadi!"

Kısa bir zaman önce böyle bir teklife gerek bile kalmaksızın suya girmiş olurdu Mia. Tabii ki o zamanlar bir göğsü protez değil, diğer göğsünün olması gerektiği yerdeyse büyükçe bir yara yoktu. "Hayır" dercesine kafa salladı ve bir ağaç dibine sırtını vererek biraz önceki oyunda sırılsıklam olmuş tişörtünü silkeledi. Suya giremese de onun için karşısındaki bu yakışıklı adamın suyun içinde dans edercesine yüzmesini ve her daldığında omuzlarından parlayarak aşağı akan suyu seyretmek de oldukça tatmin ediciydi.

"Umarım giyebileceğin birkaç kuru kıyafet vardır," diye bağırdı Mia, yüzmekte olan Stuart'a.

"Meraklanma, cipte hepsi," diye cevap verdi kulaç atmayı bırakıp.

"Ben, daha modern bir şekilde yıkanmak istiyorum. İçeriye girip bir duş alacağım," dedi ve kulübeye geçti. Yürürken, kendisi Stuart'ı nasıl izliyorsa, şimdi de onun kendisini izlediğinden emin bir şekilde ama arkasına bakmadan içeri girdi.

Duşa girdiğinde sıcak suyu açarak vücuduna yapışmış tüm çamur ve toz yığınından kurtuldu. Saçlarını da sabunladıktan sonra duştan çıktı. Lavanta kokulu kreminden de tüm vücuduna sürdü. Acele etmeden vücuduna gerekli tüm bakımı yaptı. Güzel, belinden ayak bileklerine kadar uzanan, genelde bu böl-

gede köylerde yaşayan kadınların giydiklerine benzeyen bir etek giydi. Üzerine de bol ve küçük delikleri olan Meksika tarzı bir bluz geçirdi. Güzel bir kolye taktı boynuna. Aynada, göğüslerinin yaratacağı kötü görüntüyü düşünüp endişelenerek baştan aşağı iyice kendine baktı. Boynundaki gösterişli incinin iyice görünmesi için bluzunu biraz aşağı doğru çekiştirdi. Tokalarını çıkardığı saçlarını daha çabuk kurumaları için omuzlarından aşağı saldı. Burada geçirdiği günler, hiç şüphe yok ki vücuduna da iyi gelmişti. En son ne zaman şimdiki gibi aynaya bakıp gördüklerinden hoşlanmıştı, hatırlamıyordu bile.

Odadan çıktığında Stuart, çoktan haki şortuyla zeytin yeşili tişörtünü üzerine geçirip odun sobasını incelemeye koyulmuştu. Ayaklarına da deri sandaletlerini geçirmişti. Birkaç saat önce giydiği kirli kot ve gömlekle göründüğünden çok daha etkileyici ve karizmatik olduğu aşikârdı. Mia'nın geldiğini görünce doğrulup Mia'ya keskin bir bakış attı.

"Harika görünüyorsun."

Bu iltifatı duyar duymaz istemsizce kızardığını hissetti Mia. "Sen de öyle."

"Şimdi," dedi önünde duran eski sobaya bakarak, "bu eski kızımızı inceleyip yakmam biraz zaman alabilir."

"Tamam, ben de turtayı yapmaya başlayayım o zaman."

Hemen köşedeki tezgâhta unu ıslattı. Bir taraftan da şeftalilerin kabuklarını soyarak turtanın içine koymak üzere ince ince dilimledi. Mia, turtayla uğraşıp Stuart da eski sobanın tamiri için çalışırken birbirlerine aileleri, eski arkadaşları ve çocukluklarıyla ilgili anılarını anlattılar. Birbirlerini daha iyi tanımak için yapılan konuşmalardı aslında bunlar.

Tüm bunlar sanki bir ev hanımıymış gibi hissettirdi kendini. Turta kabına hazırladığı hamuru özenle yerleştirip içine şeftali ve tarçınını atarken bu tür uyumlu bir arkadaşlık acaba bütün evli çiftler için geçerli mi diye düşünüyordu. Mia ve Charles, pazar günlerini kapuçino içip gazete okuyarak geçirirlerdi. Ama okudukları haberler hakkında bile konuşmazlardı birbirleriyle.

Öğlene doğru da Mia, King Street'te alışverişe çıkar veya bir sanat galerisini gezer, Charles'sa golf oynamaya giderdi. Akşamları da ya arkadaşlarıyla buluşup bir yemek yerler ya da sinemaya giderlerdi. Yazlarıysa Mia, genelde plaja veya havuza giderek güneşlenirdi. Charles'sa her zamanki gibi ya golfe gider ya da teknesiyle haşır neşir olurdu. Evde oturup Stuart'la yaptıkları gibi neşeli bir sohbet eşliğinde beraberce bir şeyler yaptıkları tek bir an bile hatırlamıyordu.

Birden, yatağının üzerindeki içinde boşanma dilekçesinin olduğu zarf aklına geldi. İmzalayıp sabah geri gönderirim diye karar verdi o anda.

Ani bir gürültüyle tekrar gerçek hayata döndü. "Ne yaptığını bildiğinden eminsin, değil mi?" diye sordu haylaz bir çocuk edasıyla. Stuart, sırtüstü yatmış elini ovuşturuyordu.

"Şu aptal ve inatçı boruyu yerine takmam lazım. Sadece her şeyin doğru dürüst çalıştığından emin olmak için çıkarıp bir bakmak istemiştim." Metal boruyu geri takarak eline bulaşan kül ve tozu sobanın üzerine silkeledi.

"Görünüşe göre bir daha duş alman gerekecek."

"Aslına bakarsan hiç de kirli değildi borular. Bu şirin soba oldukça iyi ve sağlam görünüyor. Sadece şuradaki kiremitlerden biri yerinden oynamış. Tam ayağının olduğu kısımda. Görüyor musun? Nasıl da kıpırdıyor. Bunu tamir etmek lazım. Biraz harç var mı burada?"

"Hayır," dedi küçük bir kahkahayla. "Meraklanma, yerinden kıpırdayacağını zannetmiyorum zaten. Neredeyse bir tona yakın baksana!"

"Önümüzdeki günlerde yine bir uğrar, tamir ederim o zaman."

"Tamam..." dedi arkasında duran bu eski sobaya, Stuart'ın buraya tekrar gelmesini sağladığı için duyduğu minnettarlıkla bakarak ve turtasına geri döndü.

"Tamam, şimdi yakalım bakalım," dedi Mia'ya. "Gel, nasıl yapıldığını öğren." Mia yaklaştığında Stuart, hiç düşünmeden

ellerini Mia'nın omuzlarına koydu. "Soba tutuşturmanın en iyi yolu en alta gazete kâğıtlarıyla çıralardan oluşan bir zemin hazırlamaktır, aynı bu şekilde, gördün mü?"

Mia, onaylayarak kafasını salladı.

Ellerini Mia'nın omuzlarından çekerek cebinden bir kibrit çıkardı. Mia, Stuart ellerini çektiğinde derin birkaç nefes aldı. Kolları ne kadar da ağır diye geçirdi içinden. Bir kibrit çakarak kâğıtları tutuşturdu.

"Bunlar tutuştuğu zaman birkaç kuru ve büyük odunla desteklemelisin ateşi. Odunun kuru olduğundan emin ol, tabii önce."

"Evet, benimkiler öyle zaten. En azından Clarence, getirdiği odunların kuru olduğunu söylemişti."

Biraz sinirlenerek kafasını sallayıp homurdandı. "Yine şu Clarence."

"Clarence'yle aranızda bir problem mi var?"

"Yoo, hayır yok," diye cevap verdi ve eğilerek sobaya atmak için yerden birkaç parça odun aldı. "Sadece sana karşı özel bir ilgi duyuyor gibi sanki."

Bu sözler karşısında Mia'nın dudakları seğirdi Stuart'ın ateşi yakmasını izlemesine rağmen.

Fırın yavaş yavaş ısınırken Mia ve Stuart, verandada oturmuş, biralarını yudumluyorlardı. Stuart, Mia'ya balık tutmak için gerekli araç gereçlerin satılacağı bir mağaza açmayı düşündüğünden bahsediyordu. Daha henüz açılmamış bu mağazayı anlatırken mavi gözleri parlıyor, el hareketleri ve tonlamalarıyla şimdiden ne kadar heyecanlı olduğu açık bir şekilde anlaşılıyordu. Bu esnada Mia'ysa Stuart'ın insanlarla olan ilişkilerinde de balıkçılık konusundaki gibi ihtiraslı olup olmadığını düşünüyordu.

Biraları bittiğinde sivrisinekler kulaklarının etrafında vızıldamaya başlamışlardı. Hemen akşam yemeği için içeriye girdiler. Mia, turtayı sıcak fırının içine yerleştirdi. Fırının adam gibi çalışıp turtasını pişirmesi için dua ederken ağzının kıpırdadığını fark etti ve ne yapmakta olduğunu anlayan Stuart, Mia'yla dal-

ga geçince gülüştüler. "Bu paslanmış arkadaşına bu kadar az güvenmene şaşırıyorum doğrusu. Göreceksin bak, nasıl güzel pişirecek!" dedi Stuart. Turta pişmeye başladıkça odayı hoş bir kokuyla dolduruyordu. Mia ve Stuart, yemeklerine fesleğenli sosa batırılmış soğuk karides ve ince ince doğranmış bir domates salatasıyla başladılar.

Konuşmaya da devam ediyorlardı hâlâ. Turtayı çıkarıp soğuması için bir kenara koyduğunda vakit akşam olmuş, güneş ortalıktan kaybolmaya başlamıştı. Masaya getirdiği mumları yaktı. Stuart da boşalan şarap kadehlerini doldurdu bu arada. Yeni yanan mumların ateşi karşılıklı oturan bu çifte göz kırparken Mia, bir halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışırken, halkla ilişkilere neden ihtiyaç olduğunu, hatta halkla ilişkilerin bile ne olduğunu bilmeyen ahmak restoran sahipleri, turnesi boyunca kendisini beraberinde gezdirmek isteyen kendini beğenmiş müzisyen ve birçok yetenekli sanatçının iki hafta boyunca Charleston'a akın ettiği Spoleto Festivali hakkında bir sürü anısını anlattı Stuart'a. Mia konuşurken Stuart, gözlerini ondan bir saniye bile ayırmadı. Mia, acaba her zaman böyle dikkatli ve ilgili mi yoksa sadece tüm bunları anlatırken benim ona zaman zaman yaptığım gibi yüzümün girdiği şekilleri mi inceliyor diye düşündü içten içe.

Sadece bir kere dili sürçmüştü, o da istemsizce Charles'tan bahsederken. Stuart, bu sefer konuyu geçiştirmesine izin vermedi.

"Charles hakkında pek konuşmuyorsun," dedi.

"Neden konuşayım ki?" dedi kendini savunurcasına. "Bir boşanma sürecinin tam ortasındayız. Pek de neşeli bir konu sayılmaz bu, öyle değil mi?"

"Sadece merak ettim, o kadar. Haftalardır konuşuyoruz ama birkaç gün öncesine kadar evli olduğunu bile bilmiyordum."

"Sonuçta benim de seni tanıdığım pek söylenemez, değil mi? Aramızda özel hayatlarımızı konuşmama konusunda adı konmamış gizli bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm hep."

"Bu aslında nehrin kanunlarından biridir. Orası, özel bir yer sonuçta. Seni gevezelikten alıkoyan bir yer. Zaten bu yüzden ba-

lık tutmaya gideceğin insanları seçerken dikkatli ve seçici olman gerekiyor. Sürekli ondan bundan yakınan birisiyle balık tutmak istemezsin." Gözleri nehre yöneldi. "Ama şu anda nehirde değiliz."

"Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum." Mia, gözlerini başka bir yöne çevirerek bakışlarını Stuart'tan kaçırdı, ama konuşmanın geldiği nokta bir anlamda hayal ettiği noktaydı.

"Çok mu mutsuzdun?"

"Hayır," dedi kati ve açık bir şekilde. "Bilakis, mutluydum. Charles istediği zaman çok romantik ve etkileyici olabiliyordu. Bu yüzden şimdi onu bir canavarmış gibi de göstermek istemem. Ama Charles hakkında konuşmak, şu an sadece kötü hissetmeme neden oluyor. Artık hayatımdan çıkardım onu. Geleceğe bakmak istiyorum. Geçmişten bir parça o benim için ve geçmişimle yaşamak istemiyorum."

"Daha değil. Ne zaman sonuçlanır boşanma davası?"

"Emin değilim. Umarım en kısa sürede sonuçlanır. Bugün, davayla ilgili belgelerin olduğu bir mektup aldım, eğer bir bakmak istersen getireyim. Başka sorun var mı bu konuyla ilgili?"

"Sadece son bir sorum var. Onu hâlâ seviyor musun?"

Sezdirmemeye çalışarak derin bir nefes aldı. Böyle bir soruyu beklemiyordu açıkçası. Stuart, tam karşısında oturmuş, samimi bir cevap bekliyordu.

"Onu sevdim," diyerek başladı cümlesine. "Hem de çok. Sahip olduğumuz hayatı da çok seviyordum. Sana biraz önce anlattıklarım, Charleston'da sahip olduğumuz hayatımdan sunduğum kesitlerdi. Çok eğlenceli, heyecanlı anlarım da oldu. Ama kanser olduktan sonra..." Omuzlarını kaldırarak devam etti. "Kanser olduktan sonra her şey değişti. Ben değiştim. Artık o güzel, girişken, dışadönük, Charles'm müşterilerini eğlendirip işim gereği aşina olduğum farklı yöntemlerle onları ikna ederek ona yardım eden ve çalıştığı firmanın ortağı olmasını sağlayan kadın gitmişti. Artık tam tersine, hasta ve bu yüzden de içine kapanan bir kadın olmuştum. Ve sonra da kemoterapi başladı...

Nasıl bir şey olduğunu tahmin edebiliyorsundur. Charles'ın da denediğini biliyorum. Ama bu süreci birlikte atlatamadık. Bununla başa çıkamadı. Hakkını vermeliyim. Artık onun evlendiği kadın değildim. Benim daha iyi bir kadına dönüşmemi beklerken birden her şey çok daha fazla kötüleşti. Bu durumdan kurtulmak istedi."

Mumun eriyen kısımlarına uzandı eli farkında olmadan. "Belki de konuşabilsek, birbirimize neler hissettiğimizi, nasıl davranmamız gerektiğini anlatabilsek..." dedi omuzlarını silkerek. "Başlangıçta çok sinirli ve incinmiş bir haldeydim doğal olarak. Fakat buraya geldikten sonra olaya onun gözünden bakmaya çalıştım. Ve belki de bütün bu olanlar daha güzel gelişmeleri doğuracak sıkıntılar olabilir diye düşündüm. Böyle bir değişime ihtiyacım vardı belki de. Artık onu suçlamaktan vazgeçtim. Sinirim geçse de kırılmış kalbimin acısını dindirmek için biraz daha uğraşmam gerekecek."

"Onu hâlâ seviyor musun?"

Derin bir nefes aldı. Kendisi de hissettiklerinin yeni farkına varıyordu adeta. Samimi ve içten bir şekilde, "Hayır," dedi.

Bu soruların ne anlama geldiğini, neyi sormaya çalıştığını anlamaya çalıştı. O geçmek bilmeyen birkaç saniye içerisinde her an kolundan tutarak Stuart'ı yatak odasına götürebileceğini düşündü. Onu istiyordu. Tüm kalbi ve bedeniyle Stuart'la birlikte olmak istiyordu. Fakat bir yandan da korkuyordu. Hatta dehşet içerisindeydi. Seks yapmayalı çok uzun bir zaman olmuştu. Hastalığından bu yana bir kere bile, ona değer veren bir sevgilinin karşısında yaralı göğsünü açacak kadar soyunmamıştı. Tereddüt içerisindeydi, bu duygu bilinçsizce geri çekilmesine sebep oluyordu.

"Hadi," dedi Stuart, ürkek bir insanla konuşurmuş gibi ikna edici bir ses tonuyla. Parmaklarıyla kendine doğru gelmesini isteyen bir hareket yaptı.

Mia, nefesi kesilmiş bir şekilde Stuart'ın elini tuttu.

Ayağa kalkıp Mia'nın sandalyesinden kalkmasına yardım

etti. "Oltan nerede?"

Tutmakta olduğu nefesini bıraktı birden Mia. "Ne, balık oltalarım mı?"

"Hatırladığım kadarıyla seni gece balık tutmaya götüreceğime söz vermiştim."

"Ama turta ne olacak?"

"Bir yere kaybolacağını sanmıyorum, kendi kendine yürümez değil mi?"

Bir şey söylemeden gidip dolaba yerleştirdiği oltasıyla diğer malzemelerini çıkardı.

"Botlarını almana gerek yok. Kıyıdan atacağız. Hatta kancalara da gerek yok. Sadece üzerine uzun kollu bir gömlek giy. Akşam nehir kenarında hava serin olabiliyor. Tabii, böylece sivrisineklerden de biraz olsun korunmuş oluruz. Çok uzaklara gitmeyeceğiz, ama yine de sivrisinek ve diğer haşarat baskınlarına karşı hazırlıklı olmak lazım. Hadi hazırlan, seni cipte bekliyorum."

Mia, şaşkınlık içinde odasına doğru yürüdü. Aklından geçenler neydi, şimdiyse neler oluyordu! Tam da ona hiç âşık olup olmadığını sormak üzereydi. Belki de sormamam daha iyi oldu diye geçirdi içinden, üzerine balık tutarken giydiği gömleği geçirirken. Düğmelerini iliklerken aklına Stuart'ın bahsettiği bekâr İskoç amcalarının hikayeleri geldi. Belki de sormak üzere olduğu sorunun cevabı burada yatıyordu.

Üzerini bir kez daha değiştirdi. Bu kez de eteğini çıkarıp yerine balıkçı pantolonunu giydi. Sandaletlerini çıkararak ayaklarına tenis ayakkabılarını geçirdi. Aynaya baktığında gördüğü manzara komikti. Gecenin daha başka bir şekilde sona ereceğini düşünüyordu, şimdiyse ne haldeydi! Böyle bir şeyi hiç beklemiyordu açık söylemek gerekirse. Üzerine sineklerin yaklaşmasına izin vermeyen ilaçtan sürüp bir kâşif edasıyla odadan çıkarak Stuart'a katıldı.

Evden çıktıklarında hava kararmıştı. Stuart, arabanın arkasındaki oltasını çıkarmaya çalışıyordu.

"Hazır mısın bakalım?" diye sordu Mia'yı gördüğünde.

"Her zamanki gibi," dedi ormanın derinliklerine bakarak. Ay yükselmiş olmasına rağmen, ormanın simsiyah karanlığı gecenin esas hâkimiydi.

Stuart, Mia'nın ellerini tuttu ve nehir kıyısından yürüyerek yola koyuldular. Mia, derin bir nefes alarak Stuart'ın ellerine sıkıca yapıştı. Sol tarafındaki nehir, akşamleyin de tıpkı gündüzleri olduğu gibi usulca süzülüyordu. Sağ tarafında tek görebildiğiyse ay ışığında ağaçların yükselen gölgeleriydi. Yürüdükçe ayakları ürkütücü çıtırtılar çıkarıyordu. Ufak tefek bir sürü otla çalı çırpıya takılırak ilerlemeye devam ettiler. Mia, yüzünü gökyüzüne doğru kaldırmış, gecenin serinletici temiz havasıyla yüzünü yıkıyordu adeta. Carolina'ya özgü eşsiz ay ışığının yarattığı manzara, gecenin kadifemsi karanlığının içinde yükselen parlak gümüş parçalarını andırıyordu. Işıldayan yıldızlarsa suyun üzerinde görülmeye değer yakamozlar oluşturuyordu.

"Gece buranın manzarası harika," dedi Mia.

"Yaz aylarının en karanlık günleri balık tutmak için en uygun günlerdir," dedi Stuart. "Alabalıkların gece görüşleri mükemmeldir ve bu zamanlarda daha az tehdit altında olduklarından fazla ihtiyatlı da değillerdir. Şu cırcırböceklerinin sesini dinle! İşte, balıkların peşinde oldukları böcekler bunlar. Şu bulutlar, ayı birkaç dakika bile örtse bunları yakalamak için nasıl hopladıklarını görürsün."

Stuart, çok geçmeden ileride bir yerde durup sessizce, "Tamam, burası iyidir," dedi. Burası nehrin yosunlarla dolu düz bir bölümüydü. Etraftaki envaiçeşit haşarat sanki ahenkle nehre eşlik ediyordu. Suyun içine doğru ilerlerken Mia, yarasaların uçarken kanatlarının çıkardığı sesleri duydu. Gecenin sessizliğini bozmak için uğraşıyordu tüm canlılar hep birlikte. Tüm bu seslerin yanı sıra nehirden garip bir ses geldi fakat etrafta o kadar çok değişik ses vardı ki ne olduğundan tam emin olamadılar. Sonra Stuart da, ellerini sıkmaya başladığında heyecanlandı Mia, düşündüğü şey doğruydu, demin duyduğu ses, suyun üzerinde

zıplayan bir alabalığın sesiydi.

Mia'nın ellerini bırakarak cebinden çıkardığı küçük bir feneri ağzına götürdü. Oltasını hazırlayıp 'Woolly Bugger' ismini verdiği kancasını takarken Mia, yaklaşarak onu daha yakından izlemeye başladı. Bu siyah kanca Mia'nın gördüğü en iri kancalardan biriydi. Ağzındaki fenerle oldukça komik duran Stuart, Mia'yı güldürmüştü. Kendisi de biraz zorla da olsa küçük bir tebessüm etti.

"Akıntıyla sürüklenenlere atacağız önce oltalarımızı," dedi Stuart. Mia, karanlıktan Stuart'ın yüzünü göremiyordu. Tok sesi, sanki gecenin derinliğinde gaipten gelen bir ses gibiydi. "Nehrin aşağısına doğru savur oltanı, sonra da akıntıya doğru yönlendir."

"Ama oltamı göremiyorum ki bu karanlıkta!"

"Evet, göremiyorsun ama nehri görüyorsun. Ve tabii ki sesini duyabiliyorsun. Sadece nehirden gelen farklı sesleri dinle. Suda zıplayan balıkların sesini duyacaksın, sesi duyduğun yere doğru salla oltanı. Akıntıyı zaten hissedeceksin, merak etme, güven bana."

Nehrin sesini duymamak mümkün mü ki zaten diye düşündü kendi kendine. Nehrin çağıldaması ve gürüldeyerek aşağılara akıp giderken çıkardığı sesi duymamak için sağır olmak gerekiyordu. Fakat sudan gelen o sıçrama sesi, bir balıktan gelebileceği gibi bir kayanın düşmesinden ya da bir ayının suya girmesinden de olabilirdi sonuçta. Ama yaptıkları işin kendisini eğlendirdiğini de kabul etmeliydi.

Oltasını öyle yakın bir yere salladı ki oltanın nereye düştüğünü tahmin etmek hiç zor olmadı. Güçlü akıntının oltayı sürüklediğini hissetti. Aynı Stuart'ın dediği gibi içgüdüleriyle hareket ediyordu. Biliyordu ki balıklar oralarda bir yerlerdeydi. Aslında balık tuttuğum diğer günlerden pek de farkı yok gece yapılan balık tutma işinin diye geçirdi içinden. Sonuçta gündüzleri de oltasını rasgele sallayıp bir balığın gelip yakalamasını beklemekten başka bir şey yapmıyordu.

Gözlerini kısarak oltanın ucundaki yumuşak kancanın nereye doğru sürüklendiğini görmeye çalıştı. Birdenbire yeterince uzaklaştığını düşündüğü oltasını geri çekmeye başladı. Sonra akıntı yönüne bir kere daha attı oltasını. Oltayı her savuruşunda kendini akıntıya kaptırıyor, gittikçe daha iyi bir ritim yakalıyordu. Hiç olmadığı kadar nehirle bütünleşmiş hissediyordu kendini. Hatta gözlerini kapatsa bile nehri görebilecekmiş gibi bir bütün olmuşlardı nehirde.

Son atışında oltanın ucunda, akıntının sürükleyişinden farklı bir ağırlık hissetti. Sanki içinden bir ses oltasını havaya kaldırmasını emretti. Şiddetli bir vuruşla cevap verdi olta Mia'ya.

"Stuart!"

Stuart, hemen yanında kendisine bağıran Mia'ya döndü. Aynı Mia'nın heyecanını hissedip yaşıyormuş gibi, "Sal biraz, biraz izin ver hareket etmesine!" dedi.

Balık can havliyle nehrin aşağı yakasına doğru kaçıp kurtulmaya çalışıyordu. Mia, nehrin biraz daha içlerine doğru ilerledi. Soğuk suyun ayakkabılarına dolduğunu hissediyordu. Makaradan boşalan misina ve balıkla beraber suda sesler çıkararak ilerliyordu.

"Mücadeleyi seven, savaşçı bir balık," dedi Stuart. Hemen balığı koyabilmek için ağını hazırladı.

"Onu göremiyorum!" diye coşkuyla bağırdı Mia, ama hissedebiliyorum. Sanki aralarında hemen duygusal bir bağ oluşmuştu.

"Tamam, şimdi biraz sar misinayı," dedi kısık bir sesle Stuart. Mia'ya rehberlik ediyordu. "Evet, yavaş yavaş, harika. Tamam, yakaladın onu."

Gerçekten de yakalamıştı. Kalbi neredeyse yerinden çıkmak üzereydi. Sanki makaranın sesiyle etraftaki böcekler bir düet yapıyorlardı. Balığı önce yakaladı, sonra acele etmeden sakince ona kaçması için biraz mesafe bıraktı ve tam kurtulduğunu sandığında balığı Stuart'm ona öğrettiği gibi geri çekmeye başlayarak yakaladı. Bu balıkla tüm gece dans edebilirim diye geçirdi

içinden. Diğer taraftan balık da kurtulmak için son bir gayretle çabalamaya devam ediyordu. Oldukça güçlü bir vuruş hissetti Mia. Hemen ardından oltası aniden gevşemeye başladı.

"Çok yazık oldu," dedi Stuart. Oltayı biraz daha sararak kancanın hâlâ orada olduğunu gördü.

"Hayır, kaçmasına sevindim aslında," diye cevap verdi Mia. "O kadar karanlık ki kancayı çıkarırken oldukça zorlanabilirdim zaten. Bu ay ışığında, etrafımızı çevreleyen canlıların çaldığı müzik eşliğinde sadece dansa kaldırdı beni. Benim için yeterli bu."

Bir süre karanlıkta sessizce durup yakalamak üzere olduğu balığın karanlık suda nereye gitmiş olabileceğini düşündü.

Bakışlarını kaldırdığında aniden hissettiği şaşkınlık ve memnuniyetle Stuart'a seslendi. Hemen arkalarındaki dev ağaçlar karanlıkta, çok uzaklardan görebilecekleri bir dağ siluetine benzeyen harika bir görüntü oluşturmuştu. Bu ağaçların arasındaysa sanki gözlerini kırpıştırarak parıldayan ateşböcekleri vardı. Belki de binlerce... Hiç bu kadar ateşböceğini bir arada görmemişti. Noel ağaçları üzerinde ışıldayan lambalar gibiydiler. Aslında bu böceklerin nesillerinin tükendiğini duymuştu. Oysaki burada, karşısında dans eden bu böcekler adeta hayatta olduklarını kanıtlamak istiyor gibiydiler.

Yeniden nehirle bir bütün olup karanlık sularda kaybolan balığa doğru baktı. Ayaklarının altından akan su ve gözbebeklerinde parıldayan ateşböceklerinin dansı, kendini de sanki nehrin akışının bir parçasıymış gibi hissettirdi. Nehrin gürüldemesi ve üzerinde zıplayan balıkların çıkardığı sesler sanki nehrin kendisiyle konuştuğunu düşündürttü Mia'ya. Sanki ona, "Hadi, gidelim. Beni takip et," diyordu.

"İyi misin?"

Gözlerini açıp kamaşan gözlerini ovuşturdu, kendisinden birkaç santim uzakta bakışlarını üzerine dikmiş olan Stuart'ı gördü. "İyi de ne kelime! Harika hissediyorum. Bu, hayatımda yaşadığım en güzel gündü."

Memnuniyetle gülümsediğini hissetti Stuart'ın. "Büyük bir

alabalığı kaçırmış olmana rağmen böyle mi hissediyorsun?"

"Tabii. Zaten aslında kaçabildiği için bu kadar mutluyum. Bunu daha önce kimseye söylememiştim ama senin beni anlayabileceğini düşünüyorum. Nehirde, hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Sanki buraya aitmişim gibi. Kate Watkins, yazılarından birinde böyle yazmış. 'Hepimiz bu nehrin bir parçası olmalıyız aslında,' diye. Şimdi ne demek istediğini çok daha iyi anlıyorum."

"Hastalanmak nedir çok iyi biliyorum, Stuart. Bizzat yaşadım çünkü. Ve sağlıklı olmak nedir, bunu da çok iyi biliyorum. Kanserden kurtularak sağlığına kavuşmanın nasıl bir şey olduğunu. Hayatım boyunca, acıdan kurtulup nasıl mutlu olacağımın yollarını arayıp durdum. Yıllardır korkularla dolu, karanlıklarda sıkışmış bir hayat sürdüm."

"Ama buraya geldiğimde canlanıyorum. Anın tadını çıkarıyorum. Ne geleceği ne de geçmişi düşünüyorum. Tek düşündüğüm içinde bulunduğum andaki hissettiğim mutluluk. Zaman, ayaklarımm altından geçen su gibi geçiyor burada. Zamanın nehir olduğu yerde duruyorum ve işte o nehir burada 'ben'im."

Mia'ya yaklaşan Stuart ellerini Mia'nın omuzlarına koydu. "Bence çok cesur bir kadınsın."

"Cesur mu?" diye sordu Stuart'ın gözlerinin içine bakarak. "Başka bir seçeneğim mi vardı sanki?"

"Sadece hayatta kalmayı değil, sen gerçekten yaşamayı seçtin."

Bu eşsiz yaz gününde ay, gökyüzünün tepelerine yerleşmiş, etrafa ışık saçıyordu. Mia'nın gözlerinde ayın gümüşi rengi parıldıyordu. İkisi de yaşadıkları bu anın ardından, hissettikleri güven ve daha dile getirmeye cesaret edemedikleri diğer hislerinin etkisiyle konuşmadan birbirlerine gülümsüyorlardı. Bacaklarının arasından akıp giden nehir, sanki kayaların arasına doğru koşturuyordu. Ve bu, kulaklarına çalınan bir senfoni etkisi yaratıyordu. Stuart, alnını Mia'nın alnına dayadı. Stuart'ın sıcak nefesini yüzünde hissediyordu artık. Sanki elleriyle Mia'yı

kelepçelemişti.

"Mia," dedi iç gıdıklayan bir fısıltıyla. "Öp beni."

Nefesi tutuldu birden. Nehrin hızla atan nabzını kalbinin en derin köşesinde hissetti. Ellerini Stuart'ın boynuna dolayıp bedenini karşısındaki yakışıklı adamın bedenine yasladı. Yekpare bir vücut olmuş, şehvetle birbirlerini öpüyorlardı. Stuart'ın erkeksi kokusu Mia'yı kendinden geçirmişti.

Mia, nehrin kendisiydi artık. Buzullardan eriyen suydu. Damarlarında akan artık nehrin taşıdığı topraktı. O nehrin akıntısıyla Stuart artık beraberce akıyorlardı. İlkbahar yağmurlarıyla beraber güçlenerek çevresine hayat veren, büyük ve geniş vadilerde dinlenen bu nehirdiler artık!

On Altıncı Bölüm

Eldeki olta kullanılarak misina fırlatılır ve yine o oltanın hareketiyle misinanın ucundaki iğne daldırılır suya. Bütün bunlar zamanlama işidir. Ne zaman bırakacağını bilme işi...

Stuart MacDnugal

Watkins Mill gibi küçük bir kasabadan sonra Asheville, ne kadar büyük bir şehir gibi görünüyordu. Mia, Maddie'yle buluşmak için sevdiği restoranlardan birinde bir masa ayırtmıştı. Masaların üstündeki beyaz bezleri, koyu renk ahşapları, saksıdaki bitkileri ve Ashville ve Ashville insanlarını resmeden siyah beyaz fotoğraflarıyla içerisi sanki eski bir çayhane gibiydi. Güneş yoktu, nem oranı da düşüktü. Mia, bu yüzden renkli yaz kalabalığının koşuşturmasını izleyebileceği bir teras masası seçmişti.

Sipariş ettiği şekerli çayını karıştırırken, kardeşini yaklaşık iki ayın ardından tekrar görecek olmanın tatlı beklentisi içindeydi. Birden, sanki yıllardan beri Watkins Mill'de yaşıyormuş gibi hissetti. Kendisine uygun gördüğü yaşam, çevresini saran dağlar kadar yeni ve gürdü. Charleston'daki yaşamı üzeri sisle kaplı anılardan ibaretti artık. Dağların ötesinde kalan bu diğer yaşamından doğru dürüst anımsadığı tek şey, Maddie'ydi.

Donuk pembe bir yaz elbisesi içindeki beyaz ceketli bir kadın,

elindeki kâğıda bakaraktan yazılı adresi bulmaya çalışarak önünde yürüyordu. Mia, bilinçsizle zıplayarak el salladı, "Maddie, buradayım Maddie!"

Maddie, sesin geldiği tarafı bulmak için kafasını aşağı yukarı, sağa sola çevirdi. Mia'yı görünce de ağzı kulaklarına vararak, "Mia!" diye bağırdı.

Sıkıca kenetlendiler birbirlerine. Kollarıyla birbirlerini sarmalamışlardı. Gülüşüp sımsıkı sarılıyorlardı birbirlerine. O an zaman durmuştu. Kardeşiyle paylaştığı bağın yaşı yoktu.

"Dur sana bir bakayım," diye bağırdı Maddie geri çekilerek. Sanki Mia'yı içine alacakmış gibi açılmıştı mavi gözleri. "Harika görünüyorsun!" dedi Maddie, şaşkınlıkla karışık bir memnuniyetle. "Bunalıma girmiş birini kurtarıp evime götüreceğimi zannediyordum ama bak sen," diye tekrarlayarak salladı kafasını. "Seni uzun zamandır bu kadar sağlıklı görmemiştim." Bir adım daha geriye çekilip şöyle bir baktı kardeşine, bu arada Mia'nın yüzü de kızarmıştı. "Yüzüne renk gelmiş. Saçların da canlanmış. Mia, saçın bayağı uzamış! Bir parmağı geçmiş, buklelerin de çok sevimli. Bunu görmezden gelemem. Dağ havası gerçekten yaramış sana."

Mia'nın göğsü kabardı bu iltifatlardan. Son senelerde pek fazla duymuyordu bu tür sözleri. Aynadaki halinden daha iyi göründüğünü biliyordu elbette, fakat bu coşku dolu övgüleri her zaman dürüst bir şekilde değerlendirme yapan Maddie'den duymak onu göklere çıkarmıştı. Bu arada Mia da kardeşinin görünüşüyle ilgili her detayı yakalıyordu.

Mia gibi uzun olan Maddie de birkaç kilo almıştı. Bacaklarından belli oluyordu bu. On dokuz yaşından beri kendisine annelik eden kardeşi iyice annesi gibi görünmeye başlıyordu. Uzun sarı saçlarını çene hizasında kestirmiş, büyük pembe küpesinin parladığı kulaklarının arkasına koymuştu. Her zaman klasik bir giyim tarzından yana olmuştu. Uzun kol kıvrımları, beyaz ayakkabısı ve çantası, kollarını örten parlak ceketi ve boynundaki şık inci kolyesiyle de bunu belli ediyordu. Dudaklarındaki

açık pembe ruj ve yanaklarına sürdüğü allıktan başka da makyaj yoktu.

"Ohh Maddie, seni gördüğüme o kadar mutlu oldum ki! Seni ne kadar özlediğimi fark etmemişim, ta ki seni şimdi karşımda görene dek."

"Ben de her gün seni özledim."

"Hemen hemen her gün aradın zaten," diye takıldı Mia.

"Ve telesekreterinle konuştum."

"Geri aradım ya seni!"

"Eh, nihayetinde aradın," dedi Maddie ve ardından tekrar Mia'yı bağrına bastı. "Senin için o kadar endişelendim ki!" Geri çekildi. "Ama görüyorum ki endişelenmeme gerek yokmuş. Çok... Mutlu görünüyorsun," diye devam etti şaşırmış bir ses tonuyla.

"Öyle görünüyorum çünkü mutluyum," diye karşılık verdi Mia. "Gel hadi bir şeyler yiyelim."

Güney mutfağından bir ziyafet çektiler. Mia, keçi peynirli kızarmış domates ve baharat soslu ızgara balık aldı. Maddie'yse karides ve kırmızıbiber salçasıyla kavrulmuş mısır taneleri sipariş etti. Tatlı içinse ikisi de muzlu puding istedi. Yemekten sonra Asheville'nin renkli caddelerinde kolkola girip ağır ağır yürümeye başladılar. Yürürken sanki yıllar sonra ilk kez konuşuyorlarmış gibi her şeyden bahsettiler. Konu, tatsız mevzulara dayandığında kafalarını dağıtmak için hemen alışveriş yapmak için şık mağazalara daldılar. İkisi de bunun kız kardeşlere özgü özel bir öğleden sonrası olduğunu anlamıştı. Mia, bir yorgan ve çiçek aldı. Maddie'yse kardeşi için el yapımı bir kolye, oğlu için bir gömlek, kocası için de iki şişe North Carolina şarabı.

Poşetlerle elleri dolup ayaklarına da kara sular inince arabalarına yöneldiler. Mia'nın arabası, Maddie'nin arabasına Ashville'den güneybatı dağlarına çıkan ve oradan kulübeye kıvrılan yolda rehberlik ediyordu. Mia, arabayı kullanırken aylar önce buraya yaptığı ilk yolculuğu anımsadı. O korkmuş, güvensiz, acınacak haldeki kadın şu anda aynı yolda arabayı kullanan

kadın olamaz diye düşündü. Mia, yılan gibi kıvrılan yolu ezberlemişti adeta.

Birden, geçen haftalarla birlikte yaşamının nasıl yeni bir boyut kazandığı geldi aklına. Yaşamında bu noktaya ulaşmasını kolaylaştıransa Stuart'tı. Saman alevi gibi parlayıp sönen ilgi ve alakayla yaranmaya çalışmamıştı Stuart. Kılı kırk yaran bir alaka ve tam bir anlayışla yaklaşmıştı Mia'ya. Kulübeye giden yola saparken benimle oyun oynuyor diye düşündü sahte bir gülümsemeyle. Ver ve al. Ver ve al... Onu düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Öpücükleri alev alev tutuşturmuştu Mia'yı. Onu tekrar göreceği anı düşünürken bir yangının ortasındaymış gibi hissetti kendini. Daha yaptıkları tek şeyse öpüşmekti. Bir de bitmek bilmeyen ve içlerinin yağını eriten o uzun kucaklaşmaları vardı. Hepsi o kadar. Fakat hâlâ ürkek ve mahremiyet endişesi taşıyordu. Stuart'ın kendisini oltaya taktığını ve tamamen serbest bırakmaya karar verdiğini de biliyordu.

Sonunda son sapağa da girdi ve dikiz aynasından arkasındaki Maddie'yi kontrol etti. Kardeşinin dönüş sinyalini görünce gülümsedi. Birkaç dakika sonra arabasını, geçen hafta Clarence'ye döşettiği mıcır kaplı yola park etti. Çamurlu alana dökülen bu mıcırlar sayesinde arabasını kulübenin önüne çekilebiliyordu. Bu mıcırların üzerinden her geçişindeyse Mia'nın aklına bunlar için ödediği yüklü miktar geliyordu. Arabanın kapısını açınca nehrin tanıdık sesini duydu. Sanki, "Evine hoş geldin," diyordu bu ses.

"Ohh Mia!" diye haykırdı Maddie arabasından inerken. Kafasını sağa sola çevirirken eli hâlâ arabasının üzerindeydi. "Bu hep hayalini kurduğum ahşap kulübe!"

Mia, kulübenin o ilk geldiği yağmurlu haziran gecesindeki pis ve karanlık halini hatırlayınca kahkaya atmaya başladı. Elinde bavulu, Charleston'dan getirdiği şekerleme dolu kutuyu taşıyan kardeşi Maddie'nin peşine düştü. Maddie için bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Kardeşine evini göstermeye de can atıyordu. Stuart'ın ısrarlı yardımıyla banyodaki çini küvetin çat-

laklarını doldurmuş ve verandayı da güzel çiçeklerle bezemişti. Stuart, ona parmaklıklardaki haşaratların nasıl temizleneceğini ve lavabodaki musluğun nasıl değiştirileceğini öğretmişti.

"Bayıldım," diye bağırdı Maddie içeri girince. Kutuyu yere bırakıp odanın içinde hızlıca bir tur attı. Ağzı kulaklarına varıyordu adeta. Dosdoğru Mia'nın suluboya resimlerinin olduğu yöne giderek "Bunları sen mi yaptın?" diye sordu.

Kulübenin karanlık duvarları parlak suluboyalarla loş bir hal almıştı. Yirmi parçalık ikinci suluboya dizisi ve Mia'nın bulup çıkardığı seçme cümleler diğer duvardaydı. Duvarlardaki bütün resimlerle beraber serideki sayı elliyi geçiyordu. Yeni olanlarda kuş figürleri vardı. Resimdeki kuşların cafcaflı tüyleri Mia'nın geçen haftalarda hissettiği sevinci yansıtıyordu.

"Resim yapmaya tekrar başladın demek. Oh Mia, çok sevindim buna. Bıraktığında çok üzülmüştüm. Bunlar harika, çok güzel!"

"Sadece kâğıtlar işte," diye karşılık verdi Mia, aldığı övgüden dolayı mahcup olarak. Çiçekleri alıp içini suyla doldurduğu cam bir vazonun içine koydu.

"Bir tane alabilir miyim? Eve götürmek için."

"Tabi ki. İki üç tane al. İstediğin kadar alabilirsin."

"Bunları çerçeveleteceğim. Böylece bana bu güzel yeri hatırlatırlar."

Mia, birden buradaki günlerinin sayılı olduğunun farkına vardı ve yüzündeki tebessüm kayboldu. Burayı ne kadar kendininmiş gibi görürse görsün daimi evi değildi. Bunu hatırlamak zorunda kalacaktı.

Maddie yüksek bir sesle, "Bu çinileri nereden getirdin?" diye sordu şöminenin yanında biterek. Çini parçalarından birini dikkatli bir şekilde incelemek için eline aldı. "Kesinlikle çok zarif. Çok iyi bir işçilik."

"Geldiğimde buradaydılar. Emin değilim ama tahminimce Kate Watkins bunları öteki evi için almış olmalı, buraya taşınınca da yanında getirdi herhalde. Kate'in önceki büyük evinden ge-

tirdiği birkaç şey daha var burada," dedi parmağıyla göstererek. "Mesela şu kanepe, masa, gardırop..."

"Tam olarak anlayamadım ama dikkatimi çekti. Belle'nin bir kaçık olabileceğini düşünmüştüm."

"Gel de bir bak," dedi Mia ve gardıroba doğru götürdü Maddie'yi. Gardırobun oyma kapısını açtı. "On iki parçalık bir tabak takımı var. Hepsi de birbirinden farklı."

Maddie, tek tek çıkardı tabakları. Her birinin tasarımına hayretle baktı. Teker teker kaldırıp inceledi, neredeyse yarısaydam olan porselenler dikkatini çekmişti. Bunun ardından Mia, üzeri yeşil çuha parçalarıyla sarılmış gümüş takımı gösterdi. Maddie, kumaşın eskimiş kurdelesini çözüp açtı.

"Bu sade bir yemek takımı," dedi, şaşırmıştı. Yeşil kumaşı yemek masasına taşıyıp yaydı içindekileri. Gümüş bir çatal aldı içinden. Zarif ve düzgündü. Sivri ucu ve altındaki kıvrımıyla neredeyse modern bir tasarıma sahipti. Basit ve kalın harflerle KW harfleri yazılıydı bunların üzerinde. Çatalın arka yüzünü çevirince nefesi kesildi Maddie'nin. "Aman Tanrım, bu Stone gümüşü!"

Mia, çatala doğru eğildi, sanki biraz daha yaklaşınca Maddie'nin gördüğü şeyi anlayacakmış gibi. "O da ne?"

"Ne olduğu değil, kim olduğu önemli. Arthur Stone, Amerika'nın önde gelen gümüş ustalarından biri. İmzası var şurada. Gördün mü? Çekiçle kazınmış adı. Herhalde Kate sipariş etmiş olmalı."

"Emin misin? Kate, evli değildi. Bu imzaları kullanan birkaç aile daha olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, bu mümkün olamaz! Yüzyılın başlarında kendi adıyla iş yapmaya başladı. Yani yüzyılın başıyla otuzlu yıllar arasında olmalı. Eve gidince bakacağım buna."

"Ama bunun bir anlamı yok ki! Neden kızlık soyadını kazıttığı bir gümüş seti olsun ki?"

Maddie, dudaklarını büzerek düşündü ve "Çünkü hiç evlenmeyeceğini biliyordu," dedi.

Mia, gümüş çatalı alıp yavaşça elinde döndürmeye başladı.

Çatalın bir cilaya ihtiyacı vardı fakat gümüşü o göz kamaştırıcı parlaklığını hâlâ koruyordu. Gerçekten çok güzel bir parçaydı. Tasarımın düz çizgileri herhangi bir döneme de ait değildi.

"Stone'un dükkânı neredeydi? Güneyde mi?"

"Yok hayır. Kuzeydoğuda bir yerlerdeydi. Massachusetts miydi, Rhode Adası mıydı yoksa New Hampshire mıydı? Emin değilim."

Mia, pişmanlığını gösteren bir gülümsemeyle kafasını salladı. "Bahse girerim bu bir hediyeydi."

"Sevgilisinden mi?"

"Kesinlikle. DeLancey, New York'un önde gelen isimlerindendi. Özel bir şimendiferle yolculuk yapan bir adam, Stone ayarındaki gümüş işçiliğini de biliyor olsa gerek." Mia, gardıroba doğru yürüdü, Maddie de onu takip etti. Mavi robdöşambırı çıkardı dolaptan. "Elbisesi, beyaz kaşkolu, çiniler, gümüşler... DeLancey balık turuna çıktığı zaman bu kulübeyi kiralarmış."

Mia ve Maddie birbirlerine bakıp gülümsediler aynı şeyi düşündüklerinin farkına vararak.

"O zaman birkaç romantik yemek de yemiş olmalılar," dedi Maddie biraz abartılı. "Muhtemelen DeLancey, şampanyasıyla havyarını da getirmiştir."

"Bir düşünsene," dedi Mia artan bir coşkuyla. "İnsanların içine hiç çıkamamışlar. Söylentisi yapılmış."

"O zaman burada kendi dünyalarını kurmuşlar, DeLancey'in alışık olduğu şarapları ve yemekleriyle."

Mia, bir nefes alıp çatalı masaya bıraktı. Tahminlerinin doğru olması gerektiğini biliyordu. Zihninde canlandırdı büyük resmi. "Onu çok seviyor olmalı," diye düşündü.

"Eğer iyi bir evlilik yapma şansını ve ününü kaybetme gibi kendisi için önemli birçok şeyi kaybetmeyi göze almışsa, Kate de onu çok sevmiş olmalı. Kate, fakir ve zavallı biri olsa ve hayallerinin teklifini yapmış olsa DeLancey, hadi anlayabilirim. Ama onun statüsündeki bir kadın, ne bileyim? Bu riski göze alıp niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Niye yapmasın ki?" diye sordu Mia. "Başkalarının dediklerine hiçbir zaman bakmazmış ki zaten. Ayrıca, işin sonunda başını bir belaya soktuğu doğru, ama işin başlangıcında bildiği tek şey DeLancey'e âşık olduğu. Hem de delicesine. Hatta belki meydan okurcasına."

Gardıroptan uzaklaşıp mavi robdöşambırı açıldı. Kumaşı kabartmak için şöyle bir silkeledi. Sonra da Maddie'nin önüne serdi, bunu yaparken eskiden bunu giyen o güzel kadını hayal ediyordu.

Maddie, robdöşambırı alıp Mia'ya yaklaştı ve üzerine tuttu. Önce omuzlarını denkleştirdi, sonra da beliyle karşılaştırdı. Robdöşambırın alt kenar kıvrımları Mia'nın ayak bileğinden sarkıyordu. "Sana olur," dedi orta kısmı çekiştirerek.

Mia, robdöşambırı alıp katladı. Gerçek, eti kemiğe bürünmüş bir kadının yaşadığı karmaşık ruh halini incelemenin, tek taraflı bir kahraman yaratmaktan daha iyi bir şey olduğunu anlamaya başlıyordu. "Ben evlenmek istediğini düşünmüyorum. O ekonomik bakımından bağımsız ve kendine yeten bir kadındı. Meşgalelerle dolu bir yaşamı ve üzerine titreyen bir babası vardı. Birçok erkek de ona hayrandı. Neden birinin isteklerine katlanmak için bıraksın ki bu durumunu?"

"Bu, boşanmaktan bahseden bir kadının konuşması."

Birbirlerine bakıp güldüler.

"İşte, bu bir muamma," dedi Maddie, masaya dönerek. Bu arada, çıkardığı gümüşleri kumaşın içine geri koymaya başlamıştı.

"Kesinlikle! İşte, bu kadın hakkında merak ettiğim şey de bu. Masada bulmaca parçalarından oluşan bir yığın görsen ne hissedersin? Birkaç parçayı denemekten alıkoyamazsın kendini." Robdöşambırı gardıroba geri koydu. Kulübedeki ilk günü, bunu bulduğu zamanki şaşkınlığı geldi aklına.

"İşte, ilk başlarda bunları bulmak o bulmaca yığınının içine düşmek gibiydi. Ve bir sürü de boş vaktim vardı. Böylece adım adım parçaları bir araya getirmeye başladım."

"Ve şimdi de bulmacayı tamamen çözmek istiyorsun!"

"Evet, bulmacadaki büyük resmi çıkardım. Birkaç tane kilit parça kaldı yerine konacak."

"Belle'ye bahsetsene bu bulmacandan," dedi Maddie kumaşı toplayarak. "Oralarda çok fazla Stone gümüşü yoktur. Çoğu ya kiliselerdedir ya da özel koleksiyonlardır. Ve..." diye başlayıp ekledi içinde eşyalar olan ikinci kumaşı açarken, "bana öyle geliyor ki takımın tamamı Belle'de."

"Senden bir iyilik isteyeceğim. Bu gümüş ve çini takımlardan birer örnek parça alıp Charleston'a götürür müsün? Belle'ye, King Street'te sarraflar tanıdığını ve bunlara değer biçeceklerini söyledim. Mobilyaları da satmak istiyor. Eğer bunların bazı fotoğraflarını çekip sarrafa gösterirsen değeri hakkında bilgi sahibi olabilir diye düşündüm."

"Tabii ki yaparım. Eğlenceli de olur. Ama sana şimdiden söyleyebilirim, mobilyanın değerini ancak bir sarraf anlayabilir. Gümüşünkini de. Kesinlikle öyleler. Çiniler de göz kamaştırıcı ama değer biçilecek şeylerden değil, tavan arasına kaldırılır ancak."

"Umarız sarraf da böyle der." Gülümsedi Mia. "Ben de tavan arasına kaldırırım."

"Belle, hepsini mi satmak istiyor? Aile yadigârı olmasına rağmen!"

"Satmak istemesinin sebebi zaten aile yadigârı olması."

Maddie, ağzını açtı bir şeyler söylemek için fakat hemen fikrini değiştirdi. "Bu da başka zaman konuşulacak ayrı bir konu," diyerek bavulunu aldı. "Eee, benim yatağım nerede?"

"Yukarıda. Takip et beni." Mia, paket ve vazoyu kapıp kardeşini tavan arasına çıkan dar merdivende peşine taktı. Ablası için büyük bir titizlikle hazırladığı odanın beğenilip beğenilmeyeceğini çok merak ediyordu.

Uzun odaya attı adımını. Tavandaki uzun pencereyi aralayıp keyifle gülümsedi. Bu karanlık ve nemli odayı rahat bir misafir odasına dönüştürmüştü. Asheville, marangozların çok olduğu bir yerdi. Odanın içinde mükemmel duracağını bildiği cilalı ahşaptan yapılmış satılık güzel bir yatak bulmuştu. Bir antikacıdan

bulduğu küçük, üzeri el işi boyamalı tuvalet masasının üzerine koydu çiçekleri. Bu tuvalet masasını alırken dayanamamıştı yaptığı pazarlığa. Çantanın içindeki yorganı çıkarıp yatağa serdi. Yorganın parlak pembesi sanki gün ışığında dans ediyor gibi görünüyordu.

"İşte," dedi Mia, kardeşine bir bakış fırlatarak. "Her şey hazır."

"Buradan ayrılmayı asla istemeyeceğim," dedi Maddie yumuşak bir sesle ve yatağa hafifçe uzandı. Elini yorganın kaygan yüzeyinde gezdirdi.

"Ohh, isteyeceksin," diye karşılık verdi Mia. "Her tuvalete gitmek istediğinde aşağı inmek zorundasın. Sadece bir tane tuvalet var. Ama şikâyet etme. En azından sıcak suyumuz var."

Kasabada geçirdikleri günün ardından duşlarını aldılar ve aynı çatı altında yaşadıkları gençlik yıllarındaki gibi beraberce yemek yaptılar. North Carolina şaraplarından birini açtılar. Ardından Maddie'nin kocasına tekrar almak şartıyla diğer şişeyi de açtılar. Yemekten sonra Mia, şöminenin ateşini yaktı ve birlikte mavi kadife kaplı kanepeye uzandılar. Yapacakları sohbetin daha kişisel olacağını ikisi de biliyordu.

"Eeee..." diye başladı Maddie, konuya doğrudan girerek. "Boşanma süreci nasıl gidiyor?"

Mia, kadehi dudaklarına götürüp şarabından bir yudum aldı. "Şey..." diye başladı temkinlice. Kadehteki şarap gibi fırıl fırıl dönmekteydi hisleri. "Birkaç hafta evvel bana imzalamam için bir takım kâğıtlar gönderdi."

"Ne kâğıtlarıymış?" diye sordu Maddie. Sesi emredici bir tondaydı. Fakat Mia, bu ses tonundaki endişe tınısını yakalamakta hızlı davrandı.

"Charles, boşanma davası açmış. Gönderdiği de boşanma dilekçesi. Boşanma işlemlerindeki ilk safha yani. Çocuğumuz olmadığı için herhangi bir velayet davası da yok. Ayrıca malların paylaşımında ve boşanma koşullarında anlaşmamız şartıyla bu işi en az kayıpla sonlandırmak istiyoruz. Yani yapmam gereken

her şey bir imzadan ibaret."

"Peki, malları nasıl paylaşacakmışsınız?" diye sordu Maddie kaşlarını çatarak. "Zaten dairede o kalıyor. Kira yok, bir şey yok. Orayı kendisine bırakmanı mı bekliyor acaba?"

"Daireyi benden satın alma teklifinde bulundu. Ben de sattım."

"Sattın mı? Kaça sattın? Eğer seni kazıkladıysa..."

"Hayır kazıklamadı. Bana piyasadaki fiyatları söyleyip en yüksek fiyatı teklif etti. Ayrıca mobilyalar için de değer biçmiş. Charlie Aiken'i aradım, Charleston'daki emlakçı arkadaşlarımdan biri. Fiyatları bir kontrol etmesini rica ettim. Charlie'ye güvenirim. Charles'ın teklif ettiği fiyatın olması gerekenin de üstünde, hatta cömertçe önerilmiş bir fiyat olduğunu söyledi."

"Suçunun farkında demek ki!"

"Ayrıca ortak nakit ve bonolarımızı da bölmüş. Gerçi çok önemli yatırımlar olduğu söylenemez ama yine de bir miktar kazancımız vardı." Omuzlarını silkti. "İşte, kendi elimizde kalan şeyler bunlar ve bir de arabalarımız. Kabul edelim ki o lüks bir araba kullanıyor, bense ucuz fakat bunları evlenmeden önce almıştık. Yani şartlara uygun ve ben de imzamı attım. Gerçi bu..." dedi üstüne basarak ve devam etti, "imzayı atmak zor oldu. Ama ilginçtir, bir sonraki sabah kendimi daha iyi hissettim. Daha özgür hissettim. Zaten şimdiden ev için bir kapora yollamış bana. Hem de tam zamanında. Son paralarımı sayıyordum ben de. Şimdiyse iyi durumdayım. Çok güzel vakit geçiriyorum. Dışarıdaki çamurlu yola mıcır döktürdüm, yatak odası için mobilyayla birkaç şey daha aldım. Uzun bir süre bozukluk saymanın ardından harcayacak banknotlar bulmak çok güzel oldu."

"Harcamalarına dikkat etmelisin. Böyle lüzumsuz şeylere para harcama. Senin de vermen gereken bir kaporan olacak yeni evini alırken."

"Biliyorum, biliyorum," diye karşılık verdi, bezmiş bir halde kardeşinin eline dokunarak. "Ama sorumluluklardan yoruldum artık. Bırak da biraz eğleneyim Maddie. Bu benim hakkım."

Maddie'nin endişeden dolayı yüzündeki çatık kaşlı ifade yerini anlayış dolu bir gülümsemeye bıraktı. "Haklısın. Bunu hak ediyorsun. Kuruntuluyum işte."

"Ben de bunun için seviyorum ya zaten seni."

"Eee," dedi Maddie neşeli bir şekilde. "Ne zaman özgür bir kadın olacaksın?"

"Boşanma ancak altmış günlük bekleme süresinin bitimiyle sonuçlanabilir."

"Yani sonbaharda."

"Eğer bir terslik olmazsa."

Maddie, bir sevinç nidasıyla kaldırdı kadehini. "Yeni bir başlangıca!"

Kahkahalar eşliğinde tokuşturdular kadehlerini.

Mia'nın aklı bir an için yine Stuart'a kaydı.

Maddie, birbirinin üzerine attığı bacaklarını çözüp yalpalayarak kanepeden kalktı. "Yerinde kal. Hemen geleceğim. Yapmak için can attığım bir şey var da!"

Maddie, merdivenlerden aceleyle çıkarken Mia da kadehinden bir yudum alıp ateşi izledi. Birkaç dakika sonra merdivenden gelen sesi duydu. Maddie, elinde bir saç fırçası ve birkaç tokayla geri dönmüştü.

"Bu da ne?"

"Gün boyu gözüm saçındaydı. Tatlım, bir tarayabilir miyim? Küçüklüğündeki gibi. Saçlarının döküldüğünü görmek o kadar zor olmuştu ki benim için. Şimdiyse bukleler bırakmışsın, rengine de bayıldım. Bakır rengi gibi duruyor. Bakır kaplarımı nasıl sevdiğimi bilirsin."

Mia, boğazının düğümlendiğini hissetti. "Bilmiyorum ki!"

"Tekrar döküleceğinden korkuyorsun değil mi?"

Mia, kafasını salladı onaylayarak.

"Dökülmez. Bu senin sağlıklı ve parlak saçın. Gel hadi keyfini çıkaralım. Birkaç baret getirdim bunun için."

Mia'ya bir güven geldi. "Tamam, o zaman," diyerek eski günlerdeki gibi saçlarını ablasının ellerine bıraktı.

"Şimdi sadece rahat ol. Nazik davranacağım saçlarına. Bunu daha önce de yaptım, hatırlasana."

"Hatırladığım saçlarımı örgü yaptığın. O kadar çok çekerdin ki saçlarımı yolduğunu düşünürdüm."

"O yaptıklarım Fransız örgüsüydü ve saçını çekmem gerekiyordu o model için. Saçların şu an o modeli yapacak kadar uzun değil, rahat ol." Maddie, yavaşça, artan bir ihtimamla kardeşinin saçını taramaya başladı. Saçı iyiydi. Ama incelmiş ve kafasının üzerinde garip katmanlar oluşturmuştu. Çünkü Mia bu katmanları kesme cesaretini bulamamıştı kendinde. Mia, fırçanın yumuşak kıllarını hissetti kafa derisinde. Gözlerini kapayıp omuzlarını öne doğru eğdi.

"Sanırım yakında eve döneceksin, değil mi?" diye sordu Maddie kardeşinin saçını tararken.

"Hımm?"

"Havalarda uçmayı kes artık. Konuşacak ciddi şeylerimiz var. Mesela eve ne zaman döneceğin gibi."

"Kate Watkins hakkında yaptığım araştırmayı bitirmek zorundayım."

Maddie saçını taramayı bıraktı. "Mia, sende bir takıntı olmuş bu. Neden bu kadınla bu kadar ilgileniyorsun ki? Yerel bir hayalet hikayesi gibi bir şey bu. Bıraksana peşini şu işin."

"Henüz bırakamam."

"Delilik bu! Senin için endişeleniyorum."

"Niye endişeleniyorsun? Bu araştırmayı bitirmek istiyorum. Sonuna o kadar yaklaştım ki!"

"Neyin sonuna? Bu bir cinayet hikayesi değil miydi? Yani senin yaptığın bir tatilin ötesine geçmiyor mu? Onu geçtim, Kate'in, DeLancey denen adamı öldürmediğini nereden biliyorsun? Hakikaten bir şeyleri ortaya çıkarıyor olduğunu düşünmeyi bıraksana!"

Mia, inatçıydı ama davasını savunmaktan da yorulmuştu. "Denerim."

"Belle'yi kızdırmaktan başka bir şeye yaramayacak bu, farkı-

na var artık."

Mia, ellerini birbirine doladı. "Yapsam da yapmasam da lanetlendim artık." Bir an duraksadı Mia. "Sence bir kötülük mü yapıyorum?"

"Hayır, tatlım, kalbin temiz."

"Maddie, baksana bir etrafına," dedi Mia yalvarırcasına. "Etrafımız ona ve onun yaşamına dair şeylerle çevrili. Günlüğünü okuyana dek bir bekle, senin de okumanı istiyorum. O zaman sen de anlayacaksın kendimi niye bu kadar mecbur hissettiğimi. Kate, o kadar cesur ve o kadar iyi bir insan ki anlaşılmayı hak ediyor."

"Ama Mia, hayatını seninle alakalı olmayan bir gizemi çözmek için erteleyemezsin. Eve dönüp alman gereken ciddi kararların var. İşe ihtiyacın var, yaşayacak bir yere ihtiyacın var."

"Biliyorum. Bunların hepsini halledeceğim. Bunların hepsi Charleston'a döndüğümde beni bekleyen şeyler." Mia'nın omuzlarında yumuşak bir meltem hissi uyandı. Korkudan titreyerek gözlerindeki garip ışıltıyla çevresine bakındı. "Seni korkutma niyetinde değilim ama şu an onun odadaki varlığını hissettim. Sen de hissediyor musun?"

Maddie, geriye yaslanıp ürpermiş bir ifadeyle odaya baktı. "Yoo. Burada mı? Yani bir hayalet mi var?"

"Hayalet denebilir mi bilmiyorum. Daha ziyade bir his."

"Aman Tanrım, bu gece yanında yatacağım."

"Korkma. Geceleyin bir şeyleri oynattığını falan hiç görmedim. Öyle bir şey değil zaten. Arkadaşım gibi ya da akıl hocam desek daha iyi olur."

Maddie, fırçayı aşağı doğru indirip baretleri Mia'nın kafasından çıkardı. "Mia, küçükken hayali bir arkadaşın vardı, hatırlıyor musun? Her zaman konuşurdun onunla."

Mia, kıkırdadı hatırlayınca. "Adı Cha Cha idi. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Kate Watkins'in varlığının gerçek ya da hayal gücümün bir ürünü olması önemli değil. Kate Watkins, geçirdiğim en zor anlarda burada yanımdaydı. Kendi-

mi bulup kabuğumu kırarken bana ilham verdi."

Maddie, fırçayı bıraktı ve oturmak için kanepeye yanaştı. "Seni 'Oltayla Tedavi' terapisine yazdırırken seninle aynı deneyimleri yaşamış kadınlarla birlikte olmanın sana iyi geleceğini düşünmüştüm. Ama dağlarda kalacağın ya da böyle hırslı bir balıkçı olacağın aklıma gelmemişti."

"Benim de. Maddie, balıkçılık sadece balık yakalamaktan ibaret değil. Bu bir bağ kurma meselesi aynı zamanda. Balık avlarken kanser veya boşanma veya iş bulma veya ne bileyim gecenin ortasında aklımı meşgul eden bir sürü sorundan arınıyor beynim." Maddie'nin gözlerinin içine bakarak devam etti, "Bir kere kanser teşhisini koydular mı, bu kanser olduğun düşüncesi zihninin derinliklerinde bir yerde sinsi bir şekilde pusuya yatıyor. Sanki küçükken yatağının altında olduğunu hissettiğin bir canavar gibi. Gerçekte orada olmadığını biliyorsun... Ama emin de olamıyorsun."

Maddie'nin kahkasıyla Mia'nın yüzünde bir tebessüm belirdi. "Balık avladığımda sadece çevremdekilerin ve balıkların farkında oluyorum. Evrenle barışık oluyorum."

"Çok budistçe," dedi Maddie hafifçe alaya alarak.

"Evet!" diye karşılık verdi Mia, kendini aşağılayan bir kahkahayla. Sonra da içtenlikle devam etti sözüne, "Hiçbir yerde böylesine huzur bulmamıştım. Ve sana da beni o terapiye gönderdiğin ve balıkçılığa bağlanmama neden olduğun için teşekkür ederim. Ve tabii Kate de teşekkür ederim, bana karanlıktan korkmamayı öğrettiği için."

"Peki, nasıl yaptı bunu? Öteki taraftan senle konuşarak mı?"

Mia, bu hafife alışı kabul etmedi. Onun için çok önemli bir şeydi bu. "Günlüğüyle, mektuplarıyla, yazılarıyla ve insanların onun hakkında anlattığı hikayeleriyle. Duvardakiler onun sözlerinden sadece bazıları." Mia kanepeden kalkıp Kate'in kişisel günlüğüyle balıkçı günlüğünü almak üzere kitaplığa yöneldi. Bulup çıkardıktan sonra da kardeşinin eline tutuşturdu.

"Ben dedim diye alma. Yukarıda uykuya dalmadan önce

okumak için al. Kendin için."

"Ben oradayken gelip beni yakalamaz, değil mi?" diye sordu Maddie yarı şaka yarı ciddi.

"Şanslı olman gerek."

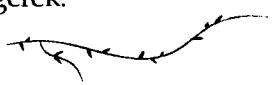

Sabahın erken saatleriydi. Maddie esneye esneye ve gözlerini ovuşturarak merdivenlerden inerken Mia da fincanlara kahve koyuyordu.

"Günaydın uykucu," diye seslendi ablasına.

"Hep böyle erken mi kalkıyorsun?"

"Kalktığını duydum," dedi ve Maddie'ye dumanı tüten kahveyi uzattı.

"Hımm. Sağ ol," dedi Maddie, kahvesinden bir yudum alarak. Sonra bütün gücüyle gerindi. "Bu daha iyi. Tanrıların içkisi. Bu sabah ihtiyacım var buna. Gecenin yarısını günlükleri okuyarak geçirdim."

"Eee?"

"Haklısın," dedi kıskanarak. "Beni bile ayarttı, canım birden dışarı çıkıp ormanda yürümek istedi."

Maddie yürüyüş, sörf, kayak gibi ev dışında yapılan şeylere karşı duyduğu nefreti gizlemezdi. O daha çok spor salonuna gidip koşu bandını kullanmayı tercih ederdi.

"Biliyordum."

"Kesinlikle, bu kadın tam bir balıkçıymış. Öyle değil mi?"

"Evet. Sen de öyle olacaksın. Senin için küçük bir sürprizim var. Acele et de kahveni iç. Balığa çıkıyoruz."

Maddie, sızlanmaya başladı. "Beni nehre götüreceğine dair iddiaya girmiştim Don'la. Bu acele niye bu arada?"

"Sana öğretmek için Stuart geliyor."

Maddie'nin kahve fincanı elinde kaldı. Mia, Maddie'nin kendine yan yan bakan mavi gözlerini gördü. "Stuart da kim?" diye sordu ablası merakla.

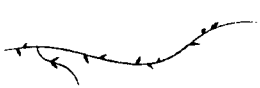

Yarım saat sonra Mia, yaklaşmakta olan bir araba sesi duydu. Pencereden gizlice, yeni dökülmüş mıcır üzerinde parlayarak duran cipe baktı. Stuart'ın cipten çıkan uzun bacaklarını ve hemen ardında beliren kirli sakallı yüzünü görünce kalbi küt küt atmaya başladı. Bugün Stuart'ın boş günüydü ve Maddie'ye balık tutmayı öğretmek için gelmişti.

Maddie, bej rengi şortu ve balıkçı gömleğiyle gelen Stuart'ın kulübeden içeri girmesiyle kaşlarını hafifçe yukarı kaldırdı ve Mia'nın yanağına kondurduğu merhaba öpücüğünden sonra bu yakışıklı adamı daha da dikkatle incelemeye başladı. Mavi gözleri parlamış ve Mia da bunu fark etmişti. Anne kuşun etrafında uçtuğunu biliyordu.

Stuart'sa aksine rahattı. Mia, ablasıyla onu birbirine tanıtırken elini uzattı.

"Sonunda hakkında çok şey duyduğum ablayla tanıştığıma memnun oldum."

"Neler duyduğunu tahmin edebiliyorum."

"Hep iyi şeyler," dedi Stuart güven veren bir gülümsemeyle.

Kahvelerini içip verandada Becky'den aldıkları keklerini yerken bir an evvel yola çıkmak için içleri heyecanla doluydu. Maddie'nin balıkçılık aletleriyle cebelleşmesini izlemek Mia'yı keyiflendirmişti. Çizmeler, su geçirmez çoraplar, botlar, güneş gözlükleri ve şapka. Maddie'nin bunlar için sarf ettiği beyhude çabayı izledi ve iki ay önceki halini hatırladı. O da bunlarla debelenirken kafası aynı böyle karışmamış mıydı? Sanki o iki ay önceki haziran sabahından beri bir ömür geçmiş gibiydi.

"Bakın bana. Ben Michelin Man," diye takıldı Maddie, ellerini birbirine kavuşturmuş dönerken.

Mia, kardeşinin bu yaz gününde bu araç gereçlerin çoğuna ihtiyacı olmadığını biliyordu. Maddie, suyun sığ yerinde duracak, bütün oltaları da Stuart bağlayacaktı. Fakat Stuart, Maddie'nin adamakıllı bir deneyim yaşamasını istiyordu. Maddie, beğendiği oltalardan birini seçince Stuart, onu sahaya götürüp duruş, tutuş ve atış hakkında temel bilgiler vererek işe başladı. Stuart

çok sabırlı, Maddie'yse çok gergindi. Mia, oltayı eline ilk aldığı zamanki sakarlığıyla beceriksizliğini anımsadı. Küçük bir bahaneyle onlardan ayrılıp oturmak için suyun üzerinde yükselen beyaz kayalıklara gitti.

Mia, Maddie'nin ilk atış denemelerini izlemenin keyfini çıkarırken bacaklarını suya soktu. Stuart'm arkası dönüktü, yüzünü göremiyordu. Stuart'ın üzerinde, bej rengi bir şort ve yeşil zeytin rengi uzun kollu bir balıkçı gömleği vardı. Kardeşiyle konuşurken Stuart'ın, elindeki hayali oltayı atışını izledi. Neler anlattığını tahmin edebiliyordu. Maddie'yse ciddi görünüyordu. İyi bir atış yaptı. Çabuk kıvırmıştı bu işi.

Yarım saat sonra hava bozulmaya başladı. Gökyüzünün mavisi üstüne çöken öfkeli kara bulutları gördü Mia. Otlak alanın karşısındaki Stuart'ın da havaya baktığını gördü. Fırtınanın, karşı dağlardan buraya ne kadar hızlı ulaşabileceğini ikisi de biliyordu. Maddie ve Stuart, nehrin sığ bölgesine doğru yürümeye başladılar. Hiç şüphesiz Stuart, Maddie'nin yağmur gelmeden birkaç atış denemesi daha yapmasını istiyordu.

Mia, Bay Big'i arayan gözleriyle ayaklarını daldırmış olduğu yere baktı. Durgun suyu şöyle bir kolaçan etti. Büyük bir kayalığın yanından süzülerek geçen uzun ve kara gölgeyi gördüğü günün üstünden çok zaman geçmişti. Gülümsedi, elleri bir olta aradı. Oltasını alıp getirmek için hızlı bir şekilde yerinden kalktı. Sonra da bir eli Maddie'nin omzunda, diğer eliyle de akıntıdaki gölgeleri gösteren Stuart'ın bulunduğu iskeleye doğru yürüdü.

"Böldüğüm için üzgünüm. Ama..."

Stuart, kafasını Mia'ya doğru çevirdi. Mia, güneş gözlüklerinden ötürü Stuart'ın gözlerini göremiyordu fakat sesindeki şakacı tonu anladı. "Yine Bay Big değil mi?"

"Bana öyle bakma. Bekle. Bir gün yakalayacağım onu."

Stuart doğrulup, "O kurnaz balıklardan," dedi. Nehre baktı, ardından gömleğinin iç cebinden kuru olta iğnelerinin bulunduğu paketi çıkarıp açarak iğneleri ortaya serdi. Her büyüklükte olta iğnesi vardı. Stuart, yaydığı minik daireleri parmaklarıyla

yoklarken Maddie de daha yakından bakmak için yaklaştı.

"Hangisini seçeceğine nasıl karar veriyorsun?" diye sordu.

"Şimdi," diye söze başlamışken, Mia sözünü kesti.

"Nehre bakarsın önce, sonra da olta iğnelerine. Ardından paketteki olta iğnelerine elini daldırıp parmaklarınla yoklarsın. Ve nihayet küçük, kahverengi, tüy gibi olanlardan birini seçer ve ona Bay Big Breakfast gibi gülünç bir isim verip suya sallarsın."

Maddie, gülmekten çatlıyordu.

Stuart, güneş gözlüklerini çıkarıp Mia'ya bir bakış fırlattı. Birbirlerine bakarak sessizce aynı derdi paylaşan iki dost gibi güldüler. Stuart, tüyü andıran kahverengi bir olta iğnesi uzattı.

"Al sana Bay Big Breakfast!"

"Teşekkür ederim," diyerek aldı olta iğnesini Mia. Sonra içinden gelen ani bir duyguyla parmak uçlarına basıp Stuart'ın dudaklarına küçük ama özel bir öpücük bıraktı. Stuart, Mia'nın bu ani öpücüğü karşısında şaşırmıştı. Maddie de şaşkınlık içindeydi. Neler oluyor der gibi gözlerini kıstı.

"Biz aşağı iniyoruz," dedi Stuart, Mia'ya. Gözlerinin içi hâlâ gülüyordu. "Sana iyi şanslar."

Daha yarım saat geçmemişti ki hava kapandı, gökyüzünün gür sesi giderek yaklaşıyordu. Çakan ilk şimşekle beraber bütün balıkçılar terk etti suyu.

Balıkçılar iskelede takımlarını toplarlarken Stuart da, "Sen ne yapıyorsun?" diye sordu Mia'ya. Yağmurun ilk damlaları sesli sesli iskelenin kirli çatısına vurarak düşmeye başlamıştı.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye karşılık verdi Mia.

Stuart sadece güldü. "Evet, ama o gerçekten kurnaz yaşlı bir alabalık."

"Bir balık tuttum," diye bağırdı Maddie. Stuart'a baktı teyit etmesi için. "Kahverengi bir alabalık, öyle değil mi?"

"Evet hanımefendi. On dört santimlik bir balık."

Mia, kardeşinin gözlerindeki parıldayan gururu gördü. Oltaya takılan şeyin bir alabalıktan daha fazlası olduğunu biliyordu.

Yağmur, sanki hiç dinmeyecekmiş gibi tüm şiddetiyle yağma-

ya devam ediyordu. Maddie, Charleston'a dönmek zorundaydı. Stuart, iki kardeşi yalnız bıraktı. Maddie, kalmak konusunda isteksiz de olsa hava koşulları gitmesine izin verecek gibi durmuyordu.

"Bu yağmur bulutları dağın tepesine çökecek gibi duruyor. Etrafımız da sisle kaplı. Bir akşam daha kalmak zorundasın," dedi Mia, Maddie'ye elindeki taze kahveyi açarken.

"Hayır, daha erken. Bu fırtına da denize kadar hızlı bir şekilde ilerler. Charleston'a dönerken bana eşlik edecek sanırım."

"Kal o zaman."

"Oo tatlım, keşke kalabilsem. Ama haftaya okula başlayacak iki çocuğum ve alışveriş listesinden bihaber bir kocam var. Çocuklar okul ihtiyaçları dışında her şeyi almak için onun başına için üşüşeceklerdir." Maddie, daha ne diyebilirim der gibi silkti omuzlarını ve fincanını alıp kadife kanepeye geçti. "Ayrıca burada bana ihtiyacın yok. Açıkça görülüyor bu."

Maddie, kanepeye yaslanıp ayaklarını uzattı. Rahat edince yanındaki kanepeye hafifçe vurarak, "Anlat bakalım her şeyi," dedi.

Mia, sütünü eklediği kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Maddie'nin yanına gitti. Bağdaş kurarak ablasının yanına oturdu. "Öncelikle şunu söyleyeyim, sadece arkadaşız."

"Ooo, arkadaşlarını hep dudaklarından mı öpersin?"

Mia'nın dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Arkadaş kalmak istediğimi söylemedim ama..."

"Peki, seni bundan alıkoyan ne?"

"Hâlâ evliyim."

"Son sürat boşanmaya doğru gidiyorsun, ayrıca kocan da numarasını yapmış sana seni aldatarak. Geç bu evliyim hikayesini."

Mia, iki büklüm olmuş dizlerini göğsüne çekip kollarıyla sıkıca sarmaladı. "Aslına bakarsan biraz da korkuyorum."

Maddie, kaygıyla yüzünü astı. "Neden korkuyorsun? Kanserden mi?"

Mia, "hayır" anlamında kafasını salladı. "Hayır. Yani dolaylı olarak." Ayaklarına bakıp yumuşak bir ses tonuyla, "Bedenimi görmedi,

bundan korkuyorum. Vücudumu görünce kafasını çevirecek olmasından korkuyorum. Charles öyle yapmıştı. Kanserden sonra göğüslerime hiç dokunmadı. Yaramaysa zar zor bakabiliyordu," dedi. Kahve fincanının üzerinden çıkan dumana baktı. "Bana benimle sevişmek istediğini söyledi ama yapamadı."

"Bir evlilik danışmanına gidip çiftler terapisine katılabilirdin."

"Biliyorum. Bunun hakkında açıkça konuşmalıydık birbirimizle. Artık terapiye mi giderdik başka bir şey mi yapardık! Ama konuşmadık işte. Sanırım zamana bırakmayı düşündüm. Fakat o kendi çözümünü bulmuştu."

"Domuz herif!"

"Yıkıldım tabii. Sonrasında öfke ve utanç geldi. Artık vücudumun hiçbir erkeğe çekici gelmeyeceğini hissetmeye başladım. Hatta kendime bile."

"Ve Stuart'ın da aynı tepkiyi vereceğinden korkuyorsun?" Mia kafasını sallarken Maddie, bir soru daha sordu, "Kanser olduğundan haberi var mı?"

" 'Oltayla Tedavi' terapisinden haberi var, gerisini sen düşün. Nehirde tesadüfen tanıştık. Arkadaş olduk. Balık arkadaşı. İlk başlarda özel yaşamlarımızdan hiç bahsetmedik. Ama birkaç hafta sonra muhabbetimizi bu yöne doğru ilerlettik. Şeyy..." Kullanacağı kelimeyi seçememişti. "Hani liseli âşıklar gibi... Öpüşüyoruz, el ele tutuşuyoruz, konuşuyoruz..." Yüzü kızarmıştı. Elini göğsüne götürdü. "Yeniden bir genç kız gibiyim yani. Bütün vaktim onu düşünmekle geçiyor. Onun hayalini kuruyorum. O öpücüklerinin, o mükemmel öpücüklerinin hayalini."

"Tamam tamam, anladım." Küçük bir kahkahadan sonra samimi bir şekilde devam etti. "Ee, mükemmel! Peki, sorun ne o zaman?"

Mia, derin bir nefes aldı. "Sorun benim. Çok fazla dile getirmedi ama benim için çok hızlı davranmadığını biliyorum. Hazır olmadığımı biliyor çünkü. Ve bunun boşanmayla alakalı olduğunu düşünüyor. Ama bunun boşanmayla ilgisi yok. Maddie, belki de hiç hazır olamayacağım. Vücudumla arkadaş oldum

sanki. Korkmadan bakabiliyorum yarama. Hatta kremler sürüp özen bile gösteriyorum. Ama işte... Eğer Stuart iğrenirse yaramdan, bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Maddie de iç çekip fincanını masanın üstüne koydu. Mia'nın gözlerinin içine bakarak, "İlk olarak şunu söyleyeyim, Stuart, Charles değil. Onu daha bu sabah görmeme rağmen bu farkı anlayabiliyorum. Bence bir şans vermelisin ona, bunu hak ediyor."

Mia, dizlerini daha çok kavrayarak, "Daha fazlasını isteyerek elimdekini de kaybetmek istemiyorum."

"Tatlım, eğer bu kadar canını sıkıyorsa neden göğüslerini yaptırmıyorsun? Annemin zamanına nazaran çok fazla seçenek var."

"Belki de hemen bir şeyler yapmalıydım. Bence bunların sebebi annemin de kanserden ölmesi. Annem teşhisten o kadar kısa bir süre sonra öldü ki ben de kansere yakalandığımda kendimi ölüm mahkûmu gibi hissettim."

"Biliyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Darmadağınık bir haldeydim ve Charles hiç yardımcı olmadı bana." Gözyaşlarını tutuyordu. "Düşünmek istediğim son şeyse bir daha bıçak altına yatıp bir estetik ameliyat olmaktı. Doktor Fiske, bana bu ameliyatı tavsiye ettiğinde ben kendimi hazır hissedene kadar beklemeyi tercih ettim. Ayrıca sağlık sigortam estetik ameliyat masraflarını karşılamıyor. Ama en azından şimdilik ameliyat masraflarım karşılayacak param var. Fakat tekrar bıçak altına yatıp o acıyı kaldırabilir miyim, bilmiyorum."

"Er ya da geç, ya vücudunu böyle olduğu gibi kabul etmek zorunda kalacaksın ya da tekrar bıçak altına yatacaksın."

Mia, eliyle saçlarını karıştırdı ve derin bir iç çekti. "Aklımı hâlâ toplayamadım ki!"

"Bütün bunların bende yarattığı kafa karışıklığından haberin var mı? Stuart'la olan bu yeni ilişkinin ne kadar harika olduğunu, yavaş yavaş birbirinizi tanımaya başladığınızı söylüyorsun. Ondan bahsederken gözlerin parlıyor. Peki, durum buysa neden korkuyorsun ki? Korktuğun şey göğüslerinin nasıl göründüğü. Hep yaptığın gibi sadece vücuduna kıymet veriyorsun."

Mia, hafifçe göz kırptı. Dinliyordu ama anlamıyordu, kafası başka yerdeydi.

"Geçenlerde bana demiştin ki 'Eski Mia gitti!' hatırladın mı? İtiraf etmeliyim bu lafın beni sarstı. Eski Mia'yı düşünmek zorunda hissettim kendimi. Tatlım, eski Mia görünümü ve vücudu konusunda hep mükemmeliyetçiydi. Saçıyla, kıyafetleriyle... Bense kıskanırdım bu görünüşünü. Fakat bu biraz da korkutucu ve şaşırtıcı gelirdi. Çünkü sen kendine erkek gözüyle baktın. Birkaç dolar ayırıp spora gitmeyi ve vücudun forma girene kadar diyet yapmayı düşünmedin. İşte, bu senin kendine verdiğin değer Mia. Nasıl göründüğün. Bu seni incitebilir ama ben senin sadece karnını doyurup doyuramadığını düşünmüşümdür," diyerek sırıttı Maddie.

Ve devam etti. "Ardından hastalandın, göz kulak olamayacağım kadar uzağa gittin. Tekrar eski Mia'yı görüp göremeyeceğim konusunda endişeliydim. Fakat işte şimdi yeni Mia'yla yan yana oturuyorum burada. Bu balık avlama işinin yaptığı bir şey varsa o da seni kendine getirmesi olmuş. Dikkatini becerilerine, sanatına ve bitki ve kuş isimleri öğrenmeye odaklamışsın. Ayrıca Kate Watkins'in hikayesine bile el attın. Mia, artık sen aynadaki haline bakmıyorsun. İçindeki Mia'ya bakıyorsun. Sana bakınca güzel, güçlü, ilgi çekici ve yaratıcı bir kadın görüyorum. Ve şunu da söylemeliyim ki seks yapmayı hayatından çıkaramayacak kadar da gençsin."

"Ohh Maddie," diye bağırdı Mia, elleriyle suratını kapayarak. "Ne yapacağım ben?"

Ablası Mia'yı kollarına alıp sıkıca sarıldı, aynı küçük bir kızken yaptığı gibi.

"Sen zaten yapman gerekeni yapıyorsun. Devam et buna. İçgüdülerin haklıymış. Sorularına cevap bulana kadar burada kal. Bazen bu soruları kafana çok takabilirsin. Kendine söylemek zorunda olduğun şeylere kulak verme. Hatta Kate'e de kulak verme. Sadece kendi iç sesini dinle Mia. Emin ol, zamanı geldiğinde ne yapman gerektiğini bileceksin."

On Yedinci Bölüm

Suyu okursun, yemleri araştırırsın, farklı olta iğnelerinde tartarsın ve bazen bütün bunları yaptıktan sonra sadece sezgilerine güvenmek zorunda olduğunu anlarsın.

Kate Watkins'in Balıkçı Günlüğü

Yağmur, akşama kadar devam etti. Mia, Maddie'yi yolcu etmenin huzursuzluğuyla kulübenin etrafını kolaçan etti. Maddie, çoktan gözden kaybolmuştu ama Mia, bu yağmurda eve sağ salim dönüp dönemeyeceğini merak ederek peşinden bakmaya devam etti. Cep telefonu kulübede çekmiyordu ve onu aramak için bu yağmurda beyaz kayalıklara tırmanamazdı. Kalan yemeklerden oluşan hafif bir akşam yemeğinin ardından çatı katına çıktı, kız kardeşi için almış olduğu yeni yatağa uzandı ve Kate'in günlüğünü yüzüncü kez okudu. Fakat okuduklarına kendini veremedi. Aklı, Maddie'yle yaptığı sohbetteydi.

Mia, kanser olmadan önceki halini resmeden kız kardeşinin dürüst portresinden rahatsızlık duyuyordu. Bu resimle kız kardeşi önemsediğinden de fazla gerçeğe yaklaşmıştı. Maddie, Mia'nın vücudu ve duygularının bir dağ treni misali nereye doğru yol aldığı konusunda bir fikre sahip değildi. Maddie 42 yaşındaydı ve henüz menopoza girmemişti, buna karşın Mia, 38

yaşındaydı ve kimyasal tedavilerin etkisiyle menopoz belirtileri gösteriyordu. Artık hiçbir zaman kendini kanser olmadan önceki gibi genç ve çekici hissetmeyecekti. Diğer yandan Maddie de haklıydı çünkü ona göre Mia, bazı defterleri kapatmak için çok gençti. Fakat Mia'yı bu konular da eskisi gibi fazla rahatsız etmiyordu. Son zamanlarda vücudunun yenilendiğine dair bir umudu vardı. Stuart'la birlikteyken cinsel isteği artmıştı.

Tavan arasında uyuduğu o gece, yeni bir yorgan bulup gelişigüzel ona sarmaladı kendini. Fakat gördüğü rüyalar yorgan kadar yeni değildi. Umutla beklediği arayışlarını karmaşıklaştıran bir şeyler vardı. Bir ara halsiz ve susamış olarak şafak sökmeden uyandı. Dirseklerinin üzerine doğruldu ve gördüğü rüyaların parçalarını birleştirmeye çalıştı. Rüyasında Stuart'ı da görmüştü, Charles'ı da. Kesif bir sis içindeki bir yolda hem birilerinin izini sürüyor hem de birileri tarafından izleniyorlardı. Rüyanın etkisini üzerinden atmak için gözlerini ovuşturdu. Şafağın pencereden giren donuk ışığı ahşap zemini kurşuni griye bürüdü. Mia, kalkıp önce dar merdivenlerin altındaki lavaboya, sonra da kendi yatağına gitti.

Uyandığında pencereden içeri giren ışık parlıyor, dışandan kuş cıvıltıları geliyordu. Saate bakmadığı halde vaktin geç olduğunu düşünüp esneyerek gerindi. Çarşaflarını tekmeleyerek gülümsedi, sonra da hafifçe esen sabah rüzgârı suratını okşarken kol ve bacaklarını açarak yatağa uzandı. Ameliyattan beri aylardır üzerinde daimi bir yorgunluk vardı. Çok uyuduğu zamanlarda bile kendini dinlenmiş hissetmiyordu. Nasıl bir tat vardı ki burada, insanda iyiden iyiye bir tazelik hissi yaratıyor diye düşündü. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi, boynuna inen ellerini göğsüne kadar indirdi.

Maddie, Mia'ya "güzel" diye hitap etmişti. Mia, bunu anımsadı ve sanki doğru olduğunu kontrol edercesine ellerini vücudunda gezdirdi. Sabah ışıklarıyla birlikte bu merakından eser kalmadı.

Kalktı, duşunu aldı, her zaman giydiği haki rengi şortuy-

la ipek gömleğini giydi. Sonra cüzdanını alarak Watkins Mill'e doğru yola koyuldu. Arabayı Shaffer'in Yeri'nin önüne park edip fırından gelen kahve, sıcak ekmek ve çikolata kokusuna yöneldi. Kapıya asılı olan zilin çalmasına rağmen Becky'nin sıcak selamını duymadı. Arkasını döndüğünde Becky'nin her zaman bulunduğu postanenin olduğu noktada olmadığını gördü.

Camın diğer tarafından, "Merhaba Katherine," dedi.

Katherine, kahve makinesinden başını kaldırarak karşılık verdi, "Günaydın Mia." Katherine'nin gülümsemesi annesininkine benziyordu. "Kusura bakma, bu lanet makineyle uğraşıyordum da," diye devam etti Katherine.

"Annen nerede bu sabah?" diye sordu Mia.

"Doktorla randevusu var bugün," diye cevapladı Katherine. Mia'nın suratında bir endişe belirmiş olmalı ki Katherine, bu endişeyi gidermeye çalışarak, "Fakat endişelenecek bir şey yok. Rutin kontrollerinden biri. Doktor sadece fazla kafaya takmamasını ve kendini fazla zorlamamasını istiyor," diye devam etti.

Mia, "Buraya ilk gelişim değil ve henüz hiçbir ricası da olmadı benden. Ziyaretçi ister mi acaba?" diye sordu.

Katherine yüzü düşerek karşılık verdi. "Bugün olmasa iyi olur. Bu randevular onu bayağı yıpratıyor." Fakat yeniden gülümseyerek devam etti, "Her zamanki kahvenden ister misin?"

"Teşekkürler," diyerek karşılık verdi Mia. Katherine'nin isteğine saygı duydu fakat yarın tekrar deneyecekti. Camın arkasından pastalara göz attı. Çeşitler azalmıştı fakat günün özel keklerinden birkaç tane vardı.

Kek ve kahveden oluşan kahvaltısını masaya götürüp cep telefonunu çıkardı. Kekinden bir parça koparıp parmaklarından akan kekin eriyen çikolatasını yaladı. Sonra da telefonundaki mesajları kontrol etti. Sesli mesajlar vardı:

Biiiip.

"Selam ufaklık. Eve geldim. Şanslıydım çünkü

bir tek Summerville'de fırtına vardı. Bu hafta sonu çok güzel vakit geçirdim. Senede bir kere iki kız kardeş dağlara bir gezi yapmalıyız. Mesajı alır almaz ara beni."

Biiip.

"Mia, benim Charles. Paranın yatıp yatmadığından emin olmak için aradım. Bak dinle, Pratt-Thomas'ın Bataklık tablosunu istiyoruz. Bence bu tabloyu almakla sana haksızlık etmiş olmam çünkü tabloyu beraber almıştık. Bu tabloyu gerçekten istiyorum. Bir ara konuşalım."

Mia, içinden küfür etti. Dairedeki her şey bir yana, çiniler, kristaller ve senelerdir bozulmamış olan gümüşler de dâhil, o sadece resimleri istemişti. Çok fazla bir şey istediğini düşünmemişti. Sanat, Mia'nın tutkusuydu. Charles'ınsa sanatın s'sinden haberi yoktu. Servet değerindeki müzelik tablolar yoktu. Resimlerin çoğu bildiği ve hayran olduğu yerel sanatçılara aitti ve bu yüzden koleksiyonuna katacağı her parça kişisel amaçlıydı. Mesajda adı geçen *Bataklık* tablosundaysa günbatımında bir bataklık resmedilmişti ve Mia'nın favori resmiydi. Ayrıca boyutları da büyüktü. Oturma odasındaki şömineyi odada fazlalık gösterecek kadar büyüktü. Ve o ne diyor? 'O tabloyu istiyoruz.' Mia homurdandı. Eğer Charles, üzerinde anlaştıkları boşanma şartları hakkında geri adım atmaya başlayacaksa kendisinin de bir avukat tutması gerektiğini düşündü ciddi bir şekilde.

Biip

"Merhaba Bayan Landan. Lucy Roosevelt, Bayan Minor'ın torunu. Bayan Minor kendini kötü

hissediyor. Bugün gelmeseniz daha iyi olur. Yarın müsait misiniz?"

Biip

"Günaydın, Mia. Flossie ben. Kusura bakma planladığımız akşam yemeği için konuşamadım senle. Perşembe akşamı yedi gibi gelebilir misin? O pastayı da unuttuğumu sanma."

Bipp

"Merhaba Mia. Stuart ben. Köşkün içindeyim. İki kişilik bir oda boşalıyor bugün. Eğer uygunsan bir bakman için üçten sonra bir ara seni buraya getirebilirim. Uygun olduğun zaman ara beni. Bu arada güzel bir elbise giy. Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Restoran olarak dört güzel seçeneğimiz var."

Mia'nın yüzünde bir tebessüm belirdi. Bu mesaj, Charles'ın mesajının kara bulutlarını dağıtmıştı. Bu arada Mia, buraya gelirken yanına şık bir elbise almadığını hatırladı. Saatine baktı. Elbise almak, ufak tefek işlerini halletmek, gazetedeki Nada'ya yetişmek ve 5'ten önce Watkins Lodge'da olmak için hızlı bir plan yaptı.

Watkins Lodge'ın güvenliğinden geçerken saat neredeyse beşi gösteriyordu. Burası, büyük çiçeklerin özenle serpildiği, yeşil çayırlarla çevrelenmiş etkileyici bir sayfiye mekânıydı. Arabanın camlarının buğulanmasından dolayı camını açtı ve dışarının hoş kokusunu duydu. Kenarında asırlık ağaçların olduğu dar asfalt yolda ilerlerken derin bir nefes aldı. Yazın başında ağaçların

ne ağacı olduğunu bilemezdi. Fakat şimdi önünden geçtiği her ağacı tanıyordu; kayın, akça, lale... Gözüne ilişen bir su birikintisinden kaçıp yamaca doğru geniş bir virajı alarak devam etti arabayı sürmeye. Sonra birden, mavi gölün üzerinden yükselen Köşk'ün kalkan duvarlı tepesi ufukta belirdi.

Kraliçe Anne'nın evi de tıpkı Watkins Mill'in büyükannesinin evi gibi yamacın tepesindeydi. Köşk, tasarım olarak romantik öğeler taşımakla birlikte hiçbir şey abartılı değildi. Zarif, sade ve çevresindeki doğayla da bir o kadar uyumluydu. Parıl parıl parlayan gururlu, uzun ve bembeyaz manolyalar adeta bir hanımefendi edasıyla girişi süslüyorlardı. Bir zamanlar Watkinslere sığınanları taşıyan arabalar için açılmış olan kapı artık bir lobi girişi olarak kullanılıyordu. Bir diğer yamaçtaki evin arkasındaysa daha büyük ve daha yeni, ahşap beton karışımı bir yapının yükseldiğini gördü. Bu yapı Watkins Lodge'du. Evin solunda yeni bir yapının altında bulunan betondan bir şantiye vardı. Buranın, Stuart'ın mağazası olduğunu düşündü.

Arabayı durdurup üniformalı bir görevlinin kapısını açmak için hareket ettiğini görünce kontağı kapadı. Arabaların karşılandığı, kapıcıların, hizmetçilerin, uşakların olduğu şehir hayatından çıkalı çok olmuştu. Arabasını yıkamadığı için kızdı kendisine. Hafif bir mahcubiyetle uzattı anahtarları. Sonra da derin bir nefes alıp önrevağa çıkan taş merdivenleri tırmanmaya başladı.

İçeri doğru yürürken kendini aniden bir önceki yüzyıla yolculuk yapıyormuş gibi hissetti. Çatıdaki pencerenin altında, koyu ahşaptan yapılmış geniş ve kalın bir merdiven yükseliyordu. Zengin goblen ve halılarla şeffaf ve altın rengi kaplamalı kumaşlar cilalanmış yerin üzerinde parlıyordu. Öndeki danışma masasındaki çiçek aranjmanlı spreyden dağılan limon sabunu ile yakıcı ve temiz kokulu okaliptüsün kokusunu aldı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu danışmadaki çekici kadın. Mia, tam konuşmak için ağzını açmıştı ki arkasında Stuart'ın sesini duydu. "Tamam Victoria. Hanımefendi benimle."

Mia, Stuart'ı görmek için arkasını döndü fakat gördüğü Stuart

değildi sanki. Pantolonlu, ütülenmiş gömlekli ve yeşil kravatlı bu adama bir daha bakmak zorunda kaldı. Stuart gülümsedi, Mia'nın bakışlarıysa her zamanki gibi onun gözlerindeydi.

"Harika görünüyorsun," dedi Stuart.

Mia, bu iltifatın tadını çıkardı. Günün erken saatlerinde Watkins Mill'in tek bayan giyim mağazasından alışveriş yapmıştı. Mağazanın tezgâhtarı Mia yaşlarında, genç bir kadındı ve Mia bir akşam yemeği için klasik ve çok gösterişli olmayan bir kıyafet istediğini söyleyince genç kadın sevinçten canlanmıştı. Hemen, omuzları paletli uzun saten elbiselerin bulunduğu dükkânın arka tarafına koşturmuştu. Mia'nın kalbi kendisine uygun bir şeyler görme beklentisi içinde küt küt çarpmıştı.

"Sizi ilk gördüğüm an bu elbiseyi düşündüm. Audrey Hepburn tarzı bir şey," diye bağırmıştı tezgâhtar arka taraftan. Elindeyse ince kesim, siyah kolsuz bir elbise vardı. Bu elbiseyi deneyen Mia, kendini Audrey Hepburn kadar şık hissetmişti. Elbiseyle beraber siyah kemer ve tezgâhtarın da ısrarlarıyla inci bir kolye almıştı. Kurnaz tezgâhtar Mia'nın çıkmasına fırsat vermeden bir de gül rengi bir şal göstermişti. "Dağlarda geceler soğuktur," diye de uyarmıştı Mia'yı. Mia, bu şalı da aldı.

Mia, elleri inci kolyesinde girişte bakınıyordu. "Muhteşem bir mekân," dedi. "Umduğumdan da büyük. Kate ve Walter'ın burada nasıl yaşadığını düşünmeden edemiyorum."

"Manzarayı gördün mü?"

"Göl manzarasını mı? Gördüm, çok güzel. Ayrılmış mı?"

"Sence?" Stuart, Mia'yı kollarından tutarak, "Hadi sana etrafı göstereyim," dedi ve zemindeki odaların önünden geçerlerken Mia'nın koluna girerek ona eşlik etti.

"Burarın tarihiyle ilgili bilgi almak için müdürle konuştum. Bunu verdiler bana," dedi Stuart. Elinde mekânı anlatan dört renkli bir broşür vardı. "Az ve öz olarak anlatayım, bu evin sekiz yatak odası var. Locadaysa elli tane daha var. Ayrıca gölün diğer tarafında da ayrı ayrı binalar var."

"Bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum."

"Mümkün olduğu kadar yapının orijinalliğini korumaya özen göstermişler. Arazinin çoğu koruma altına alınmış. Bu da satış koşullarından biriydi herhalde. İşte, burası da kütüphane," dedi Stuart, Mia'ya ahşap kenarlıkları olan ayna ve tonozla ayrılmış pencerelerinden etrafın seyredildiği odayı gezdirirken.

Mia, birden Kate'i hayal etti, yüzyılın başında kasabanın zenginliği ve sosyal yaşamının çok üstünde bir seviyede bu evin sahibi olarak doğmuş olan. Odanın içinde yürürken bu aynalı kütüphanede babasıyla konuşurdu herhalde diye düşündü Mia. Bay Nelson'un, DeLancey için yazdığı mektubu da oturma odasında, hatta belki de o mavi kadife kanepede okumuştu. Kraliçe Anne'nin evi asimetrikti. Balkonlar, verandalar ve cumbalar çok hoşuna gitti Mia'nın.

Stuart, evin bahçesiyle göle giden küçük köprüyü göstermek üzere Mia'yı yanına aldı. Mavi siyah dağların karşısındaki durgun suda bir çift kuğu süzülüyordu, sanki canlı bir tabloymuş gibiydi. Mia, yapı ve arazinin bir sayfiye yeri haline getirilmesiyle Kate'in yaşadığı dönemdeki halinden daha iyi bir durumda olduğunun farkındaydı, fakat bir yandan da bu kırsal alanda yaşayan bir aristokrasi olma ayrıcalığına da korku ve hayranlık karışımı bir saygıyla bakıyordu.

Bahçe gezintisini bitirdikten sonra Stuart, Mia'yı yatak odasının duvarlarındaki resimleri göstermek için eve geri götürdü. "Sekiz yatak odası var, her odaya Watkins Ailesi'nden birilerinin ismi verilmiş," diye bir açıklama yaptı Stuart, ikinci katın koridorlarından en uçtaki odaya yürürlerken. Odanın kapısının üstünde Katherine Watkins yazıyordu.

"Bu, o olmalı," dedi Mia.

Stuart, anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. Mia'ya yol vermek için bir adım geri çekildi. Muhteşem bir göl ve bahçe manzarası olan, büyük birçok penceresiyle parlak ve görkemli bir odaydı. Fakat Mia, hayal kırıklığına uğramaktan alamadı kendini. Bu hayal ettiği gibi bir genç kız odası değildi. Yerel öğelerle süslenmiş tipik bir lüks otel odasıydı. Mobilyalar hoş olmasına karşın hepsi

yeniden yapımdı. Köşeli tavanın altında duran kraliçe yatağının konumuna baktı ve Kate'in yatağının da aynı yerde olması gerektiğini düşündü.

"Buraya gel," diye seslendi Stuart, odanın diğer ucundan.

Mia, nefes nefese kalarak hemen kır çiçeği resimlerinin olduğu duvarın önünde bitti. Bunlar küçük bir kız tarafından yapılmıştı, herhangi biri bile anlayabilirdi bunu. Fakat Mia'nın bu işten anlayan bilgili gözleri resimdeki yeteneği görmüştü. Duvarların geri kalan kısımları sarı renge boyanmıştı fakat buranın sonraki sahipleri bu resimlere dokunmayıp onları cam levhalarla koruma altına almışlardı. Resmin hemen yanında, Kate Watkins tarafından yapıldığına dair bir ibare vardı. Mia, Kate'in favorisi olan Türk zambağı motifine uzattı ellerini. Ardından da güçlükle altı taçyaprağının ana hatlarını yakaladı. Aklına küçük Kate'in cezalandırılmış olmanın zavallılığıyla günlüğüne yazdığı sözleri gelmişti.

"Niye gülüyorsun?" diye sordu Stuart.

"Ohh, düşünüyordum da... Bayan Hodges, bu resimlerin ne kadar çok insanı etkileyeceğini bilseydi Kate'i yemeksiz bırakıp odaya kapatmazdı herhalde."

"Yemek vakti," dedi Stuart saatine bakarak. "Eğer buradaki işin bittiyse gitmeliyiz. Yemek rezervasyonumuz var."

Mia, resme son bir defa uzun uzun baktı, sonra da Stuart'ın peşine takıldı. Daha yemek odasına varmadan Mia, sarmısak ve baharatların mutfaktan yayılan çekici kokusunu almıştı. Yemek odası artık bir restoran olmuştu. Uzun bir yemek masasının yerine, beyaz masa örtülerinin üzerinde kıvrılmış beyaz peçeteler, yakut rengi porselenler, ışıldayan kristaller ve taze çiçeklerin olduğu küçük masalar vardı. Restoran boştu ve Stuart, cam kenarı bir masa seçmişti.

Uzun bir aradan sonra iyi bir restoranın böyle gösterişli bir yerinde olmak Mia'nın hoşuna gitti. En son böyle bir yemek için dışarı çıktığında ne giydiğini hatırlamıyordu bile. Parmaklarıyla beyaz masa örtüsüne dokunarak peçetesini açtı. Aklına böyle

bir servete sahip olan insanların yaşadığı zaman dilimi gelmişti. Mia, odanın içini inceden inceye süzüyordu. Duvarlardaki kabartma desenli kumaşlar, püsküllü kadife perdeler, şömine... Şöminenin üstünde on dokuzuncu yüzyıl kıyafetleri içinde, koyu renk saçları olan bir beyefendinin muhteşem portresi vardı. Bu, Robert Watkins herhalde diye düşündü. İç Savaş'ın ve Yeniden Yapılanma Dönemi'nin sert mücadelesine karşın yüzünde bütün bunlardan uzak, soğuk bir soylu tavrı vardı. Mia, etrafa bakmaya devam ederken birden gözleri açıldı.

"Stuart, şu adamın arkasındaki resme baksana. Bu kulübedeki gardırop!"

Stuart sırıttı, "Tanıyacağını tahmin etmiştim. Bana da tanıdık gelmişti kulübede görünce ama çıkaramamıştım. Haftalar sonra burada bir iş yemeğim oldu, ben de o zaman fark ettim. Az daha yemeğim boğazımda kalıyordu."

"Demek ki mobilyaları kulübeye buradan getirmiş. Ee, tabii ki öyle olacak. Yemek masası buradan gelme herhalde."

"Maun kanepe de..."

"Oturma odasındaki şömine?"

"Günlükte okuyup hayalini kurduğun ev bu mu?"

"Kısmen. Burada yaşamaya bu kadar imreneceğimi tahmin etmiyordum. Bu ev bende, yirmilerde yaşıyor olma isteğini uyandırdı."

"İnsanlar eski bir dönemde yaşasalar böyle bir evde yaşayacaklarını zannederler hep. Fakat büyük olasılıkla çoğumuz dar, elektriksiz, susuz bir evde ya da böyle bir evin en alt katında yaşıyor olurduk. Ben mesela bir soylunun balık avı yardımcısı olurdum."

Mia, kendisini evin sahibi olarak hayal ettiğini söylediğinde Stuart'ın nasıl kahkaha atacağını düşünerek gülümsedi. Her kızın Pemberley hayalleri vardır diye düşündü.

"Belle'nin burayı görüp görmediğini merak ediyorum. Eğer ailesi bu serveti kaybetmese o da burada doğacaktı. Hatta belki de burada büyüyecekti. Düşünsene bir!"

"Ben, Belle'den çok annesinin görüp görmediğini merak ediyorum."

"Theodora mı? O görmüş olmalı. En azından dışından. Stuart, düşünsene kadının ne kadar zor bir durumda kalmış olduğunu. Kulübede yaşıyorsun ve buraya gelip esasında bütün bunların sahibi olabileceğinin farkına varıyorsun."

"Çok acı, gerçekten!"

"Theodora'nın annesine kızgın olmasının nedenlerinden biri bu olabilir. Halbuki Kate'in ve babasının bir suçu yoktu ki! Yirmi dokuz bunalımında çoğu aile servetini kaybetti."

"Geriye dönüp bakıldığında görebiliyoruz bunu. Peki, bu olaylar olduğunda Theodora kaç yaşındaydı? On yedi falan değil mi? Bu servet kaybını anlayışla karşılaması için yeterli bir yaş!"

Garson gelip içkilerini doldurdu. Stuart viski, Mia şarap aldı. Mönüye bakmaları birkaç dakikalarını aldı. Mia alabalık, Stuart'sa yaşam tarzından dolayı alabalıktan nasıl tat alamadığını anlatarak biftek istedi. Artık yakalıyor ve suya atıyordu.

Mia, iç çekip siparişini tavuk olarak değiştirdi.

"Kate'in resimleri için ne düşündün?" diye sordu Stuart.

"Hayalimde canlandırdığım gibiler. Sözcüklerindeki canlılığı renklerinde de buldum. Yalnız..." dedi etrafındaki ihtişama bakıp kulübenin kabalığıyla kıyaslayarak. "Burada Kate'i hissetmiyorum. Hatta yatak odasında bile hissetmedim. Kulübedeki gibi değil yani, orada hissediyorum."

"Kulübeyi seviyordu çünkü."

"Ama burayı da seviyordur muhakkak."

"Eğer Kate'in çok sevdiği kopamadığı bir yer varsa o da DeLancey'le aşk yaşadığı yerdir diye düşünürdüm. Zaten babasını kütüphaneye getirir gibi onu buraya getirmeyecekti herhalde," diyerek kıkırdadı Stuart. "Ve Bayan Hodges'i elbette."

"Ama kulübede yaşadığı hüzün var."

"Bunu tam olarak bilmiyoruz. Öyle değil mi?"

Mia, kafasını salladı. Hâlâ bilmediği o kadar çok şey vardı ki!

Stuart, konuyu balık tutmaya getirdi. Her zaman olduğu gibi birbirlerinden hiç sıkılmıyorlardı. Yaz güneşi masalarındaki mumların çekici parıltısını gölgede bırakır bir şekilde yemekle-

rinin üstünde yükseliyordu. Güneş ancak kahveleri geldiğinde yavaş yavaş batmaya başladı. Birkaç müşteri ve oturmayı bekleyen iki çift daha vardı restoranda.

"Teşekkür ederim," dedi Mia, Stuart hesabı ödedikten sonra. "Uzun zamandır böyle güzel vakit geçirmemiştim. İyi bir restoranda yemek yemenin keyfini nasıl da unutmuşum."

"Saat daha sekiz. Eğer vaktin varsa sana eşyaların olduğu evde bulduğum bazı resimleri göstermek istiyorum. Eskiden şoföre verilen yeri yıllardır bunun için kullanıyorlar. Gözüme takılan birkaç resim var orada. Hepsi de alabalık resmi. Her biri hoşuma gitti ve almak için ayırttım. Yalnız Kate'in günlüğünü görünce, günlükteki alabalıklarla resimdeki alabalıklar arasındaki benzerlik dikkatimi çekti."

"Sence resimleri Kate mi yapmış yani?"

"Altlarında imza yok ama Kate de yapmış olabilir."

"Görmeyi çok isterim," dedi Mia, içindeki şevki zar zor engelleyerek. "İyi o zaman," dedi Stuart. "Hadi gidelim!"

Köşkten ayrılırlarken gökyüzü dağların üzerinde kırmızıya bürünmüştü. Göldeyse durgunluğu ve sessizliği alabalık akınıyla bozan titrek bir parıltı vardı.

Eşyaların olduğu ev, dört katlı ve sarmaşıklarla kaplıydı. Taş temel üzerine inşa edilmiş, çatısıysa aynı Köşk'ünki gibi dik bir eğimle iniyordu. Stuart, ahşap kapıdan içeri girerlerken Mia'ya eşlik edip mihmandarlık yaptı. Mia, içeride bir sürü yeni çerçeveyle birlikte inşaatın devam ettiğine dair talaş yığınları, kovalar ve birtakım araç gereçler gördü. Zemin güzel bir taştan yapılmaydı ve bu taşı korumak için gösterilen çabayı duymak Mia'yı oldukça sevindirdi. Stuart'sa elleriyle göstererek kıyafet bölümünü oltalarla makara ve olta iğneleriyle olta iğnesi bağlama bölümleri için ayıracağı yerleri tarif ediyordu. Müşteri hizmetleri için tasarladığı dükkânın ortasındaki yuvarlak ahşap tezgâhtan heyecanla bahsetti. Stuart'ın gözlerindeki çocuksu şevki görmüştü Mia. Stuart, tasarısını kapsamlı bir şekilde anlatırken Mia da başarısının tek nedenin Stuart'ın kendisi olacağını anlamıştı

ve bu Mia'nın üzerinde Stuart'ın ne kadar başarılı bir yönetici olduğu izlenimi uyandırdı.

"Bu mağaza açılınca burada mı kalacaksın? Yoksa ana mağazaya mı döneceksin?" diye sordu Mia. Ses tonundaki endişenin de farkındaydı.

Stuart, Mia'ya döndü. "Bu mağaza açma işini nerede sonlandıracağımı henüz bilmiyorum. Bu kurduğum üçüncü mağaza ve şirket çeşitli yerlerde birkaç mağaza daha istiyor. Yerimi değiştirmek istiyorlardır belki ama ben de bu şirket politikalarından ve sürekli gezmekten yoruldum. Bu mağazayı yönetirim artık. Evime de yakın. Ama bekleyip görmek zorundayım tabii. Neyse, depoya buradan çıkılıyor. Tut elimi. Burası karanlık."

Mia'nın elini tutup dar, karanlık ve tozlu merdivenlerden ikinci kata çıkarak bir kapıyı açtı. Mia, Stuart'ın peşinden giderken aklına onun buradan ayrılabileceği ihtimali takıldı. Peki, ama nereye? Orvis'in ülkenin dört bir tarafında şubesi vardı. Ama Mia, kafasında buraya yerleştirmişti onu, tıpkı kasabanın diğer mekânları gibi. Konargöçer biri olduğunu söylemiş olmasına rağmen hep burada olacağını düşünmüştü.

Merdivenin sonundaki dar kapıyı açtı Stuart. Odalar karanlıktı. Mia'ysa kapalı alandan yüzüne vuran boğucu bir sıcaklık hissetti. "Ben ışığı bulana kadar burada bekle," dedi Stuart. Kısa bir süre sonra ışık odayı aydınlattı.

Mia, bir zamanlar şoföre tahsis edilen ve şimdiyse eski bir tavan arası gibi görünen yığınlarla dolu küçük odalardan birine daldı. Tavanlardan örümcek ağları sarkıyor ve küçük pencereler toz içinde görünüyordu. Püsküllü eski mobilyalarla kutu yığınları odayı tıka basa doldurmuştu. İçerisiyse bir fırın kadar sıcaktı, Mia'nın elbisesi terden adeta üzerine yapışmıştı. Stuart, gecenin serin havasıyla odayı doldurmak için birkaç pencere açmaya gitti.

"Her yer toz ve kir içinde. Elbisen kirlendiği için kusura bakma."

"Önemli değil," dedi Mia. Yatağın dört parçalı, çıkıntıları olan

muhteşem tahta ferforjesine hayran olmuştu. "Bahse girerim bu muhteşem şey bu eve özgü, orijinal bir şey Bunu böyle pis ve tozlu bir yerde ya da burada görmek ne büyük bir ayıp!"

"Benim işimi görmez ama. Ben mağaza için uygun olabilecek sanat ürünleri arıyorum. Resimler de buralarda bir yerde."

Mia, Stuart'ı takip ederken boy aynasına, sallanan sandalyeye ve demir işlemeli bahçe masasına bakmaktan kendini alamadı. Bu kutuların arasında birkaç saat daha geçirmek hoş olacak diye düşündü. Orada ne hazineler olduğunu kim bilebilirdi ki? Duvarın karşısında istiflenmiş birkaç çerçeveli tablonun bulunduğu bir köşede o da Stuart'a katıldı. Stuart, üç çerçeveyi kaptığı gibi bahçe masasının üstüne koydu.

"İşte, bunlar."

Mia, bakmak için yaklaşti. Bunlar basit, ucuz, siyah ahşap çerçeveli yağlıboya resimlerdi. Mia, bez gibi bir şeyler aradı etrafında. Bulamayınca da resmin camının üstündeki tozları şalıyla sildi. Tozunu sildiği resim karanlık suda zıplayan ve bu zıplamasıyla etrafa su zerreleri sıçratan harika bir alabalık resmiydi. Balığın kül rengi beneklerinin etrafındaki gül rengi şeritleri parlıyordu.

"Detaylar ve renkler... Bu Kate'e ait olmalı," dedi Mia ve heyecanlı bir şekilde resmi yukarı kaldırarak Stuart'a uzattı. İkinci resimse suyun üstünde asılı olan bir kızböceğine doğru zıplayan kahverengi bir alabalık resmiydi. Balığın gövdesindeki parlak kırmızı benekler sarı kahverengi üstündeki bir neon gibi göze çarpıyordu. Bunu da kaldırıp Stuart'a verdi.

Son resimse alabalıkların en nadir bulunan cinsi olan vahşi, dere alabalığı resmiydi. Resimdeki küçük vahşi balık bütün sarı parlaklığıyla özene bözene hazırlanmış bir olta iğnesine takılıyordu. Balığın düz koyu kahverengi rengi ve arkasında bir damga gibi uzanan kurtçuk balığının parlak yakut rengi, karnıyla yüzgeçleri arasında keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Balık pes etmesine karşın çırpınmaya devam etmekteydi. Kate de günlüğünde kendini vahşi bir alabalığa benzetmişti. Mia, hemen bunu düşündü.

"Bunun camı çatlak," dedi Mia, resmin durumunu incelerken. Kir pas taneleri arkasındaki kâğıdı kirletir bir şekilde yapışmıştı camın altına. "İyice bir temizlenmeli ve bozulmadan önce tekrar çerçevelenmeli," dedi Mia. Şalını çekip resme doğru kıvırdı. Dikkatlice camın çatlayan parçalarını çıkarıp şalıyla silmeye başladı resmi. Dili peltekleşti bir an. "Küf tutmuş bunlar!"

Mia, resmin tersini çevirip arkasındaki ucuz mukavvayı ovalamaya başladı. "O kadar basit bir şekilde çerçevelenmiş ki! Bunu Kate'in kendisi yapmış olmalı," diye söyleniyordu. Eskimiş mukavvayı çerçeveden kurtarmaya çalışırken parmaklarını çerçevenin köşesine sıkıştırdı. "Lanet olsun!" diye bağırdı, küçük bir çivi derisini sıyırınca.

"Bir şey olmadı ya!" dedi Stuart, endişeyle yaklaşarak.

"İyiyim iyi, sadece bir sıyrık," dedi resmin arkasına bakarak. Mukavva yırtılmaya başlayınca Mia da köşesini kaldırdı. "Neredeyse tamamdır." Önden de uyguladığı baskıyla mukavvayı çekti ve çerçeveden kazımaya başladı. Resmin arkasından sararmış bir kâğıt parçası düştü. Mia, bu kâğıdı şaşkınlıkla yakaladı. Kâğıt, bir kumaş kadar parlaktı.

"Bak," dedi Stuart resmin arkasını işaret ederek. "İşte orada, imzası."

Mia, resmin arkasında koyu kırmızı divitle yazılmış KW harflerini gördü. Mia heyecanla, "Haklıymışsın," diye bağırdı. "Bunlar onunmuş!" Mia, Stuart'a baktı. Onun da aynı kendisi gibi yeni bir şey keşfetmiş olmanın verdiği heyecanla gözleri parıldıyordu.

Stuart diğer resimleri yere bırakıp merakla yaklaştı.

"O düşen kâğıt ne?"

"Bilmiyorum ki!" Mia, düşen kâğıt parçasını yerden kaldırdı. Kâğıtta sıkışık bir şekilde el yazısıyla yazılmış üç dize vardı. Mürekkebi silikleşip okunması zor hale gelmişti. Bu yüzden Mia, biraz daha yaklaştırdı kâğıdı.

"Bu bir şiir," dedi Stuart, Mia'nın omuzunun arkasından şöyle bir kâğıda bakarak.

"Herhangi bir şiir değil," dedi Mia ciddi bir ifadeyle. "Bu,

Dante'nin İnferno'sundan bir alıntı. Şiirin en ünlü bölümlerinden biri. Bu, Franceska'nın Dante'ye, aşığı Paolo'yla olan hikayesini anlattığı bölüm."

Stuart duyduklarını anlamadan kafasını salladı.

Mia, her zaman çok dokunaklı olduğunu düşündüğü Dante'nin bu önemli epiğinin bu bölümünü hatırlamaya çalıştı. "İnferno'da Dante, cehennemim değişik kısımlarını ziyaret eder ve zinadan dolayı cehenneme mahkûm edilen iki âşık olan Franceska ve Paolo'yla karşılaşır. Franceska ve Paolo, dünyadaki yaşamlarında Lancelot ve Guinvere'nin hikayelerini okumuşlar ve bu hikayeyi kendi hikayelerine benzeterek kaçmışlardır." Mia'nın yüzünde acı bir tebessüm oluştu şiirin sözlerini hatırlayınca. "Öpüşürler ve o gün daha fazla okumazlar hikayeyi. Gerçekten şehvete karşı aşkın hikayesidir. Cehennemlerinde sonsuza kadar birbirlerinin yanındadırlar fakat hiçbir zaman bir arada olamayacaklardır."

Stuart, ince, sararmış kâğıdı eline alıp sesli bir şekilde okumaya başladı. Mia, Stuart'a yaslandı. Yanakları Stuart'ın terden ıslanmış gömleğinin üstündeydi. Gözlerini kapayıp kendisine okunan aşk şiirini dinledi.

Koskoca bir zaman beraber okuduk bu hikayeyi,
Ve beraberce renklendi yüzlerimiz,
Ama yalnız tek bir şey vardı bizi beraber kılan.

Gülmeye özlemi okurken,
Öyle soylu bir âşık öpücüğü kondu ki,
Karşı koyamadım, durduramadım,

İşte, vücudu titreten bu öpücüğe
Galeotto idi hikaye olan,
Ve işte o gün bir daha okumadık o hikayeyi.

Stuart, bir adım geri çekildi. Mia, aralarında oluşan boşluğu hissetti. "Diğerlerinde daha çok harf yok muydu sence?" diye sordu Stuart. Stuart'ın bu düşüncesi Mia'yı şaşırtmıştı. Hiç mümkün olabilir miydi? "Bir şekilde mukavvadan silmeliyim bunları."

Stuart, renkli alabalıklı ikinci resmi masaya getirdi. Mia, köşesine ulaşıncaya dek yine mukavvayı kazımaya başladı. Bir fotoğraf düştü tablonun arkasından.

İkisi de hamle yaptı fotoğrafı almak için ve elleri fotoğrafta buluştu. Stuart, fotoğrafı almak için yanıp tutuşmasına rağmen elini hemen geri çekti. "Pardon!"

Mia, fotoğrafı alıp Stuart'ın da görebileceği şekilde tuttu. Takım elbiseli yakışıklı bir adamın siyah beyaz vesikalık bir resmiydi, bu. Fotoğraftaki adamın kum rengindeki saçları o günün modasına uygun olarak arkaya doğru taranmıştı. Mia'yı etkileyense adamın suratındaki ifadeydi. Gülmüyordu ama gözleri ateş saçıyordu. Mia, bu ifadede adamın kişiliğindeki gücü hissetmişti.

"Bu, DeLancey olmalı," dedi Mia kendinden emin bir şekilde.

Mia, Stuart'a baktı ve gözlerindeki av heyecanını gördü. İkisi de aynı anda üçüncü resme bakmak için döndü. Stuart, hemen atıldı ve bu seferki mukavvayı o kazıdı. Mia'nın kalbi bir hazine bulmanın heyecanıyla küt küt atıyordu.

Stuart, elleriyle parçaladı küflü mukavvayı. Ve bu kez fazla uğraştırmadan yine bir şeyler çıktı.

"Oh, baksana!" dedi Mia. Nefesi kesilmişti resmin arkasından katlanmış kâğıt parçaları düşünce. Aynı şiirin yazılı olduğu kâğıt gibi bu kâğıtlar da kuru ve sararmıştılar.

Stuart, kâğıtları yerden toplayıp Mia'ya uzattı. Mia, şalıyla ellerini sildikten sonra kâğıtları alıp açmaya başladı. Sayfanın en tepesinde bir aile armasının kabartması vardı. Bu arma, pençelerini çıkarmış bir ejderha ve bu ejderhanın dört köşesinde bulunan bir yıldızdan ibaretti. Aynı şiirdeki gibi güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. "Bu bir mektup," dedi Mia nefesini tutarak. "Kate'e

yazılmış." Sayfalar divitle yazılmış güzel bir el yazısıyla doluydu. Mia, altındaki imzayı görmek için ikinci sayfayı çevirdi. "Aman Tanrım! Stuart, bu mektup DeLancey'den."

Stuart, yakından bakmak için Mia'ya iyice yaklaştı. Mia bu kapalı odada Stuart'ın bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu ve biliyordu ki onun kanı da kendisininki gibi hızla akmaya başlamıştı.

"Okusana hadi."

Mia, kâğıdı kendine yaklaştırdı. Bu bunaltıcı odada bütün sinirleri ayağa kalkmıştı. Mia, arkasında duran ve elini omzuna koymuş olan Stuart'ın vücudunun ve saçlarına vuran nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Aşkım Kate,

Bu satırları yazarken yalnızım Kuzey Treninde. Seni benden uzaklaştıran rayların uğultusuyla birlikte. Perişanım. Senden her ayrılışım benim için daha da zor oluyor. Gözlerimi kapıyorum ve yastığa serpilmiş siyah saçların, aşkla parlayan gözlerin ve beni içtenlikle saran o kolların geliyor aklıma. Bu öyle bir işkence ki! Ama yine de tekrar tekrar geliyor aklıma. Benim kaderimde Paolo olmak var, Franceskam. Senin etrafında dönen, sana hiçbir zaman sahip olamayan Paolo. Günler, yıllar sonra ve hatta sevgili cehennemimde, ebediyette bile sahip olamayan Paolo. Kulübenin kapısına şunu yazmalıyım: Her kimsen buraya giren, kes bütün umutları. Buraya girmenin dışında, burası benim cennetim.

Evli bir adam olduğumu tartışmak istemediğini biliyorum. Ailemi asla terk etmeyeceğimi kabul ediyorsun. Biliyorum Kate, senden istediğim şey çok

fazla. Ve yanlış. Esasında bu treni kuzeye sürüp bir daha asla güneye bakmamalıyım. Ama bunu yapamayacak kadar zayıfım. Senden uzaklaştığım her an benim cehennemim. Seninle olmaksa arzuladığım yegâne cennet.

Seni seviyorum. Kalbimle olduğu kadar aklımla da seviyorum. Nehirde olduğu kadar yatağımda da seviyorum. Güneş doğarken degüneş batarken de seviyorum hep seni. Ve bu sevgi tüketiyor beni.

Yeryüzü cennetine varmadan önce, bu alevden geçmek zorunda olduğumu bilerek geri döneceğim sonbaharda.

Sana, Franceskama... Canım Kate'ime...

DeLancey

"Ohh, Stuart," dedi Mia duygulanmış bir şekilde. "Bu her şeyi açıklıyor. DeLancey'in mektubu, şiir! Birbirlerini nasıl gördüklerini açığa çıkarıyor bu. Paolo ve Franceska gibi, birbirlerine yakın olup ama hiçbir zaman birbirlerine dokunamamak üzere lanetlenmiş iki âşık. Cehennemlerinde değişime dair hiçbir ümit ışığı yok. Her şey o kadar güzel ve o kadar kederli ki!"

Mia, duygulanarak mektubu aşağı doğru indirdi. Omzunda Stuart'ın ağırlığını hissediyordu. Stuart'a baktı ve gözlerinde DeLancey'in tutkusunu gördü.

Mia, mektubu hışırdatarak katladı, sonra da harekete geçen duygularını bastırmak için resme dokunup kırılmış cam parçalarıyla oynayarak ellerini oyaladı.

Stuart, yavaşça, sakin bir şekilde ellerini Mia'nın saçlarında gezdirmeye başladı ve sonra da elini Mia'nın sırtına koydu. Elleri tir tir titriyordu. Mia'nın elleriyse hâlâ masadaydı ve gözlerini kapamıştı.

Stuart, Mia'nın boynundaki saçları toplayıp dudaklarıyla nazikçe narin tenine dokundu. Mia, hislerinin harekete geçtiğinin

farkındaydı. O kadar güçlülerdi ki neredeyse acı çekiyor gibiydi. Stuart'ın öpücükleri Mia'nın omzunda dolaşıyordu, ardındansa boynunda. Mia, önce ürperdi, Stuart'ın ellerinin göğsüne doğru yol aldığını hissedince de dondu kaldı. Bir göğsü hiç yoktu, diğeriyse protezdi.

"Ahhh..." diye uğuldadı Stuart. Stuart uğuldarken Mia'ysa içinde bulunduğu dehşetin farkına varamıyordu. Farkında olduğu tek şey göğsünü okşayan Stuart'ın parmaklarıydı. Hiçbir şey hissetmemesine karşın göğüslerini okşayan bu elle birlikte diğer elin de ahenkli bir şekilde vücudunda dolaştığının farkındaydı. Stuart, Mia'yı kendine çekip güçlü kollarıyla sarmaladı. "Çok güzelsin."

Mia, Stuart'ın göğsüne dayadığı yüzünü yana çevirdi. Stuart, Mia'nın çenesini kavrayıp kendine yaklaştırdı. Mia, kafasını yukarı kaldırınca Stuart'ın gözlerindeki soru işaretini gördü.

Yeterli bir bakışı, uzun öpücükleri ve sonundaki cehennem girdabını düşündü, Mia. O da umudunu kesmişti Franceska gibi. Arzu dolu bir tebessüm gönderdi Stuart'a. O da Mia'nın elinden tuttu ve bulundukları o bunaltıcı odadan çıkarıp karşıdaki hoş kokulu çayırlardan yatağına götürdü.

On Sekizinci Bölüm

Balık avlama, duyuların ve ruhun beraberce düzenlediği bir ayindir. Nehirde bu bütünlüğü yeniden hissedip hayata yeniden evet demeye hazır olursun.

Belle Carson

Mia, gözlerini kısarak gün ışığına güçlükle baktı, elleriyle gözlerini korumaya çalıştı. Gözleri ışığa yavaş yavaş alışırken parmaklarını kımıldattı ve bulunduğu odaya şöyle bir göz gezdirdi. Perdeler açıktı, güneş büyük ve geniş pencerelerden pırıl pırıl parıldayan masmavi gökyüzünü açığa çıkarırcasına özgür bir şekilde içeri giriyordu.

Sersemlemiş bir haldeydi. Bu pencerelerin, kulübesinin pencereleri olmadığını bile güçlükle fark etti. Kendine gelmeye başladıkça odayı daha dikkatli bir şekilde incelemeye başladı. Koyu kahverengi duvarlı, büyük ekran bir televizyonu, uzun bir aynayla dolabı olan bir yatak odasıydı. Kafasını diğer tarafa doğru çevirdi. Yanında, başını diğer tarafa çevirmiş, siyah saçları yastığın üstüne dağılmış yüzükoyun yatan Stuart vardı. Uzun esmer sırtı açıktaydı. Kalçalarıysa beyaz bir çarşafla örtülüydü.

Gecenin öncesinde yaşadıklarını hayal meyal hatırlıyordu. Mia, bir an için karmaşık hislerle gözlerini kapadı. Bir iç çekti. Memnuniyet hissiyle karışık bir ürperti duydu içinde.

DeLancey'in mektubundaki tutkuyu yeniden tutuşturmuşlardı. Öyle bir arzu patlamasıydı ki bu, öpüşerken kapıyı el yordamıyla bularak kendilerini odaya zor atmışlar ve el ele tutuşmaya bile imkân bulamamışlardı. Tek bir sakarlık yaşamışlardı. O da Stuart, Mia'yı soyarken Mia'nın elleri o anın heyecanıyla ipek elbisesinin askısına takılmıştı.

Stuart, elleriyle Mia'nın yüzünü kavrayarak onu gözlerinin içine bakmaya zorlamıştı. Bakışları birbirlerine kilitlenmiş ve bu arada Stuart'ın elleri Mia'nın elbisesini nazikçe çıkarmak üzere harekete geçmişti. Elbise, süzülen bir su gibi kayıp gitmişti bacaklarından. Stuart, Mia'nın tutukluğunu, mahcubiyetini her hissedişinde Mia'nın yüzünü kendine çevirmişti. Ta ki Mia da onun ritmine ayak uydurup içinde kalan son kuşku ve tereddüt kırıntılarını kalbinden süzülen gözyaşlarıyla atana kadar.

Mia, iliklerine kadar işleyen gün ışığının etkisiyle gülümsedi. Yanında duran adama tekrar şükranla baktı. Böyle bir tutkuyu bir daha hissedeceğine ya da geçen geceki gibi bir şey yaşayacağına hiç ihtimal vermemişti. Hasretle uzandı Stuart'a doğru ve parmaklarını o güzel esmer teninde ve koluna düşmüş siyah saçlarında gezdirdi. Sonra elini sırtına koydu ama sonra uyandırmamak için geri çekti.

Stuart'ı uyandırmadan yavaş ve dikkatli bir şekilde doğruldu. Zaten pek uyanacak gibi de durmuyordu yakışıklı adam. Horul horul uyuyordu. Bir bornoz aradı odada fakat bulamadı. Bunun üzerine odanın banyosuna girip büyük bir havluya sarındı. Sonra parmak uçlarına basarak odadan çıktı. Arkasından kapıyı sessizce kapattı.

Stuart'ın dairesi cömert bir dağ dekoru ile süslüydü. İnce bir tasarımdı ve yüksek tavanları, paslanmaz çelikleri, ahşap mutfağı ve zengin renkleriyle kulübeden çok farklıydı. Daha önce Mia'ya anlattığına göre şirketle arasında, çalıştığı süreçte bu dayalı döşeli dairede kalmasına yönelik bir anlaşması vardı. Sabah güneşinde çelik pencerelerden dışarıdaki mavi göl parıldıyor ve gölün ötesindeki sevgili dağların yamaçlarıysa yeşilin mümkün

olabilecek her tonunu saklıyordu içinde.

Mia, sessizce kolaçan etti mutfağı ve içleri neredeyse boşalmış birkaç kuruyemiş ve baharat kutusundan başka bir şey bulamayınca şaşırdı. Buzdolabındaysa birkaç su ve bira şişesi, bir parça eski kaşar ve bir poşet kurumuş havuçtan başka hiçbir şey yoktu. Mutfak dolabındaki eski ve hiç kullanılmamış kahve makinesini görünce de endişelenmeye başladı.

"Günaydın."

Mia, sesi duyunca kafasını içine bakmakta olduğu dolaptan çıkardı ve yakası bir yerde kolu bir yerde olan gevşekçe bağladığı ipek bir bornozun içinde mermer tezgâha yaslanmakta olan Stuart'ı gördü. Kirli sakalı çenesiyle dudaklarının kenarında bir çizgi oluşturmuş, saçlarıysa kabarmıştı.

"Sana kahve yapacaktım da," dedi Mia.

"Hiç içmem."

"Tahmin etmiştim zaten," dedi Mia yavaşça doğrularak. Sanki düşecekmiş gibi duran üzerindeki havluyu içgüdüsel bir hareketle sıkılaştırdı.

Stuart, ona doğru uzanıp elleriyle kendine doğru çekti. Rahat bir şekilde yaklaştığı Stuart'ın kollarına bıraktı kendini. Mia, güveninin tazelenmiş olduğu hissi içinde derin bir nefes aldı.

"Dün gece çok güzeldin," dedi Stuart. Daha tam uyanamadığı boğuk sesinden belliydi. "Bu sabah da çok güzelsin."

Mia, dudakları Stuart'ın göğsünde gülümsedi. Bu eşsiz anın tadını çıkarıyordu.

"Çok açım," dedi adamın güzel sözlerini havada bırakan bir ifadeyle.

"Bir şeyler hazırlayamam ama şehirde bir kahvaltıya götürebilirim seni. Mısırlı, yumurtalı, pastırmalı ve kahveli."

"Otelde mi?"

"Genellikle orada yaparım ben. Terasta servisleri var."

"Sence aynı elbiseyi giydiğimi fark ederler mi?"

Omuzlarındaki Stuart'ın kıkırdadığını hissetti, Mia. "Bazı noktalara parmak basacağım. Ve bu seni bayağı egzotik yapa-

cak. Mesela zevk düşkünü tek gecelik bir kadın gibi."

Mia cevap vermedi, tek gecelik demesi pek de hoşuna gitmemişti.

Stuart, Mia'nın yüz ifadesini görebilmek için geriye çekildi biraz. "Tek gecelik kısmı hariç tabii, öyle değil mi?"

"Bilmem, öyle mi?" diye karşılık verdi Mia, yüzüne bakarak. "Sence?"

Mia, biraz daha sokuldu Stuart'a ve başını tekrardan göğsüne dayadı. Stuart da kollarıyla sımsıkı sardı Mia'yı. Başını dayadığı yerden, Stuart'ın kalp atışlarıyla aldığı derin nefesleri duyabiliyordu.

"Peki, şuna ne dersin? Seni kulübene götüreyim. Sen de duşunu al, üzerini değiştir ve sonra da kahvaltı için Schaffer'in Yeri'ne gidelim."

"İyi bir plan derim.

Yaptıkları plan birkaç küçük değişikliğin dışında tam işledi. Stuart, Mia'yı kulübeye götürdü, Mia da çabucak duşunu aldı. Üzerinden süzülen sularla odaya döndüğünde Stuart'm öpücüğüyle karşılaştı. Ve bu öpücüğü bir diğeri izledi. Sonra kasabaya doğru yola çıktılar. Yolda, Watkins Mill manzaralı yüksek bir yerde durdular. Mia'nın içi içine sığmıyordu. Aylardır kendisine müthiş bir keyif veren bu manzaraya Stuart'la birlikte bakma isteği içindeydi. Açık havada dağın uzak zirveleri müthiş bir manzara yaratıyordu. Bu zirvelerin altındaysa gökyüzünün maviliğiyle yeryüzünün yeşilliğini bir araya getiren geniş, yeşil vadiler uzanıyordu.

Mia, manzarası güzel bir yer bulup oturdu. Uzun esmer bacaklarını çimenlere doğru uzattı. Stuart'ın kot pantolon içindeki daha uzun bacaklarıysa Mia'nın bacaklarının yanındaydı. Birkaç dakika sessiz bir şekilde omuz omuza manzarayı izlediler. Mia, ayaklarıyla Stuart'a dokundu.

"Ne?" diye sordu Stuart hınzır bir şekilde.

"Sence de mükemmel değil mi bu manzara?"

"Hoş gerçekten."

"Hoş mu?" dedi Mia. Bu basit cevaptan hoşlanmamıştı. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu? Burası kilometrelerce uzağı görebileceğin en iyi yer. Buradan Tenesse'yi bile görebiliyorum."

"O kadar uzağı ha?"

"Stuart gerçekten muhteşem değil mi? Burası benim uğradığım gözde yerlerden biri. Her gün kasabadan eve giderken buradan geçmek zorundaymış gibi hissederim. Ve o kadar yüksek ki burada kendimi yuvasında tüneyen bir kartal gibi hissederim."

"Evet, yeteri kadar yüksek."

Mia, kolunu Stuart'ın kolunun altına koydu. "Bazı zamanlar eve dönerken burada durup telefon görüşmelerimi yapıyorum. Bazı zamanlar oturup sadece düşünüyorum. Bazı zamanlardaysa da hiçbir sebep olmaksızın kendimi burada buluveriyorum. Burası o kadar görkemli ve o kadar güçlü ki! Bütün bunların yanında kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyorum." Eliyle bu eşsiz manzarayı gösteriyordu. Sözlerini bitirince derin bir iç çekti, "Bu manzaraya bakmak Tanrının var olduğuna inandırıyor beni."

Stuart, kafasını hafifçe çevirip ters bir bakış fırlattı Mia'ya. Mia'yı dikkatle dinliyordu. "İnanmayı bırakmış mıydın ki?"

Mia, kafasını Stuart'ın omzuna dayadı. Pamuklu gömleğinin sertliğini hissediyordu narin yanaklarında. Ona şöyle bir baktı ve kafasını salladı. "Tanrıya inanmanın çok zor olduğu zamanlarım oldu."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi inanmak inanmamaktan daha kolay. O'na minnettarım yaşamama izin verip bunları görmemi sağladığı için," dedi Mia ve devam etti daha iddialı bir itirafla kendini ifade ederek. "Ve şu an seninle burada olmamı sağladığı için."

Mia, delici bakışlarla kendine bakmakta olan Stuart'ı görmek için kafasını kaldırdı. Eliyle çenesine doğru uzandı nazikçe. Sonra da elini indirerek tekrar Stuart'ın kolunun altına girdi. "Ki

bütün istediğim de böyle bir şeydi zaten!" dedi sakince, gözleri uzaklara dalmıştı.

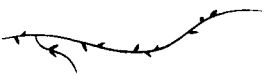

Schaffer'in Yeri'ne girip kapının üstündeki zilin çalmasıyla Becky'nin neşe saçan sesini duydu Mia, "Günaydın Mia!" Becky, Mia'nın arkasında yürüyen Stuart'ı görünce yüzündeki tebessüm dondu kaldı. Flossie ve Phyllis'le beraber masaların birinde oturuyorlardı ve hepsinin gözü Mia'nın arkasındaki uzun adama takılıkalmıştı.

"Günaydın hanımlar," dedi Mia, masalarına doğru ilerleyerek. "Stuart'la tanışmış mıydınız?"

Kadınlar kendini gösterip gülümseyen Stuart'ı tepeden tırnağa süzdüler. "Hanımlar!"

Mia, arkasındaki uzun adamı göstermek üzere kaldırdı elini. "Stuart MacDnugal. Bunlar da Becky Schaffer, Flossie Barbieri ve Phyllis Pace."

"Watkins Lodge'da kurulan Orvis mağazasının ortağısınız siz, öyle değil mi?" diye sordu Becky.

"Evet hanımefendi."

"Nasıl gidiyor peki?"

"Gün geçtikçe daha iyiye gidiyor. Teşekkür ederim sorduğunuz için."

Mia, Phyllis'in düşünceden kısılan gözlerini gördü. Şaşkın haldeki Flossie'ninse dili tutulmuştu.

"Hepiniz bir kahve molası mı verdiniz?" diye sordu Mia. Bu üç kadının, sabahın bu erken saatinde aynı masada beraberce kahve içmeleri pek de alışılmış bir durum değildi.

"Sanırım duymadın," dedi Becky.

"Neyi duymadım?"

"Bayan Minor dün vefat etti."

Bir pişmanlık hançeri hissetti göğsünde Mia. "Olamaz! Duymadım. Onu tekrar görmeyi çok istiyordum."

"Kendini iyi hissetmiyordu zaten," diye devam etti Flossie.

"Torununun dediğine göre son günlerde birkaç defa doktor çağırmış. Tabi onun yaşındaysan eğer, ölümün kapıyı ne zaman çalacağını asla bilemezsin."

"İyi bir yaşam sürdü," diye ekledi Phyllis de. "Kimse zamansız öldüğünü de söyleyemez. Huzur içinde yatsın."

"Cenaze töreni ne zaman?" diye sordu Mia.

"Cumartesi sabahı onda. Babam ve ben de orada olacağız," dedi Phyllis.

"Ben de orada olacağım mutlaka," diye karşılık verdi Mia.

"Ben de seninle gelirim," dedi Stuart, Mia'ya.

Bunu duyan üç kadın birbirlerine baktılar ve suratlarındaki tebessümle kahvelerine uzandılar.

Beyaz, Gotik yapıdaki Presbiteryen Kilisesi anacaddenin batı tarafında konumlanmıştı. Saat sabahın onuydu ve kilisenin sivri kulesindeki çan, Louise Minor için çalıyordu. Küçük kilise Watkins Mill'de doksan iki yılını geçiren bu kadının ailesi, arkadaşları ve tanıdıklarıyla doldu yavaş yavaş. Çanın durması ve kilisedeki kalabalığın susmasıyla birlikte küçük kasabasının daimi yoksulluk bunalımına, uzun yıllar süren borç ödeme mücadelesine ve son zamanlardaki yeniden canlanma ve tekrar turist çekerek yeni bir zenginliğe kavuşmasına şahitlik eden bu kadın için methiyelere başlandı. O, otomobilin olmadığı zamanlarda at arabasını gören, elektrik denen şeyin evlere yeni gelişini bilen ve çocuklarını, torunlarını ve torunlarının çocuklarını gören son kadındı, yani dopdolu bir ömürdü geçirdiği.

Kilisenin arkalarında bir yere oturdu Mia, Stuart'la birlikte. Kilisenin sivri uçları ve kemerli pencerelerine bakıp Kate Watkins'in, yıllar önce babasının cenaze töreninin yapıldığı bu kiliseden halka açık bir törenle uğurlanmadığını öğrenmenin hüznünü duydu içinde. Kilisenin dışında Phyllis Pace'le konuşmuş ve sadece Bayan Minor ve ailesiyle kendi ailesinin katıldığı özel bir törenle uğurlandığı bilgisini almıştı ondan. Sonrasında-

sa Watkins Aile Mezarlığı'nda yatmakta olan babasının yanına defnedilmişti. Mia'nın aklına, gençliğinde pazarları babasının verdiği vaazı ön sırada dinlemenin verdiği gururla bu caddelerde dolaşan genç Kate geldi. Bir zamanlar şöhretinin dilden dile dolaştığı bu kasaba tarafından bu kadar çabuk mu silinmiş, bu kadar aşağılara mı düşmüş ya da bu kadar mı dışlanmış ve unutulup alay konusu olmuştu?

Yanaklarından bir gözyaşı damlası süzüldü Mia'nın. Stuart, Mia'nın bu kederini yanlış anlayarak sarılmak için Mia'ya uzandı.

Törenden sonra Mia, kilisenin arka tarafında Becky ve Skipper'le birlikte dikiliyordu. Becky'i ilk kez pembe üniformasının dışında bir şey giymiş olarak görüyordu. Koyu kahverengi takımının içinde çok ciddi gözüküyordu. Skipper ise Becky'nin kolundan tutmuş, çok fazla ayakta kalmasından duyduğu endişeyle karısına son derece alaka gösteriyordu. Mia, bu ikilinin birbirine karşı gösterdiği şefkatten duygulanmıştı. Stuart'a baktı. Kalabalıktan ayrı, kilisenin bir köşesinde dikiliyordu. Gözleri, göğe uzanan ihtişamlı kilise kapısına takılıp kalmıştı. Güneş, tünelin ucundaki bir ışık gibi parlıyordu.

"Pardon, Bayan Landan?"

Mia, sesin geldiği yöne doğru çevirdi kafasını. Lucy Roosevelt'ti sesin sahibi. Siyah takımı ve yine siyah geniş silindir şapkasıyla harikulade gözüküyordu.

"Lucy, çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Anneannem ziyaretinizden çok memnun kalmıştı. Ölmeden önce birkaç defa sizden bahsetti. Seni tekrar görmek istediğini söyledi bana. Sana vermek istediği bir şeyler vardı."

"Bana mı? Ne verecekti ki acaba?" diye sordu Mia merakla. Kate Watkins'le alakalı olsa gerek, Kate'le alakalı değilse ne verebilir ki bana diye düşündü.

"Şeyy, esasında tam olarak sana da değil, Bayan Carson'a. Theodora'nın kızma. Onu görecek misiniz tekrar?"

"Evet. Tabii ki göreceğim."

"İyi o zaman," diye karşılık verdi Lucy, bu cevabı duymanın

verdiği rahatlıkla. "Şimdi bakın. Bundan uzun bir zaman önce Bayan Watkins ölmesi halinde kızına gönderilmek üzere bir mektup vermiş anneanneme. Tahminimce anneannem mektubu postalamaya çalışmış ama nereye gönderileceğini bilmiyormuş. Bayan Watkins'in vefatından sonra hem anneannem hem de annem Theodora'yı bulmaya çalıştılar. Fakat aramaya nereden başlayacaklarını bilmiyorlardı. Telefon rehberine bakıp rasgele insanları aradılar. Burası küçük bir kasaba. Böyle detektifler tutmakla falan işimiz olmaz. Bu yüzden anneannem de bir gün Theodora'ya ne olduğunu öğreneceği ya da bir gün kasabaya geri döneceği umuduyla mektubu saklamış. Bunun üzerinden çok uzun zaman geçti ve dürüst olmak gerekirse biz de mektubu unutmuştuk. Ardından siz geldiniz ve bunun üzerine anneannem de beni kulübeden getirdiği şeyleri sakladığım çatı katına çıkarttı. Bütün eşyalarını karıştırdım. Tanrım, o kadar çok biblo vardı ki! Anneannemin, Bayan Watkins'in ve Theodora'nın da bulunduğu bazı eski fotoğraflar var. Anneannem, Belle'nin belki bunlardan hoşlanabileceğini düşünmüştü. Ve bir de bunu buldum."

Lucy, bir zarf uzattı Mia'ya. İnceydi ve yılların getirdiği sararmışlık vardı zarfta. Mia, zarfın önündeki yazıya baktı. El yazısıyla Bayan Theodora Watkins Carson yazılmıştı.

Mia, zarfın üzerinde parmaklarını dolaştırdı bir an. Arkasını çevirince de mührünü gördü.

"Bayan Belle Carson'u görünce ona verebilir misiniz bu mektubu, lütfen?" dedi Lucy. "Anneannem bu iyiliği kendisi rica etmek istiyordu sizden. Fakat bunu yapamadan hastalandı. Bayan Watkins'i çok severdi ve onun gerçek bir dostuydu. Mektubu göndermediğinden ötürü suçlu hissediyordu kendini. Watkins'in kızına ulaşamamak o kadar kötüydü ki onun için, ama en azından torununa ulaşıldığını bilse bundan çok minnettar olurdu. Yani diyeceğim, bu mektubu Belle'ye ulaştırmanızın hepimiz için büyük bir anlamı var."

"Tabii ki!" diye karşılık verdi Mia. "Söz veriyorum, Belle'ye vereceğim bu mektubu."

On Dokuzuncu Bölüm

Düğümler balıkçılıkta önemlidir. Balıkçı sıkı ve emniyetli düğüm atmaya özen göstermek zorundadır. Çoğu balıkçı kötü atılmış düğümlerden dolayı tuttuğu balığı kaçırır.

Kate Watkıns'in Balıkçı Günlüğü

"Zavallı Theodora..."

Bayan Amanda Rodale iri bir kadındı. Ön penceresindeki kaplama sandalyeye tek başına kurulmuştu. Sandalyenin üstündeki gül rengi ve mavi çiçekli desen, dağların ardından batmakta olan güneşin kızıllığını tamamlıyordu. Flossie, annesinin yanındaki sandalyeye oturdu, Mia da onların karşısındaki kanepeye. Perşembe gecesiydi ve ailecek ev yapımı yemeklerden oluşan bir ziyafet çekmişlerdi ve şimdiyse oturma odasında kahvelerinin ve o ünlü elmalı pastalarının tadını çıkarıyorlardı. Kocaları, yemeğin ardından bahanelerini bildirerek ortadan kaybolmuş, kadınlar da konuşmak için bir başlarına kalmışlardı.

"Neden ona zavallı Theodora diyorsun?" diye sordu Mia, Bayan Rodale'ye. "Kötü mü davranılıyordu ona?"

"Hayır canım! Annem, Theo'nun kasabadaki en el bebek gül bebek çocuk olduğunu söylerdi. En iyi yemekleri yerdi. Büyük bir sevgiyle büyütülmüştü yani."

"Peki, niye zavallı diyorsunuz?"

"Çünkü onun kadar düzenin bir parçası olmak isteyen başka bir çocuk tanımadım. Tahminimce bu kısmen yozlaşmışlıktan kaynaklanıyordu. Ama gerçek, bunun da ötesindeydi bence. O, iyi kötü Watkins soyadını taşıyan biriydi. Annesi Kate kasabaya çok gelmezdi. Alışverişini Minor Ailesi yapardı, kasabalılar da kibar insanlardı, ona gelen şeyleri evine teslim ederlerdi. Fakat kasabaya teşrif ettiğinde sanki sular ikiye ayrılırdı. Yoluna kimse çıkmazdı. Kibirli olmasından değildi. Halbuki seçkin bir sınıftandı. Bu sınıfın bir üyesi olarak doğup sahibi olduğu şeyleri dürüst bir şekilde elde etmişti. Fakat etrafına ördüğü duvarlardan kimsenin girmesine izin vermiyordu. Hatta, Phyllis Pace ve Bayan Minor'ın dışında hiç kimsenin.

"Theo'ysa farklıydı. Daha çok annesinin bir gölgesi gibiydi. Kate'in güçlü ve asil olduğu noktalarda o zayıf ve hoppaydı. Kasabalının dilinden Theo'nun daha çok babasına benzediğine dair şeyler duydum. Babasını hiç tanımadım, onun için bir şey söyleyemem.

"Kocamın hep söylediği bir şey vardır, Kate'in ormanın içinde yalnız olmak için duyduğu tutkuyu. Fakat kızı Theo'nun farklı bağları vardı. Theo, kasabada olmak ve hoş kıyafetler giymekten hoşlanırdı. Evimizin kapısını çaldığı zamanlarda yapmak istediği tek şey içeri girip radyo dinlemek ve elbiselerini denemekti. Ve bir de şeker yemek. Evet, şekerleri çok severdi. O her geldiğinde annem bakkala gider, tüm şekerleri toplar gelirdi. Hepimiz de merak ederdik, madem bunlar onu hasta ediyor neden bu kadar çok yiyor diye. Bana kalırsa o eğer kasabada yaşamış olsaydı sade bir insan olurdu. Ama şu da kesin ki eğer ailesi servet ve konumunu kaybetmeseydi o da ileri gelenler sınıfında olurdu. Onun gibi bir kız için ailesinden başka kimsenin bilmediği bir yerde yaşamak çok zor olmalıydı. Hatırlıyorum da bir keresinde ağlayıp bizimle kalmak için yalvarmıştı anneme. Kulübeye hiç gitmek istememişti."

"Peki, anneniz bunun nedenini araştırdı mı hiç? Kate'le ko-

nuştu mu bunu?"

"Tabii ki konuştu. Annem, Kate'in kasabadaki tek arkadaşıydı. Dediğim gibi Kate, çocuğunu kendi başına büyüterek iyi bir iş yaptı. Mütevazı hatta onun da altında bir yaşam sürdü. Öyle açlık falan da çekmedi ama. Ve bu noktayı bilmek önemli. Theo, annesini çok severdi. Ondaki sertliği seviyordu. Biri Theo'nun yüzüne annesiyle ilgili kötü bir şey söylese Theo, bu lafı edeni parçalayabilirdi. Fakat bunun yanında belki de bu kadar uzakta yaşamayı seçmesinden ötürü suçlamış olabilir annesini. Tabii, ortada eğer bir suç varsa bu suç kasabalının kendisinin derim ben. O çocuğa yaklaşılması gerektiği gibi dostça yaklaşmadık kasabalılar olarak. Büyüdüğümüzde onunla bir yere gitmediğimizden ya da ne bileyim kasaba partilerine davet etmediğimizden ötürü hâlâ kötü hissediyorum kendimi."

"Theo'nun evinize geldiğini düşünmüştüm ara sıra da olsa."

"Okuldan sonra gelirdi küçüklüğümüzde. Annemin bana yapmamı söylediği şeyleri çok yaptım. Fakat biraz küçüklükten çıkınca, bilirsin işte ergenlikte kızlar nasildır. Hemen kendi aralarında gruplaşırlar. Bu yönden kasaba kızlarıyla şehir kızları arasında hiçbir fark yoktur. Biraz daha büyüyünce Theo'nun annesiyle ilgili dedikoduları öğrendik ve onu aramıza almayıp dışladık."

"Yani onun dışlanmış biri olduğunu mu kastediyorsunuz?"

"Bu çok ağır bir tabir ama öyle. Bu sebepten dolayı hâlâ kötü hissediyorum."

"Peki, Kate'le ilgili olan dedikodu neydi?"

"Bugünkünün aynı, hiçbir fark yok. O zamanlar sadece daha yeni bir dedikoduydu ve yarattığı etki daha güçlüydü. İlk olarak Kate'in nasıl olup da evli bir adamla beraber olup ondan hamile kaldığının dedikodusu yapıldı. Bu da zaten Theo'yu toplum önünde zor durumda bırakmaya yetiyordu. Küçükken erkek çocuklar ona gayri meşru bir çocuk olmasından ötürü p.ç diye hitap ederlerdi. Fakat esas rezalet cinayetti ve işin daha da kötüsü bu olay belki de Theo'yu, sadece diğerlerinden biraz farklı bir insan olan Theo'yu garip bir insan haline getirmişti."

Zihnindeki anılara yolculuk yaparken Bayan Rodale'nin donuk mavi gözleri bir an için daldı gitti. Flossie, daha çok onun annesi gibi duruyordu. İkisi de kilolu ve solgundu fakat giydikleri yaz kıyafetlerinin içinde çok güzel duruyorlardı. İfadelerindeki tatlılık nezaketlerini ortaya çıkarıyordu ve hiç şüphe yok ki bu kalıcı bir nezaketti. Mia, Bayan Rodale'nin annesine benzediğini düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam etti Bayan Rodale, "biz kızların ondan hoşlanmaması için başka bir sebebimiz daha vardı. Çünkü o kasabanın en güzel kızıydı. Bir güzel vardır, bir de görünce durup bakılan afet vardır. Theo, bu ikinci tiptendi. Erkekler onun peşinde kedi gibi dolanırlardı. Fakat sorun şuydu ki sırf kasabadaki ünü yüzünden kimse onunla evlenmezdi. Ya da annesinin ünü yüzünden. Ne için olduğunu söyleyeyim mi sana? Çünkü bu namussuzlar Theo gibi bir elmayı dalından koparak yemek istiyorlardı."

"Yani Theo, bir bakirelik oyunu mu oynuyordu?" diye sordu Mia, böyle bir şeyin gerçek bir anne kız kavgasının sebebi olacağını düşünerek.

Bayan Rodale, önce bir kahkaha patlatip ardından kafasını salladı iki yana. "Hayır. İstese bile yapamazdı bence. Bu aptal çocuklar büyürken birçok hikaye duymuşlardı fakat tahminimce hiçbiri Kate Watkins'in keskin nişancılığıyla ilgili hikayesini duymamıştı. Hikaye şöyle, Kate, bir akşam kapısına dayanan bu erkek kedilere birkaç el ateş etmiş ve onları kaçırmıştı. Bu da Kate Watkins'in nasıl bir deli ve bir katil olduğuna dair konuşmaların ortaya çıkmasına yol açmıştı sadece. Bilirsin, küçük bir kasabada böyle şeyler nasıl yayılır. Gerçi şöyle bir düşününce de hepimiz Kate'in eğer istese karşısında duran birini alnının ortasından vurabileceğini biliyorduk. Yaptığı, sadece onlara anlayabilecekleri dilden bir mesaj yollamaktı."

Mia, Watkins imzalı incecik bir kâğıdın üzerindeki tek bir harf bile aynı etkiyi yapardı diye düşünerek gülümsedi kendi kendine. "O zaman Kate, bu noktada ününü ve konumunu da

pek önemsemiyordu."

"Kesinlikle doğru. Zaten hepimizle hesabını kapatmıştı. Bazıları da orada yalnız kala kala yabanileşti diyordu."

"Peki, sence öyle miydi?"

"Diyebilirim ki Kate, tanıdığım herhangi bir kadın kadar uzaktı yabanilikten. O dışarıda, doğayla iç içe olmayı seven bir kadındı. Bu, yabanilikten farklı bir şey."

"Evet öyle," diye karşılık verdi Mia. Bu ayrımı ancak o an yapabilmişti ama. "Peki, ya Theo? O bütün bu dedikoduları nasıl karşıladı?"

"Kaçtı. Fakat şunu da hesaba katmak zorundayım, Theo, orada yaşayamadı. Bir gün kasabaya birkaç adam gelmişti, Kate'in bu hikayelerinden de haberdar değillerdi. İçlerinden biri, Daniel Carson, Theodora'yı görüp âşık oldu ona. Arkadaşları kasabadan gitti fakat o birkaç gün daha kaldı. Sonra Theo'yla beraber kuzeye giden üç trenine bindiler. Ondan sonra da bir daha görmedik Theo'yu."

"Peki ya Kate? O ne yaptı?"

"Bu onun hikayesinin en hüzünlü kısmı. O akşam Theo, eve gelmeyince Kate de genç kızı kaybolan her anne gibi endişelenip korkmuş ve motosikletine atlayıp kasabanın yolunu tutmuştu. İlk olarak bize gelip annemle konuştu. Ne de olsa Theo'nun buradaki tek arkadaşı bendim. Annem beni oturma odasına çağırdı. Yaşamım boyunca hiç unutmayacağım bir geceydi. Kate Watkins'in huzurundaydım."

"Eee, onunla tanıştın mı?" dedi Mia, biraz daha yaklaşarak. "Nasıl biriydi? Dikkat çekici biri miydi?"

"Sadece dikkat çekici değildi. Egzotikti de. Bakışlarını hiç kaçırmıyordu."

"Devam et lütfen."

"Sonbahar sonlarıydı. O gün hava normalin aksine soğuktu. Üzerinde uzun siyah ayaklarına kadar inen bir erkek paltosu vardı. Eski ve yıpranmış bir şeydi fakat kaliteli olduğu belliydi. Babasına veya DeLancey'e ait olduğunu düşünmüştüm. Boy-

nunda da ipekten beyaz bir atkı vardı. Siyah saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Yüzünde, soğuktan al al olmuş yanakları haricinde hiç makyaj yoktu. Aklımda en çok kalansa gözleriydi. O kara gözleri adeta alev saçıyordu. O günkü gerginliğime rağmen yüzünü sanki dün görmüşüm gibi hatırlıyorum." Bayan Rodale, parmaklarıyla içinden bir şeyler saydı.

"Kırklı yaşlarının sonunda olmalıydı. Her neyse, Kate öyle bir bakardı ki saplanıp kalırdın. Hatırlıyorum da o siyah gözlerinden nasıl da alamamıştım kendimi."

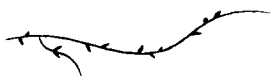

Mart 1948

"Amanda," dedi Kate çatallaşmış sesiyle. "Theodora'nın nerede olduğunu biliyor musun?"

Eteğimi tutup bakışlarımı uzaklara kaçırdım. "Şeyy, emin değilim."

"Ne biliyorsan anlat Bayan Watkins'e," diye dürttü annem beni. Hemen yanımdaydı ve gözlerinden sinirli olduğunu anlamıştım.

"Bilmiyorum ki! Şeyy, yaklaşık bir hafta önce birkaç genç çocuk geldi kasabaya. Trenle. Riverside Hotel'inde kalıyordular. İçlerinden biri Theo'ya taktı kafayı biraz."

"Kaç yaşlarında?" diye sordu Kate.

"Bizden büyük ama çok da büyük değil. Belki yirmi falandır."

Kate ihtiyatlı davranmaya başladı. "Başka ne biliyorsun?"

"O ve Theo, kasabada takılmaya başladılar. Theo, okulu asmıştı, ben de onları beraber gördüm."

"Ne yapıyorlardı?" diye sordu net bir tavırla.

"Kötü bir şey yapmıyorlardı. Sadece yürüyorlardı. Bir de bir şeyler atıştırıyorlardı galiba. Bir keresinde de sinemaya gittiler. Siz de anlayabilirdiniz ona âşık olduğunu."

"Adını biliyor musun bu genç adamın?"

Ne diyeceğimi bilemedim. Theo'nun başım daha fazla derde sokmak istemiyordum. Gençlerde bir ağzını sıkı tutma sadakati vardır ya, özellikle de öfkeli ebeveynler önünde.

"Amanda!" dedi Kate çınlayan bir sesle. "Lütfen anla beni, Theo kaçırıldı. O daha on yedi yaşında. Başı ciddi bir şekilde dertte olabilir. Lütfen bildiğin her şeyi anlat bana!"

"Anlat her şeyi tatlım," diyerek annem de sıkıştırdı beni.

"Adı Daniel Carson. Bayan Watkins, onları beraber trene binerlerken gördüm."

"Ne zaman?"

"Bugün. Saat üçte."

Kate'in beti benzi attı. Yüzündeki ifadeden ne kadar incindiğini görebiliyordum. Bunu kaldırabileceğini de düşünmemiştim zaten.

Kate, yakınına bir iskemle çekip ayakta kalmaya çalıştı. "Teşekkür ederim Amanda," dedi. Kalpten bir teşekkürdü, bu. Ben de çok üzülmüştüm onun için.

Kapıda birkaç dakika daha konuştular annemle. Ayrılmadan önce duygusal bir kadın olan annem boynuna atlayıp ona sarıldı. Kadınların zor zamanlarında yaptıkları türden, kendiliğinden, ani bir kucaklaşmaydı. Sonrasındaysa annemle Kate, daha iyi arkadaş oldular.

Hava çoktan kararmıştı. Annemle yan yana caddenin aşağısına doğru yürüyen Kate'in gözden kayboluşunu izledik. Başını rüzgârdan dolayı eğmiş, elleriyse paltosunun yakasını tutuyordu. Annem eliyle omuzlarımı sıktı. Hâlâ kapıdan bakıyor ve bir yandan da bana, "Sakın beni böyle terk etme, duydun mu? Terk edersen sen de benim kalbimi kırarsın, Theo'nun, annesininkini kırdığı gibi," diyordu.

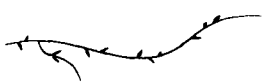

Bayan Rodale, elleriyle gözyaşlarını sildi. "Asla duygulanmadan anlatamam bu hikayeyi. Bu huyum da annemden geliyor sanırım."

"Kate Watkins'i bir daha gördünüz mü hiç?"

"Evet gördüm. Bu olaydan sonra sık sık, Theodora'yla ilgili bir gelişme olup olmadığını öğrenmek üzere şerifle konuşmaya kasabaya geliyordu. Hatta Theo'nun mektup yollayabileceği ümidiyle bir posta kutusu kiraladı ve bu kutuya gelen giden bir şey var mı diye sürekli kontrol etti. Haftalar ayları kovaladı ama hiçbir haber çıkmadı. Kate de kasabaya bu kadar sık gelmemeye başladı. Kasaba durumu bildiğinden dolayı ona geniş bir hareket alanı sağladı. Noel gibi tatillerde posta kutusunu kontrol etmeye geliyordu. Gerçekten çok hüzün vericiydi. Kimse ona yardım edemiyor ama herkes acısını hissediyordu. Theo, ayrılmadan önce onun yalnız kalacağına, terk edileceğine ihtimal vermezdim. Ama işte sonrası..." dedi ve durdu omuzlarını silkerek Bayan Rodale.

"Annem birkaç kere kulübeye gitti onu görmek için. Bir keresinde çorba götürdüğünü hatırlıyorum. Birkaç sene sonra da öldü zaten. Ben evliydim öldüğünde. Hatta Flossie bile vardı."

"Nasıl öldü?"

"Boğularak. Cesedi nehirde, kulübenin yakınlarına vurmuş bir şekilde bulundu. Kate, nehri herkesten daha iyi bilirdi fakat yaşlanmıştı. Yolunu kaybettiğini düşündüler. Çizmeleri suyla dolmuştu. Onu bulan da Bayan Minor oldu. Tanrıya şükür ki yaşadığı o ıssız yerde birileri bulabildi cesedini. Hâlâ şunu düşünürüm, çok sevdiği bir şeyi yaparken ölmesi Tanrının bir armağanı bence."

Mia, dayanılmaz bir acı hissederek defterini kapadı. "Çok teşekkür ederim, Bayan Rodale."

"Biraz yardımım olduysa ne mutlu."

"Hem de çok. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Gitmeden önce yaptığın şeyden büyük bir memnuniyet duyduğumu söylemek isterim. Yani Kate Watkins'in gerçekte kim olduğunu bile bilmeden, üzerine kasabalı tarafından yapıştırılan deli kadın imajını silmeye çalışmandan duyduğum memnuniyeti anlatamam. O kadar yaşlıyım ki savaşı gördüm, kadın hareketini gördüm ve şimdi de bugünkü gençleri görü-

yorum. Bu gençler bizim Kate'imiz gibi güçlü bir kadın olmanın ne demek olduğunu bilmiyorlar. Öyle ki Kate akıllıydı, güçlü bir iradesi vardı, inatçıydı ve bütün bu özellikleriyle hepimize başımızı nasıl dik tutacağımızı gösterdi. Yazılarının gazetede çıkıyor olmasından dolayı gerçekten çok mutluyum. Böylece kasabamız ünlü kadın balıkçı Kate Watkins'le gurur duyabilir. Fakat Kate Watkins'in kadın yanını ortaya çıkaran bir makale de görmek isterdim. Bugünün genç kadınları için bir ilham kaynağı olabilirdi."

"Bu bir kenara, onun DeLancey'i öldürdüğüne inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum, Phyllis Pace de inanmıyor, o, Kate'i herkesten iyi bilir. Zaten biliyorsundur, onu da soruşturmaya almışlardı."

Mia, bunu bilmiyordu. "Peki Theo? Onunla ilgili diyebileceğiniz son bir şey var mı?"

Bayan Rodale'nin kederli yüzü yumuşadı. "Zavallı Theodora..."

Yirminci Bölüm

KAYIP İLANI
Gazzette,
19 Kasım 1929

Watkins Mill'de New Yorklu Thedore DeLancey'in kaybolmasıyla ilgili bir soruşturma başlayacaktır.

DeLancey (39) en son 13 Kasım'da görülmüştür. Polis, DeLancey'in görüldüğüne dair bilgi aldıkları yerlere gitmiş fakat arama çalışmaları bir netice vermemiştir. Savcı Paul Miller, 9 Kasım'da Watkins Mill Mahkemesi'nde yürütülecek olan soruşturma için kamudan yardım talep etmektedir.

Şerif Micheal Dogs aile üyelerinin ve diğerlerinin şahitlik yapacağını bildirmiştir fakat bunun dışında yeni bir bilgiye ulaşacağına dair umut beslemektedir. "Kamudan, bu konuyla ilgili bilgisi olan ve bunları henüz paylaşmamış vatandaşlarımızdan yardım istiyoruz."

Bu konuda polise yardımcı olabilecek herkes, Watkins Mill polisini arayabilir.

Mia, verandadaki sallanan sandalyeye oturdu. Güneş, dağın morarmış ufkunda kıpkırmızı duruyordu. Hemen ötedeki nehirse gürül gürül akıyordu. Mia, bu gürüldeyen suyun her yere ula-

şan sesini duyabiliyordu. Etrafını saran ağaçların arasında Carolina çalıkuşunun cıvıltısı geliyordu. Mia'nın gözleri yapraklarda bu bej rengi beyaz çizgili küçük kuşu aradı. Çalıkuşunun yaptığı çağrıya başka bir çalıkuşundan cevap geldi. Mia, bu günbatımının sükûnetinden aldığı keyifle sandalyesine iyice kuruldu.

Fakat bu sükûnet bir aldatmacaydı. Güney sahillerini dövmekte olan bir fırtına vardı ve bu fırtınanın Kuzey Carolina üzerinden geçerek daha da kuzeye doğru yol alması bekleniyordu. Mia'ysa kalbindeki duygu fırtınasını hissediyordu. Theodora Watkins Carson'a postalanacak uzun sararmış zarfı aldı eline. Bu zarfı aldığı andan itibaren zehir olmuştu yaşamı. Zarfı çevirip ellerini mühre doğru götürdü. Geçen yıllarla birlikte zarfın köşeleri açılmıştı. Beki aradan çekilebilirdi mektubu ama küçücük bir darbe bile mührü bozup zarfı açabilirdi.

Karşı konulamayacak kadar cazipti! Belki de bu mektupla Kate'in gerçek hikayesini kendi ağzından öğrenebilirdi. Bu onun tek çocuğuna yazdığı son mektuptu. Yıllarca koruduğu sessizliğini bozmak için son şansıydı. Acaba bu son şansı nasıl kullanmıştı?

Mia kalktı ve mektubu hafifçe avucuna vurarak içeri yürüdü. Düşünceli bir şekilde odada turladı. Ardından dosdoğru kitaplığa yöneldi. Kate'in günlüğünü bulup zarfı arasına koydu ve günlüğü kitaplığın arka tarafında bir yere yerleştirdi.

Zihnini topladı. Günlükler, konuşmalar, yeniden yayınlanan yazılar... Bunları yaparken bir sakınca görmemişti. Fakat zarfın üstündeki mühür Mia için ihlal edemeyeceği ahlaki bir sınırdı. Bunu açmak Pandora'nın kutusunu açmaya eşdeğerdi.

Bir sonraki sabah Nada'yı görmek için kasabaya indi. Radyodaki bütün haberlerde fırtına ve nerelerde etkili olduğu sıcak haber olarak veriliyordu. Gazeteye vardığındaysa ofis çok hareketliydi. Öğleden sonrası için özel bir baskı yoldaydı. Nada, telefondaydı ama bir sandalye çekerek oturup beklemesi için bir el işareti yaptı Mia'ya.

İki dakika sonra telefonu kapadı. Kafasını iki yana doğru çare-

sizce salladı. "Beşinci derecede bir fırtına Watkins Mill'i vurmuş."

"Beşinci derece ne kadar kötü oluyor?"

Nada, ellerini kafasına götürdü, sonra da masasının karşısındaki haritaya baktı. "Nicholas Fırtınası, hâlâ ikinci kategoride fakat geçtiği bölgedeki su ısındığı için güçleneceği tahmin ediliyor. Fırtınalar sadece sahilleri vurmuyor, içlere ilerleyip yağmur olarak da etkili oluyor. Tek bir fırtına koskoca bir bölgeye ağır darbe indirebiliyor. 2004'ü hatırlıyorum da Frances ve Ivan Fırtınaları Kuzey Carolina dağlarından geçmişti. İki hafta kadar sürmüştü. Nehir ve dereler taşmıştı. Arabalar, evler, yollar hep çamura bulanmıştı. Tam bir karmaşa vardı yani. Şimdi de endişelendiğimiz şey bunun tekrar etmesi. O tependeki ağaçlardan ötürü sen de endişelenmelisin."

Mia panikledi birden "Ne yapmalıyım peki?"

"Kulübeyi iyi ve sıkı bir şekilde kapa ve üç veya daha çok günlük ihtiyaçlarını tedarik et. Eğer yol çamurdan dolayı kapanırsa temizlenene kadar orada kalman gerekebilir. Bu da günler sürer. Çamur buradaki en büyük tehdit. Geçenlerde o kadar çok yağmur yağdı ki toprak suyla doldu. İşte, sorunun başladığı zaman da böyle zamanlar."

"Buradan sonra dosdoğru Rodale'ye gideceğim erzak almak için. Ama mesajını aldım. Acilmiş. Ne ile alakalı olarak görüşmek istedin?"

"Evet, şu mesele!" Nada'nın yüzü parladı birden unuttuğu bu konuyu hatırlayınca. "Araştırma sırasında bazı yazılar buldum. Nihayet! Kasım 1929 tarihli yazılar. Buralarda bir yerlerdeydi." Masasının üzerindeki sayfa yığınlarını aceleyle çevirdi. Sonra da "Missy!" diye seslendi.

Genç kız saçlarındaki pembe çubuklar ve gözlerine çektiği koyu sürmeyle Mia'nın ilgisini çekmişti. "Efendim?"

"Mia için hazırladığım dosya nerede? Hani Kate Watkins'le ilgili olan."

"Getireyim hemen."

Bir dakika sonra Missy, elinde içine doldurulmuş kâğıtlardan

şişmiş bir klasörle geri döndü aylak aylak yürüyerek. Mia, Missy'nin mor tırnaklarına bakmadan edemedi.

"Sağ ol canım," dedi Nada klasörü alırken. "Bir de Bob'a, o makaleye ihtiyacım olduğunu söyler misin? Hemen lütfen."

"Tamam," diye karşılık verdi Missy, bıkkın bir ifadeyle.

Mia, odadan çıkınca asabiyetle kafasını salladı.

"Bu da yeni moda tavırlar herhalde, öyle değil mi?" diye sordu.

"Bu kız yayın dünyasında tutunamayacak. Yemin ediyorum hiçbir şey umurunda değil, hatta yaklaşan büyük bir fırtına bile."

Mia, tedirgin bir şekilde yazılara baktı. Nada, dosyayı açarken sandalyesini masaya doğru çekip oturdu.

"Bulabildiğim bütün yazıların kopyasını aldım. Başlamışken hikayenin basıldığı diğer şehirlerdeki gazetelerin de kopyalarına ulaştım. İşte New York..." diyerek kopyasını çıkardığı yazılardan birini Mia'ya uzattı. "Boston, tekrar New York..."

Mia, birkaç başlığa göz attı: "Kayıp Adam Aranıyor", "Kayıp Adamın Eşi Soruşturma Talep Ediyor", "Kayıp Adama Adli Tahkikat", "Aşk Yuvası Açığa Çıktı", "Cinayet mi yoksa Yaralama mı?", "DeLancey Resmen Kayıp!"

"Bunların bazıları bulvar gazetesi gibi," diyerek bir kenara attı.

"Zamanın ses getiren hikayelerindenmiş. Fakat kasabanın dışındaki gazetelerde de yer aldığını atlamışım. Bu skandal, Kate'in köşe yazılarının neden kesildiğini açıklıyor."

Mia, kopyaları küçük masaya getirip okumak için tasnif etmeye başladı. Hızlı bir şekilde yazıları tararken dakikalar da geçiyordu. Her yeni yazıya geçişinde kalbi kızgınlık ve şaşkınlıktan daha da hızlı çarpıyordu. Hepsini okumayı bitirince son sayfayı da masaya fırlatıp sandalyesine yaslandı.

"Nada, iyi de," dedi Mia, şüpheci bir ifadeyle devam etti, "cinayet olduğuna dair bir kanıt yok ki burada! Sadece soruşturma başlatılmış. Hatta bir yargılama bile yok."

"Doğru! Cesedi bulamadılar ki hiç! DeLancey davası kayıp bir adamın soruşturması olarak kaldı. Bazı aleni suçlamalar ve polisin yakışıksız muamelelerde bulunduğu sert sorgulamalar oldu

ama emniyet dosyayı delil yetersizliğinden kapayıp DeLancey'i de ölü ilan etti. Yani kayıp bir adam olarak kaldı."

Mia afallamıştı. Bütün bu adaletsizlik zihnini bulandırmıştı. "Yani Kate Watkins'in sevgilisini öldürdüğüne dair yıllardır anlatılan hikayeler sadece söylentiden ibaret, öyle mi?"

Nada, doğrular bir şekilde salladı kafasını. "Öyle gözüküyor. Bir tarihçiyim ve yıllardır bu haber işindeyim. Bildiğim tek şey varsa o da şu ki böyle bir olay ne ilk ne de son. Olayı bir aşk üçgeni ve cinayet olarak yorumlayan daha çok kasaba dışındaki gazetelerdi," diye de ekledi kasabasını savunurcasına. "*Gazzette*, bu olaya parmak basmadı."

"Ama aynı zamanda onu korumadı da."

"Evet korumadı. Ama bu gazetenin işi değil zaten." Mia'ya doğru yanaştı. "Bence gazete böyle duygusal bir olayda tarafsız kalarak temiz, dürüst bir iş çıkarmış."

Mia, *Gazzette*'nin olayı aktarma biçimiyle ilgili bir tartışmaya girmek istemiyordu. "Hangi gazete yaptıysa artık," diye başladı, "Kate Watkins'in DeLancey'i öldürdüğü iması abartılıp büyütülmüş, ta ki doğru olarak kabul edilene dek. Neden kimse Kate'le ilgili olarak ağzını açmamış. Kasaba tarafından sevilen bir insan olduğunu düşünmüştüm. Kendini sanki sırtından vurulmuş gibi hissetmiş olmalı!" Mia, bu sırtından vurulma hissinin etkisiyle ağlamaya başladı. "Neredeymiş arkadaşları? Ailesi neredeymiş?"

"Babası soruşturma açıldıktan sonra aniden öldü. Ölüm ilanı da sana verdiğim dosyanın içinde. Arkadaşlarına gelirsek..." Omuzlarını silkti Nada. "Arkadaşlarının bir şeyler söyleyip söylemediklerini bilmiyorum. Orada değildim ve gazetede de böyle bir kayıt yok."

Mia, kafasını toplamaya çalışırken ellerini alnına götürdü.

"Bay Pace'le konuşacağım."

"Cinayetle ilgili konuşmaz demiştin."

"Ona yazıları göstereceğim. Denemek zorundayım. O benim son umudum."

Yirmi Birinci Bölüm

Nehir ve derelerde tehlikeli hızlı akıntılar olabilir. Ayağınızı suya atınca temkinli ve tetikte olun. Sudayken ayak mesafenizi, omuz mesafenizden ayrı tutacak şekilde konumlanın ve bir ayağınızı hafifçe diğer ayağınızın gerisinde tutun. Kendinizi sağlama aldıktan sonra kendinizi avınıza verebilirsiniz. Güçlü akıntılarda sağlam bir duruş çok önemli ve zorunludur. Her dansçının da bildiği gibi başarının sırrı dengedir.

Kate Watkins
The Gazzette, "Oltanın Ucunda"
Mayıs, 1926

"Bunca yıllık yaşamımda ülkenin herhangi bir yerindeki bir kaybolma hadisesinin, Bay Theodore DeLancey'in olayındaki kadar saptırıldığına şahit olmamıştım."

Mia, kütüphanede Phyllis Pace'in karşısında oturuyordu. Şiddetli rüzgârın savurduğu yağmur hızlı bir şekilde pencerelere vuruyordu. Fırtına sahili vurmuştu ve şimdiyse zayıflamış bir şekilde yönünü kuzeye çevirmişti. Öğleden sonra olmasına rağmen hava karanlıktı. İçeriyi masa lambalarının huzmeleri aydınlatıyordu.

"Kate'e nasıl böyle bir iftira atılabildi?" diye sordu Mia. "Hem de kendi kasabasında!"

Phyllis, içtenlikle konuşmaya başladı. "Hatırlaman gereken bir şey var, o da şu ki kasaba için çok olağan bir dönem değildi o zamanlar. Hatta ülkenin hiçbir yeri için! Bir telaş, bir kızgınlık vardı. 1929 Ekim'i. Çanların çalındığı tarih bu değil mi?" Phyllis, dudaklarını büzüp heyecan içinde büyük yumrulaşmış elleriyle sandalyesinin kenarlarını sıkıca kavradı. "O kadar gençsiniz ki sizin ne bildiğinizi veya ne hatırladığınızı bilmiyorum."

"Biliyorum efendim. 1929 Bunalımı'nı biliyorum," diye cevap verdi Mia. "29 Ekim 1929, diğer adıyla Kara Perşembe. Yirmileri yılların parıltısının sonu ve bunalımın başlangıcı olan Kara Perşembe."

Ciddiyetle salladı kafasını, Phyllis. "Yükselen fiyatlar inmek zorundaydı. İnsanların arkasına sığınıp anlam vermeye çalıştıkları şey de buydu. Asheville'yse zamanın en çok borcu olan şehriydi. Bahse girerim bunu bilmiyordun!"

"Hayır," dedi Mia onaylayarak. "Bilmiyordum."

"Kasabamız, yirmilerde hızlı bir şekilde gelişmeye başladı. Fakat borsanın çöküşüyle sert bir düşüş oldu. Bu düşüş, bunalımı yaşayanları derin ve kalıcı bir şekilde etkiledi. İdare etmeyi, aza kanaat etmeyi öğrendik. Eski bir takımın, bir ip parçasının, yani diyeceğim artan her şeyin bir kullanım değeri vardı bizim için. Bu arada DeLancey ve Watkins gibiler servetlerini kaybetti. Geri kalanımızsa sadece krizin geçmesini ümit etti. Halk panik içindeydi. Sana şu kadar diyeyim, berbat bir dönemdi."

"Bütün bunların yanında bir de sert hava koşulları vardı, ekonomik kriz yetmezmiş gibi. Yağmur, yağmur, hep yağmur... Aynı şimdiki gibi... Çamur deryası o kadar kötü hal alıyordu ki halk ihtiyaçlarını karşılamak için kasabaya inemiyordu. Bütün yapılı adamlar yol temizliğindeydi. Bay DeLancey'in kaybolduğu lafı ortaya atılınca tahminimce şerif onu yol temizliği yapanlardan biri sandı."

"Peki, kaybolduğunu kim bildirdi?"

"Onu tam olarak hatırlamıyorum. Her şey arapsaçına dönmüştü. Şerif Dodds, iyi bir adamdı fakat bu davayla ilgili bir sürü önemsiz ayrıntı yakalayıp onlara takıldı kaldı. Bu, tabii onun hatası değildi. Eğer DeLancey bir aydan fazla bir süredir ortada görünmediyse zamanında bir soruşturma açıp sorgulanacakları sorguya aldırabilir ve olayı kabul edip polise havale edebilirlerdi. Ama her iddiasına varım ki bu olay normal bir zamanda olsa ve DeLancey de sade bir vatandaş olsaydı bu olayın üzerine gidilir ve bir skandal yaratmadan olay çözülürdü."

"Yani bu işin üzerinin örtülmesinin sebebinin DeLancey'in varlıklı bir aileden gelmesi olduğunu mu, söylüyorsunuz?"

"Ve de o kadının çıkardığı yaygara!"

"Kate'in mi?"

"Hayır, Bayan DeLancey'in. Adı Camilla'ydı sanırım. Avukatıyla geldi kasabaya. Burnundan soluyordu. Dosdoğru şerife gidip kocasının kaybolmasıyla ilgili bir soruşturma talep etti. Kate Watkins'le ilgili akla gelebilecek bütün suçlamaları sıralamaya başladı. Şerif onu kovduğu anda gazetelere malzeme çıkacağını biliyordu. O da sakin kalmaya çalışarak doğru olan şeyi yaptı."

Mia, biraz daha öne eğilip daha da dikkatle dinlemeye başladı. Tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. DeLancey'in karısının onu aramak için kasabaya geldiğini daha yeni duyuyordu.

"Kasabalı anında soğudu Bayan DeLancey'den. Bu, sadece kasabanın dışından olmasıyla ilgili değildi. Çok da kibirli bir kadındı. Başkalarıyla konuşurken karşısındaki kötü kokuyormuş gibi burnunu çekerdi. Biz her zaman bu dikkat çekme meraklısı Kuzeylilere karşı ihtiyatlı davranmışızdır fakat bu kadın kasabamızın en gözde kızlarından birine saldırıyordu. Bu yüzden kasaba Kate'e oldukça destek verdi. DeLanceyler, New York'da önemli insanlar olabilirlerdi ama burası Ashville'di. Burada Watkins Ailesi'nin borusu öterdi."

"Bunun yanında Bayan DeLancey'in serveti ve nüfuzu inkâr edilemezdi. O ve avukatı soruşturmayı önemsiz addedip şerifi alelade kâğıt üstünde bir soruşturma yürütmeye zorladılar. Sana

kasabaya bazı muhabirlerin de geldiğini söylemiş miydim? İşte, o da oldu ve geldiler hanımefendi. Hikayenin kokusunu alır almaz buraya üşüştüler. Kasaba adeta bir sirke dönmüştü."

Bay Pace sandalyesini düzeltti. Mia'ysa elinde kalemi, hazır ve nazır bir şekilde oturuyordu. Yaşlı adamın gözlerinden zamana yaptığı yolculuğu görebiliyordu.

"Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Böyle yağmurlu bir sonbahar görülmemişti ve hâlâ da görülmedi. Kasaba yolu kapanmıştı. Dağlardan çamurlar iniyordu. Fakat bu bile insanların kasabaya girmesine engel olamıyordu. Soruşturmayla ilgili bir şeyler duyabilme hevesiyle kilometrelerce uzaktan gelenler vardı."

"Aklında bulunsun, bu herhangi bir tahkikat ya da olağan bir mahkeme süreci değildi. Şerif, olayın baş kahramanları bir araya toplayıp hikayeyi kafasmda netleştirmeye çalışıyordu. Ve bir de Bayan DeLancey'in avukatını yatıştırmak içindi bunlar," dedi Phyllis. Çenesini kaşıyor ve daha fazla ayrıntı anımsamaya çalışıyordu. "Tabii, Bayan DeLancey de oradaydı. Ve de avukatı. Bazı ortakları da oradaydı. Elbette Kate de vardı. Babası saygıdeğer Bay Watkins de oradaydı. Ben de vardım. Kate, gelmemi rica etmişti. Ben de beladan uzak duramazdım. Her ihtimale karşı Savcı Paul Miller da oradaydı. Tabii, varlığıyla yokluğu belli değildi. Birkaç muhabir de içeriye sızmanın bir yolunu bulmuştu. Şerif Dodds dürüst, kibar ve kasabalının saygısını kazanmış bir adamdı. Mizacının dışına çıktığını gören birini tanımıyorum. Bu yüzden hepimiz bu süreçte en küçük noktayı bile göz önünde tutacağını biliyorduk. Ama yine de bu muhabirlerin içeri girmesine izin vermemeliydi. Sadece ayakta duracak yer vardı. Kesif bir hava vardı içeride. Yağmurun getirdiği nemden başka bir şey değildi, bu.

21 Kasım 1929

"Kısa tutmaya çalışacağım," dedi Şerif Dodds, Bayan DeLancey'e. "Kocanızın kaybolduğunu ilk olarak nasıl fark ettiğinizi anlatın bana, lütfen."

Bayan DeLancey çini oyuncaklar gibi ince ve kırılgan görünüyordu. Üst tabakadan biri olduğu çok belliydi. Konuşmasındaysa bir Britanya tınısı vardı. Üzerinde siyah bir yas elbisesi vardı. Daha kocasının ölümü kesinleşmemesine karşın giydiği bu kıyafeti kasabalı kadınlarının çoğu hemen anlamlandırmıştı.

"Kocam, Kasım'ın 11'nde Kuzey Carolina'ya giti. Balık gezileri için gittiği Kuzey Carolina'da genellikle bir veya iki hafta kalırdı." Balık gezileri lafını sanki herhangi bir şeymiş gibi telaffuz etti. "Bundan birkaç gün sonra da siz aradınız ve kocamın eve dönüp dönmediğini sordunuz bana. Bu telefonunuz beni telaşlandırdı."

"Eve dönmüş müydü peki?"

"Hayır. Teddy'yi, yani Bay DeLancey'i, en son New York'ta evden ayrılırken gördüm. Siz bana kocamın otelden ayrıldığını ve otele bir daha geri dönmediğini söylemiştiniz. Fakat faturanın ödenmemiş olduğunu öğrendim. Ayrıca otel elemanları odasında, kocamın kıyafetlerini ve ona ait bazı eşyaları buldu."

"Peki, sonra ne yaptınız?"

"İçinde bulunduğum durumu tahmin edebilirsiniz. Hemen Watkins Ailesi'ni aradım."

"Niye Watkins Ailesi?"

"Kocam, balık avı için Watkinslerin kulübesini kiralamıştı," diye bir açıklama yaptı. "Herhalde balık avlamaya devam etti diye düşündüm ben de."

"Bay DeLancey ne kadar zamandır ve ne sıklıkla kiralıyor bu kulübeyi?"

"Senede iki defa Watkins Mill'e gelir. Bir ilkbaharda, bir de sonbaharda. İşte, bu zamanlarda kiralardı. Dört senedir bu böyle. Ben de neden Battenkill'de balık avlamayı bıraktığını merak ederdim. Çünkü bizim de nehirde bir yerimiz var. Ayrıca neden

bu arkadaşlarıyla birlikte batı dışında bir yere gitmediğini de merak ederdim. Her sene yılda iki defa Kuzey Carolina'nın batısına gelmeyi alışkanlık haline getirmişti. Kocam, tam bir balık avlama tutkunuydu. Fakat bunun yanında..." Duraksadı ve kuvvetle çekti mendilini, "İtiraf etmeliyim ki Watkins Koyu'ndaki bu kulübeye olan tutkusuna da anlam veremiyordum."

"Fakat kayıtlarımıza göre bir otel odasında kalıyormuş, kulübede değil," dedi Dodds. "Evet. Açıkçası bunu duyunca kafam karıştı. Buraya çok yağmur yağdığını biliyordum. Hatta belki de sel bile olmuş olabileceğini düşündüm. Gerçek şu ki nedendir bilmiyorum ama Watkins Ailesi'ni aradım işte. Kocamın nerede olduğuyla ilgili beni aydınlatabilirler ümidiyle."

"Anlıyorum. Peki, kiminle konuştunuz?"

"Sanırım hizmetçileriyle. Bayan Hodges diye biri açtı telefonu. Kocamın orada olmadığını söyledi bana."

"Bay DeLancey'i tanıyor muydu?"

"Öyle görünüyordu. İsmi duyunca şaşırmadı."

"Başka birini istediniz mi telefona?"

"İstedim. Bayan Watkins'i istedim telefona ama evde olmadığını, eğer tekrar ararsam Bayan Watkins'in saat beşte evde olacağını söyledi. Ben de numaramı bırakıp dönünce acilen beni aramasını söyledim. Durumun aciliyeti vardı. Birkaç gün bekledim ama yanıt gelmedi. Tahmin edeceğiniz üzere çileden çıktım. Şüphelenmiştim. Avukatım Bay Michael Morris'i aradım ben de. O da beni acilen harekete geçmeye zorladı."

"Şüphelendim dediniz, değil mi? Neydi sizi şüphelendiren?"

Bayan DeLancey, korku ve dehşetle karışık omuzlarını silkti. Küçücük fakat demir gibi dimdikti kadının sırtı. Ellerine bakıp eteğini avuçladı. Odada derin bir sessizlik hâkimdi ve herkes otururken öne doğru eğilmişti.

"Kocamın bir süredir Bayan Kate Watkins'le bir ilişkisi olduğunu biliyordum," dedi.

Odada bir uğultu koptu. Bütün kafalar Kate'e çevrilmişti. Kate'se sanki orada değilmiş gibi gözlerini uzaklara dikmiş,

dimdik ve sessiz bir şekilde sandalyesinde oturuyordu. Üzerinde kül rengi bir takım vardı. Kara gözlerini uzakta bir yere dikmişti. Bu halini gören hiç kimse Kate'in söylenenleri duyduğundan emin olamazdı.

Şerif Dodds, kaşlarını çattı. Sesinden öfkelendiği anlaşılıyordu. "Nereden biliyordunuz bunu?"

"Kocam, gezilerini iki hafta ya da daha fazla bir süre uzatmaya başlayınca ben de arkadaşlarını aradım. Arkadaşları, bana Kuzey Carolina'da hiç beraber olmadıklarını söyledi. Hatta olağan gezilerine katılmadığından dolayı söylendiler."

"Kuzey Carolina, nehirlerindeki birçok balık çeşidiyle balık avlayanlar için oldukça uygun bir yerdir," dedi Şerif Dodds. "Kocanızın, diğer yerlere tercih edeceği bir yer bulup oraya gitmeyi alışkanlık haline getirmesi olasılık dahilinde değil mi? Bence bu sularda balık avlayan çoğu erkek av için başka bir yer aramaz."

Onayladıklarını gösteren bir homurtu yükseldi kasabanın erkeklerinden. Micheal Morris'se oturduğu yerden dik dik bakıyordu.

Buna karşın Bayan DeLancey soğukkanlılığını kaybetmemişti. "Dediğim gibi, balık çeşitliliği ve avcılığa uygun doğal ortamıyla meşhur Battenkill Nehri'nde kendi evimiz var. Ben sadece Watkins Koyu'nda onu çeken başka bir şeyin olduğundan şüphelendim. Her gittiğinde Bayan Watkins'in bizzat kendisinin eşime rehberlik ettiğini öğrendim. İsmi de aklımda kaldı çünkü bir kadının rehber olması çok alışıldık bir durum değil."

"Bayan Watkins herkesçe saygı duyulan bir rehberdir."

Bayan DeLancey'in bir kaşı havaya kalktı. "Yalnız, Bayan Watkins kır saçlı bir dağ kadını da değil. Hatırladığım kadarıyla çekici, güzel ve genç bir kadın."

"Özür dilerim ama bu yersiz şüphelerinizin kocanızın kaybolmasıyla ne alakası var?"

Fısıldamalar arttı.

"Kocamla geziye çıkmadan önce yüzleştim."

"Yani Bay Theodore DeLancey'in bu ilişkiyi doğruladığını mı

söylüyorsunuz?"

"Reddetmedi."

Her ağızdan bir ses çıkıyor bu ses kalabalığı tüm odada çalkalanıyordu. Kate'se sanki taştan yapılmış gibi dimdik, kımıldamadan önüne bakıyordu.

"Affedersiniz Bayan DeLancey ama ben hâlâ kocanızın Bayan Watkins'le yaşadığı gerçek ya da hayali ilişkiyle kaybolması arasında bir alaka kurmakta zorlanıyorum."

DeLancey dudaklarını ısırdı içerleyerek. "Eminim ki borsada yaşanan son olayların farkındasınızdır. Farkında olamadığınız şeyse kocamın bu borsa çöküşünde servetini kaybetmiş olması. Birçok hisse senedi almıştı ve krizle battı. Perişandı. Teselli edilemez bir haldeydi. Onu hiç böyle görmemiştim." Mendiliyle hafifçe gözlerini sildi.

"Evet, Bayan DeLancey," dedi Dodds, dostça bir ses tonuyla. "Hepimiz bir şeyler kaybettik. Sizin kaybınızın büyüklüğünü de tahmin edebiliyoruz."

Bayan DeLancey söyleyeceklerini toparladı. "Anlatmak istediğim şey şu ki bu olay kocamı ve beni birbirimize yaklaştırdı. Benden af diledi ve Watkins Mill'e son kez gidip bu ilişkiyi bitireceğine dair yemin etti."

Herkes kafasını Kate'e çevirmişti. Bakışlarını yavaşça DeLancey'e çevirirken kara gözleri titredi sanki. Yüzünde ne bir güvensizlik ne de bir öfke ifadesi vardı. Sanki kendini inandırmaya çalışıyormuş gibi DeLancey'e bakıyordu sadece.

"Peki, size bunu söyledikten sonra niye gelsin ki Watkins Mill'e?" diye diretti Dodds. "Telgraf çekebilir ya da telefon edebilirdi."

"Kocamın Bayan Watkins için de hisse senedi satın aldığını bilmiyor olabilirsiniz. Hiç şüphe yok ki diğerlerinde olduğu gibi bu kâğıtlar için de büyük kâr vaat etmişti." Sesinde acı bir tını vardı. "Kocam ikna etme yeteneği olan bir insandı. Ve sonunda Watkinslerin parasını da kaybetti. Ona bunu yüz yüze anlatmaya mecbur hissediyordu kendini. Suçsuz da değildi. Bunu

biliyorum. Fakat gerçek şu ki onu canlı gören son insan Bayan Watkins'di." Ses tonu duygusallaşmıştı. "Bayan Watkins'in böyle bir tutku ve niyetinin olması için böyle sebepleri vardı."

"Neyi ima ediyorsunuz, Bayan DeLancey?"

"Neyi mi ima ediyorum?" Bütün soğukkanlılığını kaybetmişti DeLancey. Parmağıyla Kate'i göstererek bağırdı. "Kocamı, Kate Watkins'in öldürdüğünü söylüyorum size."

Odadan öfkeli bağrışlar yükseldi. Kate'in yanında oturan babası usulca kızının ellerini tuttu. Bütün bu curcunanın ortasında Bayan DeLancey ve Kate, birbirlerine saldırmak üzere olan iki dişi aslan gibi bakıyorlardı. Biri çılgına dönmüş, ötekiyse taş kesilmişti.

Bay Pace, iç çekip arkasına yaslandı. Mia, bu hatıranın onu yormuş olabileceğini düşündü. Ona bir bardak çay uzatıp birkaç yudum almasını bekledi. Bay Pace, çayını yudumlarken Mia da sabırlı bir şekilde bekliyordu.

"Kimse Kate'in bu kadar metin olduğunu düşünmemişti," diye devam etti. "Hayatımda Kate'i hiç ağlarken görmemiştim fakat bu sefer gözlerinden birkaç damla yaşın süzülebileceğini düşünmüştüm. İnsanların fikrinin de değiştiğini hissettim. Odaya 'Zavallı Kate!' diye giren insanlar, 'Zavallı Camilla!' diyerek çıktılar. Zaten böyle gönül meselelerinde genellikle yanlış kişiye acır insanlar."

"Peki, o gün başka kim konuştu?" diye sordu Mia.

"Başka kimse konuşmadı o gün. Ama şerif zaten önceden birkaç kasabalıyla konuşmuştu. Oteldeki hizmetçi kız, o gece DeLancey'i gördüğünü söyledi. Bilet satan memursa ona bilet kesmişti. Sanırım artık o havalı şimendifer arabası yoktu. En dikkate değer olanı da garsonun şahitliğiydi. Arthun..." Kulağını kaşımaya başladı. "Soyadını hatırlayamıyorum. Neyse, Arthun senelerce otelde çalıştı. Uzun boylu ve zayıftı, sorgulandığında çok gergindi." Bir iç daha çekti, Pace. Adamın soyadını düşün-

meyi bırakmıştı.

"Belli ki Kate ve DeLancey o akşam otelde yemektelerdi. Arthun'un dediğine bakılırsa Bay DeLancey, kasabaya geldiği zamanlarda Kate'le birlikte sık sık akşam yemeğine çıkarlarmış. Ayrıca Arthun, her zaman çok nazik olduklarını ve öyle aşk meşk gibi bir durumun asla olmadığını da eklemişti. Ama işte münakaşa ettikleri o akşam dışında. Kate, DeLancey'e bazı ağır sözler söylemiş ve sonra da boynundaki kolyeyi çıkarıp DeLancey'e fırlatmış. İşte, Arthun'un hatırladığı buydu. Kate, boynundaki kolyeyi fırlatmış ve sonra da çekip gitmiş. Arthun, Kate'in o akşam restorandan yalnız ayrıldığını açık bir şekilde kanıtlıyordu. Theodore DeLancey'se otelde kalıp içmeye devam etmiş."

Bay Pace, derin bir nefes alıp gözlerini kısarak Mia'ya baktı.

"Özetle, anlayabildiğim kadarıyla olay böyle cereyan etmiş. Kate, eve gitmiş, DeLancey de otelde kalmış. İşte, o esrarengiz gece böyle sonlanmıştı."

"Ama hikayenin sonu bu değil, öyle değil mi?"

"Hayır hanımefendi, değildi," diye onayladı Pace. "Dedikodu ve söylentilerin ardı arkası kesilmemeye başladı. Herkese evine gitmesi söylendi. Bir sonraki gün Şerif Dodds, DeLancey'in ölüm ilanı için yeterli delil bulunmadığını ve bu yüzden kayıp listesine alındığını söyledi. Bu, doğal olarak Bayan DeLancey tarafından hoş karşılanmadı. Avukatı, adam kayırdıklarını ve sorgulamanın yetersiz olduğunu iddia etti. Sonuçta ikisi de salondan öfkeyle ayrıldılar. İyi kurtulduğumuzu düşündüm. Zaten çözmemiz gereken kendi sorunlarımız vardı. Ashville Merkez Bankası kapılarını kapamıştı."

Mia, geriye yaslandı ve bütün duyduklarını aklında toparlamaya çalıştı. "Şimdi kafam karıştı Bay Pace. Nasıl olur da böyle bir yargılamayla Kate'e katil damgası vurulur?"

Yıllardır, defalarca bu sorunun sorulduğu bir adam edasıyla yanıt verdi Pace. "Bunun nedeni dedikodu ve buranın küçük bir kasaba olması. Bir yanda gerçekler vardır, diğer yanda da insanların inanmayı seçtiği şeyler. Bu davanın hükmünü şerif değil,

kasabanın dışından gelen New Yorklu, Bostonlu, Philadelphialı muhabirler verdi. Tanıkları dinlemediler. Olayı sulandırıp kendi gerçeklerini ifşa ettiler kamuoyuna. 'Sarı Basın' diye bir şey duydun mu hiç? İşte, bu adamlar Sarı Basın'dandı. Sahte bir kibarlıkla yazdılar hikayeyi. Onlara göre hikaye ne kadar sulandırılırsa o kadar iyiydi çünkü skandallar tirajı artırır. Gazetelerde, DeLancey'in öldüğü akşam Kate'le girdiği büyük kavgaya ve Bayan DeLancey'in kocamı öldürdün diyerek Kate'i parmakla işaret etmesine dair manşetler çıktı. Bu, birçok kasabalının Kate'e bakışını değiştirdi elbette. Bu olayla ilgili vardığım sonuç hep şu oldu, Bayan DeLancey'in amacı en baştan beri intikam almaktı."

"Peki, neden sadece Kate'e yüklendiler?" diye sordu Mia, kendini haksız yere suçlanan bir kadının yerine koyarak.

"DeLancey'in de peşinden gittiler. Gazeteler onu zengin bir eğlence düşkünü, Kate'yse vahşi bir dağ kadını olarak gösterdiler. DeLancey'in bir züppe olarak, Kate'in de deri pantolonlar içinde uçuşan siyah saçlarıyla resmedildiği karikatürler çıktı. Karikatürdeki Camilla DeLancey'se altın sarısı saçları ve donuk teniyle tam bir aldatılmış kadın imajı verilerek kutsanmaktaydı."

"Gerçi DeLancey'le ilgili bayağı şeyler ortaya çıkardılar. Onu yirmilerin zengin sosyete çocuğu olarak yaftaladılar. Tahminimin çok üzerinde bir zenginliğe sahipti. Siz gençler o zamanın görkemini hayal edebilir misiniz, bilmiyorum. Vanderbiltsler ve Grovesler gibi kasabalılar da böyle bir görkemi Ashville'de yaşıyorlardı. Ülkenin hiçbir yerinde bir daha asla görülmeyen o görkemi!"

Bay Pace, yüzünü buruşturup elini salladı reddeder gibi. "Bunun, insanları gerçek bir belanın içine çeken asılsız bir söylenti olduğunu anlamıştım. Her yerde bankalar kapanıyordu. DeLancey'in bulunup bulunmamasıysa muhabirlerin umurunda değildi. Ve kesinlikle Kate Watkins ve itibarım hiç gözetmediler."

"DeLancey'in cesedi hiç bulunamadı mı peki?" diye sordu Mia.

"Hayır. O zavallı dostumuza ne olduğunu kimse ortaya çıkaramadı. Aylar sonra California'da görüldüğüne dair haberler çıktı. Ama tabii deli saçmasıydı bu haberler. Hiç ispatlanamadı." Omuzlarını silkip vücudunu dikleştirdi.

"Peki, şerif neden davayı düşürdü?"

"Delil yetersizliğinden. Çok basit ve açık," diye karşılık verdi Bay Pace. "Fakat o günleri hatırlamak gerek. Servetini kaybeden adamlar intihar ederek teker teker yaşamlarına son veriyorlardı. Mesela, New York'ta bazı adamların pencereden atladığı yönünde haberler duymuştuk. Kara Perşembe'nin yaşandığı ay, on bir intihar vakası olmuştu. Bunların dışında kendini zehirleyenlerle ortadan kaybolanlar da vardı."

"Ortadan kaybolanlara ne oldu peki?"

"Sadece çekip gittiler işte," dedi hiddetle. "Yeni yaşama ayak uyduramayıp pes ettiler. Buhranla birlikte birçok adam işsiz, beş parasız kaldı. Kendilerini kasabadan kasabaya, trenden trene atarak serserice yaşamaya başladılar. Bunlardan bazıları, sigorta müfettişlerinden kaçanlardı. Bunlar sırra kadem bastılar ve bir daha ne gören ne de duyan oldu."

"Sizce DeLancey de bunlardan biri mi?"

"Olabilir. Eminim ki şerif bu ihtimali göz önünde bulundurmuştur. Ama bana soracak olursan "hayır" derim. Onu tanıyordum. Kate'i terk etmiş olabileceğini zannetmiyorum. Karısınıysa terk edebilecek biriydi. Karısının, DeLancey'in kendisine dönmek için Kate'i bıraktığı saçmalığına bir an için bile inanmadım. Zaten bunu nispet olsun diye söylemişti. Bir kadını, DeLancey'in Kate'i sevdiği gibi seven bir adam tanımadım hiç."

"Peki, sence neydi DeLancey'in akıbeti?"

Pace, tekrar silkti omuzlarını kaçamak bir tavırla. Mia, bu hareketinden Pace'in bu konudaki fikrini kendine sakladığı anlamını çıkardı.

"Kate tarafından öldürüldüğünü düşünmüyorsun herhalde?"

Bay Pace, kesin bir tavırla salladı kafasını ve "Hayır!" dedi

kesin bir şekilde. "Kate'i herhangi bir insan gibi tanırdım. O, DeLancey'e gelmeden önce kendini öldürürdü." Bir iç çekti. "Ama onu da yapamadı."

Mia, olayı birden kavradı. "Çünkü hamileydi!"

"Doğru."

Mia'nın aklı, Kate'in mahkeme odasında DeLancey'in karısının suçlamalarıyla ve ismini küçük düşüren sözlere karşı sessiz kalışına gitti. "Peki, bütün bunlar olurken onun çocuğunu taşıdığını biliyor muydu? DeLancey biliyor muydu bunu, peki?"

"Bilmiyorum ki! Onunla evlenecektim," dedi ve baklayı çıkardı ağzından. "Daha küçük bir çocukken sevmeye başladım onu. Ve hep sevdim. Ama karşılığı yoktu bu sevginin. Kendimi ona adayarak geleceğimi mahvettiğimi ve buna izin vermeyeceğini söyledi bana. Cesur olmaya ve duygularımı harcamamaya çalışıyordu. Fakat ben bunun gerçek sebebini biliyordum. O, hâlâ DeLancey'e âşıktı." Gözlerini ovuşturdu. Mahcup bir hali vardı. "Mazur gör bu yaşlı adamın gözyaşlarını. Daha önce kimseye anlatmamıştım bunu. Bu yaşta aklımız gidiyor artık."

Mia, bu itiraftan çok etkilenmişti. Pace'ye baktı ve ünü yerlerde sürünen yaralı arkadaşını gören ve ona duyduğu aşkla onu kurtarma rüyaları gören o yirmi üçlük genç delikanlıyı görmeye çalıştı. Fedakârlık, duyguların en asili diye düşündü Mia.

Mia, bir göz kırptı. Zamanını fedakârca onun için harcamıştı bu adam. Mia, hüzünle bu oyunun kahramanlarını tanıyanlardan geriye bir tek onun kaldığını fark etti. Görünüşe göre kendini avutmuştu. Omuzları düşmüş, gözleri çukurlaşmıştı. Mia, tam teşekkür edip hoşça kal demeye hazırlanırken Pace, son cümleleriyle Mia'yı şaşırttı.

"Kate'in sükûneti onun en büyük düşmanıydı. Kendini savunmak için hiç konuşmadı. Bir kere bile. Çok sessiz kaldı bu konuda. Ve hiç anlam veremedim buna. 'Bu Kadın Neyi Gizliyor?'diye manşetler attılar. Bunları okuyunca kasabalı da aynı soruyu sormaya başladı. Ve en nihayetinde kendileri bir sonuç çıkardılar. İnsan, inanmak istediği şeye inanır. İşte, geçmişte olan buydu.

Hâlâ olan şey de bu. Açılan soruşturmanın bütün beyhude çabaları ve sonradan gelen suçlamalar dedikoduların, büyük skandallara yaraşır söylentilerin ve koyu bir zamk gibi yayılan şüphelerin peyda olmasına neden oldu."

"Peki, bu zamk yapıştı mı?" diye sordu Mia son olarak.

"Evet, genç bayan, yapıştı."

"Fakat Kate onu öldürmemişti ki! O kayıp bir adamdı."

"Öldürdüğü ispatlanamayacağı gibi öldürmediği de ispatlanamaz."

"Peki, şimdi ne yapılabilir?"

"Hanımefendi, tanıklık etmeden biliyorsunuz yirmi dokuzu." Kütüphanenin pencerelerini göstererek, "Tek tanığınız bu yağmur. Hiçbir kanıtınız yok ve hiçbir hikayeniz de."

Odada uzun bir sessizlik oldu. Mia, sandalyesini geriye çekti ve dizüstü bilgisayarını kucağına aldı. Elleri hâlâ klavyenin üstündeydi. Tavana bakıp dudaklarını ısırdı ağlamamak için. Haftalar harcamıştı bu bulmacayı çözebilmek için. İnsanlarla görüşmüş, kütüphane ve gazete arşivinde araştırma yapmış, gönüllü yardımcılar bulmuştu. Ve bütün bu uğraşlarına karşın açıklığa kavuşturduğu hiçbir şey yoktu. Neden bu hikayeye bu kadar kaptırmıştı kendini? Belle'nin ricasına rağmen bu hikayenin üstüne gitmişti.

Mia, gözlerini kapadı. Kalbi küt küt atıyordu. Belle, yoldaydı ve eve gelince köpürecekti Mia'ya. Herkesin anneannesinden bahsettiğini duyunca Mia'nın bir haltlar karıştırdığını anlayacaktı. Mia, ellerini gözlerine götürdü bir iç sıkıntısıyla. Bazı kanıtlar bulup Kate'i temize çıkaracağından o kadar emindi ki! Fakat işte süre dolmuştu. Başaramamıştı.

Kate'in, DeLancey'i öldürdüğüne dair hiçbir kanıt yoktu. Ama öldürmediğine dair de hiçbir kanıt yoktu. Olaya karışan bütün şahıslar ölmüştü. Gerçek de onlarla birlikte gömülmüştü.

Yirmi İkinci Bölüm

Üzerinizde fırtına bulutlarının dolaşıp şimşeklerin çaktığı zamanlarda sağduyunuzu kullanmak ve suyu terk etmek zorundasınızdır.

Belle Carson

Belle, bir kasırga gibi girdi içeri. Gözlerinde yağmur bulutlarının şimşekleri çakıyordu. Mia'ysa o, kulübeye dalarken kaskatı kesilmişti. Bu karşılaşmanın estirdiği soğuk rüzgârı tüm ilikle-rinde hissediyordu.

Bir sığınak bulup oraya kaçmak istiyordu. Belle, geldiğinde kadife kanepede çayını yudumlayıp balıkçılık tarihinin kahramanlarının anlatıldığı Lyla Foggin imzalı *Reel Women* adlı kitabı okuyordu. Eve doğru yaklaşmakta olan çıtırtılar duymuş ve Stuart geldi herhalde diye düşünmüştü. Çünkü Stuart beklenmedik anlarda gelebiliyordu zaman zaman. Mia da bunun üzerine, doğrularak kitabını bir kenara bırakıp Stuart'ı karşılamak üzere kapıya yöneldi.

İlk karşılaştıklarmda nazik davrandı, Belle. Fakat yüzündeki sahte ve çok resmi bir tebessüm, sesindeki soğukluk ve kulübeye girerkenki hareketleri yaklaşmakta olan fırtınanın habercisiydiler. Belle, odaya girdiğinde Mia ona, ellerini uzattı. Belle'yse kollarını göğsünde kenetleyip ayakta dikilmekle yetinip Mia'nın bu

hareketine karşılık vermedi. Üzerinde her zaman giydiği haki rengi pantolonu ve cebinde yaptığı işin arması olan yeşil zeytin rengi gömleği vardı. Kızıl saçlarıysa örgülüydü. Odaya şöyle bir göz bile atmamıştı. Mia'daysa yaptığı değişikliklerin fark edilmemesinin getirdiği bir hayal kırıklığı vardı. Günün yağmurlu oluşu odayı daha karanlık bir hale getiriyordu. Mia, teker teker bütün lambaları yaktı.

Dönünce Belle'nin birkaç adım uzağında durup ellerini sıkı bir şekilde kenetleyerek, "Eee Belle," dedi zoraki bir neşeyle. "Dışarıdaki mıcır yolu gördün mü? Ne düşünüyorsun?"

Belle, tepkisiz görünüyordu. "İyi olmuş," dedi kesin bir ifadeyle. "Paran yok zannediyordum?"

Mia, kaba bir karşılık almıştı sorusuna. Buna vereceği cevap da diline dolanmıştı. "Şeyy, kocam, Charles, daireyi bir fiyat karşılığı satın aldı benden. Biraz da nakit yolladı. Şey ben, ben de burada kalmama izin vermenin karşılığında bir şeyler yapmak istedim."

"Hiç gerek yoktu."

"Biliyorum. Ama canım istedi." Mia, tekrar gülümsedi ve kulübeyi göstermek için elini kaldırdı. "Nasıl buldun? Sence de iyi görünmüyor mu?"

Belle, yine tepkisizdi fakat bu sefer kafasını kaldırıp içeriye şöyle bir baktı. Gözleri suluboyalardaydı. Ama yorum yapmadı.

Mia, geriliyordu. Belle'nin bu aksi tavırları cesaretini kırmıştı. Şömineye doğru yürüdü. El yapımı porselen tabaklardan birini alıp söze başladı. "Kız kardeşim geldi ve bu porselenle gümüşlerden birer örnek alıp Charleston'a götürdü. Bu porselen yirmili yıllara ait ve sarrafa göre yerel bir sanatçı tarafından yapılmış. Sarraf, porseleni incelemeye devam ediyor ama çok değerli bir şey olmayabilir. Gümüşler öyle değil ama. Belle, gerçek bir hazinen var. Daha hesaplanıyor ama çok yüksek bir fiyat alırsın mutlaka."

Mia, durmadan konuşuyordu. "Mobilyalar da iyi. Yalnız bir dükkâna götürmen gerekiyor. Orijinal mi değil mi, bir kontrol

ederler." Biraz kendine gelmişti. "Maddie de çok ince, değerli bir çalışma olduğunu söylüyor. Ha bak Belle, bir de ne var?" diye ekledi Mia içindeki yanan şevkle. Belle'yse yine ilgisiz ve tepkisiz görünüyordu. "Watkins Lodge'de Köşk'te Büyük büyükbaban Robert Watkins'in bir resmini gördüm. Resimde, hemen arkasında bu gardırop duruyor. Yani bunun kaynağına ait bir kaydın var artık." Belle'nin yüzü gerilmişti, Mia da duraksadı. Artık gelecek olan fırtınayı durdurmak için çok geçti. Bunun farkına varan Mia'nınsa mıdesine kramplar giriyordu.

"Yani, Watkins Lodge'ye mi gittin?"

Mia, kafasını salladı.

Belle, dudaklarını büzüp seçeceği kelimeleri evirdi çevirdi aklında. "Mia, ben İskoçya'ya gitmeden önceki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Mia'nın midesi ağzına gelmişti. Güçlükle yutkundu.

"Senden anneannemle ilgili bir şeye karışmamanı rica etmiştim. Çok açık olduğumu düşünmüştüm. Fakat bugün Watkins Mill'e gidince bir *Gazzette* geçti elime. Ön sayfada ne gördüm dersin? Dahası da var." Belle'nin, aşağılamalarını gizleme gibi bir çabası yoktu.

"Biraz soruşturunca öğrendim ki gazete bu yazıları haftalardır bir dizi halinde yayınlıyormuş." Devam etti öfkeyle. "İnsanlar bu yazılardan bahsetmeden edemiyor. Gittiğim her yerde anneannem tüm kasabanın dilinde. Ve hepsi de bütün bunları senin başlattığını söyledi. Senin!" Son kelimesi suçlayıcı bir tondaydı.

"Yazılar, iyi yazılardı," diye savundu kendini Mia. "Bu yazılar insanların, anneannenin gerçek yüzünü öğrenmesini sağlıyor. Düşündükleri gibi bir canavar olmadığını!"

"Buna hakkın yoktu!" diye patladı Belle. "O kadar kızgınım ki duygularımı ifade bile edemiyorum. Bana geldin. Yardım istedin benden. Ve ben de sana kulübeyi verdim. Senden tek isteğim yatıp dinlenmendi. Aile işlerime burnunu sokmanı istememiştim. Fakat sen, ben kasaba dışındayken arkamdan iş çevirip ken-

di bildiğini okudun. Yani anlam veremiyorum bu haddini aşan tavrına. Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

"Senin için yaptım bunu!"

"Hayır, benim için yapmadın. Kendin için yaptın!"

Mia, adeta dayak yiyormuş gibi geri çekildi. Gerçeğe çok yaklaşmıştı Mia. Ama aynı zamanda yaptıklarının üzerini örtmeyi ve mantıklı konuşmayı bırakacak kadar da tahrik olmuştu.

"Evet, yaptım," diye karşılık verdi Mia. "Bana yardım etmek için bulup çıkardın burayı, evet, öyle biliyorum. Ve çok da minnettarım. Buraya geldiğimde anneannenin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim ve bilgim yoktu. Şu kulübeye bir bak!" Mia kolunu kaldırdı kulübeyi işaret ederek. "Etrafım, ona ait eşyalarla doluydu. Kabul etmelisin ki burada insanı, anneanneni araştırmaya iten bazı garip şeyler var. Böylece ben de başladım etrafı araştırmaya. Hiçbir özel bir planım, kimseyi üzmek gibi bir amacım da yoktu."

"Ama ben de bu işi bırakmanı söylemiştim sana. Mia, bu iyi bir bahane değil."

"Haklısın. Ama böyle başladı işte. Bu araştırma isteği giderek daha da arttı ve buradaki yaşantımın bir parçası oldu. Hiç unutmuyorum, bu kulübeye geldiğim gün bana anneannenin, geçmişindeki bir lekeden başka hiçbir şey ifade etmediğini söylemiştin. Öyle acıtmıştı ki bu beni. Ama sen, devam edip hikayeni anlattın ve annenin hiçbir koşulda burayı satmadığını söyledin. Çok fazla parası olmamasına karşın buranın vergilerini nasıl ödediğini de anlattın. Sonrasında ne söylediğini hatırlıyor musun? Annenin niye böyle yaptığını çözene kadar burayı elinde tutacağını söyledin." İşte, bütün bunlar beni harekete geçiren şeylerdi."

"Ve sen de benim adıma çözmeye mi çalışıyordun?" Belle'nin sözleri o kadar acıtıcıydı ki her bir kelime sanki vücuduna batan bir iğne gibiydi.

"Evet. Hem senin adına hem de kendi adıma. Düşündüm ki eğer hakikati ortaya çıkarabilirsem Kate'in gerçekte kim olduğu-

nu da bulabilirim."

Belle'nin sabrı taşmıştı. "Kate'in kim olduğunu bulmaya çalışıyorsun, öyle mi? Yapma Mia! Gerçekte kimi arıyorsun?"

Mia, tüm vücudunu saran bir uyuşma hissetti.

"Senin gibileri tanırım," dedi Belle acımasız bir şekilde. "Sen kendine yeni bir mobilya arar gibi yeni bir kimlik arıyorsun. Bir balıkçı olmak istedin. O kıyafetleri ve takımları bunun için giydin, hepsi bu. Kate Watkins'in bütün yaşamını adadığı şey, senin için sadece bir yenilikti, eskiyi unutmak için bir süreliğine giydiğin bir elbise. Basit bir uğraştı, işte. Bunun beni nasıl etkileyeceğini düşünmedin ama. Bütün düşündüğün kendindi."

Suçlamanın insafsızlığı o kadar acıydı ki Mia, hançer yemiş gibi hissetti kendini. Tam anlamıyla nefesini kesen bir acı içindeydi. Bir an konuşamadı. Ardındansa patladı. Boğazını parçalayan bir öfkeydi, bu.

"Yalan. Yalan. Bu kasabada o kadar çok yalan var ki herkesin gözü kör olmuş bu yalanlardan. Bana, balık avlamanın duygularla ilgili olduğunu söylemiştin. Ama iş ailene gelince duyguların öyle sımsıkı kapalı ki gerçeği duyamayacaksın, burnunun ucuna gelen gerçeği göremeyeceksin. Etrafına bak bir. Burası anneannene dair ipuçlarıyla dolu ve kafanı kaldırıp bakmıyorsun bile. Bütün bunları fırlatıp atmak istiyorsun. Ama bak Belle, dikkatini çekerim. Kasaba insanı anneannenle ilgili skandalları konuşmuyor. Ona layık olduğu değeri veriyor. Seni de parmakla gösterip mimlemiyor, kollarını açıyor sana."

"Layık olduğu değeri mi veriyor? Ondan katil diye bahsediyorlar! Annemi kaçıran onlar!"

"Evet, uzun bir zaman önce öyleymiş. Kasabalı, gerçekler yerine yalanlara ve skandala inanmayı tercih etmiş. Ve yanlış bir şey yapmışlar. Ama sen de anneanneni, annenin sana anlattığı hikayelerden yola çıkarak mahkûm ettin. Annenin kasabadan niye ayrıldığını bilmiyorum ama kötü muamele görüp horlandığı için değildi. Bu, sadece onun gerçeği görme biçimi."

"Sen kimsin ki bana annemi anlatıyorsun? Ya da anneanne-

mi. Onlar senin ailenden değil ki!"

"Benim anneannem olmayabilir ama ben onu sevdim. Gelelim ailene. Annen onu korumuyor. Sen de öyle." Belle'nin suçlamasına karşı duyduğu öfke amacını aşarak patlamıştı.

Belle de patladı bunun üzerine. "Hayır, öyle bir şey yapmadım," diye kükredi tekrar. "Niye yapayım ki! Sen benim, anneannemin üzerine sünger çektiğimi mi düşünüyorsun? Hayatim boyunca bu acı anılarla yaşamak zorundaydım. Tanrının her günü çektim bu acıyı. Tekrar o günlere geri dönmek istemiyorum."

"Ama döndün işte!" dedi Mia ağlayarak.

Belle, yüzünü buruşturup dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. Mia, Belle'nin hareketlerinden, ruhunun derinliklerinde verdiği mücadeleyi hissedebiliyordu. Ve bu mücadele onu tekrar kendine gelmesine yardımcı olmuştu.

"Hem sen hem de annen geçmişinize geri döndünüz çünkü o geçmiş hem yaralıyor hem de gururlandırıyor sizi," dedi Mia kibarca. "Geçmişe dönme şimdi. Her ailenin hakikat ve yalanlar arasında verdiği bir mücadele vardır. Bunlar aile sırlarıdır. Sizin ailenizin de bir farkı yok bu bakımdan. Ailenizin konumu gereği verdiğiniz kavga biraz daha aleni. Annem her hikayenin üç boyutu vardır, derdi. Kadın boyutu, erkek boyutu ve hakikat boyutu. Ben sadece hakikate ulaşmaya çalışıyordum."

Belle cevap vermedi.

"Kate'e bir şans ver. O, senin anneannen. Ve gerçekten müthiş biriymiş. Sen onun gerçekte kim olduğunu bilmiyorsun. Ve bundan utanmalısın. Çünkü sen de onun gibisin."

Belle'nin sırtı Mia'ya dönüktü ama yine de cevap verdi. "Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun. Sen de onu tanımıyorsun ki!"

"Tanıyorum. O burada. Eğer sen de kalbinle baksaydın onun burada olduğunu bilirdin. Kemikleri sızlıyor şu anda."

Belle, Mia'ya dönerek gözlerinin içine baktı. Yüzü bembeyazdı ama gözleri patlayan bir volkan gibi alev alevdi. Ve bu haliyle son kez bağırarak devam etti kaldığı yerden. "Sen zırdelisin. Ses-

ler falan da duyuyorsundur."

"Onun sesini duymuyorum," diye karşılık verdi Mia. "Onun sesini okuyorum!"

Zamanı gelmişti artık. Mia, bir nefes alıp kitaplığa doğru yürüdü. Günlükleri vermek zorundaydı artık. Belle'nin daha çok ihtiyacı vardı bu günlüklere. Mia, Kate'in günlüğünü açıp içinden Bayan Minor'ın verdiği mühürlü zarfı çıkardı. Sonra da üç defterden oluşan günlükleri alıp Belle'ye uzattı.

"Bunlar ne?"

"Kate'in günlükleri."

Belle, şaşırmış bir şekilde bakakaldı. "Nerede buldun bunları?"

"Burada. Kitaplıkta. Diğer kitapların arkasına sıkışmışlardı. Bir tanesi, Kate'in on iki yaşındayken yazdığı günlüğü. Diğeri, yine onun balıkçı günlüğü. Gerçekten harikulade bir şey. Yirmi yıl boyunca tutmuş bu günlüğü. Okuduğunda sesini duyacaksın. Sonuncusuysa büyükbabana ait bir balıkçı günlüğü. Bu, biraz üstünkörü yazılmış. Ama ne de olsa büyükdeden saygıdeğer Walter Watkins'in bu da."

Belle, günlüğün kapağını kaldırdı ve bir kızın el yazısı çekti dikkatini. Sanki çok bakmış gibi çat diye aniden kapadı günlüğü ve Mia'ya baktı. Bakışında anlaşılmaz bir şeyler vardı.

Mia'nın elleri, Lucy Roosevelt'in tavan arasındaki kutuda sakladığı yıpranmış ve kenarları kıvrılmış olan uzun zarfa uzandı.

"Bir de bu var. Anneannenin annene yazdığı mektup. Hiç gönderilmemiş. Yaşlı Bayan Minor yıllarca saklamış bunu. Maalesef bunu sana veremeden öldü. Kızı bunu sana vermemi rica etti benden, yani..."

Belle önce baktı, sonra da çekip aldı zarfı. Heyecansız bir şekilde baktı zarfa. Mia, Belle'nin ellerini annesinin isminin yazılı olduğu yerde dolaştırırken az da olsa rahatladığını gördü. Belle, zarfı ters çevirdi ve mühürlenmiş olduğunu gördü.

"Açıp okumamana şaşırdım."

Bu ucuz bir numaraydı ama hak edilmemiş de değildi. Cevap

vermedi buna.

Belle, mektubu günlüğün içine koydu. Sonra da Mia'ya baktı. Yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi. "Gitme zamanın geldi. Bir fırtına geliyor. Fırtına geçtikten sonra hemen eşyalarını toplayıp kulübeyi terk edersen sevinirim."

Mia, sanki bir yumruk yemiş gibi hissetti kendini. Zar zor nefes aldı. Bir sessizlik oldu iki kadın arasında. Belle'ye bakakalmıştı. Belle'nin gaddar yönünü de görmüş olmuştu böylelikle.

"Bana harcadığın zaman için çok teşekkür ederim," dedi Mia içten bir şekilde. "Acı çekmene neden olduğum için üzgünüm. Amacım bu değildi. Fırtına geçer geçmez ayrılacağım."

"Bu iyi olur. Anahtarı da masanın üzerine bırakırsan sevinirim."

Belle gitti. Mia, yeniden tek başına kaldı.

Kitaplığa gidip günlüklerin boşalttığı alanda gezdirdi elini. Onlardan geriye sadece bir parça toz kalmıştı. Kara bir örtü gibi çökmüştü yoklukları üzerine. Odanın içine bakındı şöyle bir. Burada geçirdiği zamanın görsel günlükleriydi suluboyalar. Her biri Mia'nın evrene her gün nasıl merhaba dediğini gözler önüne seriyordu.

Çivileri çıkarıp tek tek indirdi suluboya resimleri. Düzgün bir şekilde masaya koydu. Bir kitabın sayfaları gibi duruyorlardı ve Mia biliyordu ki ileride bir gün bunlara tekrar bakacak ve yeni bir gözle okuyacaktı buradaki hikayeyi. Çevresine baktı. Kulübenin, sanki terkedilmiş gibi boş ve ıssız hissediyor olmalı diye düşündü. Kate de gitmişti sanki. Mia, onun kulübedeki varlığını artık hissetmiyordu. Kollarını göğsünün üzerinde birirne geçirip oda oda gezmeye başladı. Gezintisini kulübenin tam ortasında noktalayıp, "Kate, Kate! Orada mısın?" diye bağırdı. Kitaplıktaki boşluğa, süssüz ahşap duvarlara ve yağmurun çizgi çizgi kapladığı pencerelere baktı.

"Üzgünüm, sana yardım edemediğim için çok üzgünüm!"

Mia, çantasını kaptığı gibi dışarı çıktı. Artık onun için bir şey kalmamıştı burada.

Yirmi Üçüncü Bölüm

En iyi deneyimlerimden birini yaşamış olmamdan dolayı duyduğum şükranı kelimelerle ifade edemiyorum. Bu sadece balık tutmak değildi. Yaptığımız ve öğrendiğimiz her şeye bir anlam kattınız. Bana verdiğiniz her şey için çok teşekkürler.

Bir 'Oltayla Tedavi' katılımcısından
Belle Carson'a

Mia, küçük arabasıyla rüzgârı delercesine Watkins Lodge'ya vardı. Stuart, eşyaların olduğu odadaydı. Mia, onu projesi üzerinde çalışırken buldu. Plastik tabaka rüzgârda öyle sesli dalgalanıyor ve matkap o kadar çok vızıldıyordu ki Mia sesini duyuramadı. Stuart, kafasını çevirip baktığında Mia'nın girişte dikildiğini gördü. Sırılsıklamdı ve sarı saçları yüzüne yapışmıştı. Stuart, işini bırakıp doğruca Mia'ya yürüdü ve uzun kollarının arasına aldı onu.

"Sorun ne?"

"Gitmek zorundayım," dedi Mia, Stuart'ın kollarının arasında. Stuart'ın duyup duymadığını bile bilmiyordu. Mia, gözlerini kapayarak başını Stuart'ın göğsüne daha sıkı bir şekilde yasladı. Talaş ve ter kokusunun içine dalmıştı adeta.

Stuart, bir an için sıkıca tuttu Mia'yı. Ve sonra da yanaklarıyla

kulağını okşadı. "Beni burada bekle," dedi.

Odanın diğer tarafında matkapla çalışmakta olan adamın yanına gitti. Matkabın sesi durdu. Mia, Stuart'ın konuşurkenki el işaretlerini görüyordu sadece. Stuart'm konuştuğu adam Mia'ya baktıp kafasını salladı. Stuart, ceketiyle masanın üzerinde duran anahtarları almak için odanın diğer tarafına yürüdü ve sonra da Mia'nın yanına döndü.

"Stuart, işini bırakmanı kastetmedim. Otelde bir kahve içip bekleyeyim ben."

"Önemli değil. Zaten neredeyse bitirdik. Kapaklara takoz koyuyoruz sadece. Fırtınadan dolayı."

"Ben bekleyeceğim," dedi Mia tekrar.

Stuart, Mia'nın omuzlarına kolunu atıp, "Beklemeni istemiyorum," dedi.

Aynı ilk gecelerindeki gibi olmuştu. Stuart'ın parmakları Mia'nınkileri kavradı ve eşyaların konduğu evin dışında duran cipine yöneltti. Stuart, önce Mia'nın tarafındaki kapıyı açtı. Sonra da arabanın önünden dolaşıp kendi bindi ve arabayı çalıştırdı. Ok gibi fırladılar arabayla. Stuart, arabayı göl kenarındaki dar yoldan evine doğru sürdü.

"Bu lanet yağmur da nasıl bastırdı değil mi?" dedi Stuart, arabanın tepesine balyoz gibi inen yağmur damlalarını göstererek. Tepelerine inen yağmurun sesi yüzünden birbirlerini zar zor duyabiliyorlardı.

Mia'ysa sadece kafasını sallayıp kapı kolunu tuttu. Ona böyle kederli bir şekilde gelmenin mahcubiyeti içindeydi.

Daireden içeri girince Mia, ilk seferki şaşkınlık hissine yine kapıldı. Böyle bir adam nasıl olur da bu kadar modern ve profesyonel bir şekilde döşenmiş bir evde yaşardı. Bu onu hep şaşırtmıştı. Mia, üzerinden sular damlayan ceketiyle birlikte kapının önünde durdu. Bu itinayla cilalanmış ahşap zemine basmak istemiyor gibiydi.

"Hadi girsene içeri, ne bekliyorsun!" dedi Stuart ceketini çıkarırken.

"Ama yerler..."

"Gir gir..." Stuart, Mia'nın ceketini çıkarmasına yardımcı oldu. Bir süre sıkıca tuttu ceketi. Sonra Mia'ya baktı ve iki ceketi de boynuz görünümündeki askılığa astı. Bu arada Mia da ıslanmış saçlarını eliyle geriye doğru tarıyordu.

"Banyoya gidip kurutsana saçlarını. Ben de sana bir kahve yapayım. Senin için özel olarak aldım. Hava çok soğuk, ilikle-rine kadar da ıslanmışsın, üşütmeni istemiyorum." Stuart saatine baktı. "Aç mısın, bir şeyler ısmarlayabiliriz."

Mia, kafasını iki yana doğru salladı. "Hayır, sağ ol. Bir şey yiyecek halde değilim. Kahve kulağa hoş geliyor ama."

"Tamamdır. Sen devam et, kurulan. Kapıda asılı bir bornoz var. Onu da kullanabilirsin."

Odanın karşısına geçti Mia. Stuart'ın bu nezaketine yeterince karşılık veremediğini düşünüyordu. Banyonun kapısını kapayıp kapıya yaslandı. Kollarını yukarı kaldırıp bluzunu kıvırdı. Mia'nın içinde, sahilleri darmadağın eden türden şiddetli fırtına kopuyordu.

"Kahvene süt ister misin?" diye seslendi Stuart.

Stuart'ın sesini duyunca bir titreme geldi Mia'ya ama sonra kendini toparlayıp bir nefes aldı. "Evet, teşekkürler," diye cevap verdi Mia. Konuşurken titreyen sesini belli etmemeye çalışıyordu. Sırasıyla ıslak kıyafetlerini çıkarıp kuru bornozu geçirdi üzerine ve belinde uzanan kuşağı iyice sıktı. Bornoz ona büyük gelmişti biraz. Bornozun omuzları, Mia'nın omuzlarının aşağısına sarktı. Ama kendini sıcak bir battaniyede gibi hissetti ve bornozun yakasını güzelce boynuna sardı. Yalınayak ve saçlarını arkaya doğru taramış bir şekilde çıktı banyodan.

Stuart, kahve fincanını uzattı. "Daha iyi gözüküyorsun."

Sıcak kahveden büyük bir yudum aldı. Kahvenin sıcaklığının damarlarına yayıldığını hissetti. Kahvesini yudumlarken fincanın kenarından onu izlemekte olan Stuart'ı gördü.

"Saçlarını böyle arkaya tarayınca çenendeki gamzen ortaya çıkıyor," dedi Stuart. "Küçük bir kız gibi gözüküyorsun o zaman."

Mia, çenesindeki çukura dokunup, "Irsi, annemin de varmış," dedi.

Uzak köşedeki kahverengi deri kanepeye doğru yürüdü. Şömineyi yakıp bağdaş kurarak minderlerin üzerine oturdu. Tavana kadar uzanan, nehir kayasından yapılma masif şömineye çevirdi bakışlarını bir kez daha. Fırtınanın getirdiği yağmur damlaları, şöminenin karşısındaki uzun camları sert bir şekilde dövmeye devam ediyordu.

Stuart, Mia'nın yanına oturdu. Bir elini kanepenin arkasına bıraktı, diğer eliyle de Mia'nın elini tuttu ve onu bulunduğu köşeden kendine doğru çekti. Mia, kahvesini sehpanın üzerine bıraktı ve Stuart'ın kollarına bıraktı kendini. Çenesi bir kere daha yumuşak kadifeye dayanmıştı.

"Şimdi, nedir bu gitme meselesi?" diye sordu Stuart.

Mia, Stuart'ın ne yapacağını tahmin edebiliyordu. Dinleyecekti. Belle'nin o zapt edilemez öfkesiyle kendisini nasıl kapı dışarı ettiğini ve daha da ötesi bunu yaparken nasıl da acımasız olduğunu adeta tek bir nefeste anlattı. Belle, her zaman biraz korkutucu olmuştu ama Mia, onun en azından adil biri olduğunu düşünmüştü. Dışarıdaki fırtına gibi hiçbir sınır tanımadan sert bir şekilde patlayarak delirmiş gibi davranmıştı. Mia, hikayesini bitirince bir iç çekti. Stuart, Mia'nın perçemine düşen saçını alıp kulağının arkasına koydu. Bunu yaparkenki ritmi bile suda olta atıyormuş gibiydi. Bu duyguyla yeniden iç çekti.

Fark etti ki buraya gelmesinin birinci sebebi de buydu. Aralarındaki sessizlik. Stuart'ın en iyi arkadaşı olmasına açıkça ihtiyacı vardı.

Uzun bir süre fırtınayı dinleyerek beraberce oturdular. Mia'nın gözleri ağırlaştı. Zihnini bir şeyler kurcalıyordu. Acaba Belle neredeydi? Güveneceği biri var mıydı? Ya da tek başına anneannesinin mektubunu mu okuyordu? Mia, Belle'yi düşündü sarf ettiği öfkesini hesaba katarak. Belki de şu an acı ve kafa karışıklığı içindeydi.

"Belle için endişeleniyorum," dedi.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Mia, kafasını iki yana doğru salladı. Yanağı Stuart'ın göğsünün üzerindeydi.

"Becerikli bir kadın o. Eminim iyidir."

Mia, Stuart'ın düğmesini çözmek için uzandı. Yaptığının doğru mu yanlış mı olduğu konusunda derin endişeleri vardı. Sahip olduğu bu arkadaşlığı da kaybetmek istemiyordu.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Stuart.

"Sanırım geri döneceğim."

Stuart ne diyeceğini bilemedi. "Burada, Watkins Mill'de kalabilirsin."

"İşim yok ki!"

"Burada bulabilirsin bir iş." Duraksadı Stuart. "Niye Charleston'a dönesin ki?"

Mia, düğmeyi iliğinden çıkardı. "Sadece işle de ilgili değil ki!" Mia'nın eli diğer düğmeye uzandı. "Charleston'a dönmek zorundayım. Bitirmem gereken işler var. Boşanma işi bitecek. Eşyalarımı taşımam gerek." Parmakları ikinci düğmeyi de çözmüştü. "Doktorum da Charleston'da. Genel kontrolümü yaptırmam gerek. Ve..." Mia üçüncü düğmeyi de açıp elini gömleğin içine soktu. Parmaklarını saçlarında dolaştırırken Stuart'ın göğsünün kabardığını hissetti. Mia, usulca Stuart'ın omuzlarına dokundu.

"Göğüs estetiği olmayı düşünüyorum."

"Niye ki? Böyle güzel görünüyorsun."

Mia, Stuart'a bakmak için kafasını çevirdi. Yüzlerinin arasında sadece santimetreler vardı. "Sen beni kendimden geçiriyorsun. Seni kopyalamaları lazım. Şu an bana dediğin şeyleri duymak için bir dakikada seni tavlayacak bir sürü kadın tanıyorum."

"Ciddiyim Mia. Niye tekrar bıçak altına yatasın ki?"

Mia kafasını tekrar Stuart'ın kolunun altına koydu. "Belki de tekrar normal görünmek istediğimdendir? Ne olursa olsun! Göğsümdeki boşluğu her görüşümde kanser geliyor aklıma." Dudaklarını Stuart'ın göğsüne götürdü ve öptü. "Belki de ameliyat olmam. Bilmiyorum. Fakat bu şu an vermeye hazır olduğum

bir karar. Bir süre önce bana söylediğin şeyleri hatırlıyorum da. Günlükleri okumamdan bahsetmiştin. Korkularımla yüzleştiğimi söylemiştin bana. Hatırlıyor musun?"

"Evet, hayal meyal."

"Ben dün gibi hatırlıyorum çünkü mükemmeldi. Söylediğin şey tam olarak yapıyor olduğum şeydi. Kate Watkins, bana ateşi gösterip korkularımı yenmemi sağladı. Şu an kanserden önceki halimden daha iyi olduğumu biliyorum. Biliyorum, yaşamak için bir savaş verip kazanmama yardım ederek yaşamımı geri verdi bana. Artık her şey daha açık benim için. Daha güçlüyüm. Kendi ayaklarımım üzerinde durabileceğini biliyorum. Kulübede geçirdiğim ve seninle birlikte olduğum zamanlar beni çok değiştirdi. Yeni bir başlangıca hazırım artık!"

"Ama..." deyip durdu Stuart. Eli, Mia'nın saçlarındaydı.

Stuart'ın sessiz kalışının ince itirazını duyarak kapadı gözlerini Mia. Kal diyemiyordu Mia'ya. Dönmek zorunda olduğunun o da farkındaydı aslında. Ama kal derse kalabilirdi de.

Mia, omuzlarını dikleştirip bağdaş kurdu. Bir an göz göze oturdular. Stuart, gün boyu çalışmıştı ve sevgi dolu gözlerinden yorgunluk akıyordu.

Geçen birkaç ayda bağlanmıştı bu adama. Onu yattığı uzun kış uykusundan uyandırıp yaşama döndüren adamdı, o. Yaz ayları boyunca romantik bir aşkın baş döndürücülüğünü yaşamıştı Mia.

Fakat önünde oturan bu adam gerçekti, bir yaz aşkı değildi. Biliyordu ki ona duyduğu bu delicesine aşk mevsimlerle birlikte sevgiyle yeşerebilirdi. Beni bu aşkın içine düşüren ne olabilir diye sordu kendi kendine. Ama bu soruya cevap vermeden önce halletmesi gereken meseleler vardı. Ve işte bu kendine sorduğu sorulara cevaplar bulmak için eve dönmek zorundaydı.

Mia, eliyle Stuart'ın çenesine uzandı. "Stuart..."

Stuart, Mia'nın elini yakalamak için elini yanağına götürdü. Kor gibi alev alev yanıyordu gözleri. Mia'nın içine işliyordu bu bakışlar. "Biliyorum..."

Mia'ya bir titreme geldi. Stuart da onu kolundan tuttuğu gibi kendine çekti. Kibar bir şekilde yapmadı bunu bu kez. Sert ve olması gereken bir şeymiş gibi. Mia'nın vücudu, Stuart'ın da arzulamasıyla iki büklüm oldu. Dudakları sert ve aç bir şekilde kenetlendi birbirine. Mia'nın parmakları, Stuart'ın gömleğinin geri kalan çözülmemiş düğmelerindeyken, aklı yenmek üzere olduğu başka bir korkudaydı. Stuart, bornozun göğüs kısmını açtı ve Mia'nın meme uçlarını diliyle okşamaya başladı. Mia'nın elleri bir an için buz kesti. Bu hareket şaşırttı Mia'yı. Kafasını kaldırdı ve Stuart'ın gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Yaranın ve boşluğun olduğu yere bakmıyordu Stuart. Mia, Stuart'a bakmayı bırakıp kendi gözlerini de kapadı. Stuart'ın dudakları, boynunda geziyor ve sıcak nefesiyle tenini ısıtıyordu. Beraberce diz üstü çöktüler. Stuart, Mia'yı hararetli ve bir aidiyet duygusuyla öperken elleriyle kafasını sıkıca yakalamıştı.

Mia, Stuart'a sımsıkı sarılarak bu adamı sevebilirim diye düşündü. Stuart, Mia'ya doğru yaslandı. Mia'nın sırtı kanepeye değdi. Deri koltuğun soğukluğunu hissetti. Sonra da Stuart'a bakarak gömleğini çekip haşince çıkarıp yere fırlattı. Mia, Stuart'ın kemeriyle cebelleşmesini izledi. Kemeri de attıktan sonra Mia, Stuart'ın fermuvarından gelen sesi duydu. Kollarını açarak davetkâr bir şekilde Stuart'ın ağırlığını üzerinde hissetti, hem bedeni hem de kalp atışıyla.

Stuart, can alıcı hamlesini yaparken kapadı gözlerini Mia. Bir kere daha mükemmel bir uyum yakalamışlardı. Doğal bir ritim tutturarak, ileri geri, ileri geri... En sonunda iyice bütünleşince yekpare bir vücutmuş gibi hareket ederken bedenleri, Mia, derinlerden gelen bir haykırışla bağırdı. Sonraysa bir ürpertiyle boşaldı.

Tropik Nicholas Fırtınası yağmur yüklüydü ve başını Asheville'ye doğru çevirmişti. Yağmur sağanak bir şekilde düşerken Mia da kulübenin yolunu tutmuştu. Cam silecekleri son sürat

çalışmaktaydı fakat yine de kâr etmiyordu. Yolu adamakıllı görebilmek için ileriye doğru eğilmek zorunda kalıyordu. Elleri sımsıkı bir şekilde direksiyonun üzerindeydi. Küçük Sedan'ı yolları çamura bulayan bu yağmurun üstesinden geliyordu. Sanki buzda araba kullanıyor gibiydi. Kaplumbağa hızıyla dokuzuncu kavşağa ulaştı ve sonra da kulübesine giden dağ yoluna girdi. Nehirse yol boyunca bir aslan gibi kükrüyordu.

Kulübeye dönünce nehrin suyunun nasıl yükseldiğini görüp dehşete düştü. Havuz iskelelere çok yakındı ve bunların su altında kalması için bir saat yeterdi. Arabasını kulübenin arkasına, en yüksek noktaya doğru sürdü. Kulübenin yanındaki yeşil alandan manevra yapmak zorunda kaldı. Karşısındaysa dikkat çekici 'Brookside Rehberleri' tabelasını gördü.

İlk olarak içinde bir rahatlık hissetti. Eğer nehir taşarsa Belle, ne yapacağını bilir diye düşündü. Ardından da burada ne yapıyor diye düşündü. Park edip el frenini çekti, naylon başlığını kafasına geçirip kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Rüzgâr, kafasındaki başlığı düşürüp yağmurluğunu savurarak adeta Mia'ya saldırıyordu. Yağmur damlaları birer iğneymiş gibi yüzüne saplanıyordu. Bu yüzden taş yolda kafasını eğip koşmaya başladı. Kaldırımın kenarı çamur deryasına dönmüştü. Merdivenlerden çıkıp verandanın çatısı altına sığındı. Bir nefes aldıktan sonra yağmurluğundaki suları atmak için bir köpek gibi silkindi. Ve sonra da yüzünü sildi.

Kapıda durakladı bir an. Belle'nin, böyle azgın bir fırtınada burada ne arıyor olduğunu düşündü. Gitmesi için fırtınanın dinmesini bekleyebileceğini söylemişti. Acaba şimdiden kapının önüne koyabilir miydi? Artık yüzleşmekten başka yapacak bir şey yoktu!

Mia, kapıyı açıp kulübeden içeri adım attı. Belle, yemek masasının önünde ayakta duruyordu. Mia'nın suluboya resimlerine bakıyordu. Kafasını hafifçe eğmişti. Mia'nın içeri girdiğini duyunca doğruldu.

"Döndün ha!" diye bağırdı.

"Evet," diye karşılık verdi Mia ihtiyatlı bir şekilde. Islanmış yağmurluğunu çıkarıp kapının askılığına astı. Odanın diğer tarafına geçerken Belle'nin gözlerini üzerinde hissetti. Çamurlu botlarını ahşap zeminde çıkardı. Daha sonra nasılsa yıkarım diye geçirdi içinden. Mutfak havlusuna uzanıp saçlarıyla yüzünü kurulamaya başladı. Göz ucuyla da Belle'ye baktı.

Belle, sıkılgan görünüyordu. Yağmurluğu hâlâ üzerindeydi. Uzun saç örgüsü ıslak bir halat gibi süzülüyordu arkasından. "Yollar kötü müydü?"

Mia, kafasını sallayıp havluyu mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. "Hem de çok. Çamur deryasına dönmüşler." Rüzgâr, aniden sanki bir şeyler anlatmaya çalışırmış gibi pencereleri titretti.

"Düzelir," dedi ve Mia'ya doğru yürümeye başladı. "Sana bunu vermek için geldim," diyerek bir zarf uzattı Mia'ya.

Mia, bu sararmış zarfı tanımıştı. Kate'in mektubuydu bu. Zarfı eline aldı ve Kate'in el yazısına baktı. Theodora isminin üzerinde yağmur damlası lekeleri vardı. Mia, anlamsız gözlerle baktı. "Niye bana veriyorsun ki bunu?"

"Okumayı hak ettiğini düşündüm. Ve biraz da utandım."

Mia, Belle'nin acımasız suratındaki kederi görünce nefesi kesildi. Uzanıp kucaklamak istiyordu ama Belle, o kadar sert duruyordu ki dokunursa korumaya çalıştığı sükûnetinin dağılacağını hissetti. Aklına, Belle'nin kendisini arabada hüngür hüngür ağlarken bulduğu günkü gösterdiği nezaketi geldi. Biraz daha yaklaştı bu hüzünlü kadına.

Belle'nin başı hâlâ önündeydi konuşurken. "Geceyi günlüğü okuyarak geçirdim. Sonuna kadar okudum. Sen haklıydın," dedi başını kaldırarak. "Onu okumak sanki sesini duymak gibiydi." Küçük ve acı bir kahkaha attı. "Anneannemin sesi. Bunca yıl sonra. Bunun benim için ne anlam ifade etiğini bilemezsin."

"Sanırım bilebilirim."

Belle, bir iç çekip kafasını iki yana doğru salladı. Perçeminden bir yağmur damlası süzüldü. Gözüne düşen bu damlayı silip gözlerini ovaladı. "Söylemeye çalıştığım şey şu ki sen haklıydın.

Onun kim olduğunu bilmiyordum. Hem de hiç! Keşke bilseydim. Bilsen onu tanımayı çok isterdim."

"Belle, Kate'e o kadar benziyorsun ki! Güçlüsün, bağımsızsın, balıkçısın. Eminim ki o da seninle gurur duyardı."

Belle'nin yüzü yumuşamıştı. "Garip olan ne biliyor musun? Annem, balık tutma konusunda bana tek kelime etmedi, tek bir şey öğretmedi!"

"Ne? Peki, nasıl..."

"Bütün balıkçılık aletlerine sahipti. Bırakmadan önce birkaç defa balık tutmuş olmalı. Neyse işte, bir gün ödünç aldım bu aletleri ve nehre gittim. Suya ayağımı bastığım an anladım ki burası benim evim."

"Genetik herhalde."

"Öyle olmalı."

"Peki, anneannenin balıkçı olduğunu ne zaman öğrendin?"

"Çok uzun zaman olmadı öğreneli. Geçmişteki balıkçı kadınlarla ilgili yazılmış bir makalede ismini gördüm. Neredeyse bayılacaktım. Üniversiteye devam ediyordum ama tutkum balıkçılıktı. Şükran Günü'nde eve gidince anneme gösterdim makaleyi. Karşısında korka korka ihtiyatlı bir şekilde davrandım ama annesinden gururla bahsettiği zamanlardan birine denk gelmiştim."

"Bana, Watkins Ailesi'yle kasabadan bahsetti. Bir tarih dersi verirmiş gibi kötülemeden anlattı bana bunları. Ne hissettiğimi düşünebiliyor musun? Hiçbir akrabasını tanımadan bir kasabaya ismini veren köklü bir aileden geldiğimi öğrenen benim ne hissettiğimi düşünebiliyor musun?"

"Gururlanmışsındır diye düşünüyorum."

"Evet, gururlandım. Ama bu insanların benim ailem olduğu gerçeğini kabul etmek biraz zamanımı aldı. Merak ediyorum da acaba kasaba tarafından dış ve kovulmuş biri olan annem ne hissediyordu? Annem gençliğinde burada yaşarken Köşk'e gittiğini ve oraya sadece dışarıdan baktığını söylemişti bana. Bir zamanlar burası onun ailesinin eviydi ve şimdiyse içeri buyur

edilmiyordu. Hep kulübe yerine orada yaşamanın nasıl olduğunu hayal etti. Fakir ve dışlanmış biri olmak yerine zengin ve saygı gören biri olmanın hayalini."

"Ne kadar hüzünlü bir hayal!"

"Annem, bu alın yazısından dolayı Kate'i sorumlu tutuyordu. Ailenin parasını kaybetmesinin suçunun da Kate'e ait olması gibi." Belle omuzlarını silkti. "Bazı yönleriyle öyleydi belki. DeLancey'le beraber hisse senedi satın almıştı borsadan. Ve doğal olarak yüzlerce insanla beraber Buhran'da evlerini kaybettiler. Ama kim bilebilirdi ki bunu? Annem bunun farkına varmış olmalı çünkü Watkins Mill'den ve Kate'in balıkçılıktaki başarısından bahsederken kötü bir söz duymamıştım ondan. Bu, onun için bir dönüm noktasıydı."

Mia, gerginliğin yok olmasının verdiği rahatlıkla ellerini saçlarına dolamıştı. "Biliyor musun Belle, esasında hepimizi, Kate'i, Theodora'yı, seni, beni, şöyle bir düşünürsen görürsün ki hepimiz zor zamanlarda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan kadınlarız."

Belle, cama vuran yağmura bakarken gözleri yaşlarla doldu. Titremesini durdurmak için dudaklarını ısırdı. "Anneannemin bu mektupta kızından istediği tek şey sadece biraz merhametmiş."

"Peki, merhamet dediğin şey, acı çeken birinin acısını hissetmekten başka nedir ki?"

"Bu o kadar kolay görünmüyor. Ama öyle." Belle, tezgâha yaslandı ve devam etti. "Annemin o merhameti duymaması beni çok üzüyor."

"Bunu hiçbir zaman bilemezsin. Belki de annesine gidecekti. Zamanı olduğunu düşünerek askıya alıyordu. Kate de çok genç ölünce Theodora bu şansını kaybetti. Böyle bir ihtimal de var."

"Bunun pişmanlığını ömrü boyunca kalbinin en derinlerinde taşıdığından eminim."

Mia, kafasını salladı. "Belki de hissettiği acı değil, kederdi."

Belle derin bir iç çekti. "Bunu hiçbir zaman asla bilemeyece-

gim. Annem konuşmakta pek iyi değildi. Çok ketumdu. Annemle ilgili her şey bir sır benim için." Birden bir kahkaha attı acıyla. "Bana yabancı bir prensin gayri meşru kızı olduğunu söyleseydi buna bile inanabilirdim."

"Şeyy," dedi Mia zoraki bir tebessümle. "Bu kasabada biraz öyle biri olarak görülüyor zaten."

İkisini de güldürdü bu söz.

"Sanırım sen de anladın bunu," diyerek kabullendi durumu Belle. "İçimde bir yerlerde, buraya bu yüzden gelmiş olduğum düşüncesi yatıyor. Nereden geldiğimi öğrenmek." Mia'nın elinde duran mektubu işaret ederek devam etti. "Ve sadece bunun için teşekkür etmeliyim sana. Bu mektubu sana vermek için geldim çünkü bunu okumayı hak ediyorsun Mia. Bu mektupta kendi aradığın cevapları bulacağını düşünüyorum. Ben buldum çünkü."

Mia, ihtiyatlı bir şekilde mektuba baktı. "Okumalı mıyım bilmiyorum. Sen de haklıydın. Biraz fazla ileri gittim ben de."

"Boş ver, böylesi daha iyi oldu," dedi Belle ciddiyetsiz bir tavırla. "Bir hikaye değil bu, öyle bir son falan da bulamayacaksın." Güldü ve doğruldu yaslandığı tezgâhtan. "Eğer sağ salim evime ulaşmak istiyorsam hemen çıkmalıyım. Bu fırtına tam bir canavar. Sıkı bir şekilde kucakladı Mia'yı. "Bak dinle, dikkatli ol burada. Gözüm hâlâ üzerinde."

Mia da Belle'ye sarılınca içten içe hissettiği korku ve gerginlik uçup gitti. "En azından fırtınanın dinmesi sevindiriyor beni."

"Beni de." Belle, odanın diğer tarafına yürüyüp ceketini giydi ve başlığını kafasına geçirdi. Kapıyı açmadan önce bir an için duraksadı. Uzun ve ince bir kadındı. Başlığı kızıl saçlarını olduğu gibi kapamıştı. Kulübedeki son turunu atarken sadece çakmak çakmak olan gözleri parlıyordu. Mia, dışarıdaki ışık yanınca bir an için torununda, Kate'i gördü.

"O burada biliyorum," dedi Belle. "Bunu ta derinlerde hissedebiliyorum."

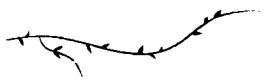

Gece yarısı fırtına tüm hışmıyla iyice azmıştı. Mia, bütün pencereleri birkaç defa kontrol edip sıkı sıkı kapalı olduklarından emin oldu ve suyun sızdığı yerlere havlular sıkıştırdı. Küçük kulübenin sağlam bir yapısı vardı, rüzgâra karşı dimdik duruyordu. Fakat çatıdaki akıntı mutfağa doğru ilerliyordu. Bu yüzden suyun damladığı yerlerin altına ikişer tane kova koydu.

Mia için beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Elektrik saatlerce önce gitmişti. Şöminede kuvvetli bir ateş yaktı ve kendine ekmekle peynirden oluşan küçük bir akşam yemeği hazırladı. Bunların yanına bir de bir şişe kırmızı şarap alıp kanepeye kuruldu. Kendini bir battaniyeye sarmalayıp Kate'in mektubunu yanına aldı. Zarfa bakarken duyduğu beklentiyle parmakları titredi.

Genç Kate'i okumuş ve sevmişti. Fakat bu kez okuyacağı kelimeler yaşamının sonuna yaklaşmış bir kadına aitti. Ne söylemek zorunda kalmıştı ki bu sayfalarda? Mia, zarfın yazılı kısmında gezdirdi elini. Kate'in bu güçlü ve cesur kız görüntüsünün yenilgiye uğramış bir kadın imajıyla maskelenmesini mi istiyordu, Mia? Har gürle geçen kırk sene içinde bu küçük kızın iyimserliğinden bir şeyler kaybedip kaybetmediğini merak ediyordu?

Dışarıdan bir dalın çat diye kopuşunun sesi geldi. Başka bir ağaçsa ıslak zemine dayanamamış ve devrilmişti. Mia, evden uzakta olmayan bu sesi duyunca olduğu yerde zıpladı. Derin bir nefes alıp battaniyesini omuzlarına kadar çıkararak korkuyla iyice içine gömüldü. Kulübenin içinde kendini güvende hissediyordu. Fakat tekrar Kate'i hissetmeye başladı. Bu kez varlığı çok güçlüydü. Ateşten çıkan dumanlarla neredeyse elle tutulur bir haldeydi.

Mia, elindeki zarfa bir kez daha baktı. Belle, Kate'in bu mektupta merhamet dilediğini söylemişti. Sonuçta Kate, bir Tanrıça heykeli falan değildi. Trajik bir hikayenin tek yanlı bir kahramanıydı. O da herhangi biri gibi etten kemikten bir kadındı. O, belki

de hepsinden fazla muhtaçtı bu merhamete!

Yastıkların içine gömülüp zarfın içindeki kâğıdı çıkardı. Mektubu açıp ateşin gül rengi ışığına tutarak okumaya başladı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

9 Kasım 1952

Sevgili Theodora,

Canım kızım, bu mektubu kilometrelerce öteden, her neredeysen, sıcak yuvanda mutlu ve huzurlu olman için dualar ederken yazıyorum. Şu anda şöminenin önünde, kadife kanepede oturuyorum. Hatırlar mısın, henüz bir çocukken bu kanepe üzerinde birlikte oyunlar oynamayı nasıl severdin? Dışarıda, sert bir rüzgâr ıslıklar çalarak pencereleri zorluyor içeri girebilmek için. Ağaçları hüzünlü bir sarıya boyayan hazan mevsimi geldi çattı. Alabalıkların soğuk suda, yerlerinde duramadıkları kadar neşeli oldukları bir mevsim bu. Watkins Koyu'na bugün çıkıp gelsen her şeyin bıraktığın gibi olduğunu göreceksin. Sen gittin gideli değişen pek bir şey olmadı buralarda. Benden başka tabii. Yaşlandım artık. Nehrin üzerinde çizgi halinde beliren gölgeler gibi aklar belirdi saçımda. Ömrümün günbatımını yaşıyorum artık.

Canım Theom, sen benim günışığımsın. Hep öyle oldun. Gittiğin günden beri hayatım karardı. Seni öyle özlüyor ve o kadar çok görmek istiyorum ki burada yazacak, bu duygularımı ifade edecek söz

bulamıyorum. Yalnız geçen günlerde, geçmek bilmeyen saatlerde neden gittiğini anlamaya çalıştım. O kırılmışlıktan kurtulup kalp sızılarım azaldıktan sonra, burayı terk etme nedenini Kate olarak değil de bir anne gözüyle görebildim sonunda. Şehir hayatına ne kadar özlem duyduğunu biliyorum. O zamanlar da senin buradan taşınmak için yakarışlarını duymuyor değildim elbette. Belki sadece biraz duyarsızdım bu isteğe karşı. Bununla beraber benimle tüm bağlarını koparmanı anlayabilmiş değilim. Belki de artık, çocuğu olan bir anne olarak geçmişteki kırgınlıkları bir kenara bırakıp bu sığınaktan çıkamama nedenlerimi anlamaya çalışabilirsin.

Sevgili torunumun doğduğu haberi ulaştı bana. Ne mutlu bir haber! Geraldine Rodale, geldi ve bir kızın olduğunu, adını da büyükannenin adı olan Isobel koyduğunu söyledi. Bu haberi bana ulaştırmasını istemişsin ondan. Ne kadar teşekkür etsem az bu yüzden sana. Sevgili Belle için bir fidan diktim ve yanından her geçtiğimde 'merhaba' diyorum ona fısıldayarak. Senin favori ağacın, manolya. Bir gün büyükannesiyle tanışmak üzere onu Watkins Koyu'na getirmen için dualar ediyorum her gün. Onunla, balıkçılık aşkımı paylaşmayı öyle çok isterim ki! O da eskilere dayanan ihtişam içindeki balıkçı bir ailenin kanını taşıyor. Oh, Theo, ona öğretmek istediğim o kadar çok şey var ki!

Bu akşam sana bu mektubu yazma cesaretini kendimde de işte böylesine bir ruh hali sayesinde buldum. Beraberinde şefkati getiren bir anlayışla. Bana, neden burada yaşamayı seçtiğimi ve neden hiçbir zaman ayrılmaya yanaşmadığımı defalarca sordun. DeLancey'in kaybolmasının ardından da sayısız soruyla karşı karşıya kaldım. Neden bu ko-

nuda sessizliğimi korumayı tercih ettim? İşte, bu mektupta bu soruları yanıtlamayı amaçlıyorum. Aklımdan hiç çıkmayan ve yıllardır içimde sakladığım tüm hatıralarımı yazacağım bir mektup olacak bu.

Aslına bakarsan nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, bu yüzden babamın dediği gibi, ta en baştan başlayacağım. Canım Theom, bu hikayenin doğuşu nedir, nasıl başladı ki her şey?

Sanırım her şeyin başlangıcı 'aşk'tı.

Hayatım boyunca sevdim ve sevildim, Theo. Bundan daha fazla ne ister ki bir insan? Bir kadın, huzurlu ve mutlu bir hayat sürmek için bir sürü insana ihtiyaç duymaz aslında. Aslında tek ihtiyacı olan bir ruh ikizi, tek ama gerçek bir yoldaştır hayat dediğimiz bu uzun serüveni paylaşabileceği. İşte ben, böylesine büyük bir aşk yaşadım ve bu yolda devam etmemi sağlayan da işte bu aşkın gücüydü. Tüm gençliğim, böylesine harika anlarla doluydu işte. Çoğu da tabii ki balıkçılıktaki başarılarımla alakalıydı. Daha yirmili yaşlarımda kasabanın en ünlü kızıydım. Herkes beni zeki, kendine güveni tam ve kararlı bir insan olarak görüyordu ki bu sıfatlar o zamanın başarılı erkeklerini tanımlamak için kullanılırdı sadece. Benden önce de bu işte başarılı kadınlar vardı ve benden sonra da olacaktır. Eminim artık kadınların balık tutamayacağı şeklinde insanların kafasında oluşan yanlış düşünce sonsuza kadar yıkıldı. İtiraf etmek gerekirse bana en çok keyif veren şeylerden birisi de bu. Balık tutma konusundaki erkek hegemonyasını kırmak. Eğer hayat bir nehir olsaydı erkekler, kadın balıkların geçişini engelleyen tortu birikintileri olurlardı. Ben hayatım boyunca hep daha derin ve daha hızlı akan suları aradım.

Sana tüm bunları anlatıyorum çünkü babanla tanıştığımda annenin nasıl bir kadın olduğunu anlamanı istiyorum.

Theodore DeLancey'i ilk gördüğüm anda tüm kainatın ahenk içindeki düzenini hissettim. Bu planladığım veya arzuladığım bir şey değildi esasında. Belki de kötü bir kaderdi, kim bilir! Sadece, kapıldığım ve bedeniyle ruhuna teslim olduğum bir akıntı.

Theo, babanı tüm kalbimle sevdim. O da beni, en az benim onu sevdiğim kadar sevdi. İlişkimizi sağlam kılan da bu temeldi zaten ve senin görüşlerin de bu temel üzerinde şekillenmeli. Sevmenin utanılacak bir şey olduğunu düşünmedim hiçbir zaman.

Bununla beraber, pişmanlıklar olabilir tabii zaman zaman.

Çoğunlukla ketumduk birbirimize. Onun evli olduğundan ve eşiyle çocuklarına olan sadakatinden haberdardım. Bu kutsal birlikteliği yıkmayı hiçbir zaman aklımın ucundan bile geçirmedim. Aynı şekilde, tek kuruş parasında bile gözüm olmadı ve bunu bir an bile düşünmedim. Watkins Koyu'na bahar ve sonbahar aylarında gelirdi. Bu ziyaretlerden başka hiçbir şey talep etmedim. Bu şekilde daha yıllarca devam edebilirdik ama kaderin bizim için başka planları vardı. İlki 1929 yılında ortaya çıkan ve tüm dünyayı sarsan Büyük Buhran'dı ki tüm borsayı altüst etti. DeLancey tüm servetini tüketti. İkincisiyse sendin.

Kasım ayının ilk günlerinde birden çıkageldi Teddy, beni görmek için. Dışarıda esaslı bir fırtına vardı. Teddy de aynı dışarıdaki fırtına gibi girdi içeri. Bir adamı bu kadar çaresiz ilk defa görüyordum.

Evliliği bitmişti. Sanki daha önce sahip olduğu her şey bir yalanmış gibi. Geri döneceği veya döndüğünde bulabileceği bir şey kalmamıştı artık. Bana, defalarca beni ne kadar sevdiğini söyleyip durdu saatlerce. Yaşamındaki tek mutluluk olduğumu... Tüm acısına rağmen diyebilirim ki tüm bu sözler beni müthiş bir şekilde mutlu etmişti.

Ne kendimin ne de onun uçup giden servetini düşünüyordum. Bilakis borsanın çöküşüne seviniyordum aslında. Bu buhranının, onu tüm prangalarından kurtarıp özgür bir adam haline getirdiğini düşünüyordum sadece. Kadınlara özgü hayaller kurmaya bile başlamıştım o andan itibaren. Watkins Koyu'nda basit küçük bir hayatımız olabilirdi. Şimdi bile, yılların tecrübesiyle o zamanki bu masumane düşüncelerimi hatırladığımda ne kadar da safmışım diyorum kalbimdeki sızıyla. Tabii şunu da göz önünde bulundurmak lazım ki bahsettiğimiz kadın hamile, genç ve ruhsal değişikliklere eğilimi olan bir kadın. Ona, o akşam hamileliğimden bahsetmedim. Keyfini daha da fazla kaçırabilirdi bu.

Evden çıkıp otelde bir yemek yedik. Bu esnada fırtına daha da şiddetlendi. Kulübeye geri dönmek çok tehlikeli olabilirdi. DeLancey otelde bir oda kiraladı ve ben de Manor House'daki evime gitmeye karar verdim. Bu hamileliğimle ilgili haberi ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Yemek sırasında DeLancey, bana önünde onu bekleyen bu hayatı yaşayamayacağını söyledi. Bunun ne manaya geldiğini, ellerimi tutup bana "Francescam" diye seslenene kadar anlayamadım. Kanım dondu birden. Ellerim de istemsizce karnıma gitti.

O akşamki DeLancey'i gözünde yaşlar ve içkinin etkisiyle yüzünde beliren değişik hüzünle gör-

düğümde anladım ki ondan çok daha güçlüyüm. New York'taki hayatını geride bırakıp yeni bir yaşama başlamaktansa intihar etmeyi tercih etmesi beni büyük bir hayal kırıklığına uğrattı. Ve beni, yani ikimize bu kadar az değer vermesi beni ne kadar incitti anlatmam mümkün değil. Sandalyemden kalkıp bana verdiği madalyonu suratına fırlatarak ilişkimizi bitirdim. Ona, şimdi beni utandıracak kadar ağır sözler söyleyerek çıkmıştım restorandan.

Restoranı terk ederken fırtınanın ne kadar şiddetlenebileceğini tahmin edememiştim. Aslında Manor House'a geri dönebilirdim ama o akşam tüm beklentilerimden mahrum edilmiştim. Tek düşüncem kulübeye geri dönmekti. Sağ salim kulübeye dönebilmiş olmam tam bir mucizeydi. Yollar nehirle bir olmuştu. Arabamla birkaç kez su ve çamur deryasının arasında devrilme tehlikesi bile yaşadım.

Hayatımın en kötü günüydü. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Sanki gökler bile halime acımış ve ağlıyor gibiydi. Ağaçlar rüzgârla beraber eğiliyor ve dalları kulübenin duvar ve camlarını hışımla yumrukluyordu sanki. Şöminenin başında ateşi yakabilmek için uğraştım dakikalarca ve DeLancey gelir diye umutla bekledim. Evet, her şeye rağmen, korkularından sıyrılıp bana gelmesi için dua ettim gece boyunca. Gece, nöbet tutar gibi ayaktaydım. Sarf ettiğim sözleri düşünerek vicdan azabı çekiyordum. Hiç etmediğim kadar çok dua ettim o akşam.

Gece ilerledikçe fırtına etkisini kaybetmeye başladı. Birden bire sanki birkaç saat önce yeri göğü inleten o değilmiş gibi derin bir ölüm sessizliğine büründü gökyüzü. Aniden, sanki DeLancey benimleymiş gibi hissettim. Öyle güçlü bir hisli ki bu

arkama dönüp orada dikiliyormuş gibi 'DeLancey' diye bağırdım. Tanrı şahidimdir bedenen değilse de ruhu benimle oradaydı. Tüylerim ürperdi ve tüm vücudumdan soğuk terler döküldü o anda. Kokusunu bile alabiliyordum kulübenin içinde. Bunu söyleyebiliyorum çünkü o kokuyu çok iyi tanıyordum; sandal ağacı esansı ve limon aroması. Çok üşümüştüm, ayağa kalktım ve şöminenin başında dikildim bir süre ısınmak için. Donuk bir ışık belirdi hemen arkamda. Şömineden ya da dışarıdan gelen şimşek filan da değildi. Hayalet de değildi elbette. Bunun DeLancey olduğundan hiç şüphem yoktu. Âşık olduğum bu adam, DeLanceyim bana "elveda" diyordu.

Çok geçmeden fırtına tüm şiddetiyle geri döndü ve feryadımla gözyaşlarım rüzgâra karıştı. Tüm kalbimle biliyordum ki o artık ölmüştü. Kendimi kanepenin üzerine attım ve fırtına geçip göz pınarlarım kuruyana kadar ağladım.

Ertesi sabah erkenden uyandım. Günün ilk ışıklarıyla beraber gece gördüklerimden şüphe edip çaresiz bir şekilde onu görmeyi-umut ederek arabama atladım ve kasabaya doğru yola koyuldum. Ancak sadece yolun yarısına kadar gidebildim çünkü fırtına yüzünden toprak kayması olmuş, yolu harap etmişti. Kasabaya gidebilmek için üç gün beklemem gerekti.

DeLanceyimi bir daha hiç göremedim. Günlerce odamdan dışarı ayak basmadım. Sadece karnımda taşıdığım çocuğumu düşünerek zorunluluktan ve zorla yedim. Bir süre sonra Şerif Dodds beni ziyarete geldi ve Bayan DeLancey'in eşini aramak için kasabaya geldiğini haber verdi. Oldukça ciddi suçlamalarda bulunuyordu. Şerif Dodds da bu suçlama-

ların asılsız olduğunu kanıtlayabilmem umuduyla gelmişti.

Kırk yıl boyunca sessiz kaldım bu konuda Theodora. Ukalalıktan veya dikkafalılıktan değil. Kasaba halkını ya da onun ailesini küçük görmekten de değil. Tam tersine, yapmaya çalıştığım onu ve ailesini korumaya çalışmaktı. Sanıyorum ki baban Theodore DeLancey, 9 Kasım 1929'da kendini öldürdü. Ve o akşam, ruhu özür dilercesine beni ziyaret etti. Asıl ben ondan af dilemeliydim. Güçlü olduğumu bile bile ona bu zor karanlık döneminde yardım etmedim. Ama eğer ona merhametle, küçümsemeden yaklaşsaydım bile kendini çok çaresiz hissedebilir demiştim kendime. Tekrardan kendine geleceğine, düzeleceğine olan inancım tamdı. Hatta bu beni ondan uzaklaştırabilecek olsa bile. O felaket akşamda tutunduğu tek şey birbirimize duyduğumuz derin aşktı fakat bense bunu onun suratına fırlatmıştım.

Sinir ve gururum öldürdü onu. Utancım ve suçum, bu sessizliğimin sebebi oldu bir bakıma.

Ne olursa olsun, ailesinin ona olan inancını ve DeLancey'in itibarını zedeleyecek hiçbir şey yapmamaya yemin ettim. Eğer onun intihar ettiğini söyleseydim zaten ailesi sigortadan, inanılmaz bir şekilde ihtiyaçları olan parayı alamayacaktı.

Bu duruşumun sebebini sadece babam biliyordu ve beni tüm bu süreç boyunca destekleyen kişi de o oldu. Sevgili babacığım... Kalan son gücünü de benim için harcadı sanırım. Zaten çok geçmeden de göçtü gitti Watkins ismini lekeleyen bu çirkin soruşturmaların ardından. İsmimize sürülen bu lekeyi artık uzunca bir süre tek başıma taşımak zorundayım.

Ölmeden hemen önce, babam ellerini tutarak an-

nem öldüğünde kendisinin nasıl yıkıldığını söyledi. Ona annemi hatırlatan hiç kimseye veya hiçbir şeye bakamamış uzunca bir süre. Daha bir bebek olan çocuklarına bile. Umudunun kalmadığı o dönemde İncil'den bir ayet onu ayakta tutmuş. İncil'den 23. Ayet. Bunu okumak Tanrının sesini duyuyor gibi hissettiriyor, derdi.

Tanrı çobanımdır; eksiğim olmaz
Beni yemyeşil çayırlarda yatırır
Sakin suların kıyısına götürür.
Ruhumu yeniler.

"Kate, kulübeye git," dedi bana. "Git ve sakin suların kenarında uzan. Nehri dinle. Bu sana huzuru getirecektir."

Babamın nasihatlerini hep dinlemişimdir. En sevdiğim eşyalarımı alarak Watkins Koyu'ndaki yerimin geleceğini garanti altına alarak Manor House'dan taşındım. Geri dönmeyeceğimi bildiğimden bir kez bile dönüp bakmadan yürüdüm.

İşte, bu benim hikayem Theodora. Acı değil belki... Trajik ama umutsuz bir hikaye değil bu. Aşkımla beraber devam eden mücadelemin hikayesi aslında. Sen, aşkımızın yaşayan bir sembolüsün. Şimdiyse sevgili torunum Belle bunu devam ettiriyor.

Nehir çağırıyor beni artık canım kızım. Sesini duyabiliyorum. Yakında beni de alarak DeLancey'in, babamın, annemin, Lowrance'nin ve beni de benden önce akıntısına kapılan herkesi götürdüğü yere götürecek. Her zaman yaptığımı yapacağım. Nehirle beraber evime döneceğim.

Eğer beni görmek istemiyorsan ya da bir şeyler

seni benden uzak tutuyorsa içinde bulunduğun sessizliği herkesten daha iyi anlarım. Bir anneyle kızının arasındaki bağ hiçbir zaman hiçbir suretle bozulamaz. Sevgi, ölümden bile kuvvetlidir. Eğer seni göremeden ölürsem nehirle beraber, kollarımı açmış bir şekilde senin de bize katılacağın günü bekliyor olacağım sevgili Theodoram.

En içten sevgilerimle,
Kate

Yirmi Beşinci Bölüm

Hatch'ler suyun içinde böceklerin yumurtalarından çıkıp suyun üzerinde dansa başladıkları bir döngüdür. Hep bir arada uçarak bir çoğalma güdüsüyle hareket ederler ve yumurtalarını suyun yüzeyine bırakırlar. Bu dansın her bir bölümüne balıklar da beslenmek için katılırlar. Doğanın bu müthiş döngüsü, nehrin yaşı kadar eskilere dayanır.

Havada, fırtına sonrası temizlenmiş havanın tazeliği hissedilebiliyordu. Mia, Tanrı sanki kirlenmiş dağları yıkamış, şöyle bir silkeledikten sonra da güneşin altına bırakmış gibi hissetti. Ağaçlar daha uzun gibi duruyor, çalılıklardaki yapraklar ve diğer bitkiler, sanki teşekkür eder gibi daha yükseklere doğru uzanmış ve kuşlar da şarkılar söyleyerek daldan dala atlayarak yaptıkları dansla eğleniyorlar gibiydi.

Koyun etrafında çevreyi konfeti yağmuruna tutmuş gibi görünen yapraklarla kırılan ağaç dalları vardı. Nehir, kıyıları aşarak taşmış ve neredeyse eve kadar ulaşmıştı. Kulübenin ön tarafına, derinlerine kadar ıslanmış ve her yeri taze ve keskin bir kokuyla dolduran toprak o kadar yoğun bir şekilde yığılmıştı ki arabasını arka taraftaki yüksek alana park etmek zorunda kalmıştı. Üzerine bir ağaç düştüğünü görene kadar tabii!

Gecenin o korkutucu sesleri zihninde yeniden canlandı ve bu

büyük ağacın kulübenin üzerine düşmemesine şükretti. Sonra üzerindeki dal ve yaprakları kenara çekmeye çalışırken talihsizliğine yakındı az da olsa. Küçük Sedan'ı yeşil bir battaniyeye sarılmış yatıyor gibiydi ama mucizevi bir şekilde çok az hasar almıştı. Bu akça ağacın sadece uç kısımları arabanın üzerini kaplamış ve bazı yerlerinde çiziklerle derin kesikler oluşturmuştu. Gidebildiği yere kadar diye düşünerek arabasına atlayarak bu kırık dallardan kurtarmak amacıyla çevirdi kontağı. Gerilerdeyse yankıyla karışık gelen bir ses ismini haykırıyordu. Kafasını çevirdiğinde kırmızı beyzbol şapkası ve siyah bir mont giymiş bir adamın yolun yukarısından kulübeye doğru yürüdüğünü gördü. Yaklaştıkça bu uzun boylu ince adamı tanıdı.

"Stuart!" diye bağırdı ellerini başının üzerinde sallayarak. Hemen aşağı doğru koşup birlikte inşa ettikleri taş yolun sonunda beklemeye başladı.

Biraz mücadeleyle de olsa bu çamur denizini aşarak yaklaştı ve mavi gözleri Mia'nınkilere kilitlendi. Yanına geldiğindeyse hemen kollarına atlayarak uzun ve içten bir öpücük bekliyordu Stuart'ı.

Elleriyle omuzlarını kavramıştı Stuart'ın. Sabun, ter, ıslak toprak ve yemyeşil çimenlerin kokusunu alabiliyordu. Dudakları, sabah içine çektiği temiz hava gibi serindi ama o kadar uzun öpüştüler ki artık nefesleriyle ısınmayı başarmışlardı. Sonrasında Stuart, biraz geri çekilerek Mia'nın kafasını elleriyle kavrayarak onu kendinden geçiren o eşsiz bakışlarını fırlattı yine.

"Ne var?" dedi Mia, nefesi kesilmiş bir şekilde.

"Dün akşam, bu yüzü bir daha görebileceğimden emin değildim," dedi Stuart. "Eğer sakıncası yoksa bu güzel manzaranın tadını çıkarmak istiyorum bir süre."

"Stuart, ben..."

"Bekle. Ve dinle. Watkins Koyu'nda kalacağım. Her şeyi düşündüm. Biliyorum Charleston'a dönmek zorundasın ama sonsuza kadar orada kalmak zorunda değilsin herhalde. Burada, seni bekliyor olacağım. Beni anladın mı?"

Mia, sevinçten titreyerek birkaç adım geri çekilerek ve bu olayın gerçekliğini idrak etmeye çalışarak, "Tamam," diye onayladı Stuart'ı.

"İyi o zaman." Birden rahatlamış bir ifade bürüdü yüzünü ve Mia'nın boynuna sarılarak arkalarındaki kulübeye baktı. "Görünen o ki bu çetin fırtınadan pek de etkilenmemiş bizim kulübe. Çok kötü şeyler geldi aklıma dün gece."

"Gerçekten de o kadar kötü müydü?"

Gözleri açıldı birden. "Bilmiyor musun nasıl olduğunu?"

"Evet, elbette ama bu koy, kulübeyi daha kötü bir şekilde etkilenmekten koruyor."

"Nicholas her tarafı vurdu geçti. Yirmi dört saat içinde kişi başına düşen yağış miktarı bile inanılmaz. Yirmiden fazla yerde toprak kayması meydana geldi. Otoyollar kapandı. Birçok ev hasar gördü, hatta bazıları kullanılamayacak hale geldi. Ve senin şu manzarasına hayran olduğun kısa yol var ya?"

Mia, kafasını sallayarak devamının gelmesini bekledi.

"Artık yok."

Gözlerini kırpıştırdı sadece, 'artık yok' ne demek anlayamayarak. "Nasıl yani? Gitti mi şimdi?"

"Evet. Yolun tamamı dağın aşağısına doğru kaymış. Eğer o an orada oturuyor olsaydın şimdiye kadar Tennessee'ye varmış olurdun herhalde."

Kederli bir ses tonuyla, "Olamaz, orayı çok seviyordum," dedi.

"Gidiciydi zaten orası. Bu yüzden Watkins Lodge'nin oradan dolanarak geldim buraya. Bu koya girmenin veya çıkmanın mümkün olduğu tek yer burası şimdilik. Yol açma çalışmaları başladı bile. Buldozerler çoktan çamuru temizlemeye başladılar. Watkins Koyu'na giden tek yol da bu zaten. Buradan arabayla çıkabilmek için günlerce beklemen gerekebilir."

Ellerini kaldırıp üzerinde koca bir ağaç olan arabasını işaret ederek, "Arabayla çıkmak günlerce sürebilir ha? Bir bak istersen etrafına," dedi hınzır bir ses tonuyla.

Arabanın halini gördüğünde bir ıslık çaldı neler olmuş gibi. Arabaya doğru yürüyerek üzerindeki dal parçalarını kaldırdı ve arabada ne kadar hasar var görmeye çalıştı. Dalları bırakıp sesli bir şekilde eski yerlerine döndüler. Ellerini kalçalarına götürerek, "Çok şanslısın. Neyse, güçlü bir motorlu testere ve biraz da kol gücüyle bunu kaldırabiliriz buradan. Yollar temizlendiğinde gerekli edevatı alıp geliriz. Ama şimdilik dağ kızı..." Parmaklarını Mia'nın parmaklarına doladı. "Sırt çantana gerekli birkaç eşya alıp ayağına botlarını geçir. Seninle uzun ve çamurla dolu bir yürüyüş bizi bekliyor."

Saatler sonra temizlendikten sonra sıcak bir kahve ve haberler için Shaffer'in Yeri'ne gittiler. Kasaba sakinleri anacaddeyi doldurmuştu. Mia, hepsinin de fırtınanın ardından yiyecek ve zarar gören yerleri onarmak için gerekli zerzevatı almak için Rodale'nin dükkânına ve Clark'ın nalburuna koştğunu biliyordu. Her yerde, fırtınanın bıraktığı bir iz görülüyordu. O manzaralı küçük yola ve Watkins Koyu'na giden Dokuzuncu Yol, sarı bir bantla kapatılmıştı. Kasabanın o sevimli gürültüsü, her yere dağılarak gürültülerle yolları temizlemeye çalışan büyük buldozerlerin ve kamyonların sesleriyle korkunç bir hal almıştı. Hatta askerler etrafa yolların kapalı olduğunu gösteren ışıklı levhalar yerleştiriyordu. Etraf az da olsa savaş alanını andırıyordu. Kasabanın huzurunu bozan bir görüntü vardı etrafta.

Shaffer'in Yeri de heyecanla birbiriyle konuşarak fırtınadan bahseden insanlarla dolup taşıyordu. Katherine'le Skipper, pasta tezgâhının başında yoğun bir şekilde siparişleri yetiştirmeye çalışırken Becky de hesaplarla ilgileniyordu kasada. Mia ve Stuart da sıradaki yerlerini aldılar siparişlerini vermek için. Bu arada Mia, yavaş yavaş ilerlerken hemen yakınlarındaki konuşmalara kulak misafiri oluyordu: "Arka bahçemdeki akça ağaç yıkıldı." "Tüm gece boyunca Tanrı'ya dua ettim." "Gece korkudan tir tir titredim. Nehir gece kapıma kadar dayandı." Birisinin

"kemikler"den bahsettiğini duyunca kafasını çevirerek bunu söyleyen kişiye baktı.

Belinde Stuart'ın elini hissetti. Stuart, Mia'ya doğru eğilerek kulağına, "Şuraya bak, arkadaşların bize el sallıyor," dedi.

Mia, o tarafa baktığında Phyllis Pace ve Nada Turner'in kendisine el salladıklarını gördü. Nada, bu çiftin kendilerine katılması için hemen kalkarak yanlarındaki boş masadaki iki sandalyeyi kaptı. Memnuniyetle kafasını sallayan Mia, bu iki kadının ilk kez 'arkadaş' olarak adlandırılmasından dolayı keyiflenerek gülümsedi.

Sonunda kasaya geldiklerinde Becky'nin sesini duydular. "Günaydın Mia! Bu sabah seni burada görmek ne kadar da güzel! Hepimiz, nehrin yola yaptığı gibi kulübeyi de alıp götüreceğinden endişelendik gece boyunca."

"Meraklanma, hâlâ orada," dedi Mia gülümseyerek. Becky'yi böylesine enerji dolu görmek sevindirmişti Mia'yı. "Ne kadar da kalabalık bir gün..."

Bu arada Skipper da yanına gelerek merhaba dercesine gülümsedi. "Ne kadar heyecan verici!"

"Yollar mı?" diye sordu Stuart, Mia'nın arkasından.

Skipper, haberi henüz duymadıklarını anlayarak şaşırdı. "Hayır, şu kemikler!" dedi.

"Ne kemikleri?" diye sordu Mia, merakla beklediği bu soruya bir cevap bulabileceği ümidiyle.

Arka taraftaki masadan Nada seslendi bu arada. "Hadi, sıradakileri bekletmeyin daha fazla. Siparişlerinizi alın ve gelin, biz gerekli bilgiyi veririz size."

Mia, arkasında, çörek ve kahve alabilme umuduyla bekleyen insanlara biraz utanarak baktı. "Özür dilerim," dedi sesli bir şekilde. Bekleyenlerin birçoğu da nezaketen gülümsediler Mia'ya. Lennie, elinde tarçınlı sıcak çöreklerle dolu bir tepsiyle geri döndü. Çöreklerin nefis kokusu Mia'yı az kalsın bayıltacaktı. Stuart daha cüzdanına uzanmadan Mia, iki büyük fincan kahve ısmarlayarak hesabı ödedi.

"Bu, kurtarma için yaptığımız standart bir ödeme," dedi Mia, şımarık bir edayla. Çöreklerini ve kahvelerini alarak arkadaki masaya sıkıştılar. Masanın altında bacakları birbirlerine dokunuyordu.

"Şu kemik hikayesi de neyin nesi?" diye sordu Mia.

Nada ve Phyllis masaya doğru eğilerek gözlerindeki heyecanlı parıltıyla anlatmaya koyuldular.

"Dokuzuncu Yol'un üzerinde biriken çamuru temizlemeye çalışırken buldular bu kemikleri. Polis bu yüzden etrafta geziniyor."

"Kimin olduğunu biliyorlar mı?" diye sordu Stuart.

"Kimlik teşhisi için daha çok erken," diye cevap verdi Nada. "Arama hâlâ devam ediyor. Arama tamamlandığında Adli Tıp'a teslim edilecek.

Şimdilik sadece çamurun içinde daha fazla kemik var mı, o kontrol ediliyor. Belki de etrafta bu kemiklerden başka, kimlik tesbitinin yapılmasını kolaylaştıracak bir eşya bulunabilir diye etraflıca arıyorlar. Bilirsiniz, sürücü belgesi gibi, bir kıyafet gibi bu tip şeyler..."

"Kimin olabileceğine dair bir fikirleri var mı acaba?" diye sordu Stuart.

"Hayır, daha değil."

"Ne kadar eskiler acaba biliyor musunuz?" diye sordu Mia, kafasında beliren bir cevabı doğrulamaya çalışırcasına.

"Bilemiyorum. Oldukça eskiler. Sadece kemikler kalmış anlayacağın."

Bunu duyduktan sonra geriye yaslanarak uzaklara daldı Mia. Kahvesine bakarak Kate'in Theodora'ya yazdığı mektubu düşünmeye başladı. Kaç kere okumuş olduğunu o bile hatırlamıyordu. Her seferinde de sanki Kate odadaymış gibi sesini duyuyor, mektubu sanki onun ağzından dinliyormuş gibi hissetmişti. Sözleri müthiş bir sevgi ve merhamet doluydu. Özellikle de hiç tanışmadığı torununa karşı. Belle, sadece okuyarak nasıl gelebilirdi ki bunun üstesinden?"

Mektupta, özellikle DeLancey'in kaybolduğu akşam özellikle tarif edilmişti. Hep kendi yüzünden öldüğünü düşünmüştü bu adamın. Ya bu ölümü Tanrı istediyse?

"Mia?" dedi Stuart, dalmış Mia'yı görerek.

Düşüncelere dalmış Mia'yı irkiltti bu söz. "Özür dilerim, dalınışını. Sadece..." İleri doğru bir hamle yaptı. Eğer kendisine destek çıkacak birkaç kişi varsa o da karşısında oturan bu iki kadındı. "Kızlar," dedi damarlarında dolaşmaya başlayan adrenalini hissederek. "Bu söyleyeceklerim çok önemli. 1929'a kadar gidip jeolojik bir gözlem yapabilecek biri var mı buralarda?"

Nada'nın gözleri kısıldı birden. "Bu kolay, sen önce kafanda neler olduğunu anlat bakalım."

Phyllis, elleriyle çenesini kavrayarak dikkatle Mia'nın ağzından çıkacakları beklemeye başladı. "Neler geçtiğini biliyorum aklından, kemiklerin DeLancey'e ait olabileceğini düşünüyorsun değil mi?"

"Evet," dedi Mia.

"Mia," dedi Phyllis hiddetle. "Bence bu sefer gereksiz ve fazla zorluyorsun."

Mia, biraz daha eğilerek sesini alçalttı. "Yaklaşın."

İki kadın da kalkık kaşlarıyla başlarını öne doğru birleştirdiler. Stuart da ileri doğru bir hamle yaptı.

"Sessiz olun tamam mı?" Gözleriyle onayladılar. Stuart ise budala bir şekilde sırıtarak cevap verdi buna. "Dün gece Kate Watkins'in Theodora'ya yazdığı bir mektubu okudum."

"Nereden buldun ki bu mektubu?" dedi Phyllis heyecanla.

"Sessiz ol Phyllis!" dedi Nada kalbi heyecanla hızlı bir şekilde atarken fısıltıyla. "Sorularını sonraya sakla. Devam et Mia," dedi mektubun içeriğini öğrenecek olmanın heyecanıyla.

"Bilinmedik bir şey değil," diye cevap verdi Mia. "Lucy Roosevelt'in bana verdiği mektubu hatırlamıyor musun? İşte o mektup." Mia, Phyllis'in yüzünde, başkasına özel bir mektubu okumasının yanlışlığını anlatan bir ifade gördü. Hemen kafasını sallayarak şüpheleri dağıttı. "Tasalanma, mektubu açmadım.

Gelir gelmez Belle'ye teslim ettim mektubu. Dün, Belle okumam için bana verdi ama."

"Ne yazmış peki?" diye sordu Nada.

"Ne kadarını paylaşmam gerektiğini Belle'ye sormam gerek fakat önemli olan, mektupta DeLancey'in kaybolduğu akşamı oldukça ayrıntılı bir şekilde anlatmış, Kate." Masada oturanların nefesleri kesildi. "O akşam da dünkü gibi felaket bir fırtına varmış. Baban Bay Pace'nin de aynı şeye işaret ettiğini hatırlıyorum," diye ekledi. "Nuh Tufanı gibi her yeri nasıl sel sularının götürdüğünü söylemişti." Daha da yaklaşarak devam etti. Fısıltılarında, tüm masayı sarsan açık bir heyecan vardı. "Mektupta Kate, tüm yolun nehirle yıkandığını ve kasabaya gelmek için günlerce beklemek zorunda kaldığını yazmış."

Nada geri yaslandı. "Ve sen de Dokuzuncu Yol'da bir toprak kayması yaşanıp yaşanmadığını merak ediyorsun."

"Evet," diye cevapladı Mia. "Kasabadan Watkins Koyu'na giden tek yol bu. Tek bildiğimiz de DeLancey'in 9 Kasım 1929'da, akşam vakti kaybolduğu."

"Ama onlar kemik buldu, araba parçaları değil," dedi Stuart, söylenenlere itiraz eder gibi.

"Arabası yoktu ki zaten," dedi Nada, Stuart'a karşı çıkarak. "Kasabaya trenle gelmişti."

"Ama Watkins Koyu'na kadar yürüyemez ki!" dedi Stuart.

"Şu da var ki kaybolduğu akşam sarhoştu ve üzüntüden bitap bir haldeydi," diye ekledi Mia. "Belki de mantıklı düşünemeyerek kulübeye yürüyerek gitmeye çalıştı. O çaresizlikle Kate'e dönmek için bunu yapmaya çalışmış olamaz mı?"

"Ve zavallı adam, bir heyelanın ortasında kaldı." Nada kafasını salladı. "Bence bu olabilecek mantıklı bir hikaye."

"Evet ama şerif de inanır mı buna?" diye sordu Phyllis.

Nada, birden yay gibi fırladı yerinden.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mia, şaşırmış bir şekilde.

"Hepimiz gidiyoruz. Şerifi göreceğiz. Bunları o da bilmeli. Ama her şeyi olabildiğince açık ve net bir şekilde anlatabilme-

liyiz. Önce *Gazzette*'ye gidip toplayabildiğimiz tüm makaleleri toplamalıyız. Ve sen Phyllis, sen de jeolojik araştırmayı yaptır ki toprağın o döneme ait olup olmadığından emin olalım. Hadi bakalım."

Phyllis kaşları ciddiyetten çatılmış bir halde not aldı tarihi. "Hemen bu işe koyulacağım. Bir şeyler çıkar çıkmaz sizi haberdar ederim." Masada oturan diğer arkadaşlarına doğru baktı. Genelde her şeye şüpheyle yaklaşan bu gözler bu sefer umutla doluydu. "Sen ne diyorsun Nada? Bu sefer bir şeyler yakalamış olabilir miyiz? Bunca yılın ardından gerçeği açığa çıkaracak bir cevap..."

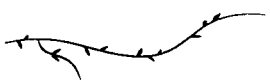

Mia, Belle'yi telefonla arayarak ulaştıkları sonuç hakkında kısaca bilgi verdi. Ve şerife gitmeyi düşündüklerinden bahsetti. Kısa bir sessizlikten sonra Belle konuşmaya başladı. "Hemen geliyorum, sizinle orada buluşurum."

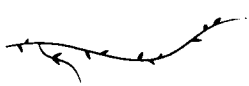

Şerif Rusty Rhodes nazik biriydi. Normal uzunlukta ve tam bir Amerikalı yüzüne sahip, kızıl saçlı bir adamdı. Sakin tavırları olan, yakışıklı ve insanlara güven veren bir hali vardı. Zamanında, lisedeyken herkesin hayalindeki erkek olduğunu düşündü Mia. Şimdilerdeyse sadece birazcık göbeklenmişti. Eskisi kadar değildi belki de ama az önce olduğu gibi, özellikle de gülümseyince oldukça çekici bir adam oluyordu.

"Evet, gerçekten de ilginç bir hikaye," diye başladı konuşmaya. Önünde söylediği her kelimeyi dikkatle dinleyen küçük bir kurul vardı adeta. Bulunan kemiklerin Theodore DeLancey'in olabileceğini söyledikleriyle şerifin de ilgisini çekmişlerdi. Mia, Nada'nın hemen yanında, şerifin geniş ahşap masasının yanında dikiliyordu. Hemen arkalarındaysa Stuart, Phyllis ve Becky onlara destek oluyordu.

"Bu bir hikaye değil," dedi Nada, geri çekilerek arkasındaki desteğe de güvenerek. Kasabanın en önde gelen gazetecilerinden olmanın verdiği gurur ve cesaretle, kendisinin 'gerçek' olarak sunduğu bilgilerden şüphe edilmesine karşı çıkıyordu. "New York'lu Theodore DeLancey, 9 Kasım 1929'da tam da bu ofis tarafından kayıp ilan edildi. Cesedi ise asla bulunamadı. Elimizde, tam, DeLancey'in kaybolduğu o akşam, Dokuzuncu Yol üzerinde toprak kayması olduğunu gösteren jeolojik kanıtlar var."

"İşte burada," diye elindeki belgeleri şerife sunmak için birkaç adım öne gitti Phyllis. Gözlüklerini takarak belgeleri incelemeye başladı şerif. Çok geçmeden, şüpheyle gözlerini kaldırarak, "Yani diyorsunuz ki bu adam, o şiddetli yağmurun altında, buradan yürüyerek Watkins Koyu'na giderken toprak altında kaldı."

"Evet, bunu yapmak isteyeceğine dair gerekçelerimiz var," diye ekledi Mia.

Gözlerini kısarak sanki onu arıyormuşçasına Mia'ya bakındı gözleri. Sonra gözlüklerini çıkararak, "Şu Kate Watkins ve meşhur cinayet hikayesine mi atıf yapıyorsunuz yani siz şimdi?" diye sordu. Pişmanlıkla karışık bir şekilde kafasını salladı. "Bu oldukça eski bir hikaye."

Mia biraz sinirlenmişti. Sanki karşısında, cahil kasabalılar gibi akılları karışmış insanlara konuşan bir edayla yaklaşıyordu şerif kendilerine.

"Beni iyi dinle," dedi Phyllis Pace, şerife parmaklarını doğrultmuş bir şekilde. "Seni, annenin evinin bahçesinde çıplak koşarak oyun oynadığın zamanlardan beri tanıyorum. Bizimle bu ses tonuyla ukala bir şekilde konuşamazsın anladın mı?" diye ekledi keskin ve sert bir ses tonuyla.

Mia, hemen arkasına dönerek gözlerini kırpıştıran Stuart'ın yüzüne baktı.

Bir nefes alarak sustu Phyllis, Mia, bu sert bakışlardan kaçan ya da kaçmaya çalışan lise öğrencilerinin düştüğü durumları hayal etti. "Karşında dikilenlerden bazıları, bu kasabanın en eski ve

en köklü ailelerinden geliyor. Nada Turner, editör ve gazetemizin yayımcısı. Kasabamızın üzerinde kara bir bulut gibi, yıllardır dolaşan bu dedikodunun gerçekten ne olduğu araştırıyor, hepimizin iyiliği için. Watkins Ailesi'nin namına leke süren bir skandaldan söz ediyoruz. Seni görevini yapmaya davet etmekten başka bir şey değil istediğim. Kasabalının, 1929'da yapamadığı bu işi tamamlamaya yani. Bu kemikler, gerçekten de DeLancey'e aitse, bunu Watkins Ailesi'nin öğrenmesi lazım. Dürüst olmak gerekirse şerif, ben de bilmek istiyorum. Sizin de dediğiniz gibi, bu 'hikaye', artık gerçekler tamamen açığa çıkmış bir şekilde tarihe gömülmeli."

Mia, Phyllis'in bu etkileyici konuşmasını dikkatle dinledi. Küçük bir çocuk gibi azarlanarak cezalandırılmış gibiydi Şerif Rhodes. Mia, politikadan anlayan biri olarak karşılarında oturan adamın eğer bu anlatılanları dinleyip harekete geçmezse, etrafta dolaşmaya başlayacak dedikoduların nelere sebebiyet verebileceğini anladığını düşündü.

"Tamam o zaman, peki Bayan Pace," diye başladı ikna edici bir tonla. Tüm gruba konuşarak herkese anlatmaya başladı. "Baylar, bayanlar. Bu hemen cevap alabileceğimiz bir durum değil. Nasıl ilerleyeceğimizi söyleyeyim. Dışarıda, zorlu bir çamur deryasında araştırmalar yapan bir grubumuz var. Bu çalışanların bazıları göğsüne kadar çamura batmış durumda. Bulmaya çalıştığımız sadece çamur değil, belki bir gömlek, ayakkabı, bir ceket veya bir mücevher, yüzük kolye neyse artık. Eğer bulabilirsek araştırma çok daha kolaylaşacaktır. Bu tabii, oldukça zamanımızı alacaktır."

Mia, arkalarındaki kapının açılıp kapandığını hissetti içeri dolan havanın ardından.

"Sonrasında, bu kemikler temizlenerek hepsine birer numara verilecek," diye devam etti şerif. "Ölen kişinin dişleri X-Ray'den geçirilecek ve bulunan tüm giysi ve mücevherat da güzel bir şekilde paketlendikten sonra DNA örnekleri için gerekli yerlere gönderilecek."

"Fakat burada da başka bir problem var. DNA'larını kiminle karşılaştıracağız? Suç mahalinde bir DNA bulunduğunda bu DNA ve bunun uygun olmasını beklediğiniz bazı zanlılar olur. Bu durumda yapılabilecek en iyi şey, kan bağı olan bir akraba bulmak olabilir herhalde. Çocuğu, ailesinden biri ya da yakın akrabalarından birinin gelip kendi DNA'larını bırakmalarını istemek zorundayız. Babalık testinden pek de farklı değil yani."

Gıcırdayan sandalyesinde öne doğru eğilerek işaretparmağını masanın üzerine koydu ve devam etti. "Daha da ayrıntılı düşünecek olursak, diyelim ki DNA örneğini aldık eşyalarından veya kemiklerden, bu DNA ile uyuşan bir örneği nereden bulacağız?" Ailesi nerede ki bugün?

"Burada."

Herkes, birden Belle'nin önünde durduğu kapıya doğru döndü. Haki rengi, mercan motifleriyle bezeli balıkçı tişörtü saçlarının kızıllığını tamamlayan bir görüntü sergiliyordu. Şerifin masasına doğru yürüdü ve şerife tokalaşmak için elini uzattı.

"Adım Belle Carson. Belle Watkins Carson. Eğer bu kemikler Theodore DeLancey'e aitse DNA örneğini ben verebilirim çünkü kendisi benim büyükbabam."

Yirmi Altıncı Bölüm

SKANDAL TARİHE GÖMÜLDÜ
Gazzette
13 Eylül 2007

Yaklaşık seksen yıllık skandal ve söylenti tarihe karıştı. Theodore DeLancey'in kalıntıları bugün gömüldü.

DeLancey'in kayboluşu ilk olarak 1929 yılında, şu anda hayatta olmayan karısı tarafından duyurulmuştu. Kısa ve bazılarına göre eksik bir soruşturmanın ardından şerif, DeLancey'i resmen kayıp olarak ilan etti. Daha sonra DeLancey'in ailesinin ikamet ettiği New York eyaleti ise DeLancey'i ölü olarak ilan etti. Asılsız ve kötü söylenti ve suçlamalara neden olan Bay DeLancey'in ölümü balıkçı olan Bayan Katherine Watkins'i (Kate) ve mirasçılarını rahatsız etmekteydi. Bayan Watkins'in Bay DeLancey'e sık sık rehberlik yaptığı biliniyor o dönemler.

Hafta içinde Dokuzuncu Yol yakınlarında bulunan kemikler bugüne kadar çözülemeyen bu büyük gizeme yıllar sonra bir açıklık getirmiş oldu. Ardından, torunu Belle Watkins Carson ile yapılan DNA testinin de doğrulanmasıyla birlikte savcı,

DeLancey'in ölümünün kaza olduğunu açıkladı. Theodore DeLancey'in, Watkins Mill kasabasındaki cenaze töreniyle birlikte bu eski skandal da sonunda tarihe gömülmüş olacak.

KASABA ETKİNLİKLERİ
The Gazzette
15 Eylül 2007

Kadınlar Balıkçılık Kulübü'nün ilk toplantısı 15 Eylül Perşembe günü akşam yedide Halk Kütüphanesi'nde yapılacaktır. Toplantıda Bayan Belle Carson, balıkçılık uğraşıyla ilgili genel bir açıklama yapacak ve bir olta gösterisi sunacaktır. Toplantı ilgilenen herkese açıktır.

BAŞYAZI
The Gazzette
Nada Turner, Editör
1 Ekim 2007

Bu yazı, The Gazzette için yazdığım son başyazı. Kasabamızın ünlü şahsiyetlerinden Kate Watkins ile ilgili yakın zamandaki gelişmelerin ardından artık mutlu bir editör olarak emekliye ayrılabilirim.

Yirmi yıldır bu gazetenin bir muhabiriyim ve yirmi beş yıllık bir editörüm. Burada aldığım ilk görevlerden biri, Kate Watkins'in 1952 yılındaki ölümünü yazmaktı. Onun ölüm ilanını yazmak benim için bir şerefti ve genç bir kadın olarak onun, balıkçılıkta, kadınların önünde yıllardan beri var olan engelleri ortadan kaldırma noktasında çok büyük önem arz eden başarılarının uzun listesini görmek beni çok etkilemişti.

O güne kadar onu, sadece kasabada yıllardır dolaşan dedikodu ve söylentilerden tanıyordum. Söylentiler neydi biliyorsunuz. Artık bu gazetede bunları yazarak itimat göstermeyeceğim bu söylentilere.

Uzun bir aradan sonra Kate Watkins ve ailesini rahatsız eden bu haksız ve mesnetsiz söylentiler sonsuza dek sessizliğe gömüldü. Yani adalet yerini buldu.

DeLancey'in 1929 yılındaki kaybolmasıyla ilgili verdiği haberlerle bu olayın kamuya bir skandal olarak sunulmasına katkıda bulunmuş olan bir gazetenin editörü olarak, Kate Watkins ve ailesinden özür dilemek istiyorum. Bu gazetenin editörü olarak yapacağım son iş, onun şerefli isminin toplumumuzda yeniden hak ettiği yere gelmesine katkıda bulunmak amacıyla yazılarını bir yazı dizisi halinde yayınlamak olacak. Kasabamızın bu gözde kızının yazıları 8 Ekim Pazartesi gününden itibaren gazetemizde yayınlanmaya başlayacak.

Ayrıca, Watkins Mill Tarih Cemiyeti'nin başkanı olarak, Kate Watkins ve çok sevdiği balıkçılık ile uğraşan kadınlardan kalacak bir miras

olarak, onun şerefine kasabamıza bir heykel dikilmesini öneriyorum.

Nehirde görüşmek üzere... Ben balığa çıkıyorum!

Yirmi Yedinci Bölüm

Ekim 1928

Sonbaharda güneşin sıcaklığı geride kalır ve vefakâr avcı dağlardaki dağların bereket rengiyle ödüllendirilir. Kızılımsı turuncu ve parlak sarı tonları damgasını vurur inmiş inmiş ama sürekli olarak akan nehire. Bu mevsim yumurtlama mevsimidir ve alabalıklar bir eş bulmak üzere gözükürler nehirde. Kahverengi alabalık iridir ve koyu kırmızı benekleri parlak kahverengi bedenlerinin üzerinde ışıl ışıl parıldar.

Bazı böyle zamanlarda, yani balık avı mevsiminin bitmeye yüz tuttuğu dönemlerde, oltamı bırakıp şelalelerle alabalıkların renklerini izlemek için âşığı olduğum tepelere çıkarım. Ve uzun kış boyunca hasat zamanı anılarıyla hayaletlere ev sahipliği yapan ovaları dolaşırım. İşte bu ruhumu yeniler.

Kate Watkins
The Gazzette, "Oltanın Ucunda"

Güzel bir sonbahardı. Watkins Mill'deki herkes bu sonbaharın muhtemelen son yıllardaki en güzel sonbahar olduğunu düşünüyordu. Sonbahar her zaman Mia'nın gözde mevsimi

olmuştu. Düşüncelerinin içe dönükleştiği zamanıydı. Kış gelip soğuk rüzgârlar kendisini içeri tıkmadan evvel her sıcak anı değerlendirip uzun yürüyüşler yaptı.

Sonbahar bu sene erken gelmiş ve çabuk bitmişti. Görünüşe göre koydaki ağaçlar, yapraklarının rengi birdenbire koyu yeşilden kırmızımsı sarıya ondan da paslı koyu turuncuya ve en sonunda da açık sarıya dönmüştü. Kuşlar göç etmişti fakat Carolina çalıkuşu sanki Mia ne zaman dönerse dönsün ona hoş geldin diyecek ve kışın da burada kalacakmış gibi pencerenin önündeydi.

Mia bir iç çekti ve pencereleri kilitleyip perdeleri çekti. Güz aynı zamanda biten şeylerin de mevsimi, diye düşündü. Bu ahşap tapınağa ilkbaharda geldiğinde hüngür hüngür ağlamıştı. Bir yenilenme zamanıydı o ve ilkbaharın bu uzun günlerinde, meyvesini yaz akşamlarında alacağı tohumları dikkatli bir şekilde ekmişti derinlerine.

Mia, pencerelerin önünde dolandı kulübenin içinde. Her birini kapayıp kilitledi. Charleston'a dönmeden önce kulübeyi kapatmaya hazırlanıyordu. Her tıklama ve gümbürtüyle birlikte sessizlik çöküyordu üzerine. Sessizliğin de bir sesinin olduğunun farkına varmıştı. Bu boşluğun sesiydi.

Mia, bu ayrılık gününün geleceğini biliyordu fakat bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Parmakları pencerenin mandalından ayrılamıyordu. Nasıl da o pencereleri açıp geceye hoş geldin diyerek kollarını açmıştı. Pencereleri şimdi tekrar kapıyordu hem de son kez. Bu kez korkudan değildi ama kulübenin güvenliği içindi. Bir başka el, Belle'nin eli, gelip tekrar kaldırana dek kapalı kalacaklardı.

Tavan arasından aldığı eşyalarıysa oldukları yerde bıraktı. Belle, ona, ne zaman dönerse orasını odası olarak kullanabileceğini söylemişti. Merdivenleriyse zaten temizdi. Batıdan vuran güneş mutfağa girmekte ve cilalanmış çelik ocağı parlatmaktaydı. Mia, ağır ağır salona yürüdü. Dikkatli gözlerle bütün detayları yakalayıp ileride bakmak isteyebileceği bir fotoğraf gibi

kaydetti zihnine.

Mia, bir sürü suluboya arasından iki tanesini seçmişti. Bunların ikisi de nehir resmiydi ve çerçevelenmiş bir şekilde şöminenin üzerinde asılı durmaktaydı. Bir tanesinde güneş batmakta ve su şeffaf kristalinisi bir renge bürünmekteydi. Diğerinde ise sığ dalgalarla yükselen suyun sabah güneşindeki parlamasını resmetmişti. Mia, bir parçasının kendisini birçok fırtınadan koruyan bu kulübede kalacağını düşünerek gülümsedi.

Çok derin duygular içindeydi. Odanın ortasındaydı. Yağ ve sabun kokularını içine çekerek derin bir nefes aldı. Sanki böylelikle kulübenin ruhunu alıp kendiyle beraber götürecekmiş gibi.

Kulübenin ruhunun gittiğinin farkına varmıştı Mia. Kate Watkins'in varlığını hissetmemek hem iyi hem de kötüydü. Günlüklerin kitaplıktaki yerlerine geri dönmeleri bile Kate'in ruhunu geri getirmemişti. Onu burada, dünyada tutan güç ne ise salıvermişti onu sonsuzluğa. Kate, artık özgürdü.

Dışarıdan bir araba sesi duydu. Gelen Belle idi. Belle'nin gelişinden duyduğu memnuniyet ve şaşkınlıkla koştu kapıya. Geçen geceki partide vedalaştıklarını düşünmüştü Mia. Nada'nın anacaddedeki evinde verdiği partide oradaydılar. Nada, Becky ve Phyllis organize etmişlerdi bu partiyi. Belle için hoş geldin, Mia için ise veda partisiydi. Nada, Mia'yı oda oda dolaştırmış ve emekliliğinde evi nasıl değiştireceğini anlatmıştı. "Dönünce ilk misafirim sen olacaksın," demişti Mia'ya.

Mia kapıyı açıp aceleyle verendaya çıktı ve kendisine bakan grubun içinden Belle'ye seslendi, "Heyy korkma, gümüşlerini kaçırmıyorum!"

Belle, taş yolda yürürken bir kahkaha attı. Kolunun altında kot ceketi vardı. "İyi edersin. O gümüşleri saklamayı planlıyorum." Verandanın merdivenlerine ulaşınca da ekledi. "Porselenleri de, kitapları da. Anneanneme ait ne varsa hepsini."

"Gerçekten mi? Sevindim buna. Aferin sana. Bunlar değeri parayla ölçülebilecek şeyler değil."

"Biliyorum. Ve sana da teşekkür ediyorum. Bütün bunları düşünmem için bana ikinci bir şans verdiğin için," dedi Belle kolunu sıvazlayarak. Dün gece Kate'in günlüklerini tarih cemiyetine verme sözü verdim. Önemli işler yapılıyor orada. Hem tarih hem de basım anlamında."

Mia güldü kendi kendine. Yazın pek çok kez, Nada tarafından sıkıştırılmıştı, en azından günlükleri göstermesi için.

"Nada havalara uçmuş olmalı!"

Belle kıkırdadı. "Öyle. Zorla içirdiği onca biradan sonra ikna etmeyi başardı beni."

"Peki ya diğer balıkçı günlükleri? Onları da bağışlıyor musun?"

Belle, verandanın köşesine doğru yürüdü ve koya baktı. Yüzüne vuran ışık bütün hatlarını açığa çıkarıyordu. Gözlerini kısmıştı. Kızıl saçları sanki bir gün batımıgibi ve Watkinslere özgü, suyu dibi kadar kahverengi koyu renkli gözleri ışıl ışıl parıldıyordu. Mia, onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

"Onlarla ilgili ne yapacağıma karar vermedim henüz," dedi Belle. "Ama onları vermeyeceğim kesin." İtiraz dolu bir ifadeyle kendisine bakan Mia'ya döndü Belle.

Mia kafasını yana eğdi. "Ne kastettiğini biliyorum sanırım," dedi.

"Tahmin edebilirsin. Kate'e karşı ortak bir sevgimiz var."

Mia gözlerini kapadı ve sustu bir an. Sadece bu iltifatı hazmetmek ve bunu kardeşliklerine yormak istiyordu.

Belle verandanın tırabzanına yaslandı. Uzun kollarıyla kendi tarafındaki ahşap destekleri tuttu. "Kate'in balıkçı günlüğü benim için bir sanat çalışmasından daha öte bir şey," dedi ve lafını açıklamaya başladı. "Bu günlük onun ruhuna ve bütün balıkçılara açılan bir kapı gibi. Unutma ki ben bu ailenin yeni üyelerindenim. Sanki tutunmak zorunda olduğum bir şeyler var ve bu günlük öyle bir şey." Belle kafasını iki yana doğru salladı. "Baksana sürekli bunun hakkında konuşup duruyorum ve saatlerce devam edebilirim buna."

"Bunları duymak çok güzel! İtiraf etmeliyim ki geldiğin aileyi biraz kıskanıyorum. Keşke Kate, benim anneannem olsaydı."

"Sevginin kan bağıyla bir alakası yoktur."

Mia, Belle'ye baktı ve kafasını salladı duyduğu şeyin hakkını teslim ederek.

"Baksana, ben sadece başka bir sebepten dolayı gelmiştim. Diğer gün Şerif Rhodes aradı beni. Soruşturma bitmiş ve kemikler gömülmüştü. Şerifin de DeLancey'den çıkan bazı eşyaları bana verme yetkisi vardı. Çıkanlardan biri de onun mühür yüzüğüydü," dedi Belle ve elini uzattı Mia'ya.

Mia, Belle'nin elini tutarak kendine doğru çekti daha iyi görebilmek için. Orta parmağında büyük altın bir yüzük vardı. Yüzüğün üzerine aileye ait bir sembol kazınmıştı. Mia, pençeleri kalkmış ve etrafı dört yıldızla sarılmış bu ejderhayı tanımıştı. Bu DeLancey'in mektubundaki sembolün aynısıydı. "Bu harika bir yüzük!"

"Çok güzel hakikaten değil mi? Çok fazla takı takmam ama bunu takacağım. Haa, bir şey daha var," dedi Belle ve çantasını karıştırmaya başladı. İnce bir kâğıtla kaplanmış ve kırmızı bir kurdeleyle bağlanmış bir kutucuk çıkardı çantadan. "Benim için ve anneannem için yaptıklarına nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Sen bu işi çözmeye çalışırken sana zorluk çıkardığımı biliyorum. Ama tam anlamıyla yapman gereken şey buydu."

Usulca güldüler. Hayat, bazen nasıl da ironiyle dolu olabiliyor diye düşünmüşlerdi.

Belle bir iç çekti. "Keşke annem de bütün bunları görebilseydi. Eminim onun şöhretinin tadını çıkarıyor olurdu. Kasabada kafası dimdik dolaşırdı." Belle Mia'ya baktı. Gözlerinin dolması şaşırtmıştı Mia'yı. "Burada olsaydı o da sana teşekkür ederdi."

"Teşekkür almak için yapmadım bunları. Teşekkür etmesi gereken biri varsa o da benim."

"Bunlara girmeyelim. Yoksa bahar gelene kadar teşekkür edeceğiz birbirimize," dedi ve teklifsiz bir şekilde, elindeki küçük kutuyu Mia'ya uzattı.

"Bu da ne?"

"Aç ve gör."

Mia, kırmızı kurdeleyi gevşetti ve çözdü. İnce kâğıdın üzerindeki bandı yırttıktan sonra kâğıdı çıkardı ve açtı. Kutucuğun içini kaplayan pamuğun üzerinde altın bir madalyon yatmaktaydı. Mia'nın kalbi yerinden çıkacaktı neredeyse, çünkü hemen anlamıştı bunun ne olduğunu. Titreyen parmaklarıyla çıkardı madalyonu ve avucunun içine koydu. Madalyon yarım dolar büyüklüğünde ve antik altından yapılmaydı. Aynı gül rengi ince bir zinciri vardı. Altının üzeri çukurlaşınıştı. Madalyona eklenen tek şey takılı olan kolyesiydi.

"DeLancey'in elinde bulmuşlar."

"Ohh, Aman Tanrım işte o madalyon! Ne kadar da acıklı, sen de hissedebiliyor musun? DeLancey o fırtınayla mücadele ederken ve çaresiz bir şekilde Kate'e geri dönmeye çalışırken sımsıkı tutmuş bu madalyonu elinde. Ve suçluluk duygusuyla yalnız bir şekilde burada oturan ve onu bekleyen Kate. Onu kurtarmalı, ona yardını etmeliydim diye vicdan azabı çekerek ölmüş anneannen, Belle. Ve bu düşünceyi sık sık hissettim Kate'in varlığıyla bu odada. Keşke DeLancey başarabilseydi. Ya da Kate, ölmeden hakikati öğrenebilseydi."

Belle omuzlarını silkti. "Keşke..."

Mia, kutuyu iyice açabilmek için tırnağıyla kutucuğun köşesini yırttı.

"Bu kadar yılın ardından oradaki fotoğraflar bayağı aşınmış ve yıpranmıştır diye düşünüyoruz. Ama bence o fotoğrafların kimlere ait olduğunu çıkarabiliriz."

Mia, dudaklarını birbirine kenetledi iyice. Sonra da eliyle gözlerini sildi. "Belle, bunları bana vermek istediğinden emin misin? Çok doğru gelmiyor bana."

Belle önce kafasını salladı, sonra da boğazını temizledi. "Ona ait bir şeyler alman gerektiğini düşündüm. Ama bunlara baktıkça ağlayacaksan geri alıyorum."

Mia, öyle bir kahkaha attı ki bir hıçkırıkla sonlandı bu. Madal-

yonu tuttuğu elini kapadı ve dokunduğu zaman bile kendisini böylesine derin hislere boğan başka bir şey var mı acaba hayatımda diye düşündü bir an için. Kanserle mücadele ederken o kadar çok tatsız şey duymuştu ki hastalığa ve ölüme karşı duydukları nefreti maskeleyen insanları düşünmüştü. Hata yaptığını biliyordu. Yoğun duygular için kullanılan "en içten dileklerimle", "tebrikler", "üzgünüm" gibi basmakalıp deyimlerin olması normaldi. Evrenin binlerce yıllık duyguları birkaç kelimeye sığdırılmıştı çünkü duyguların derinliğini ifade edebilecek yaratıcı, zeki, parlak bir dil yoktu.

"Teşekkürler," dedi Mia, yumuşak ve samimi bir şekilde.

"Asıl ben sana teşekkür ederim." diye karşılık verdi Belle.

Belle, madalyonu aldı ve Mia'nın arkasına dolanıp madalyonu boynuna taktı. Mia Belle'ye döndü. Dönerken de madalyonu göğsüyle yarası arasına yerleştirdi. Duyguların zirveye çıkıp kelimelerin ve hatta basmakalıp deyimlerin bile yetersiz kaldığı zamanlarda kadınların kucaklaşması gibi sımsıkı sarıldılar birbirlerine. Mia, Belle'yi bırakıp kulübeye döndü ve içten bir şekilde selamladı Belle'yi.

"O şimdi senin. Umarım bana olduğu gibi sana da iyi davranır."

"Ne zaman istersen senin burası. Kiraya da vermeyeceğim burayı. Bir süre burada kalırım diye düşündüm. Görelim bakalım. Bakarsın belki daha da fazla benzerim anneanneme."

Mia gülümsedi ve beyaz kayalıklardan derin koya akan suyun çağladığı yere baktı. Sulardan bir duman misali sis perdesi yükselmekte ve bir yerlerden yiyecek arayan bir ağaçkakan sesi gelmekteydi. Bu, Mia'nın gördüğü ve yazm her günü resmini yaptığı manzaraydı. Artık kendine yeni bir ilham kaynağı bulmak zorundaydı.

Belle, Mia'ya baktı, sanki düşüncelerini okur gibi. "Bu nehir binlerce yıldır bu koya akıyor. Ve hiçbir yere gittiği de yok. Charleston'da yapman gerekenleri yapıp dönmek istediğin zaman yapman gereken tek şey nehri takip etmek."

Mia kafasını salladı. "Sanırım bunu yapabilirim."

"Yolculuk için her şeyin tamam mı? Benzinin, haritan? Arabamda fazladan su şişeleri var. Alabilirsin."

"Sağ ol, her şey tamam. Başka bir şey gerekirse de bunu yolda hallederim."

"Peki öyleyse." Kahverengi balıkçı gömleği ve pantolonu içindeki Mia'ya baktı Belle. "Bu kıyafetlerin içinde gerçek bir doğa insanı gibi duruyorsun. Çok yakışmış giydiklerin, tam senin tarzın."

"Yakışmışlar değil mi?" diye karşılık verdi Mia, kendini beğenmiş bir edayla. Bu iltifat zorlu bir hocadan gelmişti.

"Olta ve makarayla aran nasıl peki?"

"Çok iyi," diye karşılık verdi Mia. Ona, yaz boyu kullandığı 'Oltayla Tedavi' oltasını Belle almıştı. İyi bir balıkçının oltasıyla nasıl bütünleştiğini ikisi de çok iyi biliyordu ve Mia, oltasına bağlanana dek bir dünya deneyimi geçirmişti. "Esasmda," dedi Mia merdivene dönerek, "gitmeden önce son bir kez çıkarırım oltamı diye düşünmüştüm."

Belle, sırıtırcasına büzdü dudaklarını ve ellerini tırabzana koyup yaslanarak seslendi tekrar Mia'ya. "Galiba Stuart ile buluşacaksın?"

Mia, oltasını ve makarasını çıkarmıştı arabasından. Sinsi bir gülümsemeyle baktı Belle'ye. "Evet!"

"İyi bir adam," dedi Belle. "Her ne kadar rakibim olsa da hakkını teslim etmek gerek."

Mia, arabanın kapısını kapadı ve Belle'ye döndü son bir kez. "Tatlım, sen Kate Watkins'in torunusun. Senin rakibin olamaz."

Mia bir el selamı verdi ve sonra da dönüp koya giden yolda ilerlemeye başladı. Her zaman olduğu gibi suyun derinliğine baktı. Sığ bir su bekliyordu ama emin de değildi. O hilebaz alabalığı düşündü. Yakaladıklarını değil, yakalamadıklarını hatırlayacağını biliyordu Mia.

"Heyy!" diye seslendi Belle verandadan. "O büyük alabalığı yakalayabildin mi?"

Mia, kendi kendine usulca kıkırdayarak kafasını hayır dercesine salladı ve bir kere daha döndü kulübeye. Gülümsemeyi bıraktı. İnce ve uzun Belle, omuzlarından sarkan uzun örgüsüyle durmaktaydı verandada. Kendi evinde Mia'ya bakmış gülümsüyordu. Mia, Kate'e ne kadar da benziyor diye düşündü.

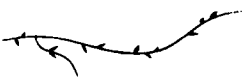

Mia, nehre çıkan eski yoldan yürüdü. Ağaç kalabalığının içinden havanın serinlediği ve nemin arttığı bölgeye geçerken orman Mia'yı yutuyordu adeta. Etrafı gerçeküstü renklerle sarılıydı ve kafası bir mıknatıs gibi ağaçlara meylediyordu. Ayaklarının altından ise ormanın zemininde taze bir katman oluşturmuş olan yaprakların çıtırtıları geliyordu. Havada, Mia'yı elmaları ve balkabaklarını düşündürmeye sevk eden olgun, rutubetli, tatlı ve yakıcı bir koku vardı. Bodur dağ defnelerinde uçuşan orman sakini kuşlar ve tıknaz ve geveze oldukları kadar sevimli sincaplar önlerindeki uzun kış için çılgınca yiyecek toplamaktaydılar.

Mia, sarı orman güllerinin kümelendiği yere geldi. Bu dönemeç noktasında duygularını harekete geçiren bir şeyler vardı. Biraz yürüdü ve geniş bir su manzarasını ayakları altına alan yeşil tepeciğe vardı. İskelenin üzerinde onu gördü, tıpkı ilk görüşündeki gibi. Stuart McDougal'dı orada bekleyen.

Stuart, uzun endamıyla iskelede dinleniyordu. Üzerindeki kıyafetler bej ve kahverengiydi. Kafasında ise balıkçı şapkası vardı. Mia, sarı, kahverengi ve turuncu olta iğnelerini düşen yapraklara benzetmişti. Stuart, düzgün ve gergin bir şekilde suyun üstünde sallandırmaya başladı oltasını. Her darbesi misinayı gerginleştiriyordu. Ardından balığa sunacağı yemi taktı iğneye.

Mia'nın aklı, Stuart'ın onu kollarının arasına aldığı geceye gitti. Hiç konuşmamışlardı. Önceden söylemişlerdi veda sözlerini. Stuart, Mia'nın üzerinden kalkınca Mia kollarıyla Stuart'ın omuzlarını sarmalamış ve onun aşığı olup evim diye bahsettiği dağ ve yarıkları bir dantel gibi diken nehirleri düşünmüştü. Ve

bu nehirlerde boğularak kendini kaybetme ve geçmişine sünger çekme hevesiyle daha da sarmalamıştı bu yakışıklı adamı.

Stuart, bu küçük bayırdan bakmakta olan Mia'yı görmüş, el sallıyordu ona. Mia önce kolunu kaldırdı yukarı, sonra da ormandan aşağı doğru inmeye başladı. İnerken göğsüne vuran öğlen güneşinin sıcaklığını hissetti. İskeledeki kendisini bekleyen Stuart'ın yanına geldi. Sığ suda gezinmekte olan birkaç kahverengi alabalık ele vermekteydi kendini.

"Ne avlıyorsun?" diye sordu Mia, içinde olta iğnelerinin bulunduğu torbayı açarken.

"Bir Booby Nymph," diye karşılık verdi Stuart.

Mia, kıkırdamaya başladı sadece ikisinin anlayabileceği bu espriye. Sonra da küçük, parlak renkli bir olta iğnesi çıkardı.

"Ya da on iki numara Adams!" diye değiştirdi Stuart.

"Bence de!"

Stuart, güldü Mia'nın karşılığına. Ardından Mia'nın eline uzandı. "Bağlamamı ister misin?"

"Ben halledebilirim."

"Ee, tabii halledebilirsin. Ama balık senin bunu bağlamanı bekler mi? Hiç zannetmiyorum!"

"Sen işine bak bakayım," diye cevap verdi Mia hınzırca.

"Peki, hanımefendi!" dedi Stuart ve tekar akıntıya çevirdi kafasını.

Mia, iğneyi misananın ucuna bağlarken ustalıkla işliyordu parmakları. Bu yaz için hedeflerinden biri, kendi işini kendi görebilen, bağımsız bir avcı olmaktı. Ve en azından kendi iğnesini kendi bağlayabiliyordu artık. Misinayı ağzına getirdi ve dudaklarının arasmda ıslatırken misinanın plastiğini hissetti. Sonra da usulca attı düğümünü. İşlem tamamdı. Kendisini izlemekte olan Stuart'a baktı. Stuart, şapkasını erkeksi bir edayla şöyle bir düzeltti. Bir an için göz göze geldiler ve öyle kaldılar. Sonra ise Stuart kafasını nehre çevirdi tekrar.

Mia, içinde kabaran bir şeyler hissetti suya bakarken. Sanki yönünü tayin eden bir ferahlıktı bu. Akıntıya karşı yavaş bir hamle

yaptı, sanki ayağındaki botları savrulmaktaydı nehrin içinde ilerlerken. Akıntının tam ortasına ulaştığındaysa durdu. Çakıl taşlarını hissetti ve ayağını sağlama almak için geri çekti. Çenesini de kaldırınca iyi bir pozisyon almış oldu sağlam bir atış için.

Bir tarafta güçlü ve hızlı bir şekilde akmakta olan sığ su, diğer tarafta ise balıkların saklanmasına olanak veren iskelenin kenarlarından sarkmakta olan gür çalılıklar. Mia'nın aklına hasta olduğu ve ölümü düşündüğü zamanlar geldi. O zamanlar da sanki böyle nehrin ortasında kalmış gibi hissediyordu. Acaba hangi iskeleye sığınmalıyım diye düşünerek. Bir taraftan hayat devam ediyordu, diğer taraftan ise bütün sessizliğiyle durmuştu sanki tüm yaşantısı altüst olmuş ve bir anlamda her şey bitmişti. Kendini hangi iskeleye sığınacağını bilmeyerek o kadar yalnız ve korkmuş bir yerde görüyordu ki...

Şimdi ise dizlerine kadar sudaydı fakat nehir düzgün bir şekilde akıyordu ayaklarının arasından. Akıntıya karşı kafasını döndürdü ve oltasını hazırladı.

Hızlı bir şekilde oldukça uzaklara fırlattı misinayı. Rüzgârda uçuşan bir sıvı gibi dalgalandı havada. Gözüktükten sonra oltasını çeken bir alabalığı izlerken nefesini tuttu. Anında hissetmişti oltadan kalbine doğru akmakta olan yaşam enerjisini.

Büyük bir balık değildi. Çok büyük bir mücadele de yoktu ortada. Mia, tuzağını kurmuştu. Balığı nehirden emniyetli bir şekilde çekip aldı ve nazikçe kancadan kurtarıp eline aldı bu sevimli alabalığı. Avı elinde olmasına karşın kara gözleri hala sudaydı.

Kafası nehrin kulaklarında çınlayan seslerle dolmuştu. Bu, ona, balık, su ve yaşayan bütün şeylerin arasındaki ölümsüz bağı hissettirmişti. Ellerini açtı. Balık yine suda hareketsiz bir şekilde bekledi bir süre. Benekleri çakıl taşlarının üzerinde parıldıyordu. Sonra ise aniden gitti.

Mia, yavaş bir şekilde ayağa kalktı ve nehre baktı. Biliyordu ki artık gerçek bir balıkçıydı. Nehrin gücüyle hayata tekrar dönmüş ve verdiği mücadeleyi artık kesinlikle kazanmıştı.

Stuart'ın yanına döndü tekrar Mia. Stuart'ın kafası olta iğnesi

paketinin içine gömülüydü. Stuart, Mia'nın yanında olduğunun farkındaydı fakat konuşmuyordu. Rüzgâr suda ufak dalgalar meydana getirerek konfeti parçaları gibi alabora etti renkli yaprakları. Sudan oltalarını çıkardılar ve dörtnala kaçmaya başladılar beraberce. Bedenleri sanki tek bir vücutmuş gibi hareket ediyordu. Misinaları havada uçuşuyor, olta iğneleri ise akıntıda raks ediyor gibiydi. Mia, her olta atışında, kalbinden suya bir şeyler gittiğinin endişesi içindeydi.

Artık zaman gelmişti. Mia, usulca yanaştı Stuart'a sarılmak için. Misinasını topladı ve Stuart'ı o kendilerine özel yerde bırakıp telaşsız bir şekilde kayalık üzerinden ve akıntı boyunca uzaklaşmaya başladı. Stuart duraksadı. Gözleri nehirdeydi. Sonra ani bir şekilde oltasını tekrar fırlattı suya.

Mia, nehirden çıkmadan önce elini soğuk suya daldırdı.

"Unutmayın beni sakın," diye mırıldandı, ruhunu ölümün ve yeniden canlanmanın, başlangıçların ve sonların birbirleri arasındaki sonsuz akışına katarak. İlerlemeden önce son bir kez daha gözlerini bu mükemmel günün son parıltılarına çevirerek yüzünde sade ve samimi bir gülümsemeyle iç geçirerek baktı bu büyülü nehre.